

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lust is her greatest weapon...

SUCCUBUS DREAMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SUCCUBUS RÜYALARI

Yürürken *Seattle Times*'ın gazete dağıtıcısının önünden geçtim. Genelde dükkânda manşetleri okurdum ama bugün okumamıştım. Önünde durdum, bir makale gözüme çarptı.

Hayallere dalan yerel bir adam hakkında garip bir hikayeydi. Puget Sound'u yüzerek geçerse, zor durumdaki ailesine zenginlik ve güvenlik getireceğine dair bir rüya görmüştü. Ne yazık ki, dondurucu sulara boğulmadan önce çok uzağa gidememişti. İşin ironik yanı, bazıları bu başarıyı intihar olarak değerlendirse de, devasa hayat sigortası poliçesinin ödenecek olmasıydı. Ailesi her şeye rağmen servetine ve güvenliğine kavuşacaktı.

Kağıda boş boş bakarken, zavallı adamın yenik düşüp karanlık dalgaların altında kayboluşunu düşündüm. Birden bu sabaha geri döndüm ve sanki o soğuk, ıslak hissi yeniden hissettim. Yarım saniye boyunca nefes alamadım. Sanki ciğerlerim suyla doluyor ve beni boğuyordu. Ürperdim ve ellerimi dalgınca kollarımda gezdirdim, deja vu neredeyse beni alt ediyordu.

Su.

Her yerde su var.

Soğuk.

Siyah. Boğucu .

..

**Richelle Mead tarafından
yazılan kitaplar**

Georgina Kincaid Serisi
SUCCUBUS BLUES
SUCCUBUS ON TOP
SUCCUBUS DREAMS
SUCCUBUS HEAT SUCCUBUS
SHADOWS SUCCUBUS
REVEALED

Eugenie Markham/Karanlık Kuğu Serisi
FIRTINA DOĞUMLU
DİKEN KRALIÇE
DEMİR TAÇLI
GÖLGE VARIS

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

SUCCUBUS RÜYALARI

RICHELLE MEAD

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ.

<http://www.kensingtonbooks.com>

Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

SUCCUBUS RÜYALARI

Richelle Mead'in Kitapları

Başlık Sayfası

İthaf Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Teaser bölüm](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

*Kitaplarımın benden daha fazla kopyasına sahip olduğundan şüphelendiğim
Christina için. Dostluğunuz ve desteğiniz benim için çok şey
ifade ediyor.*

Teşekkür

Bir kitap yazmak için bir köy gerekir, hatta bazen bütün bir banliyö. Yol boyunca bana yardımcı olan tüm arkadaşlarıma ve aileme minnettarım. Hızlı okuma geri bildirim ekibime çok teşekkür ederim: David, Jay ve Marcee. Benim için hızlı okumalar yaptığınız ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiği konusunda beni rahatlattığınız için size minnettarım. Ayrıca, kötü bir kelime seçimi ya da Georgina'nın "duygusal falan" olması gibi, olması gerekeni yapmadığında bana haber verdiğiniz için de minnettarım.

Hızlı e-posta yanıtları, sağlam tavsiyeleri ve gerçekten yeterince iyi ve akıllı olduğuma dair güvencesiyle her zaman yanımda olan menajerim Jim McCarthy'ye çok teşekkür ederim. Editörüm John Scognamiglio'ya da teşekkür ederim, o da e-posta konusunda hızlı ve teslim tarihleri konusunda çok ama çok cömert.

Son olarak, e-posta ve blogum aracılığıyla beni her gün teşvik eden okuyucularıma büyük bir teşekkür borçluyum. Kitabı okumak için ne kadar heyecanlı olduğunuza dair tüm o mesajları almak beni kitabı yazmak için heyecanlandırdı.

Bölüm 1

Üzerimdeki adamın acele etmesini diledim çünkü sıkılmaya başlamıştım.

Ne yazık ki, yakın zamanda bitirecek gibi görünmüyordu. Brad ya da Brian ya da adı her neyse, gözlerini öyle bir konsantrasyonla kapamıştı ki, seks yapmanın beyin ameliyatı ya da çelik kiriş kaldırmakla eşdeğer olduğunu düşünebilirdiniz.

"Brett," diye nefes nefese kaldım. Büyük silahları çıkarmanın zamanı gelmişti. Tek gözünü açtı.

"Bryce."

"Bryce." En tutkulu, orgazmik yüzümü takındım. "Lütfen... lütfen... durma."

Diğer gözü açıldı. İkisi de açıldı. Bir dakika sonra her şey bitmişti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese üzerimden yuvarlandı. Mahcup görünüyordu. "Bilmiyorum... öyle demek istemedim..."

"Sorun yok, bebeğim." *Durma* numarasını onun üzerinde kullandığım için kendimi biraz kötü hissediyordum. Her zaman işe yaramıyordu ama bazı erkekler için o tohumu ekmek onları tamamen geri alıyordu. "İnanılmazdı."

Ve gerçekten, bu tamamen bir yalan değildi. Seksin kendisi vasattı, ama sonrasındaki heyecan ... hayatının ve ruhunun içime aktığını hissetmek ... evet. Bu oldukça şaşırtıcıydı. Benim gibi bir succubus tam anlamıyla bunun için yaşırdı.

Bana yorgun bir gülümseme verdi. Sahip olduğu enerji artık bedenimde akıyordu. Kaybı onu tüketmiş, yakmıştı. Yakında uyuyacaktı ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca da uyumaya devam edecekti. Ruhu iyi bir ruhtu ve ben ondan çok şey almıştım, tıpkı hayatının kendisi gibi. Artık benim sayemde birkaç yıl daha az yaşayacaktı.

Aceleyle kıyafetlerimi giyerken bunu düşünmemeye çalıştım. Bunun yerine, hayatta kalmak için yapmam gerekeni nasıl yaptığımı odaklandım. Ayrıca, şeytani efendilerim düzenli olarak iyi ruhları baştan çıkarmamı ve yozlaştırmamı gerektiriyordu. Kötü adamlar beni daha az suçlu hissettirebilirdi ama Cehennem'in kotasını doldurmuyorlardı.

Bryce ani ayrılışıma şaşırmış görünüyordu ama buna karşı koyamayacak kadar yorgundu. Onu arayacağıma söz verdim -bunu yapmaya hiç niyetim yoktu- ve o baygınlık geçirirken odadan çıktım.

Şekil değiştirmeden önce kapısının önünden zar zor geçmiştim. Ona uzun boylu, samur saçlı bir kadın olarak gelmişim ama şimdi bir kez daha tercih ettiğim şekli giyiyordum, minyon, ela yeşili gözleri ve altın rengiyle flört eden açık kahverengi saçları vardı. Çoğu insan gibi

Hayatım boyunca yüz hatlarım durumlar arasında dans etti, hiçbir zaman tam olarak bir tanesine yerleşemedi.

Yattığım çoğu erkeğe yaptığım gibi Bryce'ı da aklımdan çıkardım ve şehrin öbür ucuna, hızla ikinci evim haline gelen yere gittim. Burası, Seattle'daki yeni inşaatların başarabildiği kadar havalı olmaya çalışan diğer apartman dairelerinden oluşan bir topluluğun içine yerleştirilmiş, ten rengi, sıva bir apartman dairesiydi. Passat'ımı ön tarafa park ettim, anahtarımı çantamdan çıkardım ve kendimi içeri attım.

Daire hareketsiz ve sessizdi, karanlıkla sarılmıştı. Yakındaki bir saat bana sabahın üçü olduğunu haber verdi. Yatak odasına doğru yürürken tekrar şekil değiştirdim ve kıyafetlerimi kırmızı bir gecelikle değiştirdim.

Yatak odasının kapısında donup kaldım ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissederek şaşırdım. Bunca zaman sonra ona alışmış olacağımı, beni böyle etkilemeyeceğini düşünebilirdiniz. Ama etkiledi. Her seferinde.

Seth yatağa yayılmış, bir kolunu başının üzerine atmıştı. Derin ve düzensiz nefes alıyordu ve çarşafı uzun, zayıf vücudunun etrafında dolanıyordu. Ay ışığı saçlarının rengini silikleştirmişti ama güneşte açık kahverengi saçları kızıl bir parlaklık kazanıyordu. Onu gördüğümde, onu incelediğimde kalbimin göğsümde kabardığını hissettim. Yüzyıllar boyunca kendimi bu kadar boş hissettikten sonra bir daha hiç kimse için böyle hissetmeyi beklemiyordum. Bryce benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama karşımdaki bu adam her şey demekti.

Yatağa onun yanına kaydım ve kolları anında bana dolandı. Sanırım bu içgüdüsel. Aramızdaki bağ o kadar derindi ki bayginken bile birbirimizden uzak kalamıyorduk.

Yanağımı Seth'in göğsüne bastırdım ve uykuya dalarken onun teni benimkini ısıttı. Bryce'tan kaynaklanan suçluluk duygusu kayboldu ve kısa süre sonra sadece Seth ve ona olan sevgim kaldı.

Neredeyse anında bir rüyaya daldım. Aslında *içinde* değildim, en azından aktif anlamda. Kendimi izliyordum, bir filmdeymişim gibi olayların gelişmesini görüyordum. Sadece, bir filmin aksine, her ayrıntıyı *hissedebiliyordum*. Görüntüler, sesler... neredeyse gerçek hayattan daha canlıydı.

Diğer Georgina tanımadığım bir mutfaktaydı. Aydınlık ve moderndi, benim gibi aşçı olmayan birinin ihtiyaç duyabileceğini hayal edebileceğimden çok daha büyüktü. Hayalimdeki ben lavabonun başında durmuş, kollarını dirseklerine kadar portakal kokan köpüklü suya daldırmıştı. Bulaşıkları elde yıkıyordu, ki bu gerçek benliğimi şaşırtmıştı, ama kalitesiz bir iş çıkarıyordu, ki bu beni şaşırtmamıştı. Yerde gerçek bir bulaşık makinesi parçalar halinde duruyordu, bu da el emeğine olan ihtiyacı açıklıyordu.

Başka bir odadan "Sweet Home Alabama" şarkısının sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Rüyamdaki benliğim yıkanırken mırıldanıyordu ve gerçeküstü, rüya gibi bir şekilde onun mutluluğunu hissedebiliyordum. Memnundu, o kadar mükemmel bir neşeyle doluydu ki, bunu zar zor anlayabiliyordum. Seth'le bile kendimi nadiren bu kadar mutlu hissetmişim ve onunla oldukça mutluydum. Rüyamdaki benliğimin böyle hissetmesine neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyordum, özellikle de

bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey.

Uyandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, sabahın tamamı aydınlık ve güneşliydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Rüya sadece bir dakika sürmüş gibi görünüyordu, ancak yakındaki çalar saat altı saat geçtiğini iddia ediyordu. Rüyamdaki benliğimin yaşadığı mutluluğun kaybı içimi acıttı.

Daha da tuhafı, kendimi iyi hissetmiyordum. Sorunu çözmem bir anımı aldı: Tükenmişim. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan yaşam enerjisi, Bryce'tan çaldığım enerji neredeyse bitmişti. Aslında, şu anda onunla yatağa girmeden önce sahip olduğumdan daha azına sahiptim. Bu hiç mantıklı değildi. Böyle bir yaşam patlamasının en az birkaç hafta sürmesi gerekirdi ama ben de neredeyse onun kadar tükenmişim. Şekil değiştirme yeteneğimi kaybedecek kadar düşmemişim ama birkaç gün içinde yeni bir ilaca ihtiyacım olacaktı.

"Sorun nedir?"

Seth'in uykulu sesi yanımdan geldi. Yuvarlandım ve onu bir dirseğine dayanmış, küçük, tatlı bir gülümsemeyle beni izlerken buldum.

Olanları açıklamak istemedim. Bunu yapmak Bryce'a yaptığım şeyi detaylandırmak anlamına gelirdi ve Seth teorik olarak hayatta kalmak için ne yaptığımı bilse de, cehalet gerçekten mutluluktu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim. İyi bir yalancıydım.

Yanağıma dokundu. "Dün gece seni özledim."

"Hayır, yapmadın. Cady ve O'Neill ile meşguldün."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı ama o sırada bile gözlerinin, romanlarındaki karakterleri düşünürken takındığı o hülyalı, içe dönük bakışa bürünmeye başladığını görebiliyordum. Uzun hayatım boyunca kralları ve generalleri aşkım için yalvartmışım ama bazı günler benim cazibem bile Seth'in kafasında yaşayan insanlarla yarışmıyordu.

Neyse ki bugün o günlerden biri değildi ve dikkati tekrar bana odaklandı.

"Hayır. Gecelik içinde o kadar iyi görünmüyorlar. Bu arada, tam Anne Sexton'a göre. "Şekerci dükkânındaki tarçınlı kalpler gibi."

Sadece Seth bipolar bir şairi iltifat olarak kullanırdı. Yere baktım ve dalgın bir elimi kırmızı ipeğin üzerinde gezdirdim. "Bu oldukça iyi görünüyor," diye itiraf ettim. "Bunun içinde çıplak olduğumdan daha iyi görünebilirim."

Alay etti. "Hayır, Thetis. Yapamazsın."

Benim için uydurduğu evcil hayvan ismini kullandığında her zaman yaptığım gibi gülümsedim. Yunan mitolojisinde Thetis, Aşil'in annesiydi, kararlı bir ölümlü tarafından kazanılan, şekil değiştiren bir tanrıçaydı. Ve sonra, onun için şaşırtıcı derecede agresif bir hareketle, Seth beni sırtüstü çevirdi ve boynumu öpmeye başladı.

"Hey," dedim, gönülsüz bir mücadele vererek. "Bunun için zamanımız yok. Yapmam gereken işler var. Ve kahvaltı istiyorum."

"Not edildi," diye mırıldandı ve ağzıma doğru ilerledi. Şikâyet etmeyi bıraktım. Seth harika öpüşüyordu. Ağzınızın içinde eriyen ve sizi tatlılıkla dolduran türden öpücükler veriyordu. Pamuk şeker gibiydiler.

Ama bizim için gerçek bir erime söz konusu değildi. Muhtemelen bir saat ayarlayabileceğiniz kadar iyi çalışılmış bir zamanlama duygusuyla öpücükten çekildi ve ellerini de kaldırarak oturdu. Hâlâ gülümseyerek bana ve onursuzca yayılışıma baktı.

Bu geri çekilme anlarında her zaman ortaya çıkan küçük pişmanlık duygusunu bastırarak gülümsedim.

Ama bizim ilişkimiz böyleydi ve dürüst olmak gerekirse, ilişkimizdeki tüm komplikasyonlar düşünüldüğünde oldukça iyi bir sistemimiz vardı. Arkadaşım Hugh bir keresinde, yeterince uzun süre birlikte olurlarsa tüm kadınların erkeklerin ruhunu çaldığı şakasını yapmıştı. Benim durumumda, bunun için yıllarca didişmeye gerek yoktu. Çok uzun bir öpücük yeterliydi. Bir succubus'un hayatı böyleydi. Kuralları ben koymuyordum ve yakın fiziksel temastan kaynaklanan istemsiz enerji hırsızlığını durdurmanın bir yolu yoktu. Ancak bu fiziksel temasın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kontrol edebilirdim ve gerçekleşmemesini sağladım. Seth için acı çekiyordum ama Bryce'in hayatını çaldığım gibi onunkini de çalmayacaktım.

Ben de oturdum, kalkmaya hazırdım ama Seth bu sabah kendini cesur hissediyor olmalıydı. Kollarını belime doladı ve beni kucağına kaydırarak sırtıma bastırdı, böylece hafif sakallı yüzü boynuma ve saçlarıma gömüldü. Ağır, derin bir nefes alırken vücudunun titrediğini hissettim. Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi nefesini yavaşça verdi ve sonra beni daha sıkı kavradı.

"Georgina," diye nefes aldı tenime karşı.

Gözlerimi kapattım ve oyunbazlık gitmişti. Etrafımızı karanlık bir yoğunluk sarmıştı, hem arzu hem de gelebileceklerin korkusuyla yanan bir yoğunluk.

"Georgina," diye tekrarladı. Sesi alçak ve boğuktu. Tekrar eriyecek gibi hissettim. "Succubi'lerin neden erkekleri uykularında ziyaret ettiğini söylediklerini biliyor musun?"

"Neden?" Kendi sesim kısıktı.

"Çünkü her gece rüyamda seni görüyorum." Başka bir durumda olsa kulağa klişe gelebilirdi ama onun ağzından güçlü ve aç bir şekilde çıkmıştı.

İçimde bir duygu girdabı dans ederken gözlerimi daha da sıktım. Ağlamak istedim. Onunla sevişmek istedim. Çılgılık atmak istedim. Bazen her şey çok fazlaydı. Çok fazla duygu. Çok fazla tehlike. Çok fazla, çok fazla.

Gözlerimi açarak yüzünü görebilmek için yer değiştirdim. Birbirimizin bakışlarını tuttuk, ikimiz de daha fazlasını istiyorduk ama ne verebiliyor ne de alabiliyorduk. Önce bakışmayı kestim, pişmanlıkla kucağından kaydım. "Hadi gel. Yemeğe gidelim." Seth, Seattle'ın üniversite bölgesinde (yerel halk için U bölgesi) yaşıyordu ve Washington Üniversitesi kampüsünün bitişiğindeki çeşitli mağaza ve restoranlara yürüme m e s a f e s i n d e y d i . Kahvaltı için bir

Küçük bir kafe, omletler ve sohbet kısa sürede önceki garipliği ortadan kaldırdı. Daha sonra el ele tutuşarak Üniversite Yolu'nda boş boş dolaştık. Benim yapmam gereken işler, onun da yazması gereken yazılar vardı ama yine de ayrılmak istemiyorduk.

Seth aniden yürümeyi bıraktı. "Georgina."

"Hmm?"

Sokağın karşısındaki bir şeye bakarken kaşları kalktı. "John Cusack orada duruyor."

Onun kuşkulu bakışlarını, Bay Cusack'a çok benzeyen bir adamın gerçekten de bir binaya yaslanmış sigara içerek durduğu yere kadar takip ettim. İçimi çektim.

"Bu John Cusack değil. Bu Jerome." "Ciddi misin?"

"Evet. Sana John Cusack'a benzediğini söylemiştim."

"Anahtar kelime: *baktı*. Bu adam ona benzemiyor. Bu adam o." "İnanın bana, değil." Jerome'un sabırsız ifadesini görünce Seth'in elini. "Hemen döneceğim."

Sokağı geçtim ve patronumla aramdaki mesafe kapandıkça Jerome'un aurası bedenimi sardı. Tüm ölümsüzlerin kendine özgü bir imzası vardır ve Jerome gibi bir iblisin özellikle güçlü bir imzası vardı. Bir fırını açıp yeterince geride durmadığınızda olduğu gibi, dalga dalga yayılan bir ısı gibi hissettiriyordu.

"Çabuk ol," dedim ona. "Romantik kaçamağımı mahvediyorsun. Her zamanki gibi."

Jerome sigarasını bıraktı ve siyah Kenneth Cole oxford'uyla söndürdü. Etrafına küçümseyerek baktı. "Ne, burada mı? Hadi ama Georgie. Burası romantik değil. Burası romantizme giden yolda bir mola yeri bile değil."

Öfkeli bir elimi kalçama koydum. Jerome ne zaman özel hayatıma müdahale etse, bu genellikle hiç dahil olmak istemediğim bir dizi aksilikle sonuçlanırdı. İçimden bir ses bunun da bir istisna olmadığını söylüyordu. "Ne istiyorsun?"

"Sen."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu akşam bir toplantımız var. Tüm personel toplantısı."

"Tüm personel' derken, *tüm personeli* mi kastediyorsunuz?"

Seattle'ın denetleyici baş iblisinin bölgedeki herkesi bir araya topladığı son sefer, yerel şeytanımızın "beklentileri karşılamadığını" bildirmek içindi. Jerome hepimizin şeytana veda etmesine izin verdikten sonra zavallı adamı cehennemın ateşli derinliklerine sürgün etmişti. Bu biraz üzücüydü ama sonra arkadaşım Hugh onun yerini almıştı, ben de bunu atlatmıştım. Bu toplantının da benzer bir amacı olmayacağını umuyordum.

Bana sinirli bir bakış attı, açıkça vaktini boşa harcadığımı söyleyen bir bakış. "Tüm personelin tanımı bu, değil mi?"

"Ne zaman?"

"Yedi. Peter ve Cody'lerde. Geç kalmayın. Varlığınız çok önemli."

Kahretsin. Umarım bu *benim* veda partim değildir. Son zamanlarda oldukça iyi davranıyordum. "Bu neyle ilgili?"

"Oraya vardığında öğren. Geç kalmayın," diye tekrarladı.

Ana caddeden çıkıp bir binanın gölgesine giren iblis gözden kayboldu.

İçime bir korku duygusu yayıldı. İblislere asla güvenilmezdi, özellikle de ilginç film yıldızları gibi göründüklerinde ve esrarengiz davetler yayınladıklarında.

"Her şey yolunda mı?" Ona tekrar katıldığımda Seth bana sordu. Düşündüm. "Her zaman olduğu kadar."

Akıllıca davranarak konuyu uzatmamayı tercih etti ve sonunda o ve ben kendi işlerimizle ilgilenmek üzere ayrıldık. Bu toplantının ne hakkında olabileceğini öğrenmek için can atıyordum ama bir gecede enerjimi kaybetmeme neyin sebep olduğunu öğrenmek istediğim kadar değil. İşlerimi hallederken -bakkaliye, yağ değişimi, Macy's- bir yandan da o garip, kısa rüyanın kafamda tekrarlandığını fark ettim. Bu kadar kısa bir rüya nasıl bu kadar canlı olabilirdi? Ve neden bunu düşünmeyi bırakamıyordum?

Bulmaca dikkatimi o kadar dağıttı ki ben farkına varmadan saat yedi oldu. İnleyerek arkadaşım Peter'ın evine doğru yola çıktım, yol boyunca hızlandım. Harika. Geç kalacaktım. Bu toplantı beni ve yaklaşan işsizliğimi ilgilendirmese bile, sonunda Jerome'un gazabının tadına bakabilirdim.

Daire kapısından yaklaşık altı adım ötede, ölümsüz imzaların uğultusunu hissettim. Hem de çok sayıda. Arkadaşlarımın auraları, tanıdık ve sevdiklerim, anında bana şarkı söyledi. Diğer birkaçı kime ait olduklarını hatırlamaya çalışırken duraksamama neden oldu; Puget Sound bölgesinin neredeyse hiç etkileşime girmediğim bir dizi cehennem çalışanı vardı. Bir imzayı hiç tanıımıyordum. Bir tanesi ise neredeyse tanıdık geliyordu. Yine de kime ait olduğunu tam olarak çıkaramıyordum.

Kapıyı çalmaya başladım, bir personel toplantısının kot pantolon ve tişörtten daha fazlasını hak ettiğine karar verdim ve kıyafetimi dekolte kahverengi bir elbiseye dönüştürdüm. Saçımı düzgün bir topuz yaptım. Elimi kapıya doğru kaldırdım.

Zar zor hatırladığım sinirli bir vampir beni içeri aldı. Selamlamak için çenesini bana doğru eğdi ve sonra sadece bir kez karşılaştığım başka bir vampirle konuşmasına devam etti. Sanırım Tacoma'da çalışıyorlardı, ki bana kalırsa orası da cehennem ta kendisi olabilirdi.

Siyah saçlı, iri yapılı arkadaşım Hugh, cep telefonuyla hararetli bir şekilde sohbet ederken etrafta volta atıyordu. Jerome bir koltuğa uzanmış martinisini yudumluyordu. Az görünen teğmen iblisleri bir köşede durmuş, her zamanki gibi kendi hallerindeydiler. Peter ve Cody -yakın arkadaşlarım ve burada yaşayan vampirler- mutfakta diğer birkaç vampirle birlikte bir şeyler hakkında gülüşüyorlardı.

Sadece uzaktan tanıdığım cehennem çalışanları.

Sıradan bir kokteyl partisi, neredeyse bir kutlama olabilirdi. Umarım bu, bu gece vuruşma olmayacağı anlamına geliyordu çünkü bu atmosferi gerçekten bozardı. Jerome dışında kimse geldiğimi fark etmemişti.

"On dakika gecikti," diye homurdandı.

"Hey, bu bir moda-"

Uzun boylu, Amazon sarışınının neredeyse bana çarpmasıyla sözlerim

kesildi. "Oh! Sen Georgina olmalısın! Seninle tanışmak için can atıyordum."

Gözlerimi tayt giymiş çift boyutlu göğüslerin ötesine, inanılmaz uzunlukta kirpikleri olan büyük mavi gözlere kaldırdım. Kocaman güzellik yarışması dişleri bana gülümsüyordu.

Suskun kaldığım anlar azdı ama oldu. Bu yürüyen Barbie bebek bir succubus'tu. Gerçekten yeni bir tane. O kadar parlak ve yeniydi ki, gıcırdamaması bir mucizeydi. Yaşını hem imzasından hem de görünüşünden anladım. Akıllı olan hiçbir succubus şekil değiştirerek bu hale gelmezdi. Çok zorluyordu, sözde erkek fantezisi vücut parçalarını gelişigüzel bir araya getiriyordu. Ortaya hem dudak uçuklatan hem de muhtemelen anatomik olarak imkânsız olan Frankensteinvari bir eser çıkmıştı.

Şaşkınlığımın ve küçümsememin farkında olmadan elimi tuttu ve devasa bir tokalaşmayla neredeyse kırıyordu.

"Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum," diye devam etti. "Her yerdeki erkeklere acı çektirmeye *çok* hazırım."

Sonunda sesimi buldum. "Kimsin sen?"

"O senin yeni en iyi arkadaşın," dedi yakınlardan bir ses. "Vay, vay, şu haline bak. Tawny'nin ayak uydurması zor bir standart olacak."

Bir adam dirseğiyle bize doğru yaklaştı ve diğer succubus'un varlığına duyduğum merak rüzgârdaki küller gibi yok oldu. Onun orada olduğunu bile unutmıştım. Gizemli imzayı teşhis ederken midem düğümlendi. Soğuk ter ensemden patladı ve elbisemin narin kumaşına sızdı.

Yaklaşan adam yaklaşık benim boyumdaydı -ki uzun sayılmazdı- ve koyu, zeytin tonlarında bir teni vardı. Kafasında siyah saçtan çok pomat vardı. Takım elbisesi güzeldi - kesinlikle hazır değildi. Şaşkınlığım karşısında yüzüne ince dudaklı bir gülümseme yayıldı.

"Küçük Letha, büyüdü ve yetişkinlerle oynamaya başladı, ha?" Alçak sesle konuştu, sesi sadece benim kulaklarım için tizleşmişti.

Şimdi, her şeyin büyük planında, benim gibi ölümsüzlerin bu dünyada korkacak çok az şeyi vardı. Bununla birlikte, son derece korktuğum üç kişi vardı. Bunlardan biri Succubus Kraliçesi Lilith'ti, öyle müthiş bir güce ve güzelliğe sahip bir varlıktı ki bir öpücüğü için ruhumu -tekrar- satabilirdim. Beni korkutan başka biri de Roman adında bir nefilim oldu. Jerome'un yarı insan

oğluydu ve bir gün beni avlayıp yok etmek için iyi bir nedeni vardı. İçimi korkuyla dolduran üçüncü kişi ise karşımda duran bu adamdı.

Adı Nippon'du ve tıpkı arkadaşım Hugh gibi o da bir şeytandı. Ve tüm iblisler gibi Nippon'un da sadece iki işi vardı. Biri iblisler için idari işleri yürütmekti. Diğer, asıl işi, ölümlülerle anlaşmalar yapmak, Cehennem için ruhlar satın almak ve aracılık etmektir.

Ve o benimkini satın alan şeytandı.

Bölüm 2

Birkaç saniye için artık partide değildim. Zihnimin gözü, büyüdüğüm kasabanın dışındaki bir uçurumda durduğum yere geri döndü, bugünün standartlarına göre bir yetişkin olarak adlandırılacak kadar ancak yaşlıyım. Ve Nippon oradaydı, bana gülümsüyor, tüm cevaplara sahip olduğunu ve sorunlarımı ortadan kaldıracabileceğini vaat ediyordu. . . .

Başımı salladım, anılardan uzaklaştım ve elimizdeki partiye döndüm.

Gülümsemesi büyüdü, daha da kötü şeyler vaat eden şeytani bir gülümsemeydi bu. Cennet'in yılanıyla yüzleşiyor olabilirdim.

"İçinde olduğunu biliyordum," diye devam etti bana doğru bir adım atarak. Sesi yumuşak kalmıştı. "Seni gördüğüm anda anlamıştım. Ne kadar tecrübeli olduğunu ilk elden öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Savunmam yerine oturdu ve geri adım attım. "Bana dokunursan lanet boynunu kırarım."

"Seni bu hale benim getirdiğimi düşünürsek, ne nankörlük." "Benden uzak dur."

Tekrar ilerlemeye başladı ve kalbim çoğu insanı öldürecek bir hıza ulaştı. Birden Jerome'un sesi üzerimize düştü ve odanın sessizleştiğini fark ettim. "Onu rahat bırak, Nippon. Hayır dedi."

Şeytan durakladı ve yalvaran bir yüz ifadesi takındı. "Hadi ama Jerome. Ne tür bir iblis malını paylaşmaz ki?"

"Buraya benim succubus'umu sikmeye gelmedin. Eğer işini yapamazsan, yerine başkasını bulabilirim."

Jerome'un sesinde Nippon gibi bir pisliğin bile görmezden gelemeyeceği bir uyarı notu vardı. Belki de bu gece birileri cehenneme gönderilecekti. Hayal kırıklığına uğrayan şeytan başını eğerek saygı gösterdi ve geri çekildi. Bana attığı bakış daha sonra konuşacağımızı haber veriyordu.

Jerome'a doğru yürüdüm. "Belki de bana daha önce haber vermeliydin."

"Ve siz aşk kuşları için her şeyi mahvetmek mi? Benim gibi iflah olmaz bir romantiğin yapabileceği bir şey değil. Ayrıca, sana erken gelmeni *söylemiştim*."

Hugh cep telefonunu kapattı ve bize katılmak için yanımıza geldi. Yanağımdan öptü. "Selam tatlım. Burada büyük şeyler oluyor."

Zaten muazzam olan korku hissim bir kat daha arttı. "Ne gibi?" "Re-org.

Seattle'ın sınırları yeniden çizildi. Başka bir Succubus. Ya da bizde bir tane var."

Çenem düştü ve Niphon'un önceki sözlerini tekrar hatırladım. "Şaka yapıyorsun."

"Korkarım hayır. Bu Tawny."

Robo-Sarışın ince topuklu ayakkabılarının üzerinde zıplayarak yanıma geldi ve tekrar elimi sıkmaya çalıştı. Kemiklerim için korkarak elini uzanamayacağı bir yerde tuttum. Zorla gülümsedim. "Merhaba, Tawny." Jerome'a döndüm ve başımı Niphon'a doğru salladım. "O zaman neden burada?"

"Onu satın aldım," diye açıkladı şeytan. "Satın aldım", tıpkı benimkini satın aldığı gibi onun ruhunu da Cehennem için satın aldığını söylemenin kibar bir yoluydu. "Yerleşip ilk kurbanını alana kadar burada kalıp ona göz kulak olmak benim görevim."

"Bunu benim için kimse yapmamıştı," diye hatırladım. "Beni bir nevi kurtların önüne attınız." Succubus iplerini öğrenene kadar birkaç yıl boyunca Konstantinopolis'te bir hancının seks oyuncağı olmak zorunda kalmıştım.

Niphon omuz silkti. "İK'nın yeni politikası. Arayı kapatmak için bize ne kadar zaman kazandıracağını bir düşünün."

Tawny'ye yan gözle bakarak, onun her yerdeki erkekleri yok etme konusundaki kararlı arzusunun hızlı bir çalışma olacağı anlamına geldiğini umdum. Leopar derisi eteğine bakarken, şüphelerim vardı.

"Evet. Harika. Artık hızlandığıma göre, sanırım burada kalmama gerek yok. _"

Hugh başını salladı, birdenbire her şeyi bilen şeytanın aksine, şeytan-arkadaşım oluvermişti. Yüz ifadesinden bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyordum. "Bilmen gereken başka bir şey daha var. Önümüzdeki bir yıl boyunca onun akıl hocası olacaksın."

"Akıl hocası," diye tekrarladım.

Başını salladı, sempatik görünüyordu. Jerome aramızdaki alışverişi eğlenerek izledi.

"Bu benim için tam olarak ne anlama geliyor?"

Hugh evrak çantasını sehpanın üzerine koydu ve Kinko's'un dağıtacağı türden kopyalanmış ve ciltlenmiş bir el kitabına benzeyen bir şey çıkardı. Bana doğru fırlattı. Yakaladım ve neredeyse yere yığılacaktım. Yaklaşık sekiz yüz sayfalık bir şeydi.

Akıl Hocasının İlk Succubus Alımı ve Deneme Süresine İlişkin Resmi ve Eksiksiz Prosedür El Kitabı (Kısaltılmış).

"Kısaltılmış mı?" Jerome'a doğru döndüm. "Seni Old Spice sürmekle suçladığım zamanın intikamını aldığını söyle bana."

"O hâlâ geliyor," dedi iblis. "Bu seferki gerçek."

"Bunu yapamam Jerome. Zamanım yok! Ne kadar çok işim var biliyor musun? Hâlâ iş yerindeki yeni müdür yardımcısını eğitiyorum. _"

Bir vampirin hayran kalacağı bir hızla ayağa kalktı. Bana doğru eğildi, yüzündeki eğlence kaybolmuştu.

"Tanrım, Georgie. Seni evinden almam ne kadar düşüncesizce.

insan erkek arkadaşın, dünya için çok önemli kitapçı işin ve hayatındaki diğer tüm saçmalıklar! İzin verin ben gidip üstlerime, *ölümsüz ruhunuzu kontrol eden* ve varlığınızı göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilecek güçlere cevap vermekten daha önemli işleriniz olduğunu söyleyeyim."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Nippon ve Seattle'ın tüm rüya takımının önünde sözlü olarak sürtük tokadı yemek hiç hoşuma gitmemişti. "Öyle demek istemedim. Ben sadece-"

"Bu artık tartışmaya açık değil." Sözleri derimin üzerinde gezindi.

Yutkundum. "Evet, Jerome." Ben bile ne zaman geri adım atmam gerektiğini biliyordum.

Sessizlik çöktü. Nippon'un yüzünde bir sırıtma belirdi. "İnsan bir erkek arkadaş. Ne kadar da tuhaf. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bence çok şirin," dedi Tawny. "Umarım ona acı çektiriyorsundur."

Hugh, "Onların aşkı harika bir *kendini keşfetme* hikâyesi," dedi, yüzünü *ekşitmeden*.

Ona ters ters baktım. Cinsel bir çözüm olarak, Seth ve ben birbirimize yapamadıklarımızı kendimize yapabileceğimizi keşfettik. Aslında bu çözümden arkadaşlarıma hiç bahsetmemiştim ama onlar bir şekilde anlamışlardı.

Drama tamamlandığında, odanın geri kalanı bana olan ilgisini kaybetti. Ancak Tawny öyle yapmadı ve hemen benimle erkeklerin kalplerini söküp ağlamalarını izlemenin zevkleri hakkında konuşmaya başladı. Ondan olabildiğince çabuk ayrıldım, odayı dolaşmaya ve bir süredir görmediğim kişilerle konuşmaya başladım. Gülümsemekte ve insanları güldürmekte iyiydim, bu sırada zihnim dönüyor ve bu yeni komplikasyonu işliyordu. Sonunda Cody, Peter ve Hugh'u bir köşede toplanmış halde bulduğumda rahat bir nefes aldım. Yüzlerindeki ifadeden bunun uzun zamandır gördükleri en komik şey olduğunu anlayabiliyordum.

Bir vampire göre genç ama Tawny'ye göre yaşlı olan Cody kolunu bana doladı. Dağınık sarı saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sürekli rahat ve neşeliydi ve "gençliği" her zaman geri kalanımızın ona bebek gibi davranmasına neden oluyordu. "Oh, adamım. Bu harika olacak. Boku yedin."

"Sanki," dedim kıvranarak. "Ondan korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Öyleyim," dedi Peter ürpererek. Seyrelmiş kahverengi saçları vardı ve baklava desenli çoraplarına kadar rahat ama zarif bir şekilde uyumlu kıyafetler giyiyordu. Benim yaşıma yakın, yaşlı bir vampirdi ve Cody'nin akıl hocasıydı. Akıl hocası-çırak ilişkisi hakkında daha önce pek düşünmemiştim. Her zaman oldukça zahmetsiz görünüyordu ama Cody, Tawny değildi.

Peter'ın bakışlarını takip ederek yeni succubus'un Grace adında taş suratlı bir iblis kadına hareketli bir şekilde hikâye anlattığı yere gittim. Tawny'nin göğüslerinin tehlikeli bir şekilde sallanmasından, gömleğinin yapısal bütünlüğünün ancak bu kadar dayanabileceği anlaşıyordu.

"Korktuğunu sanmıyorum," dedi Hugh sinsice. "Bence kıskanıyorsun."

"Tam olarak neyin? Kötü moda anlayışından mı? Ergonomik olarak sağlam olmayan bir göğüs çizgisi mi?"

Kıskanacak bir şeyim yok."

"Her neyse. Yeni bir succubus alacağımızı duyduğunda yüzünü gördüm. Görünüşe göre birileri artık küçük grubumuzdaki tek kız olmayacak."

"Yani?"

"Yani, yaltaklanıp üzüleceğimiz yeni bir kız kardeşimiz olacak. Spot ışıklarını paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Hiçbir şey paylaşmıyorum," dedim hışımla.

Peter güldü. "Demek seni rahatsız ediyor. Tüyler uçuşmaya başlayana kadar bekleyemem." "Onun kaderi senin ellerinde," dedi Cody.

"Sana 'Bayan Georgina' demesini sağlamalısın," diye ekledi Hugh alaycı bir Güneyli edasıyla. "Ya da en azından 'hanımefendi'."

Nippon'un varlığı ve Jerome'un dersi beni huysuz bir ruh haline sokmuştu. "Akıl hocalığı falan yapmıyorum. Dünyanın erkek nüfusunu ele geçirmeye o kadar hevesli ki bana ihtiyacı bile yok."

Üç adam birbirlerine sırtıtmaya devam etti. Cody havayı tırmalayarak bazı tıslama ve miyavlama sesleri çıkardı.

"Bu hiç komik değil," dedim.

"Elbette öyle," dedi Cody. "Ayrıca, başkalarına yardım etmek istemiyor musun? İyilik ve hayırseverlik duyguların nerede?"

"Sanırım *ruhumu cehenneme sattığımda* bunu nakde çevirdim."

Peter elini salladı. "Ayrıntılar, ayrıntılar. Küçük rekabetleri ve düşmanlıkları bir kenara bırakmanın tam zamanı. Tatil havasına girmelisiniz. Muhtemelen henüz Noel ağacınızı bile dikmediniz."

"Bu yıl ağaç almayacağım."

Peter'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ne?"

"Oh, kahretsin. Şimdi yaptın işte," dedi Hugh. "Zaten daha önce bir tane olmadığı için azar işittim."

Peter hâlâ bana bakarken ona, "Sen bir Cimrisin," dedi. "Kimse senden böyle bir bayram neşesi beklemiyor. Ama Georgina ... senin geçen yıl Noel ağacın yok muydu?"

"Evet. Biri yakmış. Noel Arifesi Martini Partimde." "Ben de oradaydım," dedi Peter. "Bunu hatırlamıyorum."

"Sarhoştun. Çoktan sızmıştın."

"Ne tür hasta bir piç Noel ağacını yakar?"

Hugh ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Bu harika bir soru," dedim kuru bir sesle.

Peter irkilmiş görünüyordu. "Sen miydin?" diye sordu Hugh'a. "Hayır," dedi şeytan. "Carter'dı."

"Noel ağacınız bir melek tarafından mı yakıldı?" diye sordu Cody. Geçen Aralık ayında grubumuza katılmamıştı, dolayısıyla bu onun için yeni bir şeydi. Ve

Görünüşe göre Peter da.

"Evet, bu ironi benim de dikkatimden kaçmadı," dedim. "Kül tablasını bir dalın sarktığı yere çok yaklaştırmıştı."

"Sanırım sana bir iyilik yaptı," dedi Hugh. "Artık sahte bir tane alabilirsin. Daha kolay oluyor. Sulamak yok. Orman hayvanları yok. Ayrıca, dekoruna uyacak şekilde yaptırabilirsin. Peter'inkinin 'kızgın okyanus yeşili' olduğunu fark ettin mi?"

Peter iç çekti. "Yorgun deniz yeşili. "

Bakışlarını Peter'ın Noel ağacı canavarına kadar takip ettim. Altın cicili bicili ve kırmızı cam süslerle kaplı, mükemmel şekilli iğnelerden oluşan üç metrelik bir ağaç. Üzerindeki her şey birbiriyle uyumluydu. Aslında, birden Peter'ın kıyafetiyle uyumlu olduğunu fark ettim. Ağaç, büyük bir mağazadan alınmış bir vitrin modeline benziyordu. Tepesindeki çok renkli mücevherli yıldızdaki yeşil, "yorgun deniz yeşili"ndeki maviyi bile ortaya çıkarıyor gibiydi.

"En azından üstünde bir melek yok," dedim. "Çünkü bu biraz yanlış olurdu. Ve muhtemelen yangın tehlikesi yaratırdı."

"İstediğiniz kadar şaka yapın," dedi vampir, "ama bir Noel ağacınız *olmak zorunda*. Evet, Gizli Noel Babalar için de bir isim çekmeniz gerekiyor."

İnledim. "Bunu tekrar mı yapıyoruz?"

"Gidip fincanı getireyim," dedi ve mutfağın diğer tarafına doğru koştu.

Diğer ikisine baktım. "Noel'e takıntılı bir vampir. Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şey olmalı."

Cody, "Bir meleğin Noel ağacını yakmasından daha tuhaf değil," diye belirtti.

Peter, içinde birkaç katlanmış kağıt parçası bulunan bir ren geyiği kupasıyla döndü. Bana uzattı. "Fazla kalmadı. Seç." Bir fiş

çıkardım ve açtım. *Carter*.

"Orospu çocuğu," diye yemin ettim. "Noel'den nefret ediyorum."

"Hayır," dedi Peter. "Sadece bir ağaç bulmalısın. O zaman kendini daha iyi hissedeceksin."

Gözlerim yıldızdan Tawny ve Nippon'a kaydı. "Yapmam gereken şey buradan çıkmak," dedim onlara, bardağımı tezgâha koyarken.

Onlarla vedalaştım ve yeni danışmanlık işimle ilgili biraz daha alay edilmesine katlandım. Kapıya doğru yürürken Jerome'un Grace'e "... ama ben birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım" dediğini duydum.

Birden ona bir şey sormam gerektiğini fark ettim. "Hey, Jerome."

İblisin yanından dönerek bana sabırsız bir bakış fırlattı. Mümkün olduğunca az kelimeyle, önceki gece çaldığım enerji olmadan nasıl uyandığımı anlattım. Jerome dinledi, sıkılmış görünüyordu.

"Dün gece ne yaptın? Şekil değiştirme patlamaları mı? Roket bilimi mi? Ağır kaldırma mı?"

Bana ne tür şeylerin beni yakacağını söylemesine ihtiyacım yoktu.

enerji. "Bunların hiçbirini yapmadım. Sadece uyudum. Yine de rüya gördüm."

"Rüyalar sadece insanların hayatını emer, bizim değil," dedi kuru bir ifadeyle. "Bu

Cehennem'in iş yapmasını sağlayan şey." Yüz ifademi görünce iç çekti. "Muhtemelen bir şey yoktur Georgie. Zihinsel yorgunluk bunu yapacaktır. Muhtemelen bütün geceyi bilinçsizce cinsel cazibeyle boğuşarak geçirdin."

Küstah cevabından hoşlanmamıştım ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Partiden ayrıldım ve bu kez makul bir hız sınırında eve döndüm. Kapıdan çıkar çıkmaz o saçma el kitabını yere fırlattım. Kedim Aubrey'nin kuyruğunu kabartmasına neden olan, yeri sarsan bir gümbürtüyle yere düştü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, teselli etmek için siyah benekli başını kaşıdım. Yatak odasına gidip hemen cep telefonumdan Seth'i aradım.

"Selam," dedi.

"Hey. Bu gece buraya gelmelisin." Bir duraklama. "Şey, gelebilirim, ama ..."

"Oh, hadi ama! Az önce neler yaşadığıma inanamayacaksın. Başka bir succubus alıyoruz."

Tekrar durakladı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum." "Kıçını buraya getirerek cevap ver. Sana ihtiyacım var."

"Thetis . . . Sona çok yaklaştım. Dört bölüm kaldı. Kahvaltı ederken aklıma bir fikir geldi."

İnledim. Cady ve O'Neill beni yine yenmişti. Seth'le tanışmadan önce ona uzaktan bir edebiyat dehası olarak tapmış, romanlarını tekrar tekrar okumuştum. Artık çok satan bir yazarın kız arkadaşı olmanın karanlık gerçeğini biliyordum.

Sessizliğimi duyunca isteksizce ekledi: "Ama, yani, bana gerçekten ihtiyacın olursa ..."

"Hayır, hayır. Bunun için endişelenme. Sorun yok."

"Sorun yokmuş gibi konuşuyorsun. Kadınların nasıl çalıştığını bilirim. Böyle söylersen bana karşı sonsuza dek kin beslersin. Kelimenin tam anlamıyla."

"Hayır, gerçekten. Sorun değil. Nasıl olsa yarın seni göreceğim. Ayrıca, bu elbiseyi çıkarır çıkarmaz zaten kendimden geçeceğim." O prosedürel kitaba başlamamın imkanı yoktu.

"Elbise mi giyiyorsun?"

"Evet."

"Daha önce takmamıştın. Neye benziyor?"

Gülmeye başladım. "Ooh ... benimle telefon seksi mi yapmaya çalışıyorsun?"

"Telefon seksi mi? Pek sayılmaz. Daha ilk randevumuzu bile telefonda yapmadık."

"O kadar da zor değil. Görüyorsun, sana elbisenin gerçekten düşük bir yakası olduğunu ve altında hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Sonra sen bana uzanıp onu nasıl çıkaracağını ve beni nasıl okşayacağını anlatıyorsun-"

"Aman Tanrım. Hayır. Bunu yapmayacağız."

Tipik Seth. Sayfayı ateşe veren seks sahneleri ya da beni bile etkileyecek kadar zekice diyaloglar yazabilirdi. Bunlardan herhangi birini seslendirmesini istediğinizde tikanırdı. Başkalarının yanında utangaçtı, kalabalık gruplardan korkardı ve fark edilmeyen bir dinleyici olarak kalmaktan çok daha mutluydu. Onu anlıyordum ama ne kadar sık ilgi odağı olduğumu düşününce bazen bunu gerçekten anlamakta güçlük çekiyordum. Bir araya geldiğimizden beri kendini biraz geliştirdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu ama daha kat etmesi gereken çok yol vardı.

"Bu sadece pratik gerektirir. İşte, sana yardım edeceğim. Hayal et. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve yavaşça pantolonunu çözüyorum-"

"Tamam, bak. Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan, bilgisayarına girip anlık ileti göndermekten mutluluk duyarım."

"Aman Tanrım. Git kitabın üzerinde çalış."

Telefonu kapattım ve yatağıma oturdum. Yüce Tanrım. Hafta sonum ani bir U dönüşü yapmıştı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, yeni bir succubus'un buradaki saflara katılmasının an meselesi olduğunu sanıyordum. Seattle yıllar içinde önemli ölçüde büyümüştü ve ben ancak bu kadarını yapabilirdim. Ama yeşil bir succubus? Eğitmem gereken biri mi? Bu tür idari kararların iblisin elinde olmadığını bilmeseydim, Jerome'u bunu bilerek yapmakla suçlardım. Bu onun espri anlayışı ile eşit oldu. Neden benimle hiç etkileşime girmeden işini yapan antisosyal bir profesyonel bulamadık ki?

Ve Nippon. ... işte bu da işin *tuzu* biberi oldu. Geçmişimin hatırlatılmasından hoşlanmıyordum ve ondan da hoşlanmıyordum. Nedenini tam olarak anlayamasam da, içimden bir ses bana karşı bir şeyler beslediğini söylüyordu. Ruhumu satın almış ve ebedi hizmetlerimi işe almıştı. Daha ne olabilirdi ki? *Bekle ve gör, diye* fısıldadı kafamın içinde bir uyarı sesi. Titredim. Tawny ilk skorunu bu kadar erken yapamazdı.

Birdenbire, hiç de bayılacakmış gibi hissetmedim. Dışarı *çıkma* istedim. Kurban ya da başka bir şey için değil... sadece dışarı çıkmak için. Bir içki kapmak. Biraz flört etmek. Az önce yaşadığım tren enkazını kurtarabilirdi.

Şehir merkezinde, yerel ölümsüzlerin favori mekânı olan Cellar'a gittim. Tawny'nin bu geceki çıkış partisinden sonra, tanıdığım kimsenin orada olacağından şüpheliydim. Biraz yalnız kalmak bana gayet uygundu. Yine de kalabalık bara girip içen, gülen müşterilerin arasından sıyrıldığımda, ölümsüz duyularımı gıcıklayan serin bir his hissettim. Bana kristali ve ozonu düşündürdü.

Etrafı tararken sonunda Carter'ı odanın karşısındaki yuvarlak masada otururken buldum. Seattle'ın en güçlü meleği -ve Noel ağacımı yakan- beni de hissetmişti ve selamlamak için dudaklarını hafif bir gülümseme bürüdü. Doğal olarak Cehennem'in tüm personel toplantısına katılmamış olsa da, benim küçük grubumla takılma eğilimi vardı. Başta bu durum beni tuhaf karşılamıştı ama o zamandan beri onu hayatımın normal bir parçası olarak görmeye başlamıştım, her ne kadar tuhaf ve kötü giyimli biri olsa da.

Ancak onu bu gece dışarıda görmekten daha şaşırtıcı olan, yoldaşlarının çeşitliliği idi. Üç melek ve bir insan; hiçbiriyle daha önce tanışmamıştım. Hepsi de beni izliyor, varlığıma karşı merak ve -bir tanesi için- küçümseme gösteriyordu. Her neyse. İsteddiği kadar küçümseyebilirdi. Bugün yaşadıklarımın sonuna ulaşmak için bir melek grubundan daha fazlası gerekecekti. Carter'ın arkadaşlığı bana tuhaf gelmişti; onun başkalarıyla çalıştığını hiç bilmiyordum. Onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak ederek içimde isteksiz bir merak uyandı - hem de bir insanla.

Dikkatle incelediğimi fark eden Carter göz kırptı ve iki meleğin şaşkın bakışları arasında küçük bir davet jesti yaptı. Ben de başımı sallayarak onayladım ve önce bara uğrayıp bir votka gimlet aldım.

Bir dakika sonra oraya gittiğimde, en şımarık succubus tavrımı takındım ve Carter'ın yanına bir sandalye çektim.

"Vay, vay," dedim. "Rush hafta sonu gibi bir şeymiş gibi hissediyorum. Hepimiz misafir ağırlıyoruz, ha?"

"Ben de öyle duydum," dedi. Dalgınca bir elini çene hizasındaki sarı saçlarında gezdirdi. Yanılmıyorsam altı aydan beri ilk kez yıkanmıştı. Bu misafirler ciddi olmalı. "Sizinkilerden birinin daha kalıcı olduğunu da duydum."

Yüzümü buruşturdum. "Eğer senin için de aynıysa, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yakında bir kedi dövüşü bekleyebilir miyiz?"

"Bu şaka bir saat önceydi. Beni sınıfın geri kalanıyla tanıştırmak ister misin?"

Bu, meleklerden birini güldürdü. Derin bronzlaşmış bir teni ve ipek gibi parlayan siyah saçları vardı. Bana elini uzatırken gözlerinde neşeli bir parıltı dans ediyordu.

"Yasmine. Sen de Georgina'sın."

Gülümsememe engel olamayarak başımı salladım. Onun da bana karşılık vermesi içimi sıcaklık ve neşeyle doldurdu. Belki de bazı melekler o kadar da kötü değildi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü arkadaşları benimle tanışmaktan daha az heyecanlanmış görünüyorlardı.

"Ben Whitney," dedi bir diğeri yavaşça, saçları sayısız minik örgüden oluşan güzel bir siyah kadın. Benim standartlarıma uygun bir moda anlayışıyla giyinmiş ve onu hem sevimli hem de bilge gösteren kedi gözü gözlükler takmıştı. Tokalaşması biraz zaman aldı ama tokalaştı.

Beklentiyle son meleğe baktım. Koyu kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı, uzun ve dar bir yüzü vardı. Yüz ifadesi açık bir onaylamama ve mağrur bir soğukluk ifade ediyordu. *İşte bu* benim meleklerle ilişkilendirdiğim bir davranıştı. Bir an için hiç konuşmayacağını düşündüm. Sonra büyük bir sertlikle, "Ben Joel," dedi. Bunu el sıkışma takip etmedi.

İnsana döndüm. O da bana aynı coşkuyla sırtıttı.

Yasmine ve uzun siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Vincent Damiani. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Carter'a sinsi bir bakış attım. "Bunca zamandır hiç arkadaşın olmadığını sanıyordum."

"Hemen sonuca varıyorsun, Lilith'in Kızı." Viski gibi görünen bir şeyden yudum aldı. "İş için buradalar."

"Ooh. Çok gizli melek işi, ha? Ne yapacaksın? Toplu iğne başında dans mı edeceksin? Ulusal Sevimli Köpek Yavrusu Günü için lobi mi yapacaksın?"

Joel'in soğuk bakışı on derece daha düştü. "Sanki karanlık bir şeytani baştan çıkarıcıyla işlerimizi tartışacaktınız gibi."

Yasmine gözlerini devirerek ona dirsek attı. "Şaka yapıyor."

"O da böyle düşünmenizi istiyor," diye uğursuzca uyardı. "O kurnaz ve şeytani baştan çıkarma gücünü bizim üzerimizde kullanmaya çalışırken ben kendi adıma gardımı indirmeyeceğim."

Yavaş, durgun bir gülümsemeyle onu sabitleyerek sandalyede arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne atarak eteğimin kalçalarım kadar yükselmesini sağladım. "Bebeğim, eğer kurnaz ve şeytani baştan çıkarma güçlerimi kullanıyor olsaydım, bunu ilk bilen sen olurdun."

Yanaklarında koyu bir kızarıklık vardı. Bakışlarını Carter'ın üzerinde sabitledi. "Nasıl bir oyun oynadığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama ondan kurtulmanız gerekiyor."

Carter etkilenmemişti. "Uyuşturucu kullanan bir tanrı ya da bir nephilim değilseniz zararsızdır. Ya da içe dönük bir yazar."

Yasmine irkildi, neşeli yüzü ayıklaştı. "Nefilim hakkında şaka yapma."

"Aslında," diye devam etti Carter umursamazca, "bu küçük lojistik sorunu çözebilir. Georgina, ev sahibesi rolünü oynamanın bir sakıncası yoktur herhalde, değil mi? Vincent'in şehirdeyken kalacak bir yere ihtiyacı var."

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. Sessizliğimi yanlış yorumlayan Vincent aceleyle ekledi, "İstemiyorsan sorun değil. Yani, beni tanımıyorsun bile. Bunun ne kadar garip olacağını anlayabiliyorum."

"Bilmiyorum," dedim ona, bu tuhaf grupta neler olup bittiğini daha da merak ederek. "Eğer melekler size kefil olursa . . . şey, bundan daha iyi bir tavsiye alamazsın. Eğer kanepede uyumak senin için sorun değilse, benim için sorun yok."

Carter, "Sen succubi'ler arasında bir incisin," dedi.

Joel neredeyse içkisinde boğuluyordu. Kendini beğenmiş tavrına bakılırsa alkollü bir şey içtiğinden şüpheliydim. Muhtemelen Kool-Aid ya da Pepsi. Diyet Pepsi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı. "O bir succubus. Onu buna maruz bırakamazsın. Onun ruhunu düşün."

"İyi erkeklerden pek hoşlanmaz," dedi Carter. "Genelde. Bir sorun yaşamazsın."

Yasmine Vincent'a şakacı bir bakış attı. "Zaten o kadar da iyi biri değil."

"Carter-" diye başladı Joel.

"Sana söyledim, o iyi. Bırak gitsin. Sana söz veriyorum. Ayrıca, hiç soru sormayacak ve siz arama yaparken ona kalabileceği bir yer sağlayacak."

"Arama" kelimesinin üzerine atladım. Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Siz ne arıyorsunuz?"

Beni ölüm sessizliği karşıladı. Whitney kollarını kavuşturdu. Vincent içkisini yudumladı. "Tamam, anladım." Gimleti bir yudumla bitirdim. "Bilmesi gerekenler esası.

Annemden bahsediyorum. Gizli saklı falan."

Yasmine'in rahat gülümsemesi geri döndü. "Onu seviyorum Carter. Onu yanında tutmana şaşmamalı."

Sonra Boston'da tanıştığı başka bir succubus hakkında konuşmaya başladı, Carter'ın yapabildiği kadar ustaca konuları değiştiriyordu. Ne düşündüğümü tahmin eden Carter gözüme takıldı ve sırtıttı. Ben de bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

Yine de gece ilerledikçe Yasmine'den son derece hoşlandığımı fark ettim. Sohbetin çoğunu o, Vincent ve Carter yürütüyordu ve melekler diğer arkadaşlarım kadar eğlenceli olmasalar da, bu grubu kendi tarzlarında eğlenceli buldum. Ayrıca çok daha az küfür edip içki içiyorlardı ama kimse mükemmel değildir.

Bar kapandığında Vincent'ı da yanıma aldım, ama Joel insan ruhunun kutsallığı hakkında uyarılarda bulunmadan önce değil. Vincent sabırlı bir yüz ifadesiyle dinledi, önemli kısımlarda başını sallayarak eşlik etti.

"Hep böyle midir?" Eve dönerken sordum.

Vincent güldü. "Elinde değil. İyi niyetli. Sadece benim için endişeleniyor."

"Endişeli misin?"

"Hayır. Çok tatlısın, ama hayır, endişelenmiyorum. Ben zaten birine aşığım."

Bunun hiçbir şeye karşı koruma sağlamadığını, aşık olduğunu düşünen pek çok erkeği baştan çıkardığımı söyleyerek şaka yapmaya başladım. Sesindeki bir şey esprimi durdurdu. Konuşma şekli, aşık olmanın gerçekten de benden ve dünyanın diğer tüm kötülüklerinden korunduğunu ima ediyordu. Yenilmez biri gibi konuşuyordu. Birden kendimi üzgün hissettim.

"Aferin sana," dedim usulca.

Bana yan gözle baktı. "Bir succubus için iyisin."

"Sen ve Süper Arkadaşlar'ın şehirde ne aradığınızı söyleyecek kadar iyi misin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır."

Evde, onu sıcak tutmak için yığınla battaniye üreterek kanepeye yerleştirdim. Evimi çoğu zaman buharlı bir sıcaklıkta tutuyordum, ama Aralık ayıydı ve bir yanıma hala onun etrafında toplandığımı hatırlıyordum

Geçmiş günlerdeki yetersiz ateşler, asla yeterli battaniyeye sahip olunamayacağını hissettiriyordu.

Kısa süre sonra yatağa girdim, kendi zulamdaki örtülerin altına gömüldüm.
Bu sefer rüya görmedim.

Bölüm 3

İyi bir gece uykusunun ardından ertesi sabah işe gittiğimde hayat hakkında biraz daha iyimser hissediyordum. Tawny'nin muhtemelen dün geceyi çoktan atlattığına ve Nippon'un da havaalanına doğru yola çıktığına karar verdim. Ayrıca, Seth'i yakında görebilecektim, çünkü benim iş yerim olan Emerald City Books & Café'yi kendi yazı merkezi haline getirmişti. Evet, o kadar da kötü bir gün olmayacaktı.

Eski müdürümün karmaşık hamileliği nedeniyle, kısa süre önce onun pozisyonunu devralmışım. Bu durum eski müdür yardımcılığı pozisyonumu boş bırakmıştı ve biz de Doug Sato'nun kız kardeşi olan Maddie Sato'yu işe almıştık

-*Diğer* müdür yardımcısı. Bu çarpıcı bir iltimas gösterisiydi ve Doug sinirden küplere binmiş, soğukkanlılık puanını on puan düşürdüğümüzden yakınmıştı. Zaten Maddie de onunla birlikte yaşıyordu. Son hastaneye yatışından sonra ziyarete gelmiş ve bir daha da gitmemişti. Feminist bir dergide serbest yazar olarak ikinci bir işi vardı ve Emerald City'de çalışmak ona daha istikrarlı bir gelir kaynağı sağlıyordu.

Maddie'yi sevmiştim. Zeki ve yetenekliydi ve benimle konuşan çarpık bir mizah anlayışı vardı. Müşterilerle iyi anlaşırdı ve profesyonel olarak her zaman çok kibardı. Örneğin, Seth ile "yazarlıkla ilgili" konular hakkında konuşurken kendini kaptırabilir ve çok iyi iş çıkarabilirdi. Ancak, iş daha arkadaşça ve kişiler arası konulara geldiğinde, sosyal becerileri biraz eksikti. Özellikle analitik bir yazı tartışmasından sonra, Seth bir keresinde çocukluğuyla ilgili patavatsız bir yorum yapmış ve o da donup kalmıştı. Onu sosyal açıdan kendisinden bile daha beceriksiz biriyle görmek eğlenceliydi, ama çoğunlukla onun nüksetmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun kabuğundan çıkmasını sağlama konusunda iyi bir ilerleme kaydetmiştim ve ne kadar eğlenceli olabileceğini biliyordum. Herkesin de bunu görmesini istiyordum.

Bugün onu kafenin üst katında, Seth'in dizüstü bilgisayarını koyduğu masada otururken buldum. Görünüşe göre yazarlık günü değildi çünkü Doug da onlarla oturuyordu. O ve Maddie hararetli bir tartışmanın içindeymiş gibi görünüyordlardı. Seth onların arasında oturmuş, umutsuzca başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerimi yakalayınca bana yalvaran bir bakış attı. Bilerek bir sandalyeyi onun yanına kaydırdım ve Doug'ı kendi sandalyesini çekmeye zorladım. Kimse Seth'le benim çıktığımı bilmiyordu ve Sato kardeşler tartışmaya o kadar dalmışlardı ki sandalyenin yerleştirilmesiyle ilgili hiçbir şey düşünmediler.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Tüm yönetim ekibini alıkoymak mağazanın kaderiyle ilgili olsa iyi olur." Tatil yaklaşmak üzereydi ve son zamanlarda işler çılgıncaydı.

Maddie birdenbire görevlerini hatırlayarak utanmış görünme nezaketini gösterdi. Konuşmak için ağzını açtı ama Doug onun sözünü kesti.

"Benim ünlü kız kardeşim duyarsız bir kaltaktır."

Maddie gözlerini devirdi. "Beth hakkında çılgınca fikirleri var."

İçimi çektim. "Bak, eğer bu Beth'in burada bacak ısıtıcıları giydiği zamanla ilgiliyse-" "Bana bunu hatırlatma," diye homurdandı Doug.

"Ünlü ağabeyimin aklına Beth'in birinden ayrıldığı gibi çılgınca bir fikir geldi," diye açıkladı Maddie.

Her ikisi de sanki bu meseleyi düzeltmemi bekliyorlarmış gibi bana baktılar. Şaşkınlıkla aralarında bir ileri bir geri baktım. "Neden bu çılgınlık?"

"Çünkü nezle olmuş," dedi Maddie. "Üşüttüğünü söyledi. Bu yüzden burnunu çekiyor."

"Soğuk algınlığı numarası yapıyor," diye bağırdı Doug. "Bu nasıl hastalıklı ve çarpık bir dünya ki benim gibi bir pislik kitlelerdeki kalp ağrısını fark ediyor? Tanrı aşkına, gözleri kıpkırmızı."

Maddie kararlılıkla, "Soğuk," diye tekrarladı. Düşündü. "Ya da belki alerjiler." "Aralık ayında mı?"

İkisi didişmeye devam etti. Yanımda, Seth suratını asmamak için mücadele ediyor ve bunu başaramıyordu. Dudaklarının gülümseme şeklinde kıvrılışını inceledim, şeklini beğendim ve nasıl hissettirdiğini hatırladım. Dikkatimi tekrar kardeşlere verdim, gösterinin tadını çıkarıyordum. Nihayet, yaklaşık beş dakika sonra, tembel bir çalışan değil de otorite figürü olduğumu hatırladım.

"Bu neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"Çünkü o yanılıyor," dedi Doug. "Ben sadece bunu kanıtlamaya çalışıyorum." Maddie içini çekti. "On iki yaşında bir çocuk gibisin."

"Değilim." Onu kolundan bıçakladı.

"Tamam, yeter." Doug'ı işaret ettim. "Sen, kayıt ol." Maddie'yi işaret ettim. "Sen, ofisime."

"Ooh ... başın belada," dedi Doug ona.

"Ona siparişlerin nasıl işleneceğini göstereceğim," diye homurdandım.

Maddie'nin gözleri beklentiyle parlıyor, yuvarlak yanaklarında gamzeler beliriyordu. Yeni görevlere bayılırdı.

"Kadın kayırmacılığı," dedi Doug. "Onu benden daha çok seviyorsun, değil mi? Sorun değil. Bana anlatabilirsin.

Dayanabilirim." "Gidin. İkiniz de. Ben hemen geliyorum."

Onlar gittikten sonra Seth'e baktım. "İşte bu yüzden çocuğum yok," dedim ona. Bu doğru değildi elbette. Hem de hiç doğru değildi. Succubi'ler için çocuk yapmak pek mümkün değildi.

"Yine de . . . Doug'ın aslında haklı olduğunu düşünüyorum," diye düşündüm. "Ne kadar çılgınca olsa da.

Gelirken Beth'i gördüm."

Seth gülümsedi. "Maddie iyi bir yazar ve çok zeki, ama biraz

diğer insanlardan habersiz."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bunun tüm yazarlar için geçerli olduğunu sanıyordum." "Bazıları diğerlerinden daha kötüdür."

"Şok edici. Onunla dört saat boyunca arabada mı yolculuk ettiniz? Ne hakkında konuştunuz?"

"Yazmak."

İçimi çektim. "Keşke Doug ve benim dışımdaki insanların yanında biraz rahatlasa. Çok komik biri. Doug'ın arabasını aptalca bağlama fikrini, Betty Friedan'ın *The Feminine Mystique*'i yazarken regl olduğunu söyledikten sonra buldu."

"Bunu 'komik' olarak tanımlamaktan çok 'korkutucu' olarak tanımlayacağımdan emin değilim. Ayrıca, bu senin fikrindi," diye hatırlattı bana. "Siz ikiniz tehlikelisiniz. Senin ruh çalma numaran, Maddie'yle uydurduğunuz şeylere kıyasla biraz hafif kalıyor."

Sırıttım. Bu doğrudu. Son yüzyılda pek fazla kadınla takılmamıştım ve çok şey kaçırdığımı fark ediyordum. "Tahmin bile edemezsin. Sosyal beceriksizlik ya da değil, o bir süredir başıma gelen en iyi şey."

"Oh?"

"Şu anki şirket hariç tabii ki." "Elbette. Sen ne dersin."

"Hey." Neredeyse elini tutacaktım, sonra herkesin içinde olduğumuzu hatırladım. "Rekabet yok. Sen daha iyi bir aşçısın. Ve daha iyi öpüşüyorsun."

"Onu denediğini fark etmemiştim."

"Yazarları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Zihnim konuları değiştirirken gülümsemem biraz azaldı. Sabahtan beri enerji kaybımı düşünüyordum, özellikle de muhtemelen bu gece ya da yarın vuruşumu arayacağım için. Jerome konuyu geçiştirmişti ama her zamanki gibi ben peşini bırakamadım. O zaman Seattle'ın yerel ölümlü okült bilgi kaynağı olan arkadaşım Erik Lancaster'ı ziyaret etmeye karar verdim. Çoğu zaman benim ahbaplarımdan daha çok şey biliyor gibiydi.

Daveti Seth'e ilettim ve o da benimle gelmeyi kabul etti. Memnun olmuştum. Sık sık doğaüstü olaylarla düzenli olarak ilgilenen başka bir insanla konuşmanın ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Bunun için iyi bir zamandı.

Seth işten sonra benimle evimde buluştu ve dışarı çıkmadan önce hızlı bir akşam yemeğini mikrodalgada pişirdik. Binanın merdivenlerinden aşağı inerken yine Maddie hakkında benimle dalga geçti.

"Bir süredir ofiste çalışıyordunuz. Sevişmediğinize emin misiniz?"

"Çok fazla değil," diye güvence verdim.

Güldü ve elimi tuttu. Onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız bir öpücükle buluştu ve vücudunun sıcaklığı benimkini karıştırırken, hiç şüphem yoktu

Hayatımdaki en iyi şeyin ne olduğu hakkında. Birkaç tatlı dakikadan sonra, talimatı takip ettik ve ayrıldık, isteksizliğimiz çözülmeyi uygulamada biraz garip hale getirdi.

"Evet," dedim ona. "Kesinlikle onun kadar iyi öpüşen biri değil-"

Nipphon'un bize doğru geldiğini hissedince yüzümü buruşturarak sözümü kestim. Ölümsüz aurası sümüksü ve misk kokuluydu. Seth'ten bir adım uzaklaştım ve kaldırımdan aşağıya, yaklaşan şeytana baktım. Beni görünce selamlamak için bir el salladı.

"Bana bir dakika izin verin," diye mırıldandım. Basamakları atlayarak indim ve Nipphon'un Seth'i duymasını engelledim. "Ne istiyorsun?"

"Tavır, tavır, Letha," diye tısladı. "Succubi her zaman çekici ve samimi olmalıdır." Gözlerini benden öteye dikti. "Bu insan erkek arkadaşın mı? Onunla tanışabilir miyim?"

"Siktir olup gidebilirsin. Tawny'ye göz kulak olman gerekiyordu."

"Öyleydim," dedi neşeyle. "Bu yüzden seni görmeye geldim. Dün gece onu takip ettim. Yeteneklerine oldukça güveniyordu ama sonunda bir randevu ayarlamakta biraz zorlandı. Zavallı şey. Görünüşe göre kendini kabul ettirmesi tahmin edilenden daha uzun sürecek. Neyse ki sonuna kadar onunla kalacağım."

Alaycı endişesi tam da istediği gibi içime işledi. "Bana söylemeye geldiğin tek şey bu mu? Çünkü şimdi gidiyorum. Bir yere gitmem gerekiyor."

"Elbette, elbette," diye mırıldandı. Seth'e doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Sakinleşmek üzereymiş gibi görünse de hararetli anınızı bölmek istememiştim." Yüzünde ani bir farkındalık ifadesi belirdi. "Onunla yatmıyorsun, değil mi? Onun hayatını özümsemek gibi asil bir görev anlayışınız var. Zavallı, zavallı adam." Nipphon güldü. "Ah, Letha. Sen şimdiye kadar karşılaştığım en büyüleyici yaratıklardan birisin."

Ona sırtımı döndüm ve hışımla Seth'e yaklaştım. "Hadi, gidiyoruz."

"Kimdi o?" diye sordu biz uzaklaşırken. "O bir şeytan. Ve bir pislik."

Neredeyse bir blok ötede bile Nipphon'un alaycı kahkahasını zar zor duyabiliyordum. Seth'le arabasına doğru yürürken bunu görmezden gelmeye çalıştım. Arkadaşlarımdan Seth hakkında benimle alay etmelerini dinlemek yeterince can sıkıcıydı. Nipphon'dan duymak ise dayanılmazdı. Neyse ki Seth'le yola çıktığımızda sakinleşmişim. Bunun yerine Erik'i görmeye ve umarım gizemimi çözmeye odaklandım.

Erik, Lake City'de Arcana, Ltd. adında bir mağaza işletiyordu. Ne yazık ki bir alışveriş merkezinde yer alıyordu ama yine de sıcak ve rahat bir havası vardı. Loş ışık sakin bir hava yayıyor ve küçük fiskiyelerin şırlıtısı, arp müziği yayan bir CD çaların yumuşak seslerine karışıyordu. Kitaplar, mücevherler, mumlar ve heykeller

her santim boş alanı darmadağın ediyordu. Tatlı nag champa kokusu havada asılı duruyordu.

"Harika," dedi Seth, biz içeri girerken etrafına bakarak.

Erik bir kitap yığınının arkasında diz çöktüğü yerden başını kaldırıp baktı. Onu son gördüğünden beri bıyık bırakmıştı ve gri saçlarının koyu kahverengi teninde göze çarpması hoşuma gitmişti. Yüzünde nazik bir gülümseme belirdi.

"Bayan Kincaid, ne beklenmedik bir zevk. Ve bir arkadaşınız var." Ayağa kalkıp bize doğru yürüdü ve elini Seth'e doğru uzattı.

"Erik, bu Seth Mortensen. Seth, Erik."

El sıkıştılar. "Memnun oldum Bay Mortensen. İyi arkadaşlık ediyorsunuz." "Evet," dedi Seth, karşılığında gülümseyerek. "Öyle."

"Eğer şanslıysak," dedim ipek gibi, "Erik'in çay için vakti olacak. Sadece kafeinsiz çay servis ediyor, bu seni mutlu edecektir."

"Elbette zamanım var," dedi Erik. "Sizin için zamanı olmayan bir erkek olduğunu sanmıyorum, Bayan Kincaid."

Erik çay koymaya gittiğinde Seth'e alaycı bir bakış attım. "Ah, işte beni takdir eden biri. Bir kitap için benden kaçtığını göremezsin." "Hafızam beni yanıltmıyorsa, o kitaplara tapıyorsunuz. Ayrıca, başka nasıl seni alıştığın yaşam tarzında tutması gerekmiyor muydu?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, en son dışarı çıktığımızda *ben* ödemiştin."

"Şey, evet. Sen ve Maddie gidip arabama zarar vermeyesiniz diye özgürce oynamanıza izin veriyordum."

Erik'in köşedeki küçük masasında çay partimiz başladığında, Seth'in Erik'le ölümsüzler arasında bir ölümlü olmanın ne anlama geldiği üzerine sohbet ettiğini duyunca şaşırdım. Seth genellikle bu kadar açık sözlü olmazdı ve ölümsüzlerin tuhaflıklarının onu ne kadar rahatsız ettiğini merak ettim.

Erik, "Bu benim zaman algımı altüst ediyor," dedi. "Bayan Kincaid gibi sonsuza dek genç ve güzel kalan insanlar görüyorum. Bu bana sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissettiriyor. Sonra kendime bakıyorum ve yeni kırışıklıklar görüyorum. Kemiklerimdeki ağırları hissediyorum. Geride kalacağımı fark ediyorum... Onlar devam edecek ve dünyayı bensiz şekillendirmeye devam edecekler." Üzüntüden çok şaşkınlıkla iç çekti. "Keşke bundan sonra ne olacağını görebilseydim."

"Evet," dedi Seth, beni şaşırtarak. Gözleri karanlık ve ciddi görünüyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Ona baktım ve daha önce hiç fark etmediğim bir şey gördüm. Geleceği ve kendi ölümünü düşünmesi gerektiğini biliyordum -bütün ölümlüler düşünürdü- ama bunları *gerçekten* ne kadar düşündüğünü ancak şimdi fark ettim. Her iki adama da baktığımda, eninde sonunda öleceklerini hatırladım ve bu göğsümde bir şeylerin soğumasına neden oldu. Bir kalp atışı süresince Seth'i neredeyse Erik gibi kırışık ve kır saçlı olarak görebiliyordum.

"Çok mu hastalıklısiniz çocuklar?" Soğukkanlı bir hava takınmaya çalışarak sordum. "Buraya herkesin moralini bozmak için gelmedim. Erik'in aklını çelmem gerekiyor."

"Topla," dedi.

"Hayatta kalmak için yaşama ve enerjiye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun, değil mi?" Aptalca bir ifade. Tabii ki biliyordu. "Dün sabah uyandım ve tüm zulam gitmişti."

Erik düşündü. "Bu normal, değil mi? Zamanla kaybolur."

"Bu kadar çabuk değil. Özellikle de ..." Durdum, birden Seth'in burada olmasının o kadar da akıllıca olmayabileceğini fark ettim. "Ben, şey, bir gece önce yeniden doldurmuştum."

Her iki adam da nötr ifadelerini korudu. "Sıra dışı bir şey yapmadınız mı?"

"Hayır, Jerome zihinsel stres olduğunu düşünüyor." Omuz silktim. "O kadar stresli olduğumu sanmıyorum. Rüya gördüm ... garip bir rüya ... ama stresli bir şey değildi."

"Hayaller güçlüdür," dedi Erik. "Ve bazen stres fark ettiğimizden daha fazlasını bizden alabilir. Ne yazık ki rüyalar hakkında çok az şey biliyorum ama ..." Kaşlarını çatı ve bakışları aniden içe döndü.

"Ama ne?"

"Yardım edebilecek birini tanıyorum. Rüyalar konusunda uzman biri."

"Kim?" Bu kulağa umut verici geliyordu.

Erik'in cevap vermesi uzun sürdü. Konuştuğunda, kelimeleri bırakmaktan mutsuz görünüyordu. "Sizin tarafınızda imzalı ve mühürlü olabilecek biri. Adı Dante Moriarty."

Kıs kıs güldüm. "Bu onun gerçek adı olamaz."

"Öyle değil, ama eminim ki bazı iblis ve şeytan dostlarınız onu herhangi bir isimle tanıyabilir. Diğer şeylerin yanı sıra o bir dolandırıcı. Kendini bir sihirbaz olarak da görüyor."

"Ben her zaman yozlaşmış insanlarla uğraşıyorum," diye belirttim. "Beni pek rahatsız etmiyor."

"Doğru," diye kabul etti Erik. Hâlâ sıkıntılı görünüyordu, ki ben bunu şaşırtıcı buluyordum. Kendisi kötü olmasa da, ben ve benim gibilerle düzenli olarak gözünü kırpmadan etkileşime giriyordu. Bir insanla ilgili onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum. "Size onun iletişim bilgilerini vereyim."

Dante'nin kartını aradı ve Seth arkadaki tuvaleti kullanırken ben de dükkâna göz attım. Yaşlı dükkân sahibi kartı bulduğunda bana uzattı.

"Bay Mortensen'i çok severim."

"Evet. Ben de öyle."

"Biliyorum. Anlayabiliyorum."

Bileziklerin sergilendiği yerden kafamı kaldırdım, daha fazlasını bekliyordum.

"Birbirinizle muhtemelen farkında bile olmadığınız bir şekilde konuşuyor ve hareket ediyorsunuz. Sevgililer arasındaki etkileşim gibi... ama daha fazlası da var. Bence birlikte değilken bile birbirinizi sürekli hissediyorsunuz."

Aranızdaki havada bir yanma var."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Kulağa hoş geliyordu ama biraz da göz korkutucuydu.

"Sizin türünüzden, tam olarak sizin gibi olan başka biriyle hiç karşılaşmadım Bayan Kincaid." Tereddüt etti, normalde bilge ve yetkin olan ifadesi belirsizliğe dönüştü. Bu onun için nadir görülen bir ifadeydi. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum."

O sırada Seth ortaya çıktı, bir şeyi böldüğünü fark etmişti. İkimizin arasına baktı ve ben de güven verici bir elimi koluna koydum. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Elbette."

Mücevher tezgâhının geri kalanını taradım, içindekilerin sadece yarısını fark ettim. Birden iki kez baktım ve kutulardan birine doğru eğildim. "Erik, bunları nereden buluyorsun?"

O ve Seth omzumun üzerinden baktılar.

"Ah, evet," dedi Erik. "Bizans yüzükleri. Senin ankh kolyeni yapan aynı sanatçı tarafından yapılmış."

"Sanatçınız tarihi detaylar konusunda gerçek bir ustalığa sahip. Tıpkı orijinaleri gibi görünüyorlar."

Tezgâhın etrafında yürüdü ve halkaların olduğu tepsiyi kaldırdı. Bir tanesini aldım. Sıradan bir altın yüzüktü. Üzerinde herhangi bir mücevher yerine, neredeyse on sent büyüklüğünde, pürüzsüz ve düz bir disk vardı. Metalin üzerine Yunan harfleri kazınmıştı.

"Ne demek istiyorlar?" diye sordu Seth.

Uzun zamandır kayıp olan bu geleneği açıklamaya çalıştım. "Bu bir hayır duası. Çift için bir dua gibi. Bu bir evlilik yüzüğü olurdu."

İsa ve Bakire'yi tasvir eden bir diğerini inceledim; bir diğerinde ise birbirine bakan küçük bir adam ve kadın vardı.

"Eskiden benim de neredeyse buna benzer bir yüzüğüm vardı," dedim usulca, elimde evirip çevirerek. İki adam da bir şey söylemedi ve sonunda yüzüğü tepsisine geri koydum.

Eve dönerken Seth nazikçe "Yüzüğüne ne oldu?" diye sordu.

Pencereden dışarı baktım. "Önemli bir şey değil."

"Anlat bana."

Cevap vermedim, o da bir daha sormadı. Evime döndüğümüzde Vincent'tan hiçbir iz göremedim ve Charlie'nin Melekleri'yle birlikte araştırma yaptığını düşündüm. Gazeteler mutfak masamın üzerine dağılmıştı; anlaşılan güncel olayları takip etmeyi seviyordu. Hem de ürkütücü olayları. Manşetlerden biri geçen gün duyduğum, karısını başka bir adamla gördüğü bir imgelemden sonra öldüren deli bir adamla ilgili bir haberdir. Ölümlüler bazen ürkütücü şeyler yaparlar. Tamam, çoğu zaman.

Seth koltuğuma oturdu ve öne doğru eğildi, ellerini birbirine kenetledi. Arabada cevap vermediğimde ruh halinin değiştiğini hissetmişim.

"Thetis . . ."

"Yüzük hakkında bilgi istiyorsun."

"Yüzük o kadar da önemli değil. Sadece ... şey, senin böyle olduğunu görmüştüm. Bir şey seni rahatsız ediyor, bir şey hatırlıyorsun. Ama benimle bu konuda konuşmuyorsun. Bana hiçbir şey anlatmadığını hissettiğim günler oluyor."

Sık sık yaptığı gibi göz temasından kaçınarak yanına oturdum. "Sana çok şey anlattım."

"Geçmişin hakkında değil."

"Çok fazla geçmişim var ve her zaman bundan bahsediyorum."

"Evet . . . Sanırım." Dalgınca kolumu okşadı. "Ama ölümlü geçmişin hakkında konuşmuyorsun. Succubus olmadan önceki."

"Yani? Bir şey fark eder mi? *Artık* benimlesin. Artık nasıl bir insan olduğumu biliyorsun."

"Seviyorum. Ve o kişiyi seviyorum. Ve senin için neyin önemli olduğunu bilmek istiyorum. Seni sen yapan şeyin ne olduğunu. Seni neyin incittiğini bilmek istiyorum, böylece yardım edebilirim."

"Kim olduğumu bilmek için bunu bilmenize gerek yok. İnsan geçmişim hiçbir şeye dahil değil," dedim sertçe.

"Buna inanamıyorum."

Yine cevap vermedim.

"Hayatının o kısmı hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye devam etti. "Gerçek adını bilmiyorum. Gerçekte neye benzediğini. Nerede büyüdüğünü. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum."

"Hey, sadece ben değilim. Senin de konuşmadığın bir sürü şey var," diyerek dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Şey ..." Hakkında fazla bir şey bilmediğim bir şeyi el yordamıyla bulmaya çalıştım. "Baban hakkında hiç konuşmuyorsun. Nasıl öldüğünden."

Seth tereddüt etmeden hemen cevap verdi. "Anlatacak pek bir şey yok. Kanseri. On üç yaşındaydım. Annemin bizi götürdüğü terapistin göre, başa çıkmak için bir hayal dünyasına çekilmişim."

Başımı omzuna yasladım, bilmek istediğim her şeyi açıklayacağını biliyordum - bastırılmış, Seth tarzı bir şekilde. Normal konuşma suskunluğu düşünüldüğünde bu ironikti ama onun çalışma şekli buydu. İlişkilerde dürüstlüğün ve ruhların açık bir şekilde paylaşılması gerektiğine inanırdı. Sanırım haklıydı, ama ruhumun paylaşmak istemediğim çok fazla karanlık kısmı vardı. Onu korkutup kaçıracağından korktuğum kısımlar.

Seth'i bu gece bu konuyu daha fazla zorlamayacağını anlayacak kadar iyi tanıyordum ama incindiğini ve hayal kırıklığına uğradığını da hissedebiliyordum. Bu soruları beni üzme için sormamıştı; bunu içten bir sevgiyle yapmıştı. Ne yazık ki bu işimi kolaylaştırmadı ve ona bir şeyler teklif edebilmek için endişemle ve uzun zamandır gömülü olan acımla savaştım. Herhangi bir şey. Bir şeyler yapmaya çalıştığımı gösterecek herhangi bir şey.

Bu ilişkide çaba. Orijinal yüzüm ve adım benim için ölmüştü, geride bıraktığım kadının eskimiş hatırlatıcılarıydı, Nippon'un bana Letha demekte ısrar etmesini boş verin. Seth bunları asla bilmeyecekti.

Ben nelerden vazgeçebileceğime karar verirken uzun süre birlikte oturduk. Sonunda kelimeler ağzımda düğümlenerek "Ben Kıbrıs'ta büyüdüm" dedim. İkimiz de daha fazlasını beklerken hava gerildi. "Beşinci yüzyılın başlarında. Tam olarak hangi yılda doğduğumu bilmiyorum. Böyle şeyleri pek takip etmezdik."

Nefes verdi. Nefesini tuttuğunu fark etmemiştim. Yavaşça, dikkatlice bir kolunu bana doladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Teşekkür ederim."

Neyden saklandığımı bilmeden yüzümü omzuna gömdüm. Ona neredeyse hiçbir şey vermemiştim - sadece birkaç parça ıvır zıvır. Yine de, içimde güçlü olandan saklanmak istediğim bir yerden bu kadarcık bir şey vermek. Nedenini tam olarak anlamadan kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum. Seth nazikçe saçımı okşadı.

"Yüzük o zamanlardan mı?" diye sordu. Ona karşı başımı salladım.

"O zaman çok değerli olurdu sanırım." "Kaybettim," diye fısıldadım.

Sesimdeki ıstırabı anlamış olmalı. Bana daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim."

O gece bir süre daha birlikte kaldık ama eve gitmek ve kendi yerinde çalışmak istediğini biliyordum. Onu reddedemediğim için kovaladım, ancak isteseydim kalacağına dair bir his vardı içimde.

O gittikten sonra yatak odama girdim ve kapıyı kapattım. Açık dolabımın önünde diz çökerek kutuları çıkardım ve gelişigüzel bir şekilde odanın etrafına yerleştirdim. Düzenimde bir eksiklik vardı -örneğin, düzen- ve bu ıvır zıvır yığınının elemek biraz zamanımı aldı. Sonunda tozla kaplı bir ayakkabı kutusu buldum.

Kapağı kaldırıncı nefesimin kesildiğini hissettim. Eski, kahverengi mektuplar birkaç fotoğrafla birlikte üst üste dizilmişti. Yıpranmış bir ipe asılı ağır bir altın haç, diğer küçük hazinelerle birlikte kâğıtların arasında duruyordu. İstediğim şeyi bulana kadar dikkatle etrafı araştırdım: yaşlılıktan yeşile dönmüş bronz bir yüzük.

Elimde tuttuğumda, monte edilmiş diskin üzerine kazınmış çifti hâlâ seçebiliyordum. Daha kaba bir işti ama yine de Erik'in modern yorumlarına çok benziyordu. Ne yaptığımı bilmeden parmak uçlarımı yüzüğün kenarlarında gezdirdim. Hatta denedim ama uymadı. Şu anda sahip olduğumdan daha büyük parmaklar için yapılmıştı. Doğru boyuta gelmek için şekil değiştirmeyi reddettim.

Yüzüğü birkaç dakika daha dışarıda tuttum, Seth'i, Kıbrıs'ı ve her türlü şeyi düşündüm. Sonunda içimdeki acıya dayanamayarak yüzüğü kutusuna geri koydum ve bir kez daha dolaba gömdüm.

Bölüm 4

Ertesi gün Dante'nin kartvizitindeki adrese gittim. Rainier Vadisi'ndeydi, tam olarak köhne sayılmazdı ama yukarı doğru da hareket halinde değildi. Yol tarifi, bir berber ile gölgeli görünümlü bir bakkalın arasına sıkışmış dar bir dükkâna götürüyordu. Vitrinde kırmızı neon harflerle PSYCHIC yazıyordu. "I" harfi yanmıştı. Altında el yazısıyla yazılmış bir tabelada şöyle yazıyordu: EL FALI VE TAROT KARTLARI.

Çanlar çalarak kapıdan içeri adım attım. İçerisi de en az dışarısı kadar çoraktı. Bir duvarı dar bir tezgah çevreliyordu. Üzerinde sigara yanıkları olan kırmızı kadife kaplı yuvarlak bir masa dışında küçük, sade alanın geri kalanı boştu. Üstünde yapış yapış bir kristal küre duruyordu. Erik'in sıcak ve davetkâr dükkânına kıyasla burası çorak bir yerdi.

"Bir dakika," diye seslendi bir ses arka taraftaki açık kapıdan. "Sadece-"

Odaya bir adam girdi ve beni görünce durdu. Boyu 1.80 civarındaydı, siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. İki günlük sakalları yüzünü kaplıyordu ve kot pantolon ile düz siyah bir tişört giymişti. Belki kırklı yaşların başındaydı ve oldukça tatlıydı. Beni tepeden tırnağa süzdü ve sinsî, bilmiş bir gülümseme takındı.

"Merhaba. Burada neyimiz var?" Başını eğdi, hâlâ beni inceliyordu. "İnsan olmadığı kesin. İblis mi? Hayır, yeterince güçlü değil. Vampir mi? Hayır, günün bu saatinde olmaz."

"I . . ." Durdum, içimde bir şeyler hissetmiş olmasına şaşırmıştım. Ölümsüz imzası yoktu; kesinlikle insandı. Erik gibi biri olmalı, diye düşündüm. Ölümsüzlerin dünyasını hissedebilen bir ölümlüydü ama benim tam olarak ne olduğumu anlayacak kadar yetenekli değildi. Kurnazlık yapmanın bir anlamı olmadığına karar vererek, "Ben bir succubus'um," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin." "Evet, öyleyim."

"Değilsin."

Bu konuşmayı yapıyor olmak beni biraz şaşırtmıştı. "Ben de öyle."

"Hayır. Succubi'ler alev gözlü ve yarasa kanatlıdır. Bunu herkes bilir. Kot pantolon ve kazak giymezler. En azından daha büyük bir göğsün olmalı. Nesin sen, 34B falan mı?"

"C," dedim kızgınlıkla.

"Sen öyle diyorsan."

"Bakın, ben bir succubus'um. Bunu kanıtlayabilirim." Biçimimin değişmesine izin verdim.

Her zamanki halime dönmeden önce birkaç farklı kadın varyasyonundan geçtim. "Gördün mü?"

"Şey, lanetleneyeceğim."

Benimle oynadığını hissediyordum. "Sen Dante misin?"

"Şimdilik." Yaklaştı ve elimi tutarak sıktı. Elim ters çevirdi. "El falı baktırmaya mı geldin? İyi bir gelecek için elinizi nasıl şekillendireceğinizi göstereceğim."

Elimi geri çektim. "Hayır, teşekkürler. Buradayım çünkü bazı sorularım var.

. Erik Lancaster'ın cevap verebileceğinizi düşündüğü sorular." Dante'nin gülümsemesi düştü. Gözlerini devirdi ve tezgâha doğru yürüdü.

"Oh. O."

"Bu da ne demek şimdi? Erik benim arkadaşım."

Dante sırtını tezgâha yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tabii ki o senin arkadaşın. O herkesin arkadaşı. Lanet olası izci çocuk. Kendini bir şey sanan tavrını bir kenara bırakıp benimle çalışabilseydi şimdiye kadar bir servet kazanmış olurduk."

Erik'in Dante'nin bir dolandırıcı ve cehennemlik bir insan olduğu hakkında söylediklerini hatırladım. Ondan şeytani hisler almamıştım ama tavırlarında Erik'in değerlendirmesini daha makul kılan kesin bir yıpratıcılık vardı.

"Erik'in standartları var," dedim.

Dante güldü. "Oh, harika. Senden daha kutsal bir succubus. Bu eğlenceli olacak."

"Bakın, sadece sorularıma cevap verebilir misiniz? Uzun sürmez."

"Elbette," dedi. "Zamanım var - en azından bir sonraki müşteri akınına kadar." Boş odayı işaret ederken sesindeki acı ton, çok uzun zamandır bir yoğunluk olmadığını gösteriyordu.

"Geçen gece bir rüya gördüm," diye açıkladım. "Ve uyandığımda tüm enerjim gitmişti."

"Sen bir succubus'sun. Sözde. Böyle şeyler olur."

"Keşke herkes bunu söylemeyi bıraksa! Bu normal değildi. Ve bir gece önce bir erkekle birlikteydim. Tabiri caizse şarj olmuşum."

"Sonrasında enerjiyi tüketecek herhangi bir şey yaptınız mı?"

Herkes bunu da sorup duruyordu. "Hayır. Sadece yattım. Ama rüya gerçekten çok tuhaftı. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gerçekten çok canlıydı. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Konu neydi?" "Bir,

um, bulaşık

makinesi."

Dante iç çekti. "Buraya gelip benimle uğraşman için biri sana para mı verdi?"

Dişlerimi sıkarak rüyamı anlattım.

Bitirdiğimde "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Kötü bir rüya."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Muhtemelen bulaşık makinenizi tamir etmeniz gerekiyordur." "Bozuk değil ki!"

Doğruldu. "Üzgünüm. O zaman size yardım edemem." "Erik bunun senin uzmanlık alanın olduğunu söylemişti."

"Sanırım öyle. Ama bazen bir rüya sadece bir rüyadır. El falına bakmamı istemediğine emin misin? Hepsi saçmalık ama en azından bir şeyler uydurabilirim, böylece yolculuğun boşa gitmemiş gibi hissedersin."

"Hayır, lanet olası rüyamı öğrenmek istiyorum. Hiç enerjim olmadan uyandıysam nasıl sadece bir rüya olabilir?"

Dante tekrar bana doğru yürüdü ve kaçmış bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. "Bilmiyorum. Bana devam etmem için yeterli bilgi vermiyorsun. Bu kaç kere oldu?"

"Sadece bir kez."

"O zaman bu sadece bir şans olabilir, evlat."

Kapıya doğru döndüm. "Yardımanın için teşekkürler."

Aceleyle yanıma gelen Dante kolumu yakaladı. "Hey, bekle. Şimdi gidip bir şeyler içmek ister misin?"

"Ben-ne?"

"Kitleleri üzme riskini göze alacağım ve bugünlük dükkânı kapatacağım. Köşede harika bir bar var. Fıçı Budweiser. Mutlu saatler boyunca bardağı sadece bir dolar. Ben ısmarlıyorum."

Alay ettim. Hangisinin daha saçma olduğunu bilmiyordum. Dante'nin onunla çıkacağını düşünmesi mi yoksa Budweiser içeceğimi düşünmesi mi? Çekiciliği tuhaf kişiliğini telafi etmeye yetmiyordu.

"Özür dilerim. Bir erkek arkadaşım var."

"Erkek arkadaşın olmak istemiyorum. Ucuz seks bana uyar."

Onun gözleriyle karşılaştım. Carter'ınkilere benzeyen gri renkteydiler ama gümüşü tonları yoktu. Burada bir şaka bekliyordum ama sürekli sırtmasına rağmen Dante son derece ciddi görünüyordu.

"Neden seninle ucuz seks yapacağımı düşünüyorsun ki? O kadar kolay mı görünüyor?"

"Succubus olduğunu söylüyorsun. Tanım olarak kolay birisin. Yarasa kanatların ve alev gözlerin olmasa bile oldukça tatlısın."

"Ruhun için endişelenmiyor musun?" Erik'in ima ettiği kadar yozlaşmış olsa bile -ki bunu hâlâ tam olarak göremiyordum- Dante benimle yattığı için bir tür darbe alacaktı. Tüm ölümlüler öyledir. Elbette, seks için ruhlarını riske atmaya hazır pek çok erkekle -iyi ya da kötü- tanışmıştım.

"Hayır. Ruhum çoktan tükendi. Bu sadece eğlence için. Bak, eğer birayı atlamak istiyorsan, hemen başlayabiliriz. Hep şuradaki masada yapmak istemişimdir."

"İnanılır gibi değil." Kapıyı iterek açtım.

"Oh, hadi ama," diye yalvardı. "Ben oldukça iyiyim. Ve hey, belki de erkek arkadaşının kötü cinsel performansı seni strese sokan ve enerjini alan şeydir."

"Pek olası değil," dedim ona. "Biz seks yapmıyoruz."

Bir an sessizlik oldu, sonra Dante başını geriye attı ve güldü. "*Bunun* seni strese soktuğu hiç aklına *geldi* mi? Açıkçası bulaşık makinesi, bozuk cinsel hayatınız için bir metafor ve bu da sizi bulaşıkları 'elle' yıkamaya zorluyor. "

Oradan ayrıldım ve biraz saygı görebileceğim kitapçıya geri döndüm. Dante ne kadar da rüya uzmanı çıkmıştı. Erik'in ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlayabiliyordum. Ayrıca herkesin haklı olup olmadığını da merak etmeye başlamıştım. Belki de zihinsel olarak kendimi tüketmişim. Belki de rüya gerçekten sadece bir rüyaydı.

Bir telefon aldığımda neredeyse kitapçıdaydım.

"Bayan Kincaid?" diye sordu hoş bir kadın sesi. "Ben Seattle Çocuk Birliği'nden Karen, bu haftaki müzayedemize katılımınızı teyit etmek için arıyorum."

"Neyiniz?"

Bir duraklama oldu. "İttifak için para toplamak amacıyla düzenlediğimiz hayır amaçlı randevu müzayedesini."

Hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Kulağa harika bir amaç gibi geliyor ama neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Kağıtların karıştırıldığını duydum. "Seni gönüllü olarak listeledik."

"Ne için, bir randevu için açık artırmaya çıkarılmak için mi?"

"Evet. Görünüşe göre ... işte b u r a d a y ı z . İsminiz Dr. Mitchell."

İçimi çektim. "Seni sonra ararım." Telefonu kapattım ve Hugh'u aradım. "Hey, Dr. Mitchell. Beni açık artırmaya çıkarmak için gönüllü mü oldun?"

"Her zaman yaptığınızdan çok da farklı değil," diye savundu. "Ve bu hayır işi için."

"Peter ve Cody'nin dünya barışı ve erkeklere karşı iyi niyetini anlıyorum ama seni anlamıyorum. O çocuklar senin umurunda değil."

"Grubun yöneticisini önemsiyorum," dedi Hugh. "O lanet olası bir tilki. Para toplamak için yüksek kaliteli adaylar bulabilirim ve muhtemelen onu yatağa atabilirim."

"Seks hayatınızı ilerletmek için bir çocuk yardım kuruluşunu kullanıyorsunuz. Bu korkunç bir şey."

Peki neden Tawny'ye sormadın? Randevuya ihtiyacı olan biri varsa o da odur."

"O mu? Aman Tanrım. Bu bir felaket olur. Burada para kazanmaya çalışıyoruz. Çocuklardan nefret falan mı ediyorsun?"

"Hayır, ama bunu yapacak zamanım yok. Onlara bir çek yazacağım."

İtirazları üzerine telefonu kapattım, tam da Queen Anne Caddesi'ne döndüğüm sırada. Vardiyam için biraz erkenciydim ve eve uğrayıp bir elma ve bir meyve almaya karar verdim.

granola bar. En son çalıştığım da o kadar yoğunduk ki öğle tatilimi atlamıştım. Bu sefer hazırlıklı gelmem gerektiğini düşündüm. Ölümsüzlüğüm açlıktan ölmeme izin vermezdi ama yine de başım dönebilir ve halsiz düşebilirdim.

Daireme giden koridorun yarısında, kristalimsi bir iyiliğin şok dalgasını hissettim. Melek auraları. Kapımı açtım ve tüm çeteyi karşımda buldum: Carter, Yasmine, Whitney, Joel ve Vincent. Hiçbiri konuşmuyordu; hepsi beklenti içinde beni izliyordu. Ben onları hissetmeden çok önce melekler beni hissetmiş olmalıydı. Hepsi de oturma odamda oturuyor, sanki ilahi savaşçılardan oluşan bir grup değilmiş gibi kanepemi ve sandalyelerimi rahatça işgal ediyorlardı. Aslında hepsi rahat değildi. Joel onunla ilk tanıştığım da olduğu gibi sert ve resmi bir şekilde oturuyordu.

"Oh, adamım," dedim kapıyı arkamdan kapatarak. "Tıpkı şu They Might Be Giants şarkısı gibi."

Vincent sırttı. " 'O bir melek' mi? "

Başımı salladım. "Bir yerlerde toplu iğne başı üzerinde buluşuyorlar-" "-Sana melek diyor, sana en güzel şeyleri söylüyor," diye bitirdi.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Joel, müzik seansımızı bölerek. "Ya da pek hoş değil," diye mırıldandım. Vincent'tan uzaklaştım ve Joel'e baktım. "I burada yaşıyorsun, hatırladın mı?"

"Bir toplantı yapıyoruz," dedi.

"Hey, Vince'e burada kalıp kalamayacağını sorduğunda, burayı çok gizli ağaç ev karargâhın haline getirmekten hiç bahsetmedin. Koro çalışmanızı burada yapmanız ya da başka bir şey umurunda değil ama bunu yaparken beni dışarı atmaya çalışmayın."

"Özür dilerim," dedi Yasmine. İki kere düşündüm. Meleklerden özür dilemek iblislerden özür dilemek kadar nadirdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Joel de en az benim kadar şaşmıştı. "Muhtemelen önce sormamız gerekirdi. Başka bir yere gidebiliriz." Kahve masamın üzerine eğildi ve gazeteleri toplamaya başladı. İlginçti. Anlaşılan Vincent'ın haberlere olan düşkünlüğü kişisel bir hobiden daha fazlasıydı. Tekrar Yasmine'e baktım ve hiçbir şey fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım.

"Hayır, sorun değil. Aslında hemen geri döneceğim. Sadece biraz yemek için uğradım."

Uzun, siyah saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. At kuyruğundan kaymışlardı. "Vince'in sana bir şeyler yapmasını ister misin?"

Adam şaşkın ama yine de eğlenmiş bir ifadeyle ona döndü. "Neyim ben, kişisel asistanınız mı?"

"Bize gösterdiğiniz saygıyı göstermiyorsunuz," diye homurdandı. Gülümsememi gizledim. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Zamanım yok." "Güzel," dedi Joel. "O zaman acele et."

Whitney içini çekti ve biraz utanmış görünüyordu ama onunla ters düşecek kadar değil. Yasmine'in böyle bir kaygısı yoktu ve onu kaburgalarından dirsekleli.

"Bu ne içindi?" diye bağırdı. "Hiç terbiyen yok," diye azarladı.

Genişçe sırtarak mutfığa gittim ve bir elma buldum. Granola barlarımı aramak için dolabı açtığımda kutuyu boş buldum. "Hey," dedim, onu oturma odasına götürürken. "Bunları biri mi yedi? Bu sabah iki tane kalmıştı."

Carter ilk kez konuştu. "Acıkmıştım."

İnanamayarak ona baktım. "İkisini de mi yedin?"

"Acıkmıştım," diye tekrarladı, hiç de pişman görünmüyordu.

"Seninle hiç bitmiyor mu?" diye haykırdım. "Önce Noel ağacı, şimdi de bu mu? Kutuyu bile atmadın!"

"Noel ağacını unutmuşsundur diye umuyordum. O bir kazaydı ve sen de bunu biliyorsun."

Yüksek sesle içimi çektim ve elmayı çantama koydum.

Vincent yardımsever bir tavırla, "Ben sonra markete gideceğim," dedi. Aubrey ayağa fırladı ve Vincent ile Yasmine'in arasına yerleşti. İkisinin de elleri anında onu sevmek için harekete geçti. Aubrey bu ilgi karşısında kendini beğenmiş bir kedi bakışı attı. "İstersen sana biraz daha alırım."

"Onu biraz daha topla ki bir dahaki sefere gıda bankasını soymaya gitmesin. Sonra görüşürüz çocuklar. Ben yokken çılgın partiler yok." Carter, Yasmine ve Vincent güldü; Whitney ve Joel gülmedi.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra koridorda durakladım ve melekleri gözetlemenin bir yolu olmasını diledim. Ne yazık ki yoktu. Onlardan saklanamıyordum bile. İmzalarını benden gizleyebilirlerdi ama tersi mümkün değildi. Aslında, hepsi henüz gitmediğimi biliyordu. Canım sıkkın bir şekilde aşağıya yöneldim, içimde merak ateşi yanıyordu. Neden hepsi buradaydı? Neden bir insana ihtiyaçları vardı? Ve gazeteler nasıl bir rol oynuyordu?

Meleklerin zamanlarını nasıl geçirdiklerini anlamak her zaman zor olmuştur. Benim tarafım için bu oldukça açıktı. Her zaman ruhları cehenneme göndermeye çalışıyorduk ve bunu iyi denetlenen, mikro-yönetimli bir şekilde yapıyorduk. Yine de Cennet'in güçleri gizemli yollarla hareket ediyordu. Carter'ın Seattle'daki amacı arkadaşlarım ve benim için sürekli bir bilmeceydi çünkü hiçbirimiz onun sigarasını paylaşmak dışında özellikle asıl bir şey yaptığına dair herhangi bir kanıt görmedik. Aşk hayatıma her zaman çok ilgi gösterir ve şifreli tavsiyelerde bulunurdu ama bunun fedakârlıktan çok meraktan kaynaklandığından şüphelenirdim.

İş sadece birkaç blok ötedeydi. Yağmur yağmadığı için oraya kadar yürüdüm. Emerald City'ye girer girmez Maddie bana yaklaştı, yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

"Hey," dedi huzursuzca. "Tavsiyene ihtiyacım var. Yarın bir düğüne gideceğim ve ne giyeceğimi bilmiyorum. Bu çok aptalca ama seçeneklerime bir göz atabilir misin?"

Etrafa bakındıktan sonra mağazanın on dakikalığına bizsiz de çalışabileceğine karar verdim, özellikle de Maddie bu konuyu açmak için epey cesaret göstermişken. Onu daha önce hiç giyinirken görmemiştim. "Pekâlâ. Bakalım neleriniz varmış."

Ofisime geri döndük ve üç farklı elbise denedi. Seth'in ben oradayken onun kıyafet değiştirdiğini bilse çok eğleneceğine şüphe yoktu.

Bitirdiğinde, dürüstçe fikrimi söyledim. "Senin hakkını vermiyorlar."

"Bu da üzerimde berbat durduklarını söylemenin güzel bir yolu." Maddie elbiselerden birini toparlayıp yere fırlattı. "Bu tür şeylerden nefret ediyorum. Kadın meseleleri hakkında yazıp da bu konuda nasıl iyi olmayabilirim?"

"Şey... farklı türden konular hakkında yazıyorsunuz. Buradaki sorun sana büyük gelen kıyafetler giyiyor olman."

Koyu renk gözleri şaşkınlıkla açıldı. "*Ben* büyüğüm. Onlar gevşek. Saklıyorlar."

Maddie iri değildi, pek sayılmazdı. Tahmin etmem gerekirse on ya da on iki bedendi ve kısa boyu bunu biraz vurguluyordu. Ama tüm kıvrımları doğru orantılıydı ve çok güzel bir yüzü vardı. Elbette, günümüzde insanlar arasında çok popüler olan anoreksik modellerle karşılaştırıldığında, onun tavrını anlayabiliyordum.

"Büyük değilsin. Ama o elbiseler seni öyle gösteriyor. Daha küçük bir şey seni daha iyi gösterecektir."

"Dar kıyafetler giyemem."

"Sıkı olmak zorunda değiller. Sadece uymalılar."

Maddie içini çekti ve ellerini kalçalarının yanlarında gezdirdi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedi, sesinde hafif bir suçlayıcı nota vardı. "Çok güzelsin ve miniciksin. Hepimiz her zaman mükemmel görünme lüksüne sahip değiliz."

"Kimse her zaman mükemmel görünemez," diye karşı çıktım. "Ben kesinlikle öyle değilim." Tamam, öyle sayılır. "Sadece doğru şeyleri bulmalısın. Ve gerçekten, güzelliğin yarısı tavidir. Kendini seksi hissedersen, seksi *olursun*."

Maddie kuşkulu görünüyordu. "O kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Erkekler bana çıkma teklif etmek için can atmıyor. Biriyle çıkmayalı ne kadar oldu biliyor musun?"

"Bu yine tavrına bağlı," dedim. "Bak, sert görünmek istemem ama her zaman dostane hisler vermiyorsun. Yani bana öyle geliyorsun. Ve Doug'a. Sayılır. Ama gerçekten, hepsi bu."

"İnsanlarla aramın iyi olmadığını biliyorum," diye itiraf etti kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ama anlamsız küçük konuşmalar yapamıyorum."

"Evet, ama yine de *biraz* konuşmak zorundasınız. Bu hayatın bir gerçeği."

"Eğer erkekler gelip benimle gerçekten konuşsalar, belki deneyebilirdim. Ama gerçekten sıraya girmiyorlar." Vücudunu işaret etti. "Bunun yüzünden. Ve şimdi

tam bir daire çizdik."

"Ya sana bir randevu garanti edersem?" Birden ilham gelmiş gibi sordum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Bu gülümseme yüzünü anında değiştirdi. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Hayır, ama başka biri olacak, bundan eminim. Sadece kıyafetini seçmeme izin vermelisin."

"Sürtükçe bir şey giymiyorum."

"Olmayacak," diye söz verdim. Sandalyemden kalktım. "Bak, gitmem gerek. Düğünde sarı elbiseyi giy. Kemerle birlikte. Tarih planıyla ilgili ayrıntıları daha sonra vereceğim." Şüpheli bakışlarla yanımdan ayrıldı ve ben de kendimi işe verdim. Günün geri kalanı uçup gitti. Seth'i kafede hiç görmedim ve bugün evde çalıştığını varsaydım. Daha sonra bir randevumuz vardı, bu yüzden onu o zaman göreceğimi biliyordum. Yönetici olduğumdan beri ofisime kapanarak çok zaman geçirdim, bu da sosyal yönümü zorluyordu. Ama arada bir de olsa Birinin molasını kapatmak veya bir sergi düzenlemek için kaçmak.

Kişisel gelişim bölümünün yakınındayken, birkaç kitap taşıyan bir adam tökezleyerek yanıma yaklaştı ve elindeki desteyi düşürdü. Halıdaki bir tümseğe takılıp düşmediğini ve dava açmayı planlamadığını umarak, ona yardım etmek için aceleyle diz çöktüm.

"Hayır, hayır," dedi, yanakları yanıyordu. Benim görüldüğüm yaştaydı, yirmili yaşların sonundaydı.

En fazla otuzlu yaşların başında. "Yapmak zorunda değilsin ..."

Yine de onları istiflemeye başlamıştım ve rahatsızlığını hemen anladım. Her türlü fetiş üzerine kitaplardı bunlar, özellikle de teşhircilik ve röntgencilik üzerine.

Ona kitapları uzatırken "Tanrım," dedi. "Çok utandım. Kendimi sapık gibi hissediyorum."

"Sorun değil," dedim ona. "Bu sizin işiniz ve hepimizin ... ah, tercihleri var."

Biraz rahatlamış görünüyordu ama yine de kaçmak istediği belliydi. Elinde bir alyans vardı ve muhtemelen karısıyla paylaşmadığı bir fetişle karşı karşıya olduğumu tahmin ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, internette yüz kat daha fazla kaynak bulabilecekken gerçek kitaplara başvurmasına şaşırmıştım. Büyük olasılıkla karısıyla aynı bilgisayarı paylaşıyordu ve keşfedilmekten korkuyordu.

Bir sonraki soruyu soran kitapçı Georgina değil, succubus Georgina'ydı. Kitapçı Georgina yakalansaydı kovulurdu.

"İzlemeyi mi yoksa yapmayı mı seviyorsun?" Sesimi alçak tuttum.

Yutkundum, beni alaycı bir tavırla inceledi ve ciddi olduğuma karar vermiş olmalıydı. "Şey, yapmak."

Yarım nefesliğine onunla birlikte gitmeyi düşündüm. Enerjiye fena halde ihtiyacım vardı. Başka hiçbir yerde tatmin edemeyeceği gizli bir saplantıyla yanıp tutuşan kolay bir hedef olacaktı. Ama *bu*, *bu* bedende yapmak anlamına gelirdi ve ben

Bu. Bu benim tercih ettiğim, günlük şeklimdi. İşle kirletmek istemedim.

Ben de gülümsedim ve sessizce cinsel arzularını yerine getirmesini dileyerek onu yoluna gönderdim.

Daha sonra işten eve dönerken randevumuzu teyit etmek için Seth'i aradım. *Fındıkkıran*'ı izlemek için Kuzeybatı Pasifik Balesi'nde buluşacaktık. Sahne sanatlarını takdir etse de, kitabının sonu yaklaşırken onu dışarı çıkmaya ikna etmek zor bir işti ve bunu kabul ettiğine hâlâ inanamıyordum. Ancak mümkün olan son dakikada gelebileceğine söz verdikten sonra kabul etmişti.

Ancak, anlaşılan "mümkün olan son dakika" tanımlarımız farklıydı çünkü ışıklar söndüğünde hala ortaya çıkmamıştı. Bale başladı ve kapılardan birinin açıldığını her duyduğumda boynumu büktüm. Ne yazık ki yanımdaki sandalye boş kalmıştı. Gösterinin büyük bir kısmını kaçırmam ve Clara'nın rüyasını - benim rüyam onun için ne kadar canlıysa onunki de benim için o kadar canlıydı - takdir edememem heyecanımın bir işaretiydi. Baleyi severdim. Hayatım boyunca birkaç gösteride dans etmişim ve zarif kasları ve özenli kostümleri izlemekten asla yorulmamıştım.

Ara verildiğinde cep telefonumu açtım ve Seth'in aramaya çalıştığını gördüm. Sesli mesajı bile dinlemeden onu geri aradım. Cevap verdiğinde, "Lütfen bana çılgın bir hayranının seni kaçırdığını ve balyozla bacaklarını kırdığını söyle" dedim.

"Um, hayır. Mesajımı almadın mı?"

"Şey, hayır, telefonuma göre yarım saat önce gelmiş. Şu şeyi izlemekle meşgul olduğum için açmamıştım. Bilirsin, *Fındıkkıran*?"

İç çekti. "Özür dilerim. Ayrılamadım. Kendimi çok kaptırmıştım. Düşündüm ki, eğer sana yeterince haber veririm. . ."

"Fark ettin mi? Bu daha çok gecikmiş bir doğum günü kartı gibiydi. Olaydan altı ay sonra."

Sessizlik çöktü ve yaptığı hatayı sessizce kabul ettiğini bilmekten biraz memnuniyet duydum.

"Özür dilerim, Thetis. Bu Meşgul olsam da olmasam da bunu yapmamalıydım. Gerçekten çok üzgünüm. Nasıl olduğumu bilirsin."

Şimdi iç çektim. O kadar içten ve sevimliydi ki kin tutmakta zorlanıyordum. Yine de bu beni ektiği ya da sosyal hayatımızı ihmal ettiği ilk sefer değildi. Bazen ona çok fazla hoşgörü gösterip göstermediğimi merak ediyordum. Ondan yararlanmak için yaptığım hatalar hakkında endişelenerek o kadar çok zaman harcadım ki; belki de farkına bile varmadan çiğnemen bendim.

"Gösteriden sonra buluşmak ister misin?" Kızgın görünmemeye çalışarak sordum. "Cody beni onlarla birlikte bara davet etti. Orada biraz takılabiliriz."

bir süre."

"Şey, hayır."

"Hayır mı?" Bastırmaya çalıştığım kızgınlık tekrar başını kaldırdı. "Beni ektiğin ve biletine ödediğim parayı boşa harcadığın için seni az önce affettim, şimdi de uzlaşmacı teklifimi geri mi çeviriyorsun?"

"Bak . . . Gerçekten üzgünüm ama seni ve arkadaşlarını sarhoş olurken izlemek pek de çekici değil."

Bir an oturdum, cevap veremeyecek kadar afallamıştım. Her zamanki yumuşak üslubuyla konuşmuştu ama sözlerinin altında hafif bir alay olduğunu duymuştum. Seth içki içmezdi. Benim aşırılıklarımı her zaman iyi huylu bir şekilde tolere ederdi, ama birdenbire bunların onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Kastettiği şey bana kibir gibi geldi.

"Standartlarınıza uygun olmadığımız için üzgünüz. Tanrı biliyor ya, sizden konfor alanınızın dışında bir şey yapmanızı bekleyemeyiz."

"Lütfen, dur. Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi bıkkınlıkla. "Tüm bunlar için gerçekten çok ama çok üzgünüm. Seni ayağa kaldırmak istememiştim. Bunu biliyorsun."

Aranın bittiğini gösteren ışıklar yanıp söndü. "Gitmem gerek."

"Lütfen. . . lütfen bu gece bana gelir misin? Arkadaşlarınla dışarı çık, işimi bitirmeme izin ver, sonra her şeyi telafi edeceğim. Söz veriyorum. I . . . Sana erken bir Noel hediyem var."

Sesindeki tereddüt kalbimi yumuşattı. Birazcık. "Evet. Tamam. Tamam. Oraya vardığımda gerçekten geç olabilir."

"Bekleyeceğim."

Vedalaştık ve bağlantıyı kestik. Gösterinin geri kalanını huysuz bir ruh hali içinde izledim ve çeteyle içip sızlanmanın bir an bile erken gelemeyeceğine karar verdim.

Bölüm 5

Ben Cellar'a vardığımda Peter, Cody ve Hugh çoktan masaya oturmuştu. Tawny de onlarla birlikte oturmuştu. Çırağımı tamamen unutmuşum. En azından yanında Nippon yoktu. Bunun sonunda bir erkeği tavladığı anlamına geldiğini umuyordum, ancak seks sonrası succubus parıltısının olmaması aksini gösteriyordu. Ne Carter ne de Jerome gelmeye tenezzül etmemişti. Jerome'un şehir dışında olduğunu hatırladım ve meleğin iş arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu düşündüm. Bildiğim kadarıyla hepsi hâlâ benim dairemde olabilirdi.

"Selam," diye seslendi Cody, yanında bana yer açarak. "Meşgul olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Evet, planlar değişir," diye homurdandım. Hugh'ya elimle işaret ettim. "Sigaran var mı?"

Bana baktı. "Artık halka açık yerlerde sigara içmek yok, tatlım."

İnleyerek bir garson çağırdım. Sigara, etrafımdaki ölümlülerin iyiliği için bıraktığım çirkin bir alışkanlıktı. Yine de, bir asırdan fazla sigara içtikten sonra, stresli zamanlarda ara sıra canımın çektiğini fark ettim. Şehirdeki sigara yasağı Seattle için iyiydi ama benim ve kötü ruh halim için son derece rahatsız ediciydi.

Cody belirsiz cevabımın peşini bırakmadı. "Planların nasıl değişti? Sen ve Seth çıkmıyor muydunuz?"

Ben cevap vermeyince Hugh güldü. "Uh-oh, cennette sorun var."

"Yapacak işleri vardı," diye cevap verdim sertçe.

"Eşyalar mı insanlar mı?" diye sordu Peter. "İsterse onunla yatmasına izin vermedin mi?"

"Bunu yapmıyor."

"Kendini daha iyi hissedeceksen böyle söyle," diye takıldı Hugh. "Kimse onun iddia ettiği kadar çok yazamaz."

Görünüşe göre arkadaşlarımdan kendilerine ait bir hayatları olmadığı için, bir dizi başka dürtme ve iğnelemeye katlanmak zorunda kaldım. Muhtemelen gerçek bir zarar vermek istemiyorlardı ama sözleri yine de acıtıyordu. Seth onların yardımını olmadan da beni yeterince üzmüştü zaten. Öfke içimde kaynıyor ve onu arkadaşlarımdan ziyade kendi tüketim hızıma yönlendirmeye çalışıyordum.

Benden daha mutsuz görünen tek kişi Tawny idi. Straplez kırmızı bir elbise giymişti, kesimi benim baleden kalma saten kılıfımın neredeyse aynısıydı. Benimkinden farklı olarak onunki tayttan yapılmıştı -onun bu kumaşla derdi neydi ki? Benimki de tam oturmuştu.

"Neden bu kadar asık suratlısın?" Diğerlerinin başka birini bulacağını umarak sordum.

takıntılı.

Alt dudağı ya üzüntüden ya da kendi kolajen dolu ağırlığını taşıyamamaktan titriyordu. "Hala yapmadım, biliyorsun ..."

Bu benim sıkıntımı gidermeye yetti. Bu aynı zamanda Nippon'un hâlâ şehirde olduğu anlamına geliyordu, onu gördüğümde şüphelendiğim gibi. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkti ve sefil bir şekilde öne doğru eğildi, dirseklerini erkek gibi açılmış dizlerine dayadı. Böyle bir zarafetle biriyle yatamamasına şaşmamalı.

Elimi etrafımızda salladım. "Pekâlâ, dışarı çık genç succubus. Burası bir açık büfe. Bir tabak kap ve seç."

"Oh, evet, sanki o kadar kolaymış gibi."

"Bu kadar kolay. Bir rahip ya da başka bir şey bulamayabilirsiniz, ama kesinlikle bir tür ilaç alabilirsiniz."

"Belki yapabilirsin. Ben ... Onlara ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Gerçekten de bu konuşmanın gerçekleştiğine inanamıyordum. Dante'yi bir succubus olduğuma ikna etmeye çalışmamdan daha garipti. Maddie de erkeklerle konuşmakta zorlanıyordu ama kendini erkeklerin önüne atan dev gibi, çılgınca orantılı bir sarışın, birinin onunla yatmasını sağlayabilirdi. Bu evrenin temel bir yasasıydı. "Eğer gerçekten ne söyleyeceğini bilemiyorsan, yanına gidip

seks yapmak istiyorlarsa. Kaba ama muhtemelen birilerinin işine yarayacaktır." Alay etti. "Doğru. Hepsi bu kadar."

"Hepsi bu *kadar*," dedim. Hugh banyodan döndü ve ben de ona baktım. "Seks yapmak ister misin?"

Gözünü bile kırpmadı. "Tabii. Faturamı ödeyeyim." Tawny'ye döndüm. "Gördün mü?"

"Bekle," dedi Hugh, bir eli ceketinin üzerindeydi. "Bu bir şaka mıydı?" "Sen öğretici bir örnektin," diye açıkladı Peter.

"Siktir."

Tawny başını salladı, sarı bukleleri dalgalanıyordu. "Bunu yapamam."

"Aman Tanrım." Makyajımı bozmamak için gözlerimi ovuşturmaya direndim. "Tawny, bu roket bilimi değil."

Peter, "Kuluçka arkadaşın etraftayken işini yapmanın ne kadar zor olduğunu bize anlatmıyor muydun?" diye sordu. Arkadaşım Bastien'in son ziyareti, ona ve erkek arkadaşlarımın "gelmiş geçmiş en zor iş" olarak gördükleri şeye hayranlık duyan gerçek bir amigo takımını ortaya çıkarmıştı.

"Kapa çeneni," diye tersledim. "Mentorluğumu mahvediyorsun."

"Kötü bir tane istemiyorum," dedi Tawny huysuzca. "İyi bir tanesini bozmak istiyorum. Bana çok enerji verecek bir tanesini."

"Küçük başlayın. Muhtemelen ilk etapta onları seçemeyecekken iyi olanlar için endişelenmeyin."

"Nasıl buluyorsun?"

"Bu bir sanat. Öğreneceksin. Sana söylüyorum, küçükten başla."

Sözde akıl hocası rolümü hatırlatarak ona birkaç tavsiyede bulundum. Bardaki bazı erkekleri inceledik, alyansları ve bir bekarlığa veda partisini gördük. Evlenmek üzere olan bir adam gerçekten çok hoştu. Ayrıca tavırlarla ilgili tavsiyelerde bulundum, sessiz bir adamın genellikle (ama kesinlikle her zaman değil) gürültülü, iğrenç bir adamdan daha iyi bir bahis olduğunu söyledim - eğer iyi olanları arıyorsanız. Elbette seri katiller de sessiz olma eğilimindedir. Gerçekten de iş insanları okumaya kalıyordu ki bu da bir gecede öğrenilebilecek bir beceri değildi. Bunu aklımda tutarak, şimdilik sadece kolay çözümleri denemesi gerektiğini yinelemeye çalıştım.

Dersimi bitirdiğimde Peter, "Tüm erkek nüfusunu aynı kefeye koyman gerçekten hoşuma gitti," dedi. "Kalıplaşmaya falan inanmamana sevindim."

Omuz silktim. "Bunu bir süredir yapıyorum."

"Tamam, kanıtla," dedi Hugh. O ve ben artık neredeyse eşit sarhoşluk seviyelerindeydik. "Burada üç düzgün ruh bul."

Sırıttım. İmplerler bir bakışta bir insanın ruhunun gücünü ve iyiliğini ölçebilirdi. Meydan okumayı kabul ederek uzun süre taradım. Üç kişiyi seçtiğimde başını salladı.

"Üçte ikisini aldınız. Doğru olan iki tanesi gerçekten iyi. Yanlış bildiğin ise oldukça kötü. En azından aşırı uçlarla uğraşıyorsun."

Tawny inledi. "Gördün mü? Bu çok zor."

"Tanrı aşkına," diye bağırdım bir kadeh daha bitirirken. "Öyle değil. Senin oynadığın çaylak liginde değil. Bak, bahşış mı istiyorsun? Git sana kolay erişim sağlayan bir iş bul."

"Gidip bir köşede durmayacağım," dedi hışımla.

"O zaman git . . . Bilmiyorum. Hugh'un randevu müzayedesine git." Şeytan bana ters ters baktı. "Ya da git bir striptiz kulübünde çalış. Bu bir succubus'un yapabileceği en kolay şey. Numarandan sonra barda takıl, onlar da sana gelecektir. Striptizci bir metadır, özellikle de o adamların çoğu senin zaten bir fahişe olduğunu düşünüürken."

"Bilemiyorum. Hala kulağa aşağılayıcı geliyor."

"Sonsuzluğun geri kalanı boyunca varlığını sürdürmek için sikişeceksiniz! Atından in. Daha fazla beklersen, ilk-bir'in bedava enerji zulası kuruyacak. Soyunmak kolay. Ve eğlencelidir. Ve güzel kostümler giyersin. Güven bana, bu iyi bir raket."

"Sanırım," dedi sonunda. Ağır bir şekilde nefes verdi, bu hareket göğüslerini her zamankinden daha da dışarı itti.

"Georgina bir profesyonel," dedi Hugh, uzanıp onu rahatlatıcı bir şekilde okşayarak. Aslında pek de sıcak kanlı bir adam olmadığını düşünürsek, sadece göğüslerini okşamak istediğinden şüphelenmiştim. "Ya da ben öyle duydum. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim." Bana acı bir bakış attı.

"Eğer bu doğruysa," dedi Tawny, "o zaman nasıl oldu da kendi erkek arkadaşı onu ekti?"

Çocuklar toplu bir "ooh" çektiler ve ikimiz arasında hevesle bakıştılar, görünüşe göre uzun zamandır tahmin ettikleri kedi kavgasını bekliyorlardı. Daha önce alkol ve Tawny'nin beceriksizliğiyle körüklenen tüm öfkem yeniden su yüzüne çıktı.

Bardağı kaptığım gibi, yeniden doldurmak için bara doğru yürüdüm. Arkadaşlarımla takılmak cazibesini hızla yitiriyordu. Yeni yetme bir succubus'un, özellikle de *tek bir* erkeği bile tavlayamamışken, benimle çıkma zorluklarım konusunda dalga geçmeye hakkı yoktu. Bu gece isteseydim bir düzinesini tavlayabilirdim. Aynı zamanda.

Ve yan tarafıma bakarken, burada kolay bir skor elde edebileceğimi fark ettim.

Kitapçada fetiş kitapları olan adam barda durmuş, barmenle konuşuyordu. Bir grupla birlikte görünmüyordu. Beni tanımaması için aceleyle arkamı döndüm. İçkimi aldıktan sonra arkadaşlarımla masasına koydum ve onlara tek kelime etmeden tuvalete çekildim. Yıllardır banyoları şekil değiştirme sığınakları olarak kullanmak zorunda kalmıştım ama böyle durumlarda yapacak bir şey yoktu. Bir kabinin içinde, bu gece gördüğüm balerinlere hiç benzemeyen, altın sarısı saçları olan uzun, zarif bir bedene dönüştüm. Tawny'ye sarışınlığın nasıl doğru yapıldığını gösterecektim.

Dışarı çıkarken Cody'yle göz göze geldik. Arkadaşlarım beni her halimle tanıyabilirdi elbette ve bara geri dönerken bana şaşkın bir bakış attı. Yine kitapçıdaki adamın yanında durarak bir içki daha söyledim. Bu sefer döndü ve beni gördü. Gülümsedim.

"Bu iyi mi?" İçtiği kırmızı karışımı başımla işaret ederek sordum. "Sanırım."

Bardağı kaldırdı ve baktı. "Bu bir nar
Cosmo. Sanırım. Biraz kız gibi, açıkçası alınmayın."

"Alınmadım."

Barmen buzlu viskimi bana uzattı. Yanımdaki adam güldü.

"Birden kendimi iğdiş edilmiş hissettim," dedi.

Sırıttım ve elimi uzatarak aklıma gelen ilk ismi söyledim. "Ben Clara."

"Jude."

"Hey, Jude."

İç çekti.

"Özür dilerim," dedim.

"Dayanamadım." "Sen ve diğer
herkes."

"Burada yalnız mısınız?" Ben sordum.

Utanmış görünüyordu ve dalgınca onu son gördüğümde alyansının takılı olduğu boş parmağını ovuşturuyordu. "Evet."

"Ben de."

Bana baktı, gizlenmeye çalışıyor ve iyi bir iş çıkaramıyordu. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Şey ..." İçkime baktım, kenarıyla oynuyordum. "Bu biraz uzun bir hikaye..."

Ve yavaşça, ustalıkla, buraya bir adamla buluşmak için geldiğimi ve onun beni nasıl ektiğini anlattım. Benimle bir seks kulübüne gitmesi gerekiyordu ama bunu hemen söylemedim. Bu, Jude gibi ilgisini çeken ama egzotik cinsellik fikri konusunda hâlâ gergin olan biri için çok fazla olurdu. Bu yüzden ilk başta belli belirsiz konuştum, imalar kullandım, teşhirciliğe olan ilgimi ima ettim, böyle bir yerin nasıl bir yer olduğunu görmek istediğimi söyledim.

Sözlerimi bitirirken, kitapçada kullandığı cümlelerin aynısını kullandım. "Kendimi sapık gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse . . . Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Seni tanımıyorum bile. Sadece ..." Kocaman mavi gözlerle ona baktım. "Seninle konuşmak çok kolay."

Jude bakışlarımı tutarken uzun bir sessizlik oldu. "Sanmıyorum. Söylediğin şeyde bir yanlışlık olduğunu düşünmüyorum... istediğin şeyde..."

Snick! Oltayı sarmaya başladım.

"Gerçekten mi?"

"Evet . . . Yani, bazen... .. bilirsin, istedim ..." "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Beş saniyelik bir tereddüde izin verdim. "Benimle gelmek ister misin? Sadece izlemek için?"

Biraz düşündükten sonra Jude kabul etti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, şehirde nerede seks kulübü olduğunu bilmiyordu. Yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ben biliyordum.

Jude ve ben bardan çıkarken arkadaşlarıma dönüp bakmadım bile. Saat falan tutmamıştım ama talebimin rekor sürede gerçekleştiğinden emindim. Bu çeteye profesyonelliğimi sorgulamayı öğretecekti. Gittiğimiz kulüp daha önce birkaç kez ziyaret ettiğim bir kulüptü. Zamanında daha iyilerine de gitmiştim ama burayı sadece isminden dolayı sevmiştim:

Küstahlık.

Seks ve fetişizme hitap eden kuruluşların hepsi farklı şekillerde işliyordu. Eş değiştirme kulüpleri gibi herkesin katılmasının beklendiği yerlerde

-Kabul sıkı bir şekilde düzenlenirdi. Bekar kızlar her zaman bu tür yerlere girebilirdi ve çiftlerin genellikle sadece birkaç şartı vardı. Bekâr erkeklerin işi daha zordu. Insolence gibi öncelikle izlemeye odaklanan bir yerde giriş daha gevşekti. Sadece giriş ücretimizi ödüyorduk ve içeri giriyorduk. Yine de benimki daha ucuzdu.

Mekan tıklım tıklımdı ve bir tür dans kulübü havası vardı. Karanlık odada tekno müziğin nabızı atıyor, tek aydınlatma mavi ve mor renkte parlayan gömme ışıklardan geliyordu. Bu ışığın çoğu, "performans sergilemek" isteyenler için ayrılmış, etrafı çevrili alanlara odaklanıyordu. Bunlar, kulüp müdavimlerinin etrafında toplanabileceği küçük sahneler gibiydi. Bazıları

Sahneler temalıydı - biri doktor ofisi ve ameliyat masası düzenindeydi - çoğu ise kanepe ve yataktı. Bunları kimin kullanabileceğine dair bir sistem yok gibi görünüyordu. İlk gelene ilk hizmet sistemi vardı ve platformların yaklaşık yarısı boş olduğu için çok fazla aciliyet görünmüyordu. Ancak seyirciler dolu olan alanların etrafına hevesle dolmuştu, insanlar daha iyi görebilmek için boyunlarını büküp.

İnsanların arasında ilerlerken Jude bana "Burada çok fazla erkek var," dedi.

"Dünyanın düzeni böyle," dedim ona.

"Sence erkekler bu işlerle kadınlardan daha mı çok ilgileniyor?"

"Bir dereceye kadar, evet. Erkekler daha görsel olma eğiliminde, bu yüzden böyle şeyler olabildiğince iyi. Pek çok kız da buna ilgi duyuyor, sadece onları böyle bir şeye ikna etmek daha zor." Hemen sustum, utangaç bir acemiye göre biraz fazla bilgili olduğumu hemen fark ettim.

Sonunda etrafı çevrili bir alanın kenarına kadar geldik. Orada, zarif bir yemek masasının üzerine eğilmiş bir kadına hevesle sokulan bir adamı izledik. Jude ve ben bir süre onları inceledik, ikimiz de tek kelime etmedik. Sonra bir sonraki çifte geçtik, sıradan bir yatakta sevişen bir erkek ve kadın. Kadın parlak deri bir büstiyer giymiş ve eteğini yukarı kaldırmıştı. Duvara yaslanmış üçüncü çiftten sonra Jude nihayet konuştu.

"Bu insanlar beklediğim gibi değil."

"Nasıl yani?" Ben sordum.

"Sıradan görünüyorlar."

Güldüm. "Çünkü öyleler. Ne bekliyordun ki, porno yıldızı çiftlerin sokaklardan gelmesini mi?"

"Şey, hayır." Karanlıkta kızardığından şüpheleniyordum.

"Herkesin kendisine seksi gelen şeyi yapma hakkı vardır. Ve gerçekten, onların bu işe nasıl girdiklerini gördüğünüzde ..." Bakışlarım duvarın dibinde sevişen çifte kaydı. Göz temasları o kadar güçlü, o kadar yoğun ki birbirlerini ne kadar tahrik ettiklerini görebiliyordunuz. Titredim. "Evet, bunların hepsi seksi, havalı olmasa bile. Bu gerçek. Ona üstünlüğünü veren de bu."

Cevap vermedi ama sanki her şeyi yeniden değerlendiriyormuş gibi etrafına bakındı. O böyle yaparken ben de profilini inceledim. Boyu 1.80 değildi ama güzel bir üst bedeni ve düzgünce şekillendirilmiş kum sarısı saçları vardı. İncelediğimi hissederek bana doğru döndü.

"Biliyor musun," dedim, "eğer buradaki çıtayı yükseltmek konusunda bu kadar endişeliysen . . şey, *biz* oldukça çekiciyiz."

İlk başta anlamadı. "Evet, sanırım biz-oh. *Oh*." Kahverengi gözleri kocaman oldu.

Duvardaki çifte dönüp baktım. "Biz zaten buradayız. Bu insanlara gerçekten izleyecekleri bir şeyler verebiliriz."

Gözleri sanki dışarı fırlayacakmış gibi daha da büyüdü. "I . . . Yapamadım. Yani.

Tanrım. Bu kadar insanın önünde olmaz. Ya burada tanıdığım biri varsa? .

."

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca, ne yapacaklar ki? Birine söylerlerse, kendilerinin de burada olduğunu kabul etmek zorunda kalırlar." Elini tuttum. "Hadi ama, ilgilendiğini biliyorum."

"Evet," diye itiraf etti. "Ama ben hiç Yapabileceğimi sanmıyorum ..."

Onu sahnelerden birine doğru çektim. "Bir ara başlamalısın. Çok kolay."

Jude korkmuş görünüyordu ama onu sürüklememe izin verdi. "Bunu daha önce yapmışsın gibi davranıyorsun. Her şeyin yeni olduğunu sanıyordum."

"Öyle."

"Emin misin? Belki de sadece masum rolü yapıp rastgele erkekleri baştan çıkararak çılgınca cinsel eylemlerde bulunuyorsundur."

Alay ettim. "Bu çok saçma."

Sahnenin iplerinin altına daha yeni eğilmiştik ki bir kalabalık aniden etrafımızı sardı. Bunun yeni bir çift olmamızla ilgisi olduğu kadar, özellikle bizimle de ilgisi olduğundan şüpheliydim. Ah, çeşitlilik. Hayatın baharatı.

Jude hâlâ korkmuş görünüyordu ama artık onun tereddütlerine tahammülüm kalmamıştı. İçimdeki oyuncu harekete geçmişti. Tüm o insanlar bekliyor ve izliyordu ve ben de bunu başarmak zorundaydım.

Sahne malzemelerimizden biri, ışıkların altında mavi renkte parlayan beyaz kadife kaplı bir şezlongdu. Beyazın bazı lekeleri diğer renklerden daha iyi sakladığına karar verdim.

"Hadi," dedim Jude'u şezlonga doğru iterek. "Uzan." Yaptı ama

hâlâ paniklemiş görünüyordu. "Clara-"

"Zaten buradasın," dedim sertçe. "Ne yapacaksın? Bütün bu insanların önünde sıvışıp gidecek misin? Seninle ilk tanıştığımda bana korkak biri gibi gelmemiştin."

Artık başka biri olmuştum, hükmeden ve korkutucu biri. Başını salladı.

Onunla birlikte şezlonga tırmandım ve bacaklarımla kalçalarını kavradım. İçimdeki enerji eksikliği aniden yanmaya ve sızlamaya başladı ve nazik olmak istemedim. Eğilerek onu sertçe öptüm, dilimi ağzına sokarken dişlerim dudaklarını sıyırdı. Öpücüğün içinde kaybolan küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. Bu sırada ellerim çılgınca gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Sanırım bir tanesini kopardım.

Jude orada öylece yatıyordu, hâlâ şoktaydı. Benimle mücadele etmediği sürece bunun benim için bir önemi yoktu. Ve kalçalarımın altındaki hissine bakılırsa, her yeri gevşek değildi.

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim, tırnaklarımı oradaki ete geçirdim. Nazik bir yanım çizik izlerini karısına nasıl açıklayacağını merak ediyordu. Geri kalanı umurumda değildi. "Clara "ya siyah bir atlet ve gri bir etek vermiştim.

Basit ama seksi. Üstümü başımın üzerinden çektim ve saçlarımı altın bir duvak gibi salladım. İçimdeki siyah dantelli sütyeni çıkarmayı düşündüm ama bırakmaya karar verdim.

Ağzım dudaklarından aşağıya, boynuna ve göğsüne doğru hareket etti, meme uçlarından birini kızdırmak için durakladı. Sonra devam ettim, pantolonunun kenarına kadar indim. Oradayken kemerini çözdüm ve tek bir hamlede pantolonunu açtım. Pantolonunu ve iç çamaşırını, altındaki ereksiyona erişmemi sağlayacak kadar dizlerine kadar indirdim. Onu ağzıma aldım, uzun shaftının neredeyse boğazımın arkasına kadar içimde kaymasına izin verdim. Nefes nefese kaldı, çıkardığı ses bazı takdîrkâr seyirciler tarafından da yankılandı.

Yaşam gücünün ilk kıvılcımlarını hissettim. Yıldız ışığı gibi parıltıyor, içime sızıyordu. Bunu yaparken, onun düşüncelerinin ve duygularının yanı sıra gücünün ve karakterinin de tadına vardım. Enerjisinin kalitesini değerlendirecek kadarını topladığımda neredeyse gülecektim. Yabancı bir kadınla ilk kez böyle bir şey yapmıyordu. Aslında bunu daha önce iki kez yapmıştı. Bu konuda hâlâ utangaçtı ama masumiyetinin bir kısmı sahteydi, benim gibi baskın kadınlar için bir cazibeydi. Hugh haklıydı, her zaman bir ruhu ölçemezdim. Ancak, sadakatsizlik Jude'a hâlâ doğru gelmiyordu, bu yüzden rüyanın içimde bıraktığı boşluğu dolduracak kadar iyiliğe ve yaşam gücüne sahipti.

Ağzım daha acil bir şekilde hareket etti, emdi ve alay etti. Dudaklarım ileri geri kayarken inledi. Sırtını kamburlaştırdı ve dikkatli olmazsam bunun hemen şimdi sona erebileceğinden korkarak geri çekildim. Üzerinden inerek ayağa kalktım ve eteğimi çekip çıkardım, yere buruşuk bir yığın halinde düşmesine izin verdim. Jude yalvaran gözlerle bana baktı, henüz proaktif değildi ama kesinlikle daha fazlasını istiyordu.

Şezlongun yanında süslü ahşap bir sandalye duruyordu. Ona doğru ilerledim ve minderli koltuğuna diz çökerek göğüslerimi oymalı çıtalarına bastırdım. Omzumun üzerinden Jude'a baktım.

"Gösteri zamanı," dedim.

Tereddüt ya da isteksizlik bekliyordum ama Jude görünüşe göre başlangıçtaki suskunluğunun üstesinden gelmişti. İyi oldu. Ona tecavüz ediyordum gibi hissetmek istemiyordum. Şezlongdan kalktı ve bana doğru yürüdü. Daha önce pantolonunu dizlerine kadar indirmiştim ve şimdi işini bitirip pantolonunu tekmeleyerek çıkardı. Arkama geçerek ellerini kalçalarımın yanlarında gezdirdi ve parmaklarının hâlâ giydiğim siyah külotumun kenarlarında kaymasına izin verdi.

Kıçımı ona doğru bastırarak yer değiştirdim. İç geçirdi. "Çok seksisin."

"Biliyorum," dedim sabırsızlıkla.

Külotumu indirdi ve dizlerimin yanında durmasına izin verdi. Ona daha da yaslandım ve içime girdiğini hissettim, penetrasyon güçlü ve derindi. Kalçalarımı kavrayarak girip çıkmaya başladı ve her hamlesinde beni sandalyenin sert sırtına doğru itti. Yüksek sesle inliyordum ama bu onun yararına mıydı yoksa kalabalığın yararına mıydı, bilemiyordum.

Ve kalabalıktan bahsetmişken, şimdi tam anlamıyla şu manzaraya bakabilecek durumdaydım

Onlara, yüzlere ve bana yönelen gözlere. Yıllar içinde kendime dair bilincimin çoğunu kaybetmişim ve Tanrı biliyordu ki bu toplum içinde yaptığım ilk seks değildi. Bazen mahremiyeti takdir ediyordum ama bu gece ilgi odağı olmayı seviyordum. Belki de bu sadece daha fazla yaşam enerjisine duyduğum özlemimdi. Şu anda her koşulda bunu kabul edebilirdim. Sebep ne olursa olsun, Jude bana pompalamaya devam ederken seyirciler arasındaki farklı erkeklerle göz teması kurarak kendimi tahrik olurken buldum.

Daha önce de belirttiğim gibi, göz teması güçlü bir şeydi. Sizi yüzeysel bir çalışma alanından alıp daha derin ve samimi bir alana taşıyordu. Beni ağır, boğucu bir bakışla izleyen erkekleri tercih ettim - hayatının bir santiminde becerilen ve bir sonraki *onlarla* yapmaktan başka bir şey istemeyen bir kadının bakışı. Tahrik ettiğim tüm erkekleri, seks için yanıp tutuşan tüm erkekleri, *benim için yanıp* tutuşan tüm erkekleri düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Hayranlarımın bakışlarıyla karşılaşırken, arkamdakinin Jude olduğunu neredeyse unutuyordum. Bu adamlardan herhangi biri olabilirdi ve yüz ifadeleri onunla yer değiştirmekten mutlu olacaklarını açıkça gösteriyordu. Her erkeğin nasıl hissedeceğini, her birinin nasıl farklı şekilde sevişeceğini hayal ederek bir o yüze bir bu yüze baktım. Bunun heyecanı o kadar tahrik ediciydi ki, gezgin zihnim kısa süre sonra aynı anda birden fazlasına sahip olmanın hayalini kurdu. Biri arkada, biri önde . . .

Jude'un ellerinden biri saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çekerken diğer eli hâlâ kalçamda sabit duruyordu. Bu sert manevra beni hayallerimden uzaklaştırdı ama artık o kadar tahrik olmuşum ki saldırganlığını memnuniyetle karşıladım. Daha sert iterek beni acı içinde sandalyeye yapıştırdı ve sandalyenin devrilmemesini umdum. İçime gelen yaşam enerjisinin tatlılığı artmaya devam etti ve düşüncelerinin de içime aktığını hissettim. *Çok iyi, çok iyi, çok iyi.*

Ve bu iyiydi. Etrafımızdaki röntgenciler ve onun beni dizlerimin üzerinde becermesi beni baş döndürücü bir şekilde tahrik etmişti. Tüm hareket kirli, heyecan verici ve heyecan vericiydi.

"Çok iyi, çok iyi," diye bağırdım, onun düşüncelerini yankılayarak. "Durma, durma, durma-oh."

İroniye bak.

Bryce, Bruce ya da adı her neyse, ona yaptığım numara burada da işe yaramıştı. Ama bu sefer gerçekten bitmesini istememişim. Belki de bu Jude'un normal tarzıydı -kısa ve tatlı- ve aslında benim işim değildi. Ne olursa olsun, bitmişti ve ben boşalmamıştım bile. Lanet olsun.

Ama ben enerjimi almıştım, onun orgazmıyla birlikte içimde patlayan bir yaşam ve merak patlaması. Coşku olsun ya da olmasın, son dakikada bir suçluluk duygusu hissetmişti, karısını aldatmaya devam ettiği için pişmanlık duymuştu. Bu suçluluk duygusu benim için bir bonus olmuştu. Günah özneldi ve çoğu zaman bir günahın büyüklüğü bakanın gözünde idi. Günah işlemesini sağlamıştım - ki Cehennem bunu hep sevmiştir.

ve bana bonus puanlar verdi - ve ben onun ahlakını kurdım, bana tamamen yozlaşmış olsaydı çalacağımdan daha fazla enerji verdi. Bu yaşamın özümü yeniden canlandırdığını, ölümsüzlüğümü ve şekil değıştirme yeteneğimi beslediğini hissettim.

Çekip gitti. Sandalyeden kalktım ve sendelemeye başladığında elini tuttum. Birkaç kişi ıslık çalıp alkışladı.

Jude'un yüzünde şaşkınlık ve yorgunluk ifadesi vardı. Ona pantolonunu uzattım. "Vay canına," diye soluk soluğa kaldı. "Bu ... vay canına."

"Evet," dedim sırtarak. "Biliyorum."

Bölüm 6

Saat iki civarında Seth'in evine gidene kadar ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Aslında değişiklik olsun diye yazmıyordu ve onu kanepeye yayılmış, gece televizyon programlarını karıştırırken buldum.

"Hey," dedim ceketimi ve çantamı kapının yanına bırakarak. Televizyondan başını kaldırıp baktı. Televizyonun ışığı karanlıkta yüzüne hayalet gölgeler düşürüyordu. "Kusura bakma çok geç oldu. Bir işim çıktı."

"Evet," dedi, sesi hâlâ düzdü. "Anlayabiliyorum."

Ne demek istediğini hemen anladım. Bu, beni ne kadar iyi tanıdığının ve ince succubus sinyallerini fark ettiğinin bir işaretiydi. Jude'un yaşam enerjisiyle sarmalanmışım. Ölümsüzler bunu gerçek bir parıltı olarak algılayabilirdi. Ölümlüler bunu göremezdi ama bende delicesine çekici ve cazip bir şeyler olduğunu hissedebilirlerdi. Genellikle bunu sadece güzelliğimin bir işareti olarak görürlerdi. Seth daha iyi biliyordu. Bunu etrafımda hissettiğinde, ne yaptığımı biliyordu.

Beni böyle görmesinden nefret ediyordum ama bu kaçınılmazdı. "Üzgünüm. Benim işim bu. Bunu biliyorsun."

"Evet," diye kabul etti, sesi yorgun geliyordu - zihinsel olarak yorgun, fiziksel olarak değil. Doğrudu. "Ama bunu bu gece yapmak zorunda mıydın? Seni ektiğim için beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun?"

Onun karşısındaki koltuğa oturdum. Jude'un enerjisi içimi yakıyor ve kendimi canlı hissetmemi sağlıyordu. Seth'le kavga etmenin keyfimi kaçırmamasını istemiyordum, özellikle de gecenin büyük bir bölümünde bu kadar sinirli olduktan sonra.

"Bunu hayatta kalmak için yaptım. Senden intikam almaya çalışmıyordum."

İç çekti ve gözlerini karanlık bir köşeye dikti. "Bazen çok zor oluyor."

Kanepeye doğru ilerledim ve yanına oturdum. "Biliyorum."

Kolunu omuzlarıma doladı ve bana hem şefkatli hem de kızgın bir bakışla baktı. Eğilerek dudaklarını boynuma değdirdi. Bu küçük dokunuş kanımı yaktı.

"Tanrım, çok güzelsin. Keşke bu başka bir adamın eseri olmasaydı." "Evet," dedim. "Ben de öyle."

"Patladığım için özür dilerim."

"Buna havaya uçmak mı diyorsun?" diye sordum. "O bir şey değildi." "Ve seni ektiğim için özür dilerim. Bu doğru değildi."

Seth boynuma doğru ilerledi ve şimdi de kulağımı kemiriyordu. Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yatırdım.

"Sorun yok," diye güvence verdim.

"Gerçekten." "Çok bağışlayıcısın."

"Hey, ne diyebilirim ki? Noel sevgisi ve nezaket, değil mi?"

Güldü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bu kadar kötü olduğu iddia edilen biri için, kesinlikle iyisin."

"Şey," dedim, ona doğru bastırarak. "O kadar da iyi değilim. Şu anda çok kötü şeyler düşünüyorum."

"Evet. Ben de öyle. Eğer düşüncelerimiz bizi mahkum ediyorsa, sanırım ben doğrudan cehenneme gidiyorum."

"Hayır, değilsin. Hugh ruhunun bir süpernova gibi olduğunu söylüyor. Doğruca cennetin kapısına gidiyorsun."

Sıcak sevgi ve arzu bizi sardı, soğuk gerilimin yerini aldı. Yine de kıvrılıp hafif konular hakkında sohbet ederken, bunun aramızdaki ortak bir sahne olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Kavga. Dertleşmek. Özür dilemek. Sarılmak. Son bin yıl boyunca kurduğum istikrarlı ilişki fantezilerinde bu kalıp hiç yer almamıştı.

Bir süre sonra, sarılmayı aştık ve daha yetişkin doğasına sahip bir şeye geçtik. En azından ben öyle yaptım. Bazen Seth şehvetini tatmin etmesi için ikna edilebiliyordu, ancak bu onu her zaman inanılmaz derecede utangaç yapıyordu. Bense onun boşalmasını seyretmeye bayılırdım. O her zaman o kadar soğukkanlıydı ki, orgazm olurken kontrolünü kaybettiğini görmek beni kendi orgazmımdan daha çok etkiliyordu.

Görünüşe göre o da bana karşı aynı hisleri besliyordu ve bu gece kendime dokunmamı izlemekle yetinecekti. Jude ile boşalamadıktan sonra, işleri kendi ellerime almaktan çok mutluydum. Bitirdiğimde, durgun ve memnun bir şekilde yanımdaki kanepeye uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Bundan bıkaçağımı hiç sanmıyorum," diye iç geçirdi.

"Kendini bitirmelisin."

"Ben
iyiyim."

"Emin
misin?"

Gülümsedi. "Kendini kontrol et, Thetis. Kendini kontrol et. Ayrıca, iyi bir hayal gücüm var. Bazen bunu sana yapan benmişim gibi davranmak yeterli oluyor." Seth'in görüntüsü zihnimde canlanırken ürperdim, ben boşalırken onun vücudu içimdeydi, adını haykırırken kaslarım onun etrafında kenetleniyordu ve Tırnaklarımı sırtına geçirdim.

"Tanrım," dedim usulca, gözlerimi kapatarak. "Evet."

O zaman saatin *gerçekten* geç olduğunu fark ettik ve yatmak için hazırlanmaya başladık. Dışlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıktığımda onu yatak odasında elinde küçük bir kutuyla beni beklerken buldum. Kutuyu uzattı.

"Sana erken bir hediyem olduğunu söylemiştim."

Parmak uçlarımı kenarlarında gezdirerek paketi elimde çevirdim. Altın kağıda sarılmıştı ve kırmızı bir fiyonk vardı. Özensiz paketlemeye ve yanlış hizalanmış kurdeleye bakılırsa, bahse girerim o paketlemişti

kendisi. Küçük bir tebessüm ettim.

"Çok erken. Noel'den önce hediye mi? Bu doğru değil. Yani, ben o kadar kötü değilim."

Yatağa geri oturdu, yatak başlığına yaslandı ve kendinden son derece memnun görünüyordu. "Evet, öyleyim. Sanırım ruhum biraz karardı. Aç bakalım."

Ben de oturdum ve tereddütle kâğıdı yırttım. Bunun bir mücevher kutusu olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Asıl soru şuydu: Ne tür bir şeydi? Seth ara sıra romantik bir ruh sergilerdi ama evlenme teklif etmek gibi çılgınca bir şey yapacak biri değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum.

Tenis bileziği umarken bir yüzük buldum. Ama bu bir nişan yüzüğü değildi, şu anki düşünce tarzına göre değildi. Bizans yüzüklerinin modern yeniden yaratımlarından biriydi. Ama bu Erik'te gördüklerimizden biri değildi, tam olarak değil. Bir kere platindi, loş ışıktaki yumuşak ve gümüş gibi parlıyordu. Üstündeki pürüzsüz diske bir yunus balığı oyulmuştu ve birkaç küçük safirle süslenmişti.

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım.

"Beğendin mi?" Seth, sesinde bir parça gerginlikle sordu. "Evet.

Evet, beğendim. Hem de çok." Sözlerim kesik kesik çıktı.

"Diğerini kaybettiğin için çok üzgün görünüyordun, ben de bunun iyi bir alternatif olabileceğini düşündüm."

O kadar şaşkın ve heyecanlı görünüyordu ki ona orijinal yüzüğü kaybetmekle kalmayıp bir daha görmemek üzere dolaba sakladığımı söylemeye kıyamadım. Bu çok farklıydı, doğru, ama benzerlikler gömülü tutmaya çalıştığım tüm karanlık duyguları, uzun zaman önce kocamın -sonunda ihanet ettiğim kocamın- düğünümüzde diğerini parmağıma taktığı güneşli bir günün anılarını canlandıracak kadar güçlüydü.

"Çok güzel," dedim uzun bir sessizlikten sonra, onu rahatlatmak istiyordum. Ne de olsa çok nazik bir davranıştı. Seth geçmişimi ya da onunla iç içe geçmiş acımı bilmiyordu. "Neden bir yunus?"

"Evet ... biraz şirin ve modaya uygun ama ... şey, o Yunan harflerinin hiçbiri benim için pek bir şey ifade etmiyor. Ama Kıbrıs'taki eski dinlerde yunusların önemli olduğuna dair bir şeyler okumuştum, yani ..."

Bu yüzüme gerçek bir gülümseme getirdi. "Evet. Öyleydiler. Deniz tanrıalarının habercileri. İyi şans falan." Aklıma bir şey geldi. "Bunları birkaç gün önce Erik'in yerinde görmüştük ama bunu değil. Nasıl aldınız? Stokta başka var mıydı? Yoksa başka bir yere mi gittiniz?"

Gözleri eğlenerek kırıştı. "Hey, senin ikna gücünü öğreniyorum. Sanatçıyla temasa geçtim ve bunu sipariş ettim."

Aman Tanrım. Seth Noel'den hemen önce *platin* bir özel yüzük yaptırmıştı. Ve bunu birkaç gün içinde yapmıştı. Maliyeti

tavan yapmış olmalıydı. Midemdeki bulantı hissi daha da şiddetlendi. Sessizliğimi görünce gülümsemesi bozuldu.

"Beğendiğine emin misin?"

"Evet, evet. Tabii ki. Ben sadece Özür dilerim, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu harika." Sağ yüzük parmağıma taktım. Tam oturmuştu. Tereddütle gözlerine baktım. "Bu bir arkadaşlık yüzüğü, değil mi?"

"Evet, merak etme. Evlenme teklif edersem bunu anlarsın. Bir kere, nefes nefese kalacağım." Sinsi bir gülümseme -şaşırtıcı derecede seksi- dudaklarını yukarı kaldırdı. "Ve bir yakut olacak."

"Yakut mu? Elmas yok mu? Yaşlı bir yazarın maaşı için çok mu pahalı?"

Bunun üzerine küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Hayır, ben sadece elmasların sıradan olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Eğer evlenirsem, bu alışılmadık bir şey olduğu için olacak. Ayrıca, çok fazla kırmızı giyiyorsun, değil mi? Aksesuarlarınızın uyumlu olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine homurdandım ve beni yatağa çekmesine izin verdim. O her zamanki gibi çabucak uykuya daldı ama ben orada uzanıp yüzüğe dokundum. Metali tenime ısınmıştı ve parmak ucumla yunus ve safir taşlarının izini sürebiliyordum. Yüzüğün uyandırdığı nahoş anılar azalmamıştı ama her nasılsa onun kucağında yatarken biraz daha az acı verici görünüyordlardı.

Sonunda uyku geldi ve hemen rüya görmeye başladım. Tekrar mutfaktaydım, etrafım aynı canlı görüntüler ve kokularla çevriliydi, ve sesler eskisi gibi. Ellerim suyun içinde. Portakal sabunu kokusu. "Sweet Home Alabama."

Daha önce gördüklerimin bir tekrarıydı, rüyamdaki ben bulaşık yıkıyor ve müzik eşliğinde mırıldanıyordu. Arkasından diğer odaya baktı. Rüya geçen sefer burada sona ermişti. Şimdi devam ediyordu.

Oturma odasında iki yaşlarında küçük bir kız oturuyordu. Yerde bir battaniyenin üzerindeydi, etrafı doldurulmuş hayvanlar ve diğer oyuncaklarla çevriliydi. Elinde peluş bir zürafa tutuyordu. Onu salladığında tıkırdıyordu. Sanki rüyamdaki benliğimin bakışlarını hissetmiş gibi, küçük kız başını kaldırdı.

Bebeklik yağlarını tam olarak kaybetmemiş dolgun yanakları vardı. Kıvrıkcık, açık kahverengi bukleler başını kaplıyordu ve ela gözleri iriydi ve koyu kirpiklerle çerçevelenmişti. Çok sevimliydi. Arkasındaki kanepede Aubrey küçük bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Turuncu ve kahverengi yamalarla kaplı bir başka kedi de yakınlarda yayılmıştı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Keyifli bir gülümseme küçük kızın yüzüne yayıldı ve bir kontrolde bir gamze yarattı. Rüyamdaki benliğimden güçlü bir sevgi ve neşe dalgası yayıldı, izleyen benliğimin hissettiği duygular. O anda -açıklayamadığım ama *kesin olarak* bildiğim bir şekilde- bu kızın benim kızım olduğunu biliyordum.

Uyandım.

Tıpkı geçen seferki gibi, sabah benim için neredeyse hiç zaman geçmeden gelmişti. Güneş ışığı yine pencerelerden içeri süzülüyordu ve yanımda Seth hâlâ

Uyudum. Geçen seferki gibi enerjim de gitmişti. Tükenmiştim.

Ancak bu kayıp enerjinin acısı, rüyadan koparılmanın, rüyamdaki benliğimin o küçük kız için hissettiği güçlü duygulardan mahrum bırakılmanın verdiği acıyla kıyaslanamazdı. Onun kızı. *Benim* kızım. Hayır, bu imkansızdı, kendimi azarladım. Succubi'nin çocuğu olamazdı.

Ruhumu sattığımda o yolu geride bırakmıştım.

Yine de çok gerçekçi hissettirmişti. Çok yoğun. Bir çocuğum olması imkânsızdı ama o rüyada o benim olmuştu. Hiç şüphem yoktu. Şimdi bile o annelik duygusunu hissediyordum ve *şu anda* onun burada olmaması kalbimi parçalıyordu.

Ve yine kendime bunun aptalca olduğunu söyledim. Rüyalara gerçek değildi. Bu yüzden onlar . . . yani, rüyaydılar. Ve uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı. Kayıp enerji gibi.

Yanımda Seth kıpırdandı ve bilinçsizce yorganı üzerine çekerek beni açıkta bıraktı. Yorganı geri çektim ve uykulu gözlerini açarak bana doğru döndü.

"Hey," dedi. "Ne oldu?"

"Görünüşe göre sen değilsin."

"Görünüşe göre sen de değilsin."

"Hey, ben kötü olanım, unuttun mu?"

Biraz daha şakalaştık ve örtülerle halat çekme oyununa devam ettik. Ona derdimi anlatmak zorunda kalmamak için gülümseyen bir yüz ifadesi takındım. Sonunda, bir parçam günün geri kalanında yatakta kalabilmeyi dilese de oradan uzaklaştım. Rüya görmeyi. Ama Seth'in yazması gereken yazılar vardı ve benim de öğleden sonra çalışmam gerekiyordu.

Eve döndüğümde Vincent'ı kalkmış, Yasmine'le birlikte mutfakta kahvaltı hazırlarken buldum. Beni gürültülü bir şekilde karşıladılar, ben içeri girmeden önce aralarında geçen bir konuşmadan dolayı kıkırdıyorlardı.

"Yumurta ister misin?" diye sordu bana, Yasemin'in fırlattığı bir kalıp tereyağını yakalayarak. Muhtemelen market alışverişine gitmişlerdi çünkü bundan önce mutfağında hiç tereyağı yoktu. Ya da herhangi bir yiyecek, gerçekten.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve bir tabureye yerleştim. "Ben zaten yedim."

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi. "Vincent o kadar çökmüş yumurtalar yapıyor ki, onu doğrudan cehenneme gönderiyorlar."

Ocağın üzerine bir tava koyarak ocağı yaktı ve gazın tutuşması biraz zaman alırken çıkan tıkırtı sesini dinledi. "Oh, bunu yapacak olan yumurtalar, ha? Geçen sefer bana park edeceğimi söylemiştin."

Meleğin gözleri muziplikle parlıyordu. Düz siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve bu da onu çok genç gösteriyordu. Yaşının insan ya da succubus kavrayışının ötesinde olduğu düşünülürse ironikti.

"Oh, Tanrım. Evet. Bunu unutmuşum. Hah. Şimdi bir atış var. Hangisinin sizi daha hızlı aşağıya indireceğinden emin değilim. Bir kalıp tereyağına ihtiyacım var

iki yumurta pişirmek ya da kaldırımdan üç metre uzağa paralel park etmek."

Tahta bir kaşıkla kızın koluna vurdu. "Üç ayak mı? Biliyor musun, seni hiç araba kullanırken görmedim. Senin sürdüğün tek şey benim, deli."

"Oh evet, her neyse. Ben ortaya çıkmadan önce de deliydin."

Daha fazla didişirlerken aralarında bir ileri bir geri bakarken, varlığını unuttuklarını fark ettim. İzinsiz girdiğimi hissederek, koridordan aşağıya, yatak odama doğru gizlice geri çekildim. Kapıyı kapatırken şaşkınlıkla Aubrey'e baktım. Yatağıma yayılmış, bir parça güneş ışığıyla ısınıyordu.

"Bu sabahtan beri devam ediyor mu, Aub?"

Esneyerek yeşil gözlerini bana kırıştırdı ve sonra rüyamda gördüğüm pozisyona benzer şekilde bembeyaz bir top gibi kıvrıldı. Bir patisiyle yüzünü kapattı.

Tamam. Bu beklenmedik bir şeydi. Yani, ben deli miydim? Yoksa onlar ... Yasmine ve Vincent flört mü ediyorlardı? Yani, tabii ki o dost canlısı bir melekti, ama bu ... evet, düşündükçe flört ettiklerine daha çok inanıyordum. Flörtten de öte. Daha da tuhafı, bu iki insanın kur yapma aşamasında ileri geri yaptığı türden bir şakalaşma da değildi. Uzun süredir birlikte olan iki insanın, birbirlerinin varlığında o kadar rahat olan iki insanın, neredeyse birbirlerinin cümlelerini tamamlayabilecekleri tanıdık bir sataşmaydı. Erik'in Seth ve benim için tarif ettiği olguya benziyordu.

"Birbirlerine aşıklar," dedim Aubrey'e inanmayarak. Beni görmezden gelmeye devam etti.

Bu nasıl olabilir ki? Birlikte yatıyor olamazlardı. Bunu yapmanın bir meleği düşüreceğini bir süre önce öğrenmişim ve Yasmine hala açıkça gerçeğin ve adaletin tarafındaydı. Peki bu ne anlama geliyordu? Fiziksel olarak ayrı kaldıkları sürece bir meleğin bir insanı sevmesinde bir sorun yok muydu? İçimden bir ses öyle düşünmüyordu. Joel'in ne kadar tutucu olduğunu gördükten sonra, iffetli bir aşk ilişkisinin bile onun ya da diğerlerinin hoşuna gitmeyeceğinden emindim. Yani muhtemelen hiçbiri bilmiyordu, Carter bile. Dürüst olmak gerekirse, bilmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Çapraz aşıklara bayılırdım ama bu ilişkiler hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı.

Birkaç kıyafet kapıp duşa doğru ilerlerken, benimkinden bile daha berbat bir aşka tanıklık ediyor olabileceğimi fark ettim. Bunun olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Sanırım meleklerle mucizeler gerçekten mümkündü.

Duşumu bitirip saçlarımı kuruturken hâlâ bu aşk ilişkisinin bulmacasını düşünüyordum. Daha çapkın bir davranışla karşılaşır mıyım diye merak ederek oturma odasına geri döndüm. Bunun yerine bulduğum şey tanıdık ve istenmeyen bir ölümsüz imzasıydı. Sümüksü ve misk kokulu.

Nipphon kanepemde oturuyordu.

Bölüm 7

"Çık dışarı," dedim hemen.

Masamda kahvaltılarını bitiren Yasmine ve Vincent şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Niphon onlara doğru eliyle işaret etti.

"İçeri davet edildim. Bir sorun olacağını düşünmemiştim."

Angel ve insan belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu ve ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Niphon ortaya çıkmıştı ve aramızdaki düşmanlığı bilmeden onu içeri almışlardı. Muhtemelen onun kötülüğün ortağı olduğunu düşünmüşlerdi ki en teknik açıdan öyleydi.

Vincent aceleyle ayağa kalktı ve boş tabağını lavaboya götürdü. Yasmine de onu izledi.

"Pekala," dedi Vincent. "Artık gitsek iyi olacak."

"Evet," diye onayladı Yasmine, ceketini kaparken. Görünüşe göre meleklerin girmeye korktuğu yere aptallar da giriyordu. "Sizi görmek güzeldi çocuklar."

O kadar hızlı gittiler ki ışınlanmış bile olabilirlerdi.

Dikkatimi tekrar Niphon'a yönelttim. "Çık dışarı," diye tekrarladım.

Kollarını kanepenin arkasına sarkıtarak sırtını kanepeme yasladı. "Letha, Letha-"

"Ve bana öyle demeyi kes."

"Nasıl istersen. Merak etme, yakında yakandan düşeceğim. Sadece sana Tawny ile ilgili bilgi vermek istedim."

Aman Tanrım. Tawny. *Lütfen, lütfen dün geceyi atlatmasına izin ver, diye* sessizce yalvardım. Bardaki tavrı pek güven vermemişti ama belki de Jude'la ayrılmam iyi bir örnek teşkil etmişti.

"Henüz bir kurban almadı."

Lanet olsun.

"Pekâlâ, teşekkürler," dedim kapıyı göstererek. "Artık gidebilirsiniz. Ve bir dahaki sefere beni arayıp bilgi verirsen gerçekten iyi olur. Tercihen seni havaalanına götürecek taksideyken, böylece seni bir daha görmek zorunda kalmam."

Koltuktan kalktı ve bana yaralı bir bakış attı. "İyi, iyi. Ama orada Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

"Seninle konuşmak istediğim hiçbir şey yok." Hırlamanın eşiğindeydim.

"Bundan pek emin değilim." Elini kapı tokmağına dayadı ama gerçekten gitmeye niyeti olmadığını gösterdi. "Bence çok ilginç çekecek. Aşk hayatınızla ilgili."

"Hayır! Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Le-Georgina, sadece sana yardım etmek istiyorum," diye sızlandı. "İkinizin aşkınızı tam olarak ifade edememenizin korkunç olduğunu düşünüyorum."

"Biz. Biz. İyiyiz. Ve kapıya yaslanma. Saçının yağ lekesi bırakmasını istemiyorum."

Nippon doğruldu ve şefkatli bir elini başının arkasında gezdirdi. "Bak, neden onunla yatmak istemediğini anlıyorum. Bu takdire şayan bir şey. Onun ömrünü korumak istiyorsun, onu yok etmek istemiyorsun, vesaire, vesaire. Ama ya bu bir sorun olmasaydı? Ya korkunç yan etkiler olmadan seks yapabilmenizi sağlasaydım?"

"Doğru. Ve bunu kalbinizin iyiliğinden dolayı yaparsınız."

"Şey ..." Omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. "Her zaman bir bedeli vardır."

"Buna değmez. Seth'in ruhunu satmasına değmez."

"Anlaşmayı tatlandırabilirim. Ona daha uzun bir ömür... daha uzun bir gençlik..." "Hayır. Yemin ederim, şimdi gitmezsen Jerome'u ararım." İşte bu Jerome şehir dışında olduğu için blöf yapıyordu.

"Dediğim gibi, sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi Nippon.

"Evet, bana yardım ettiğin gibi mi?" Alaycılığımı gizleme zahmetine girmeden sordum. Alaycı, alaycı bakış aniden kayboldu. Nippon'un yüzü sertleşti.

Kızgın. Korkunç.

"Sana yardım *ettim*, Küçük Letha. Sen hiç kimse değildin. Hem de hiç kimse. Bektan bir taşra kasabasındaki zavallı bir balıkçının kızıydın. Bektan bir taşra kasabasında bir *fahişe*. Sen hayatını mahvettin, ben de senin için düzelttim. Seni olduğun kişi yaptım. Sorunlarını sildim. Kocanı kurtardım. Sana sonsuz yaşam ve güzellik verdim. Eğer bir şey varsa, bana borçlusun."

"Buna değmezdi," dedim onun karanlık yüz ifadesine uygun bir sesle. "Buna değmezdi."

"Öyle değil miydi? Kocanızın intiharını izlemeyi mi tercih ederdiniz?"

Dışlanmış ve utanç içinde ölmeyi mi tercih ederdiniz?"

Cevap vermedim. Onu aldattığımı öğrendiğinde kocamın yüzündeki çaresiz ifadeyi düşündüm. Bunca yüzyıl sonra bile o ifade hâlâ aklımdan çıkmıyordu. O kadar umutsuzluğa kapılmıştı ki kendi canına kıymanın eşiğine gelmişti. Ruhumu satıp bir succubus olarak cehennemle öyle bir pazarlık yapmışım ki, o ve tanıdığım herkes beni unutmuştu. Kocam benim varlığımı unutarak yaşamış ve hayatına devam etmişti. Buna değer miydi?

Sessizliğimi gören Nippon'un yüzü bir kez daha alaycı bir hal aldı. Kapıyı açtı. "Güle güle Georgina. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

O gitti ve ben uzun bir süre kapıya baktıktan sonra nihayet ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Seth'in ruh satma teklifi benim için cazip değildi.

Her neyse. Bu beni rahatsız etmedi. Ama diğer sözleri... geçmişimi hatırlatan sözleri...

İçimi çektim. Şu anda hayatımda olup biten diğer şeylerle birlikte bununla uğraşmak istemiyordum. İşe gitmeme iki saat kalmıştı ve ben de elimi taşın altına koymaya ve rüyalarım hakkında daha fazla bilgi almaya karar verdim. Dante'den.

Dükkânı son ziyaretimdeki kadar kasvetli görünüyordu ama bu sefer gerçekten bir müşterisi vardı. Genç bir kadındı, belki üniversite çağındaydı, kat kat kahverengi saçları ve gri bir kazağı vardı. Onu görünce tekrar dışarı çıkmaya başladım ama beni içeri buyur etti.

"Hayır, hayır, sorun değil. Burada bekleyebilirsiniz." Dante kıza şöyle bir baktı. İkisi de eski püskü, kadife kaplı masaya oturdular. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Bana bir bakış bile atmadı. "Hayır! Hayır! Acele et, devam et. Adam hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Dante bana biraz sahte gelen ama aslında onun üzerinde çok etkili olduğundan şüphelendiğim göz kamaştırıcı bir sırtış yaptı. Bir adım daha yaklaşıncaya onun tarot kartlarını okuduğunu fark ettim. Birkaç tanesi zaten masanın üzerinde duruyordu. Bir diğerini ters çevirdi.

"Ah, Hierophant." Sesinde gizemli, bilgili bir nota vardı. "Bu da ne demek oluyor?" diye ciyakladı.

"Bilmiyor musun? Bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" Başını salladı. "Hiçbir şey."

"Hierophant harika bir aşk kartıdır. Romantik bir erkeği, hediye vermeyi ve küçük jestler yapmayı seven yakışıklı ve çekici birini temsil eder. O türden birini bilirsiniz."

"Aslında bilmiyorum," dedi hüzünle. "Bütün erkek arkadaşlarım pislikti."

"Bu değişecek," diye söz verdi.

Aslında tarot kartları hakkında epey bir şey biliyordum. Hierophant geleneği, bilgeliği ve organize dini temsil ediyordu. Romantik bir figür sayılmazdı, özellikle de genellikle bir rahip olarak tasvir edildiği düşünüldüğünde.

"Neden bu kadar tuhaf giyinmiş?" diye sordu kız. "Cüppeli gibi görünüyor."

"Garip değil," dedi Dante. "*Gösterişli*. Unutmayın, tarot çok eski bir sistemdir.

Bu şekilde giyinmiş bir adam, eski çağlarda modanın zirvesini temsil ediyordu. eski günlerdeki gibi. Bilirsiniz, gerçek bir tasarımcı etiketi gibi bir adam."

Dante'nin bakışlarını yakaladım ve gözlerimi devirdim. Poker suratını korudu ve bir sonraki kartı çevirdi.

"İşler iyi görünüyor," diye açıkladı. "Kule." Kule destedeki en kötü karttı. "Bu sizin gelecek vaat ettiğinizi gösteriyor."

"Neden yanıyor?" diye sordu. "Ve neden insanlar pencerelerden düşüyor?"

"Bunların hepsi sembolik," dedi aceleyle. "Ve her şey gerçekten iyi görünse de

Bu adamla tanıştığınızda dikkatli olmanız ve etrafınızdaki işaretleri okumanız gerektiği anlamına gelir."

"Vay canına," dedi. "Umarım yapabilirim."

Dante kartları topladı ve düzgünce istifledi. "İsterseniz yardımcı olabilirim. Sana indirimli bir paket okuma seti verebilirim. Bu şekilde, ilerlerken bir rehberiniz olur. Onunla karşılaştığında hazırlıklı olursun."

Bu efsanevi adamla tanışacağından içtenlikle şüpheliydim. "Ne kadar?" diye sordu tereddütle.

"Hmm, bir bakalım." Dante spekülatif bir tavır takındı. "Şey, normalde elli dolar. Genelde paketler için beş dolar indirim yaparım ... ama, kahretsin. Bu işi gerçekten görmek istiyorum. Ben de romantik biriyim, biliyor musun? Biraz abartı olacak ama altılı setin her birini kırk dolara yaparım. Şimdi satın alabilirsin ve ne zaman istersen gelip alabilirsin."

Kız düşüncelere daldı ve ben de ona bunun bir aldatmaca olduğunu haykırmak istedim. Ama Dante'nin tavsiyesine ihtiyacım vardı ve onun kötü tarafına geçmek istemiyordum. Şu anda onun iyi tarafında olduğumdan değil.

"Sana baskı yapmak istemiyorum," dedi ona nazıkçe. "O yüzden lütfen. Kendini mecbur hissetme. Kalbin sana ne yapmanı söylüyorsa onu yap. Eğer kartlar bize bir şey söylediye, o da hayatının bu önemli aşamasına girerken kalbini koruman gerektiğidir."

Bu onu ikna etti. "Tamam. Yapacağım."

İkisi kasaya doğru yürürken şaşkınlıkla onları izledim. Kadın iki yüz kırk doları (artı vergi) uzattı ve adam ona bir kahve ya da sandviç dükkânından alabileceğine benzemeyen bir tarot kartı verdi.

Kadın gittiğinde ona "Kendinden utanmalısın," dedim. "Succubus. Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Bu romantik bir okuma değildi."

"Hayır," diye kabul etti ve yanıma geldi. "Aslında yakında cinsiyet değiştireceğini ve bir intihar tarikatına katılacağını söylüyordu."

"Ama ona bunun aşkla ilgili olduğunu söyledin."

"O daha yirmi yaşında. O yaşta duymak istedikleri tek şey aşktır."

"Cehenneme gideceksin."

"Bunu size söyleyebilirdim. Aslında geçen sefer de söylemiştim, değil mi? Şimdi. Senin için ne yapabilirim? Seks konusunda fikrini değiştirdin mi?" "Hayır. Tabii ki değiştirmem."

Alınmış görünüyordu. "Elbette değil mi? Bu tavır da neyin nesi? O kadar da itici değilim."

"Hayır," diye onayladım. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu ve bunda ve çivit rengi tişörtünün üzerine oturmasında çok seksi bir şey vardı. Ne kadar güzel karın kasları olduğunu daha önce fark etmemiştim. Muhtemelen buralarda iş olmaması ona çalışmak için çok zaman kazandırmıştır. "Ama bu

neden burada olduğumu. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu davranış buzdağının sadece görünen kısmıysa, ruhunun zaten benim zamanıma değmeyeceğini düşünüyorum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Gelip bana hakaret ediyor, sonra da yardım bekliyor. Ne istiyorsun peki? Bulaşık makinenin sonunda kırıldı mı?"

"Hayır, ama rüyayı tekrar gördüm. Ve dahası da vardı."

Tekrar anlattım ve o da dinledi, yüzü okunmuyordu. "Yeni bir bulaşık makinesi istemediğine emin misin?" diye sordu kuşkuyla.

"Hayır!"

"Peki ya çocuklar?" "Ne olmuş onlara?" "Onları istiyor musun?"

Sessiz kaldım ve orantısız gülümsemesine rağmen Dante'nin beni incelediğini görebiliyordum. Bir dolandırıcı olabilirdi ama zekiydi. En iyileri her zaman öyledir. Onun gibi insanlar hayatlarını insanları okuyarak ve küçük şeyleri sömürerek kazanırlar - o kızın romantizm özlemi gibi.

"Fark etmez," dedim. "Bunu biliyorsun. Onlara sahip olamam."

"Bunu sormadım, succubus. Onları isteyip istemediğini sordum."

Gözlerimi kaçırarak kristal küreyi inceledim. Güneş ışığının vuruş şeklinden, aslında plastik olduğundan şüpheleniyordum.

"Elbette. Ölümlüken bile yaptım. Şimdi çocuk sahibi olabilseydim, olurdu."

Başını salladı ve ilk kez beni neredeyse ciddiye aldığı izlenimine kapıldım. Neredeyse. "Dur tahmin edeyim. Enerjin olmadan uyandın."

"Evet, bir gece önce de bir kurban almıştım. Tıpkı geçen seferki gibi."

Yüzü spekülâtif bir hal aldı. "İlginç. Sadece şarj olduğunuzda oluyor."

"Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir anlamı olmayabilir."

"Öyle olmalı! Hiçbir sebep yokken enerji kaybediyorum."

"Streslisin," diye karşı çıktı. "Ve sen de tanıdığım en gergin insanlardan birisin -ölümsüz ya da değil. Yüzyıllardır hamile kalmayı diliyorsun. Bekâr bir erkek arkadaşın var. Ve o iblis için çalışıyorsun, değil mi? Matthew Broderick'e benzeyen mi?"

"John Cusack," diye düzelttim. "John Cusack'a benziyor."

"Her neyse. Bu herkesi yormak için yeterli. Rüyalarınız, hayatınızdaki sıkıntıların bilinçaltınızdan canlı, enerji emici şekillerde ortaya çıkan tezahürleridir."

"Hiç yardımcı olmuyorsun. Rüya uzmanlığınız da diğer her şey gibi bir aldatmaca."

"Hayır. Yaptığım her şey bir aldatmaca değil. Rüyaları bilirim. Büyüleri bilirim. Ve sana neyin yardım edebileceğini biliyorum."

"Ne?"

Tezgâhı işaret etti. "Sen ve ben. Yukarıda. Çırılçıplak. Yatay." İnledim.

"Vay canına, gerçekten yalan söylemiyormuşsun. Romantik birisin."

"Bir pragmatist. Ve bir oportünist."

"Bana ucuz bir fahişe gibi davranan adi bir adam..."

"Kahretsin, aylardır sevişmedim ve şimdi bu succubus ortaya çıkıp benden yardım istiyor. Sen de seks için pazarlık yapmaya çalışırdın."

Ona ihtiyatla baktım. "Konu bu mu yani? Yardım almak için seninle yatmak zorunda mıyım?"

Dante ellerini ceplerine soktu. "Hayır. Bence istekli o l s a y d ı n daha eğlenceli olurdun. Ayrıca, verecek başka bir yardımım yok."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gitmek için el kol hareketleri yaptım. "Tamam. Teşekkürler. Sayılır." "Başka ne yardımcı olabilir biliyor musun?" diye seslendi arkamdan.

"Eğer seks içeriyorsa-"

"Bir tatil. En azından bir masaj. Temel stres giderici şeyler."

Bunlar aslında makul şeylerdi ve aklının her zaman çukurda olmadığını görmek hoş bir sürpriz oldu. "Yardımcı olabilirler," dedim ona. "Ama bir masajın hayatımdaki sorunları çözeceğinden şüpheliyim."

"Belki. Belki de olmaz. Ama bedava bir tane istiyorsan ... çıplak bedava bir tane ..." Gittim.

Zaten Seth'le olan aşkımın sonsuz bir döngü makarası olduğunu hissediyordum. Görünüşe göre hayatımın geri kalanı da öyleydi. Aynı rüyayı görmek, Dante'ye gitmek, yardım alamamak, işe gitmek ve geviş getirmek. Çünkü günüm tam olarak böyle geçiyordu, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Emerald City'de evrak işlerini ve müşteri hizmetlerini hallederken bir yandan da rüyamdaki küçük kızın görüntüleri ve bir kızım olmasının tatlı hayaliyle yanıp tutuşuyordum. Kalbim onu tekrar görmek, o gülümsemeyi görmek için acıyordu. İşimdeki her şey onunla kıyaslandığında çok sığ ve anlamsız görünüyordu.

İş bittiğinde Maddie'yi daireme geri getirdim ve ona bir randevu ayarlama sözümü yerine getirdim.

Ona planı anlattığımda "Beni satacak mısın?" diye haykırdı.

"Bu bir açık artırma," dedim. "Bir çocuk hayır kurumu için. Çocuklardan nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Şey, hayır, ama-"

"O zaman bu harika olacak. Al, bunu dene." Ona bir BCBG alışveriş çantası attım. Dikkatle baktı.

"Orası gençler için bir yer değil mi?"

"Tarzı olan herkesin gidebileceği bir yer," diye onu temin ettim.

Çantayı açtı ve geçen gün onun için aldığım diz hizasındaki elbiseyi çıkardı. Koyu pembe geometrik desenli ipek şifondan yapılmıştı. Bel kısmı hafifçe büzgülü, V yakası ise bir fiyonkla bağlanmıştı.

Altında. Fırfırlı kap kollar elbiseyi tamamlıyordu.

"Bunu giyemem," dedi hemen. "Neden? Güzel görüneceği için mi?"

Bana ters ters baktı. "Orada neredeyse hiçbir şey yok."

"Ne var? Bir sürü var." "İçinde neredeyse hiçbir şey olmayan" bir sürü elbisem vardı. Bu zarif ve zevkliydi. Bazı giysilerimle kıyaslandığında Amish ülkesi gibiydi. "Dene de görelim."

İstemeyerek de olsa yaptı ve banyomdan çıktığında sevinçten havalara uçabilirdim. Ölçüyü tam tutturmuştum. Tam oturmuştu.

"Burada fazladan bir santim bile yok," diye söylenerek belindeki kumaşı çekti.

"Aynen öyle."

"Beni şişman göstermiyor mu?"

"Sizi harika gösteriyor. Tayt gibi bir şey olsaydı sorun olabilirdi ama bu hafif ve dökümlü."

"Yakası çok düşük-"

"Oh, sessiz ol," diye tersledim. "Ve geri kalanınızı da bitirelim."

Makyajını yaptım ve değişiklik olsun diye saçlarını topladım. Tarandığında siyah ipek gibi parlıyordu ve bu kadar sık gelişigüzel at kuyruğu yapmasının utanç verici olduğunu düşündüm. Ayrıca, filmlerde utangaç kızların saçlarını açıp gözlüklerini çıkardıklarında güzelleştiklerini herkes bilir. Maddie zaten lens takıyordu ama prensip hâlâ geçerliydi. Sonunda elbiseye uyması için aldığım yarım topuklu ayakkabılarla onu tamamladım. Daha yüksek olanlar daha iyi görünebilirdi ama ben bile şansımı ne zaman zorlamamam gerektiğini biliyordum. Sonuçlardan memnun bir şekilde müzayedeye doğru yola çıktık.

Etkinliğin düzenlendiği otele girerken, "Sen benim iyilik perim gibisin," diye mırıldandı. "Ama ben hâlâ bir balkabağıyım."

Ona dirsek attım. "Nasıl bu kadar olumsuz oldun? Doug'inkiyle yarışacak öfkeli bir emo rock grubu kurmalısın."

"Oh, evet. Bu çok hoşuma gider-hey, Seth mi o?"

Müzayedenin yapılacağı açık salondan geçerek gönüllülerin bulunduğu alana doğru ilerliyorduk. Çok sayıda insan toplanmış, sahneye bakan yuvarlak masaların çoğunu doldurmuştu. Onun işaretini takip ederek Seth'in zaten dolu olmayan birkaç masadan birinde oturduğu yere gittim. Onu fark ettiğimizi görünce selamlamak için elini kaldırdı.

"Gelip sana destek olmak istedi," dedim ona. Aslında Seth, Maddie'yi bu işe zorlamam karşısında dehşete düşmüş ve felaketle sonuçlanabileceğini düşündüğü bir şeye duyduğu sapkın hayranlıktan dolayı katılmıştı.

Ama Maddie onun niyetini bilmediği için hoş bir sürprizle karşılaştı. Gülümsedi ve ben neredeyse bayılacaktım.

"Bu," dedim. "Yapmanız gereken şey tam da bu."

Gülümsemesi düştü. "Bu ne?"

Hugh bizi görünce neredeyse zıplayarak yanımıza geldi. "Çocuklardan nefret etmediğini biliyordum. Pes edip yardıma geleceğini biliyordum-"

"Ben değil," dedim. "Maddie." Bir elimi onun omzuna koydum. Hugh'nun yüzü tamamen karardı. "Öyle mi?"

Tam o sırada, siyah saten gece elbisesi giymiş uzun boylu esmer bir adam geldi. Muhtemelen "lanet tilki". Elini uzattı. "Merhaba, ben Deanna, koordinatörüm. Siz Hugh'un arkadaşı olmalısınız?"

"Georgina," dedim titreyerek. "Ama Maddie senin gönüllün. Önemli bir kadın dergisi için çalışan bir gazeteci."

Deanna'nın gözleri parladı. "Ah! Ünlüleri severiz. İzin verin bilgilerinizi alayım."

Maddie'yi götürdü. Onlar gider gitmez Hugh bana döndü. "Ne oluyor be? Ben Georgina'yı istiyordum, sen bana Georgy Girl'ü verdin."

"Sen tam bir pisliksin. Bu söylediğin korkunç bir şey."

Omuz silkti, gözleri Maddie'deydi. "Gördüğüm gibi söylüyorum. O çok büyük."

Benim de gözlerim Maddie'deydi. Aslında elbisenin içinde oldukça zayıf görünüyordu ama Hugh kemikli tiplerden hoşlanan adamlardan biriydi - göğüsleri yeterince büyük olduğu sürece.

"Kadınların bu kadar korkunç özgüven sorunları yaşamasının sebebi sensin. Onları parçalara ayırıyorsunuz. Yani kadınları. Sorunları değil."

"Bakın, eminim o kadar da kötü biri değildir," dedi. "Muhtemelen iyi kafa veriyordur."

Gözlerimi devirdim. "Dalkavuk. Neden böyle söylüyorsun?"

"Şişman kızlar hep yapar. Yapmak zorundalar. Erkekleri elde edebilmelerinin tek yolu bu." Koluna yumruk attım. Sertçe.

"Ow! Siktir, acıttı."

"Sen bir pisliksin," dedim ona. "Maddie çok güzel."

"O iyi," dedi yaralı kolunu ovuşturarak. "Ve *bu* gece tam olarak iyi olamam - zaten güvertede bu sorumluluk varken."

Diğer gönüllülerden bazılarının beklediği yeri işaret etti. Hemen kastettiği şeyi buldum. Kolay oldu çünkü Tawny diğer kadınlardan bir karış kadar yüksekti.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu nasıl oldu?"

Ellerini havaya kaldırdı, perişan görünüyordu. "Barda bahsettiğinizde bu fikre kapıldı."

"Beni duyduğunu bile düşünmemiştim," dedim özür dileyerek.

Hugh beni kalabalığa doğru salladı. "Artık çok geç. Git otur Brutus, böylece bu felaket devam edebilir. Geceyi mahvettin. Çocuklardan neden bu kadar nefret ediyorsun anlamıyorum."

Ona ters bir bakış attım ve Seth'i bulmaya gittim. Ben içeri girdiğimden beri vampirler de ona katılmıştı.

"Buraya biriyle çıkmaya mı yoksa kurban olmaya mı geldiniz?" Ben sordum.

"İkisi de değil," dedi Peter. "Buraya Tawny Show'u izlemeye geldik."

İçimi çektim. "Bunun bir hayır etkinliği olması gerekiyordu ama insanlar buna bir ucube gösterisi gibi davranıyor. Hugh beni Maddie'yi getirerek etkinliği mahvetmekle suçladı bile."

Seth şaşırılmış görünüyor. "Neden? Harika görünüyor."

Onu Peter ve Cody'ye gösterdim, onlar da sevimliliği konusunda hemfikirdi. "İyi olacak," dedi Cody. "İzlenmesi gereken kişi Tawny olacak. Ne giydiğini gerçekten göremedim. Umarım her zamanki standartlarına uygundur."

"Belki Gizli Noel Babası ona daha güzel kıyafetler alır," dedi Peter. Bana baktı. "Sen kendininkini aldın mı?"

"Ha?" Doğru. Carter. Tamamen unutmuştum. O alaycı melek için bir şeyler satın almak öncelik listemin en başında yer almıyordu. "Bazı fikirlerim var. Hâlâ düşünüyorum."

"Noel ağacına ne dersin? Onlardan bir tane var mı?"

"Onu da yapmadım."

"Noel ağacı istediğini bilmiyordum," dedi Seth. "Seçmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Şey, ben-"

Açık artırma başladı ve beni yarıda bıraktı. Müzayedeyi yöneten Nick, otuzlu yaşlarının başında, muhtemelen ikinci bir işi olan ve Seattle'dan çıkmasını sağlamayacak küçük modellik sözleşmeleri yapan genç bir adamdı. Durmadan gülümsüyor, kadınlarla flört ederek ve erkeklere erkek şakaları yaparak iyi bir iş çıkarıyordu. Teklifler hızlı ve öfkeli bir şekilde uçu ve heyecana kapılmak kolaydı.

"Sırada," dedi müzayedeci, bir karttan okuyarak, "Tawny Johnson var."

"Johnson mı?" diye sordu Cody. "Biraz sıkıcı."

"İki ismini de uydurmuş," dedim. Succubi'ler genellikle öyle yaparlar. "Muhtemelen ilkini seçtikten sonra hiç zihinsel enerjisi kalmamıştır."

"Ah," dedi Seth. "Şimdi kim kötü davranıyor?"

"Onunla tanışmadın," diye uyardım.

Tawny, paslanmaz çelikten yapılmış gibi görünen yedi inçlik yüksek topuklu ayakkabılarını giyerek zıpladı. Ortaçağ işkence aletlerine benziyorlardı ama süper dar, gümüş lame hot pantolonu ve ceketle uyumluydular.

"Hayal kırıklığına uğratmadı," dedi Cody, kıyafeti incelerken.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, son birkaç adımda tökezledi ve Nick ona destek olmak için uzandı.

"Dikkatli ol," dedi parlak beyaz dişlerini göstererek. "Erkeklerin *senin* üzerine düşmesi gerekiyor."

Şakayı anlaması biraz zaman aldı ve sonra küçük, tiz kıkırdamalara başladı. Bu gürültü sinirlerimi bozdu ama Nick esprilerinin birileri tarafından takdir edilmesinden oldukça memnun görünüyor.

"Neden bize biraz kendinden bahsetmiyorsun, Tawny," dedi. "Diyor ki

Şu anda işsizsiniz. Bu şu anda dışarıda bir şeyler aradığınız anlamına mı geliyor?"

"Nick, şu anda dışarıda *birini* arıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Aman Tanrım," dedim.

"Bu biraz komikti," diye belirtti Peter.

"Hayır, değildi."

Nick de Peter'la aynı fikirdeydi. Başını geriye attı ve güldü. "Dikkatli olun çocuklar, elimizde tehlikeli biri var. Söyle bana Tawny, bir erkekte aradığın şey nedir?"

Kırmızı lâke dudaklarını derin düşünceler içinde büzdü. "Ben kalp arıyorum, Nick. Yürek ve ruh. Bunlar en önemli şeyler."

Seyircilerden toplu bir "aww" sesi geldi. Yanımdaki Peter, "Tamam, ruh olayı gerçekten komikti. Sadece bizim için tabii, ama yine de."

Tawny daha sonra kalabalığa göz kırptı. "Ama dayanıklılık ve büyük bir çek defteri bazen bunu telafi edebilir."

Nick seyircilerin kahkahalarının azalmasını bekledi. "Pekâlâ, açık artırmayı elliden başlatalım. Aman Tanrım."

Tawny ceketini çıkarmış, altından zebra desenli bir bandeau bluz çıkmıştı. "Üst" en iyi ihtimalle şüpheli bir terimdi. Devasa göğsünün etrafına sarıldığında daha çok bir lastik bant gibi görünüyordu ve aslında sadece meme uçlarını örtmeye yarıyordu.

Seyircilerden gelen teklifler, arkadaşlarım ve beni çok şaşırttı. Daha da şaşırtıcı olanı müzayedeyi yöneten Nick'in de katılmasıydı. "Millet, bunun biraz alışılmadık olduğunu biliyorum ... ama, şey, kendime engel olamıyorum. Üç yüz dolar." "Üç elli!"

"Dört yüz!"

Sonunda onu kazanan Nick oldu ve şaşırtıcı bir beş elli ödedi.

"Lanetleneceğim," dedi Peter.

Bu kadar şaşırmamış olsaydım yorumuyla ilgili bir şaka yapabilirdim. Sonunda sesimi bulduğumda, "Bu iyi bir şey, değil mi? Bu adam şu anda onunla yatacakmış gibi görünüyor."

"Ve" diye ekledi Cody, "hepsi çocuklar içindi."

Şaşkınlığım yavaş yavaş yerini rahatlamaya bıraktı. Bu, gecenin beklenmedik bir dönüm noktasıydı. Tawny sorunu çözülmüştü. Görünüşe göre tek yapmamız gereken onun için bir reklam yayınlamaktı. Onunla yatacak ve Nippon da yakamdan düşecekti. Endişelenmem gereken bir şey daha azalmıştı -ki bu iyi bir şeydi, çünkü kesinlikle bir sürü başka şeyim vardı. Maddie gibi.

Sıra ondaydı. Yüzü asık ve savaşa hazır bir şekilde dışarı çıktı. Hem dehşete düşmüş hem de korkmuş görünüyordu. Bu sert yüz ifadesine rağmen, ben hala

seyirciler arasında birkaç ilgili yüz gördüm.

"Gülümse, gülümse," diye mırıldandım kimseye belli etmeden.

"Maddie Sato," dedi Nick neşeyle. "Dergi makaleleri yazıyorsun. Bildiğim bir şey var mı?"

"Muhtemelen hayır," dedi, hâlâ yüzünü buruşturarak. "Feminist yayınları okumadığınız sürece değil."

"Feminist," dedi, açıkça eğlenmişti. "Bir dahaki sefere bize erkeklerden nefret ettiğini söyleyeceksin."

Ona boş bir bakış attı. "Ben sadece 'feminist' kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeyen aptal erkeklerden nefret ederim."

Güldü. "Böyle erkeklerle çok karşılaşıyor musun?"

"Her zaman."

"Gerçekten mi?"

"Biz konuşurken bile, Nick."

"Hayır, yapmadı," dedi Peter. İnledim.

Nick'in az önce kendisine hakaret edildiğini anlaması tam on saniye sürdü. Sonra o gece ilk kez gülümsemeyi bıraktı. Kalabalığa dönerek, "Pekâlâ, açık artırmayı elliden başlatalım," dedi.

Sessizlik onu karşıladı. İlgilenen yüzler artık o kadar da ilgili görünmüyordu. Bir çılgılık attım. Hayır, bu olamazdı. Ona bir randevu sözü vermiştim. Bu onu mahvedecekti. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, odanın arkasından bir ses duydum.

"Elli."

Rahatlamış bir şekilde başımı kaldırıp baktım. Teklif veren adam elli yaşlarındaydı ve bir zamanlar bir haber programında gördüğüm pedofile benziyordu.

"Elli," dedi Nick. "Yetmiş beş mi duyuyorum?"

Sessizlik. Seth'e döndüm.

"Bir şeyler yap!" Tısladım.

İrkildi. "Ne?" "Bir kere gitmek ..."

Ona dirsek attım ve eli havaya kalktı. "Yetmiş beş."

Odada toplu bir "ooh" sesi duyuldu. Görünüşe göre Maddie de dahil olmak üzere hiç kimse kavgacı erkek düşmanı için bir teklif savaşı beklemiyordu. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Yüz," dedi pedofil görünümlü adam.

Sonra, ya bu işi çabucak bitirmek için ya da Maddie için üzüldüğünden, Seth, "Üç yüz," dedi.

Bunu daha fazla şaşkınlık sesi izledi. Diğer teklif sahibi rekabet edemedi; tüm parasını kefalet için harcamış olmalıydı.

"*Welcome Back, Kotter* tişörtlü beyefendiye satıldı." Maddie sahnedен çıkarken Cody, "Güzel," dedi.

Uzandım ve Seth'in elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Bana yarım gülümsemesiyle karşılık verdi. "Çocuklar için her şeyi yaparım."

Nick bir sonraki kartı çevirdi. "Ve şimdi elimizde Georgina Kincaid."

Başımı kaldırdım. Odanın öbür ucunda Hugh'nun sırttan yüzünü gördüm.

"Hayır, yapmadı," dedim dişlerimi sıkarak.

Nick şaşkınlıkla diğer katılımcıların bulunduğu yere doğru baktı. "Georgina Kincaid?"

"Bundan kaçış yok," dedi Peter bana. "Oraya çıksan iyi olur. Yoksa insanlar senin çocuklardan nefret ettiğini düşünecek."

"Bu şaka eskimeye başladı," diye tısladım.

Hugh'u daha sonra tokatlayacağıma yemin ederek isteksizce sandalyemden kalktım. Nick beni görünce süpernova gülümsemesini takındı. "Ah, işte geldi. Modaya uygun bir şekilde geç kaldı."

Moda konusuna gelince, keşke Maddie'nin elbisesi kadar güzel bir şey giyseymdim. Bu şey için kandırılmış olabilirdim ama şimdi bunu doğru yapabilmeyi diliyordum. Hâlâ iyi görünüyordum; normal estetik anlayışım daha azına izin vermezdi. Siyah bir etek ve mor kaşmir bir kazak giymiştim, saçlarımı at kuyruğu yapmıştım. Küçük adımlarla -kimsenin fark edemeyeceği kadar yavaş ve küçük adımlarla- kazağımı bedenimin etrafında sıkılaştırdım ve yakasını büyüttüm. Kalçalarımın bir yürüyüş verdim ve at kuyruğu bağımı çıkarıp saçlarımı salladım. Maddie ve sayısız inek film kızında işe yaramıştı. Benim için de işe yarayacaktı çünkü birdenbire ciddi bir sorunla karşı karşıya kalmıştım.

Tanrı aşkına, Tawny'den daha azına gitmemin imkanı yoktu.

"Georgina," dedi Nick, sahneye çıkmama yardım ederken. "Notlarıma göre Georgie'yi tercih ediyormuşsun." Evet, Hugh kesinlikle tokatlanıyordu. "Ve bir kitapçı işletiyormuşsun."

Yakın zamanda bir kurban almış olsaydım ve üzerimde succubus büyüsü olsaydı, orada durmak dışında tek bir şey yapmam gerekmezdi. Gülümsemem bile gerekmezdi. Şimdi biraz çalışmam gerekecekti. Çabucak kalabalığı değerlendirdim. Bu tür etkinliklere gelenler genellikle harcanabilir geliri olan beyaz yakalı profesyonellerdi. Bazıları sadece hayırseverlik moda ve imaj için iyi olduğu için buradaydı ve bu da bunu yapmanın şık bir yoluydu. Diğerleri, belki umutsuz olmasalar da, yine de bunu kadınlarla tanışmak için iyi bir fırsat olarak gören entelektüeller ve içe dönüklerdi. Bu erkeklerin hepsi akıllı, yetkin kadınlar istiyordu - tabii ki aynı zamanda güzel olan kadınlar. Ve zeka ... zeka her zaman iyi giderdi.

Önce Nick'e, sonra da seyircilere kalpleri durduran bir gülümseme verdim. "Bu doğru. Etkinlikleri organize ediyorum, para getiriyorum, her şeyin iyi görüldüğünden emin oluyorum ve insanları forma sokuyorum."

"Kulağa çok fazla iş gibi geliyor,"

dedi. "Ya da," dedim, "mükemmel bir ilk randevu."

Zil sesi çıkmadı ama benim vurucu cümlem umduğum kahkahaları yarattı.

için. "Beklentileriniz çok yüksek," dedi Nick.

"Bence herkes yapmalı. Neden anlaşılm ki? Eğer bir erkek benim beklentilerimi karşılıyorsa, ben de onunkileri karşılayacağım. Ve sonuçta her şey espri anlayışı ve beni uyutmayacak bir sohbetle ilgili." Sesimin belli belirsiz bir Miss America yarışmacısına benzediğini fark ettim, ama belki de pek bir fark yoktu. Seyircilerdeki meraktan iyi bir izlenim bıraktığını görebiliyordum.

Nick, "Bu seferki tutucu," dedi. "Georgie için elliden başlayalım."

Ellimi ve birazını aldım. Teklifler odanın içinde uçuştı. Bir ara Seth'e baktım. Gözlerimiz buluştu ve yüz ifadesinden teklif vermenin eşiğinde olduğunu anladım. Başımı salladım. Bu odada çıkmak istediğim tek kişi oydu ama Maddie'nin zaferine gölge düşürmek istemiyordum. Kendini özel hissetmesini istiyordum. Ayrıca, Seth'in o kadar parayı çarçur etmesini de istemiyordum.

Ben 1700 dolara gittim.

Maddie daha sonra bana "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Sanırım şu ana kadar en yüksek olan sensin. Adam da çok tatlı görünüyordu."

Vardı. Otuzlu yaşların sonunda. Armani takım elbiseli. Zararsız. Anlamlı bir ilişki kurmayı planladığım biri değildi ama sıradan bir randevu için yeterliydi. Belki de bu bedeni kullanmaya karar verirsem bir enerji düzeltmesi.

"Sen de biraz para getirmişsin," diye takıldım.

Gözleri odanın karşısında oturan Seth'i buldu ve spekülatif bir şekilde onu inceledi. "Seth bunu muhtemelen benim için üzüldüğü için yaptı."

"Tabii ki hayır," dedim çabucak. Hâlâ şüpheli görünüyordu.

"Fark etmez. Adi bir adamla çıkmaktansa onunla kahve içip iş konuşmayı tercih ederim. Diğer teklif sahibi bana bir keresinde televizyonda gördüğüm bir seks suçlusunu hatırlattı..."

Müzayede sona erdiğinde, alıcımla gelecekteki bir tarih için iletişim bilgilerini paylaştım. Hugh kendini Deanna'ya bağladı ve benden olabildiğince uzak durdu. Endişelenecek bir şey yoktu. Onunla daha sonra uğraşmak için bolca vaktim olacaktı. Neyse ki Tawny de benden uzak durdu ve Nick'in koluna yapıştı. Onları gururlu bir ebeveyn gibi izledim. Bu gece harika bir gece olacaktı.

Bölüm 8

"Succubus."

Ertesi gün telefonum çaldığında duymayı beklediğim son şey Dante'nin özlü sesiydi. Ona numaramı bıraktığımı unutmuştum. Şaşkınlığım yerini çabucak hevese bıraktı. Belki de benim için bir şey bulmuştu. Müzayededen sonra enerji kaybı olmamıştı ama ben de bir kurban almamıştım. Devam etmek için fazla bir şey yoktu, ama Dante'nin işaret ettiği küçük desen yine de başlangıç için bir yerdi ve şimdi daha fazlasını sunacağını umuyordum. "Hey! N'aber?" Kanepeye oturdum. Daha sonra Seth'le dışarı çıkmaya hazırlanıyor, şekil değiştirme enerjimi korumak için eski usul makyaj yapıyordum. Açık artırma randevumu bir an önce nakde çevirmem gerekiyordu.

biraz güç kazanmak için daha geç.

Dante tekrar konuşmadan önce hattın diğer ucundan bir duraklama oldu. "Düşünüyordum da... Tüm bunları yanlış yoldan yaptığımızı düşünüyordum."

Hiç beklemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ciddiye almıyordum, bu yüzden neden sinirlendiğini anlıyorum."

Sorunlarımı nasıl görmezden geldiğini itiraf ettiğini duymak pek de neşelendirici değildi ama dürüstlüğüne takdir ettim.

"Sorun değil. Artık bir şeyler bulabileceğimize sevindim.

Endişelenmeye başlıyorum."

"Ben de." Biraz daha sessizlik oldu, sonra derin bir nefes aldığını duydum.

"Peki, hiç El Gaucho'ya gittin mi?"

Seattle'ın şehir merkezindeki et lokantalarından birine yapılan gönderme o kadar anlamsızdı ki birkaç saniye cevap veremedim. Konuştuğumda da pek anlaşılır değildi.

"Ne?"

"Bir restoran. First'ün aşağısında-"

"Evet, evet. Ne olduğunu biliyorum. Rüyalarla ne ilgisi var?" "Rüyalar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Nesin *sen*, Tanrım. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Tabii ki öyleyim. El Gaucho'nun bu rüyalarla ne alakası olabilir ki?"

İnledim. "Buna inanamıyorum. Aslında benim için yararlı bir şeyin olduğunu düşünmüştüm."

"Burada nazik olmaya çalışıyorum! Bak, rüyalar boş gitti, ama biz

değiller. Adi davrandığımı ve sana ucuzmuşsun gibi davrandığımı söylediğinde haklıydın. O yüzden beni rahat bırak! Seninle doğru şekilde seks yapmaya çalışıyorum."

Bunu, Dante'nin happy hour birası olan yeri önerdiği zamankinden bile daha ürkütücü buldum. "Seninle seks yapmak istemiyorum, tamam mı? Sorunlarımla ilgili yardımını istiyorum. Ve sana bir erkek arkadaşım olduğunu kaç kere söylemem gerekiyor?"

"İstediğin kadar. Bunun gerçek bir ilişki olduğuna inanmıyorum. Özellikle de dün gece kendini 1700 dolara sattıktan sonra."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Gazetede yazıyordu."

"O randevu sayılmaz."

"Benimle bir randevu sayılmaz mı?"

"Hayır! Son kez söylüyorum, benim bir erkek arkadaşım var. Bu gece onunla çıkıyorum." "El Gaucho'ya mı?"

Telefonu kapattım.

Daha sonra saçlarımı maşayla düzeltiyordum ki ön kapımın çalındığını duydum. Oturma odasına doğru yürürken, diğer tarafta ölümsüz imzalar hissettim. Neyse ki burada misk ya da sümüksü bir şey yoktu. Bunlar tanıdık ve hoştu.

Tabii ki, bu gece pek hoş karşılanmadılar.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Peter, Cody ve Hugh'yu içeri almak için kapıyı açarak sordum. Benim üç yordakçım. Pamuk Prenses'im cüceleri. "Ve neden hep ben dışarı çıkmak üzereyken ortaya çıkıyorsunuz?"

Her zaman olduğu gibi, başka bir davete gerek kalmadan oturma odama yerleştiler. Cody bana binamın ofis yöneticisinin kapıya yapıştırdığı ve bir paketim olduğunu söyleyen bir kâğıt uzattı. Bir dahaki sefere ofis açık olduğunda onu almak için aklıma bir not aldım.

"Şu lanet margaritaları yapan yere gidiyoruz," dedi. "Uğrayıp gitmek isteyip istemediğinizi soralım dedik."

"Ve işte buradasın, nankör ve kaba," dedi Peter. Oturma odasına şöyle bir göz gezdirdi. "Burada bir Noel ağacı göremiyorum."

Hugh kırmızı ipek bornozuma bakıyordu. "Bununla mı dışarı çıkacaksın?" "Tabii ki hayır. Sadece hazırlanıyorum, hepsi bu."

Üçü karşılıklı bakiştılar. "İş mi yoksa

Seth mi?" diye sordu Hugh. "Seth."

"Lanet olsun," diye yemin etti Peter. Cebinden buruşuk bir miktar para çıkardı ve Hugh'ya uzattı.

"Aşk hayatım üzerine bahse mi girdiniz?"

"Evet," dedi Hugh. "Her zaman. Seth'le nihayet birlikte yatacağınız zaman ne kadar riske gireceğimizi görmelisin."

"Peki, onları sürmeye devam et, kovboy. Böyle bir şey olmayacak." Kollarımı kavuşturdum ve televizyonumun yanındaki duvara yaslandım. "Elbette, Nippon bunun gerçekleşmesi için çok uğraşıyor. O da bahse dahil mi?"

"Henüz değil. Ne yapıyor?" diye sordu Cody.

Onlara Nippon'un Seth'in ruhu için yaptığı teklifi anlattım. Şaşırtıcı bir şekilde, benim şokumu ve öfkemi paylaşmadılar.

"Bilmiyorum," dedi Hugh yavaşça. "Bunu daha önce de düşünmüştüm." Bön bön baktım. "Neyi daha önce düşündün? Seth'in ruhunu satın almayı mı?"

"Elbette. Benim işim bu ve hey, eğer sana yardımı olacaksa . . ." "Aman Tanrım."

"Ama bunu yapmaya karar verirsen," dedi Hugh uyarırcasına, "önce bana gel. Nippon'un yapacağı her teklifi alt edebilirim."

"Eğer anlaşmaya aracılık edersen, bahis için diskalifiye olursun," diye uyardı Peter. "Hey!" diye bağırdı Hugh. "Bu doğru değil."

"Elbette öyle. Haksız bir avantaja sahip olursun-"

"İsa. Hepiniz sessiz olun. Ciddi ciddi erkek arkadaşımın evini satın almaktan bahsettiğinize inanamıyorum-"

Yeni bir imza bize doğru süzüldü. Şekerlenmiş elma gibi bir koku. Tende ılık bal.

"Tawny," dedik hep bir ağızdan.

Kapıyı açtım ve Tawny ağlayarak kendini kollarıma attı. Bağırdım ve düşmemeye çalıştım.

"Ah, Georgina," diye hıçkırdı, rimeli yanaklarından aşağı siyah nehirler halinde akıyordu. "Bunu asla yapmayacağım. Asla, asla, asla."

Onun Amazon kucagından çekilmeye çalıştım. "İşte, işte," dedim zayıfça. "Eminim yapacaksın."

Burnunu çekerek geri çekildi ve elini gözlerinin üzerinde gezdirerek maskara durumunu daha da kötüleştirdi. "Hayır, yapamam. Denedim, denedim... hiçbir şey işe yaramıyor."

Çocuklara bir göz attım. Hepsi beklentiyle bana bakıyordu, sanki bir succubus'un nasıl sevişemediğini açıklayabilmeliymişim gibi. Gerçi kimsenin açıklayabileceğinden şüpheliydim.

"Tamam," dedim sonunda. "Sakin ol ve bu işin aslını öğrenelim. Ama önce kendini toparla. Berbat durumdasın."

"Yapamam," diye feryat etti.

"Bir insan gibi düşünüyorsun," diye azarladım. "Bu makyaj karmaşasını şekil değiştirerek yok edebilirsin."

"Hayır," dedi daha kararlı bir şekilde. "Anlamıyorsunuz. *Anlayamam.*"

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra anladım. Görmek neredeyse imkânsızdı ama vücudunun etrafında belli belirsiz bir ışıltı gidip geliyordu. Bu formu korumakta zorlanıyordu. Enerjisi o kadar azalmıştı ki şekil değiştirme gücünü kaybediyordu.

"Vay canına," dedim. Hiç bu kadar kötü bir succubus görmemiştim. Bir keresinde bu kadar düşmüştüm ama o da büyük bir şekil değiştirme savaşına girdikten sonra olmuştu.

Gözlerinde yeniden yaşlar birikmeye başladı. "Ne olacak ki? Ya dışarı kaçarsam ve-" Devam etti.

İç çektim. Her kızın hayatında kötünün iyisi arasında seçim yapması gereken bir an vardır. Bir succubus olduğunuzda, bu anlar oldukça sık gelir. Ve şu anda, seçim yapmak zorundaydım. Nippon'un kasabadan hiç ayrılmaması riskini göze alabilirdim ya da Tawny'yi öpebilirdim.

Kötünün iyisi.

Parmak uçlarımda durarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve gevezeliğini kestim. Dudaklarının tadı sakız gibiydi, muhtemelen dudak parlatıcısından. Büyük bir öpücük falan değildi -dil bile yoktu- ama yeterliydi. İçimden ona doğru bir güç dalgası aktı. Öpüşmeyi kesip uzaklaştım ve ona baktım. Formu dengeye gelmişti. Bu arada ben de kendi enerjimde daha da düşmüştüm ama onun az önce yaşadığı düşüşün yakınından bile geçmiyordum.

Mavi gözleri imkânsız bir boyuta ulaştı. "O da neydi öyle?"

"Bir öpücük," dedim kuru bir sesle. "Görünüşe göre senin de öğrenmen gereken bir şey." Onun hâlâ şaşkın bakışlarını görünce başımı salladım. "Bizler güç ve yaşam taşıyıcılarıyız, Tawny. Genellikle bedenlerimize geçer ama bazen başka yaratıklara da aktarılabilir. Succubi ve incubi bunu birbirleriyle paylaşabilir. Az önce sana verdiğim şey seni biraz daha idare eder."

"Bilmiyorum," dedi Cody birden. "Bence ona biraz daha vermelisin, sadece güvende olmak için."

Tawny öpücüğümü hâlâ hissediyormuş gibi dudaklarına dokundu. "Vay canına." Şekli değişti ve rimel dağınıklığı kayboldu. Normal, ürkütücü derecede mükemmel yüzü yeniden ortaya çıktı.

Kanepenin koluna, Peter'in yanına oturdum. "Tamam. Şimdi bunun Şimdi bunun nasıl mümkün olduğunu bulalım. Müzayedeci Nick'e ne oldu? Dün gece oldukça yakın görünüyordunuz."

"Şey," diye mırıldandı ayaklarına bakarak. "Bu biraz dağıldı." "Nasıl dağılabilir ki? Her tarafına salyalarını akıtıyordu!"

"Evet, ama orada kalıp kapatması gerekiyordu, o yüzden dün gece dışarı çıkamadık. Onsuz ayrıldım. Bugün bir randevu ayarlamak için aradım ama istemediğini söyledi. Parayı hayır kurumlarına bağışlamaktan ve başka bir şeyle uğraşmamaktan memnun olduğunu söyledi."

"Bunu o mu söyledi?" İnanamayarak sordum. Ona şüpheyile baktım. "Ona önceden ne söyledin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu hemen arayıp çıkma mı teklif ettin?"

"Şey, hayır... havadan sudan konuştuk. Pek bir işe yaramadı. Sonunda biraz sıkılmış gibiydi."

Sürpriz, sürpriz. Tawny bana dünyanın en iyisi gibi gelmedi.

konusmacı. Onu korkutmak için neler gevelemiş olabileceğini ancak hayal edebilirdim.

"Tamam," dedim, hayal kırıklığına uğramıştım. Nick kesin bir şey gibi görünüyordu. "Belki de onlarla konuşmamalısın. Striptiz kulübü işi ne oldu? Onu takip ettin mi?"

Başını kaldırdı ve tekrar ağlayacakmış gibi baktı. "Denedim! Kalifiye olmadığımı söylediler."

Çocuklar bile artık bunun dışında kalamazdı.

"Striptizci olarak çalışmaya nasıl hak kazanamazsın?" diye sordu

Cody. "Evet, sadece kıyafetlerini çıkarman gerekmiyor mu?" diye sordu Hugh. "Dans edemeyeceğimi söylediler," diye açıkladı.

Hepimiz baktık.

"Tamam..." Acaba akıl hocasının el kitabını okumalı mıydım diye düşündüm. "Bakalım."

"Neyi gördün?"

"Seni. Dans
etmeyi."

Tawny dehşet içinde odanın etrafına bakındı. "Burada mı?" diye ciyakladı. "Hepinizin önünde mi?"

"Eğer arkadaşlarının önünde soyunamıyorsan," dedi Peter, "kimin önünde soyunabilirsin ki?" Ona dirsek attım.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Tawny," diye bağırdım. Sesimde bir talim çavuşunun otoritesi vardı. Yerinden sıçradı. "Zamanın sonuna kadar seninle öpüşmeyeceğim. Bunu yapmak istiyorsan, bunun için çalışmalısın. Şimdi *elbiselerini çıkar*."

"Oh," dedi Hugh. "Bunu başka bir kadına söylediğini duymak için on yıl bekledim."

Müzik setimin kumandasını buldum ve açtım. "Tainted Love" çalmaya başladı. "Seksenlerde soyunamam!"

"Tawny!"

Bana doğru dehşet dolu bir bakış atarak oturma odasının ortasına doğru ilerledi. Önce orada öylece durdu, sonra yavaşça müziğe ayak uydurmaya çalıştı. *Denedi* diyorum çünkü ritmin o kadar dışındaydı ki şaşırtıcıydı. Denesem bile bu kadar uyumsuz olabileceğimi sanmıyorum. Sonunda ayaklarını hareket ettirmekten vazgeçti ve sadece vücudunun üst kısmına odaklandı, kollarını ve gövdesini hafifçe salladı. Hayatımda gördüğüm en garip ve rahatsız edici gösteriydi.

Sonunda yeterince "dans ettiğine" karar verdi ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ancak görünüşe göre birden fazla işi bir arada yapamıyordu ve müzikle birlikte hareket ediyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Bunun yerine hareketsiz durdu ve zebra desenli bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Parmakları üçüncü düğmeye takıldı ve onu açması neredeyse otuz saniye sürdü.

"Dur, lütfen dur," dedim müziği kapatarak. "Amacınız yıllarınızı almak

insanların hayatlarını mahvetti, ama bu şekilde değil." "Kötü müydüm?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Berbattın." Alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı.

"Hadi ama," dedi Cody, grubumuzdaki her zaman nazik olan kişi. "Bu biraz kaba oldu."

"Hey, benim bir öğretmen olmam gerekiyor, arkadaş değil."

Peter ciddiyle, "Georgina'nın Okulu sert bir okuldur," diye mırıldandı.

"O kadar kolay değil," dedi Tawny, suçlayıcı bir ifadeyle bana bakarak. "Eğer gerçekten öğretmenimsen, bana nasıl yapılacağını göster."

Dört yüz beklenti içinde beni izliyordu. İtiraz etmeye başladım ama sonra Tawny'ye yardım etmenin Nippon'un Seattle'dan çok daha hızlı ayrılacağı anlamına geldiğini hatırladım. Kanepenin kolundan kalkarak odanın ortasındaki yerini aldım.

"Tamam, öncelikle iki şeyi gözden geçiriyorsunuz. Birincisi, müziği dinleyin ve onunla birlikte hareket edin. Bir ritim var. Onu bulun. Ayaklarınızı ve vücudunuzu -tüm vücudunuzu- hareket ettirin. Onun bir parçası olun." Tawny'nin boş bakışı bana onun için fazla ezoterik olmaya başladığını söyledi. "Sonra, kıyafetlerinizi çıkarma zamanı geldiğinde, bunu pratik olmak için yapmadığınızı hatırlayın. Bunu başka biri için yapıyorsunuz. Dramatik hale getir. Sanatsal olsun."

Müzik setini açtım ve karışık CD'mdeki bir sonraki parçaya tıkladım. "Iron Man."

"Hey!" Tawny dedi ki. "Nasıl oluyor da metal alabiliyorsun?" "Sen bile Ozzy'ye striptiz yapamazsın," diye alay etti Hugh.

Ona yan gözle baktım. "Her şeye soyunabilirim, bebeğim."

Hareket etmeye başladım. Benim için hiç düşünmeye gerek yoktu. Ölümlü günlerimden beri dansçıydım. Dans etmeyi severdim. Müzik yoktu. Ben yoktum. Biz aynı varlıktık. Bedenim onun melodisine ve ritmine göre akıyordu, her hareketim zarif ve şehvetliydi. Arkadaşlarıma dikkat bile etmedim. Kendimi dansın içinde kaybolmaya bıraktım.

Başlangıçta üzerimde pek bir şey yoktu. Bornozun altında külotum ve sütyenim vardı ama onları üzerimde bırakmaya niyetliydim. Arkadaşlarıma yakındım ama *o kadar da* yakın değildim. Yine de bornozu çıkarırken ellerimin ipekle kaplı vücudumda gezinmesine izin verdim. Kuşağı yavaşça çözdüm, deneyimi dışarı çektim ve sonunda yere kaymasına izin verdim. Topuklu ayakkabılarımı da aynı dikkatle çıkardım.

Hiç vakit kaybetmeden Tawny'ye, "Bunu hallettiğinde kucak dansına geçeceğiz" dedim.

Hugh'nun aşk koltuğunda oturduğu yere doğru ilerledim ve bacaklarımı ona zar zor dokunacak şekilde yerleştirdim. Bir striptizci sanatı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, vücudum hâlâ bir kurdele gibi dalgalanıyordu.

"Hey, büyük savurgan," dedim.

Minnettar görünüyordu ama her şeyden çok eğleniyordu. Elini uzattı.

cebine girdi ve bir dolarlık bir banknot çıkardı.

"Hugh," dedim. "Bana hakaret etme."

İç çekerek bir beşlik çıkardı ve sütyen askımın altına sıkıştırdı. "Hey, Seth," dedi Cody aniden.

Kafamı kaldırdım ve Seth'in kapıda durduğunu gördüm. Tawny hızla içeri girdiğinde kapıyı aralık bırakmışım. Yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Hey," dedi, beni inceleyerek. "Yani ... akşam yemeğini sen mi ödüyorsun?"

Hugh'nun kucağından emekleyerek indim ve kayışımdan beşliği çıkardım. "Sadece Taco Bell'e gitmek istiyorsan."

Cody bana bir yirmilik uzattı. "Red Lobster olsun."

Arkadaşlarım kalkıp kapıya doğru ilerlediler ve ben de perişan haldeki Tawny'ye ona yardım edecek bir şeyler bulacağıma dair güvence verdim. Daha fazla elle hazırlanma girişiminden vazgeçerek kot pantolon, alçak botlar ve başka bir kaşmir kazak giydim. Üç çeyrek uzunluğunda gri yün bir palto her şeyi örtüyordu. Başını alaycı bir ifadeyle sallayan Seth'e sııttım. Yaptığımı bildiği diğer şeylerle karşılaştırıldığında, doğaçlama bir striptiz oldukça gösterişsizdi.

"Sen de benim hak etmediğimi düşünüyordun."

"Yorum yok," dedi elimi tutarak.

Bölüm 9

Seth iyi huylu bir tavırla, "Bunu anlamıyorum," dedi.

"Seni başka erkeklerin önünde soyunurken yakalıyorum ama cezalandırılan ben oluyorum."

Elini sıkarak onu buz pateni pistine götürdüm. Tıpkı dans ederken olduğu gibi, pratik bir kolaylıkla kaydım. Seth'in hareketleri sarsıntılı ve kararsızdı. Elim olmasaydı, çoktan düşmüş olacağından şüpheleniyordum.

"Bu senin için iyi Mortensen. Bir masada oturuyorsun - ya da masada ya da her neyse -Bütün gün. Bu kaslarınızı yeniden çalıştırır. Eski kanı pompalayacak."

Alaycı gülümsemesi yüzünü buruşturdu, elimi tutuşu ölümcül bir tutuşa dönüştü. "Bunu yapabileceğim yüzlerce başka yol var."

"Ama hiçbirisi bu kadar eğlenceli değil," diye onu temin ettim.

Seth zeki ve komikti ama koordineli değildi. Tanışmamızın ilk günlerinde ona dans etmeyi öğretmeye çalışmıştım. Çok yorucuydu. Çok uzun bir süre sonra temel adımları öğrenmişti ama bu süreç onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı -ya da, şüphelendiğim kadarıyla, zevkli. O zamandan beri onu rahat bırakmış, sadece bir kez dansa gitmesini sağlamıştım. Artık kayıtsızlaşmıştı, bu yüzden bu deneyimin onun için çok iyi olacağını düşündüm.

"Erkekler ayaklarına bıçak takmak için yaratılmamışlar," dedi bana pistin merkezine doğru ilerlerken. Açık havada, küçük bir parktaydık ve nefes alışverişlerimiz havada buz gibi bulutlar oluşturuyordu.

"Kadınlar ince topuklu ayakkabı giymek için yaratılmamış," dedim ona. "Ama bu konuda şikayet ettiğimi duymadınız."

"Bu farklı bir şey. Bacakların için harika şeyler yapıyorlar. Bu mu? Bu sadece beni aptal gösteriyor."

"Peki o zaman," dedim. "Öğrensen iyi olur. Eğitim tekerleklerini çıkarmanın zamanı geldi." Elini bıraktım.

"Hey! Ne oluyor-"

Ama ben gitmiştim, bir kahkahayla ellerinden kayıp gitmiştim. Ben kayarak uzaklaşırken o orada donmuş bir şekilde durdu, pistin etrafında zarif döngüler ve sekiz figürleri çizdi. Birkaç turdan sonra ona doğru geri kaydım ve düzgün bir piruetle bitirdim. Onu bıraktığım yerden kıpırdamamıştı ama artık sinirli görünmüyordu.

"Şu haline bak," dedi yüzüme dokunarak. "Gül yanaklar. Saçlarında kar taneleri. Sen Karlar Kraliçesi'sin."

"Tanrım, umarım değildir. Bu iç karartıcı bir hikaye. Hans Christian Andersen

sorunlar."

"Tüm yazarların sorunları vardır," diye beni temin etti.

Güldüm ve koluna girerek onu daha garip paten kaymaya yönlendirdim. Bacaklarım ve ayaklarım yavaş hareketi protesto ediyordu ama geri kalan yanımla Seth'le kaliteli zaman geçirmekten mutluydu.

"Sorunları olan yazarlardan bahsetmişken," dedim. "Başka bir kadınla randevun varken başka erkeklerin önünde soyunduğum için başım nasıl derde girebilir?"

Düşeceği gerçeği olmasaydı, Seth'in bana dirsek atacağından şüpheleniyordum. "Bu senin kendi hatan," dedi. "Bunu bana sen yaptırdın, şimdi kıskançlığa kapılma."

"Kıskanmıyorum ama sanırım Maddie senden hoşlanıyor." "Pek olası değil. Muhtemelen sadece yazara tapınmadır." Bana sert bir bakış attı.

"Tanıdığım bazı insanlar gibi. Eğer bir şey varsa, o da senden hoşlanıyor." "Tanrı aşkına, şu lezbiyen fantezisi şeyini bırak."

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece seni idol olarak görüyor, hepsi bu. Onun güvensiz dış görünüşünü kırıp döküyorsun ve bence ne kadar çok şey yapabileceğini gerçekten görmeye başlıyor. Sen ona örnek oluyorsun."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onu eğitmeye devam edersek elimizde mini bir Georgina olacak." Seth yavaşça dönerken kıkırdadı. "Onun, yeni succubus'un ve yeğenlerimin arasında bir Bayanlar Terbiye Okulu açmalısın. Nasıl bu kadar iyi bir etki bırakabiliyorsun ve böyle bir ..."

"Alçaltıcı bir iş mi?" Ben tedarik ettim.

"Onun gibi bir şey. Elbette daha kötüsü de olabilirdi." Ona yan gözle bir bakış attım. "Olabilir miydi?"

"Evet, Amway'i satıyor ya da Nijerya'dan büyük miktarda para çıkarmamı sağlamaya çalışıyor olabilirsin."

"Her ilişkide kesin anlaşma bozucular," dedim ciddiyetle.

Bana doğru baktı, ayaklarına gösterdiği yoğun ilgiyi düşününce oldukça cesurdu. Pistin yumuşak ışıkları altında yüz ifadesi şefkat doluydu. Dudakları küçük, sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri neredeyse dizlerimin bağının çözülmesine neden olacak bir şefkatle parladı. Belki de paten kaymamı engellemek için bir numaraydı. Neredeyse işe yarıyordu.

"Senin için mi?" dedi durarak. "Buna değebilir." "Banka hesabını temizlemeye değer mi?"

"Evet."

"Piramit düzeninin bir parçası olmaya değer mi?" "Artık bunu yapmadıklarını söylüyorlar." "Ya yalan söylüyorlarsa?"

"Thetis," dedi iç çekerek. "Sana daha önce hiç söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

"Ne oldu?"

"Sessiz ol."

Sonra eğildi ve beni öptü, soğuk dudaklarıma sıcaklık getirdi. Yakınlarda çocukların bize kıkırdadığını duydum ama umurumda değildi. Öpücüğü ayak parmaklarıma kadar hissettim. Her zamanki gibi kısa sürdü ama Seth uzaklaştığında tüm vücudum sıcaklıkla doldu. İçimdeki her sinir karıncalandı, canlı ve harikaydı. Soğuk havayı ya da nefes alış verişlerimizin havada buz gibi bulutlar oluşturmalarını neredeyse hiç fark etmedim. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimi dudaklarına götürdü. Eldiven takmıştım ama tam olarak yüzüğünü taktığım yeri öptü.

"Neden bu kadar tatlısın?" diye sordum, sesim kısıktı. Kalbim hızla atıyordu ve bulutların arasından görünen her yıldız sanki sadece benim için parlıyordu.

"O kadar tatlı olduğumu sanmıyorum. Az önce sana sessiz olmanı söyledim. Bu, senden çamaşırlarımı yıkamanı ve bana sandviç yapmanı istemekten bir adım ötede."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Seth alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Ben tatlıyım çünkü sen tatlı olmayı kolaylaştırıyorsun."

Tekrar kollarımızı birleştirdik ve turumuza devam ettik. İçimden başımı omzuna yaslamak geldi ama bunun onun koordinasyonundan çok şey istemek olacağını düşündüm.

"Noel için ne istiyorsun?" Düşüncelerim gelecek haftaya doğru ilerlerken sordum.

"Bilmiyorum. İhtiyacım olan bir şey yok."

"Hayır," diye takıldım. "Sen onlardan biri değilsin, değil mi? Alışveriş yapması imkânsız olan insanlardan-"

Seth'in ayaklarından biri altından kaydı. Ben dik durmayı başardım ama o yere düştü, bacakları altında kaldı.

"Aman Tanrım," dedim diz çökerek. "Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle," dedi. Dudaklarının gergin duruşu bana her şeyin söylediğinden biraz daha acı verici olduğunu haber veriyordu. Kolumu kalçasına dolayarak kalkmasına yardım ettim. Üzerine düştüğü bacak bükülmeye başladı ama sonunda sabit tutmayı başardı.

"Hadi," dedim, onu kapıya doğru yönlendirerek. "Gitmeliyiz." "Daha yeni geldik."

"Oh, birdenbire hayranı mı oldun, Scott

Hamilton?" "Hayır, ama sen öylesin. Sadece bir düşüştü."

Belki sadece bir düşmeydi ama Seth'in yaralanacağı düşüncesi kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. "Hayır, hayır. Hadi gidelim. Ben acıktım."

Yüzündeki ifadeden o *kadar* da aç olmadığını anladığını anladım ama artık benimle mücadele etmiyordu. Patenlerimizi normal ayakkabılar için çıkardığımızda, topallayarak yürümediğini görmek beni memnun etti. Bu gerçekten çok fazla olurdu: onun yaralanması ve bunun *benim hatam* olması.

Yemeğe giderken bana "Ben camdan yapılmadım," dedi. Düşüncelerimi tahmin etmekte oldukça başarılıydı. "Beni korumak zorunda değilsin."

"Bu bir içgüdü," dedim hafifçe. Ama aklımda Erik'le yaptığı o korkunç konuşmayı hatırladım. Onlar ölümlüydü. Yaralanabilirlerdi. Ölebilirlerdi.

Bu, yüzyıllar boyunca defalarca tanık olduğum bir şeydi. Ne zaman yeni bir ölümlüyle yakınlaştım, onun başına gelmeyecekmiş gibi davranmaya çalışırdım. Ama her zaman oluyordu ve ne kadar kenara itmeye çalışsam da sonunda o soğuk gerçeklik yüzüme çarpıyordu.

Aslında bu bilgi Seth'le geçirdiğim gecenin geri kalanında beni tüketti. Bir düşüşü bu kadar büyütmenin aptalca olduğunu biliyordum ama hayatımda felakete yol açan çok fazla küçük şey görmüştüm. Daha sonra yatakta onun yanında yatarken, kendimi yine küçük başlayıp trajediyle sonuçlanan bir dizi olayı düşünürken buldum.

Birkaç yüzyıl önce, Güney İngiltere'de küçük bir kasabada yaşıyordum. O zamanlar kendime Cecily diyordum ve alev alev yanan kıvılcıklara ve safir renginde büyük, insan yiyen gözlere sahip bir beden giyiyordum.

Orta Çağ'la ilgili komik bir şey var. Modern insanlar her zaman dindar, Tanrı'dan korkan ve ilahi yasalara harfiyen uyan insanlar imajını taşırlar. O zamanlar kesinlikle dindar olsalar da, tüm bu bağlılık olayı din adamları arasında bile arzulanan bir şeydi. Hayır, üzerini çizin. *Özellikle* din adamları arasında. Güçlü kilise adamları, sıradan insanların umutsuzca geçimlerini sağlamaya çalıştığı bir çağda genellikle çok iyi yaşarlardı. İronik bir şekilde, bu çaresizlik Kilise'nin zenginliğine katkıda bulunuyordu çünkü halk öteki dünyada durumlarının iyileşeceğini umuyor ve buna göre para veriyordu. Ancak zenginlik ve güç yozlaşmaya yol açıyordu ve yaşadığım kasabanın piskoposu en yozlaşmış olanlardan biriydi.

Ve ben onun metresiydim.

Görünüşte onun evinde hizmetçi olarak çalışıyordum ama işimin çoğu yatakta geçiyordu. Bana yaltaklanıyor, güzel giysiler ve diğer ıvır zıvırlarla beni besliyordu ve herkes ilişkimizi biliyordu. İnsanlar bunun teknik olarak yanlış olduğunu kabul ediyordu ama çoğu bununla yaşıyordu. Diğer pek çok piskoposun ve papanın da metresi vardı ve dediğim gibi, herkes modern romantiklerin inanmak istediği kadar dindar değildi.

Sadece sahtekâr bir piskoposla günah içinde yaşamak işimin gereklerini yerine getirmiyordu. Ne de olsa o günlerde çok çalışkan biriydim ve onu yoldan çıkarmak için fazla bir şey gerekmemişti. Eğer ben yapmasaydım, başkası yapardı.

Bu yüzden, fırsat buldukça onunla yattım, düzenli düzeltmeler yaptım ve bu arada çok eğlendim. Söz konusu eğlencenin bir günü, her ikisiyle de yattığımı keşfettikten sonra birbirlerine bıçak çeken iki keşişten geldi. Bunun ne işe yarayacağını düşündüler bilmiyorum. Manastırları şehrin çok dışında olduğu için onları zaten çok az görüyordum. Ayrıca, her iki ilişkinin de ne kadar vasat olduğunu düşünürsek

İkisini de tekrar ziyaret etmekle pek ilgilenmiyorum.

Yine de, yerel bir rahip onları ayırmayı başarana kadar çok fazla kan dökerek vahşice dövüştüler. Coşkulu kalabalığın arasına gizlenmiş masum bir yüzle çatışmayı izledim. Araya giren rahip dışında kimse benim olaya karıştığımdan şüphelenmedi.

Adı Andrew'du ve ona hayrandım. Piskoposlar ayinleri ve diğer kutsal törenleri gerçekleştirirlerdi ama aynı zamanda idari sorumlulukları da vardı. Sonuç olarak, Andrew günlük hizmetlerin çoğunu yerine getiriyordu. Yaşadığım evi sık sık ziyaret eder ve görevine gidip gelirken benimle hem bir arkadaş hem de bir papaz olarak konuşurdu.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Kavgadan sonra ona sordum.

Piskoposun evinin dışındaki bahçede oturuyorduk. Birkaç hizmetkâr daha yakınlardaki araziyle ilgileniyordu ama bizi duyamayacak kadar uzaktaydılar. Andrew kavgaya karıştığımı özellikle belirtmemiştii ama geldiğinde olaydan bahsetmiş, iki kardeşin bu kadar uç noktalara sürüklenmesinin ne kadar utanç verici olduğundan yakınmıştı.

Gözlerini kapatarak başını güneş ışığına doğru eğdi. Andrew'un sürekli satmak istediği, piskoposumun hediyesi olan ağır altın bir haç göğsünde durmuş, ışıktaki parlıyordu. "Hayır, tabii ki değil."

Onu inceledim, genç ve yakışıklı yüzüne hayran kaldım ve asıl utancın bekârlığı olduğunu düşündüm. Rüzgâr ipeksi kahverengi saçlarını karıştırdı ve parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi hayal ettim.

"Sesin onaylamıyor gibi geliyor."

"Günahı onaylamıyorum, seni değil." Doğruldu ve gözlerini açtı. "Senin için dua ediyorum."

Rahatsızca yer değiştirdim. Bana dua edilmesinden hoşlanmıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Bana gülümsedi ve güzelliği karşısında neredeyse iç geçirecektim. Onu fethetmek için yanıp tutuşuyordum ama o şimdiye kadar direnç göstermişti. Tabii ki, bu sadece onun çekiciliğini artırıyordu. Bazen, eğer tadına bakabilseydim, ruhundan gelen enerjinin beni bir ömür boyu besleyeceğini hissediyordum.

"Fiziksel ve ruhsal sağlığınız için dua ediyorum. Bir daha günah işlememen için dua ediyorum. Evlenebileceğin ve çocuk sahibi olabileceğin bir adam bulman için dua ediyorum." Tereddüt etti. "Yine de, yemin etmeni daha çok tercih ederim."

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

"Neden olmasın? Okuyor ve yazıyorsun. Manastırdaki kardeşlerin yarısından daha eğitimlisin. Manastır için büyük bir değer olursun."

Başımı eğerek saçlarımın bir kısmının yüzüme dökülmesini sağladım, ışığın saçlarımı nasıl yakacağını biliyordum. İnatla bakışlarını üzerimde tuttum. "Bunun tek nedeni bu mu? Yoksa benim asla başka bir erkekle birlikte olmamam fikri hoşuna mı gidiyor?"

Andrew gözlerini kaçırdı ve cevap vermesi uzun sürdü. "Ben senin

Mesih'teki kız kardeşim," dedi sonunda. "Hepimiz günaha karşı mücadele ediyoruz ve senin bu durumdan kurtulduğunu görmek istiyorum." Bununla birlikte ayağa kalktı ve vücudundaki kıvrımları düzeltti. Ben oturmaya devam ettim. "Gitmeliyim. Geç oluyor."

Uzaklaşmaya başladı ama ben arkasından seslendim. "Peki ya sen? Günaha karşı mücadele ediyor musun?"

Yürümeyi bıraktı ve omzunun üzerinden bana baktı. Bana bakarken dudaklarında kederli ve hüzünlü küçük bir gülümseme belirdi. "Elbette. Sen benim en büyük baştan çıkarıcımsın ve bunu biliyorsun. Bundan da kurtulmak istiyorum."

"Emin misin?" Yumuşak bir sesle sordum. Başını salladı, hâlâ gülümseyerek bahçeden çıktı.

O gün birlikte geçirdiğimiz son mutlu gündü. . . .

Şimdiki zamana döndüğümde, yatağında, uyku hali beni ele geçirmeye ve hatıralarımı kesintiye uğratmaya başladı. Düşüncelerime bir yer imi koydum, Andrew'la hayatın hala tatlı ve iyi olduğu zamanların anısını bırakmak istemiyordum. *O* hikâyenin sonunu engelleyememiştim ama yatağında dönüp Seth'in uyuyan halini incelerken tarihin tekerrür etmeyeceğine yemin ettim.

Bölüm 10

Ertesi gün Seth'ten eve geldiğimde, kapıma yapıştırılmış ve bana paketi hatırlatan bir not daha vardı. Onu koparıp içeri girdim ve Vincent'ı yine orada görünce şaşırdım. Melek işinin onu başka bir yerde meşgul edeceğini düşünmüştüm.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. Dolaplarımı karıştırıp yiyecek bir şeyler aradım. Kahvaltıyı atlamıştım. "Yani, eğer beni öldürmek zorunda kalmadan anlatabilirsen."

Mutfak masama oturmuş, gazeteleri karıştırıyordu. "Ah, şey, size hala ayrıntı veremem elbette, ama şunu söyleyebilirim ki ... şey, istediğimiz kadar hızlı ilerleme kaydedilmiyor. İsterseniz buzdolabında lazanya artıkları var."

Buzdolabının kapağını açtım. Yeterince eminim. "Vay canına. Meleklerden biri bunu senin için mi yarattı?"

"Sadece Yasmine'in yemek pişirmesini bir tür hokkabazlık olarak görüyorsanız."

Güveç kabının kapağını açtım. Harika görünüyordu. Her şeye rağmen sihir olabiliirdi. Mikrodalgaya bir parça koydum ve zamanlayıcıyı ayarladım.

Karşısına oturup yayılmış gazetelere baktım ve geçen gün onları dışarıda bulduğumu hatırladım. "Haberleri sevdiğin kesin."

Yüzünü buruşturdu. "Çoğu iç karartıcı."

Manşetlere bakınca ona hak vermek zorunda kaldım. Cinayet. Yolsuzluk. Hırsızlık.

"Geçen gün vurulan polisi duydun mu?" diye sordum. "O gerçekten iç karartıcıydı."

Vincent dikkatini aile içi şiddetle ilgili bir haberden başka yöne çevirdi. "Hayır, ne oldu?"

"Bu polis bir marketin dışındaymış ve içeride birinin ortağını vurduğunu iddia etmiş. O da elinde silahla içeri koşmuş ve ateş etmeye başlamış. Sonunda ortağını kendisi öldürdü."

Vincent kaşlarını çattı. "Bunu hiç duymamıştım," diye mırıldandı. Gözlerindeki dalgın ifadeye bakılırsa, aklı benim bilmediğim bir şeye takılmıştı.

Ona yan gözle bir bakış attım. "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu? Belki de Tanrı'dan aldığın bu görev için?"

Rahat gülümsemesi geri döndü. "İyisin ama o kadar da iyi değilsin. Bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Mikrodalga çaldı ve ben de yemeğimi aldım. Bir parça bıçakladığımda

peynirli makarna, Yasemin'in yemekleri hakkında söylediklerini hatırladım. Merakım beni yenmişti. Sık sık olduğu gibi.

"Vince ..." Yavaşça başladım, gözlerimi yemeğimden ayırmamaya özen gösterdim. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum..."

Güldü. "İnsanların böyle konular açmasına ve sonra da bir şekilde konuya dalmalarına bayılıyorum."

Kızarak çenemi kapattım.

"Hayır, hayır," dedi, belli ki eğlenmişti. "Devam et. Ne söyleyecektin?"

"Ben ... şey, gerçekten hiçbir şey. Sadece, yani, benim için önemli değil ... ama sen ve Yasmine'in yakın görüldüğünüzü fark ettim."

Neşesi kayboldu. Hızla başımı kaldırdım ve özür dilercesine gözlerine baktım. "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Bir şey söylediğimi unut."

"Hayır, bilmiyorum." Gazeteyi katladı, gerçekten görmeden ona baktı. "Evet, sanırım. Onu uzun zamandır tanıyorum ve bir süre sonra ondan hoşlanmak kolay oluyor."

"Evet, öyle."

Birkaç hamile an geçti. Tekrar konuştuğunda sesinde şefkat duydum. "Onunla ilk kez Akron'daki bir fuarda tanıştım. Yaklaşık on beş yıl önce. Orada ne yaptığından emin değilim - onlarla asla yapamazsınız - ama onu bir imtiyaz standından uzaklaştırırken buldum. Elinde dev bir pamuk şeker kulesi vardı. Yemin ederim, ondan daha uzundu. Ve onun bir melek olduğunu söyleyebildiğim için durum daha da saçma bir hal aldı."

Hikaye beni de gülümsetti. Ayrıca neden A Takımı'yla burada olduğuna da ışık tuttu. *Onun bir melek olduğunu söyleyebilirim.* O da Erik ve Dante gibi ölümsüz dünyayı hissedebilen bir başka yetenekli insandı. "Ve sen de gidip onunla konuştun?"

"Planlamamıştım ama sonra pamuk şeker düşmeye başladı, ben de ona yardım etmeye gittim ve sonunda yarısını kendim yedim."

"Bu çok tatlı," dedim. "Kelime oyunu yapmak istemedim." Son birkaç ay içinde bir adamı ofis koltuğunda becermiş, bir diğerine deri kırbaç kullanmış ve bir diğerini de köhne bir kulübün arka odasında becermiş olmam önemli değildi. Romantik hikâyeleri hâlâ seviyordum.

"Ondan sonra, neler yapabileceğimi anladıktan sonra, ara sıra benden yardım istemeye başladı. Bunun sadece onun profesyonel davalarından başka bir şey olmaması gerekiyordu. Ama bir süre sonra elimizde değildi. Artık her zaman birlikteyiz."

Bir parça lazanya daha yuttum. Harikaydı. Cidden. "Diğer meleklerden bilen var mı?"

"Evet, doğru. Joel artık bana zar zor tahammül ediyor..."

"Ama belli ki siz, siz olamazsınız-"

"Hayır, ama fark etmez. Fiziksel olmak zorunda değil. Gerçekten, bu ironik."

Melekler sevgi dolu yaratıklardır. Herkesi sevmeleri gerekir. Sadece bir kişiyi diğerinden çok daha fazla sevmemeleri gerekir."

"Bu çok aptalca," dedim kararlılıkla.

"Sana göre, belki. Ve benim için de, sanırım. Ama onun için ... şey, o tüm varlığını hepimizden daha büyük bir güce ve davaya hizmet etmeye adadı. Bir şeye -ya da başka birine- bu kadar aşık olmak dikkat dağıtıcıdır. Eninde sonunda birine ihanet etmeden iki efendiye hizmet edemezsiniz."

Tekrar yere baktım, sözlerini evirip çevirdim. "Ve yine de birlikte kalmaya devam ediyorsunuz. Sayılır."

Omuz silkti. "Yapabildiğimiz kadarıyla. Belki de hayatıma devam etmeliyim, ama dürüst olmak gerekirse, birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Onun ne olduğunu kabul ediyorum. Onu bu yüzden seviyorum. Onunla sınırlı bir kapasitede birlikte olmayı hiç olmamaya tercih ederim."

Ensemde tüylerim diken diken oldu. Az önce Seth'in bana her zaman söylediği şeyin bir versiyonunu söylemişti, o zamanlar onu sürekli beni terk etmeye ve başka birini bulmaya teşvik ederdim. Artık onun seçimini kabullenmiştim ve dürüst olmak gerekirse onun hayatımda olmamasını hayal bile edemiyordum. Ama yine de. Bazen aramızdaki her şeyi nasıl kabullenebildiğini tam olarak anlayamıyordum; başka birinin böyle bir seçimi desteklediğini duymak ferahlatıcıydı.

Vincent sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi nazikçe sordu: "Çok mu yakınına geldim? Carter bir erkek arkadaştan bahsetti..."

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. O da -Seth, erkek arkadaşım- seninle aynı şeyi söylüyor. Başka türlü olamayacaksa ... o zaman böyle olmasını istiyor."

"Aynen öyle. Ve böylece hayat devam ediyor." Vincent gazeteleri toplamaya başladı. "Sana söylüyorum, bence hem senin tarafın hem de onun tarafı o kadar berbat ki, komik bile değil. Neden kurallar? Neden bir succubus biriyle birlikteyken her zaman onun hayatını elinden almak zorunda? Neden seçme şansın yok? Ve neden Yasmine sevişemiyor? Neden aşık *olamıyor*?"

Güzel soru. Vincent'ın gerçekten bir cevap beklediğini sanmıyorum ama yine de bir cevap vermek zorundaydım.

"Çünkü bu işler böyle yürüyor. Sistem böyle işliyor. Her zaman böyle işledi."

"Sistem berbat durumda," dedi.

Bunu düşündüm ve başımı salladım. "Tartışmaya gerek yok."

Gülümseyerek ceketine uzandı ve onu giydi. "Bir succubus için iyisin."

Vincent gitti, bir grup meleklerle birlikte her ne yapıyorsa onu yapmaya gitti. Neredeyse onu kıskanacaktım çünkü benim de yapmak için hiç de sabırsızlanmadığım bir işim vardı. Bu da bir başka gerekli kötülüktü.

Tawny'ye bir iş bulmalıydım.

O dans dersi fiyaskosundan sonra ona yardım edeceğimi söylemiştim. Ben olmayabilirim

Gizemli enerji kaybım ya da melek aşklarım konusunda pek bir şey yapamazdım ama Nippon'un gidişini hızlandırmak için bir şeyler yapabileceğime emindim.

Tüm varlığını Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanı'na borçlu olan Seatac'a doğru yola çıktım. Aslında daha çok bir gölge gibi, uzun süreli otoparklar ve ucuz otellerden oluşan bir battaniye halinde havalimanının etrafına yayılmış. Ayrıca birkaç striptiz kulübü de var çünkü gerçekten de şehir dışındaki işadamları boş zamanlarında başka ne yapabilir ki?

Öğleden sonra geç saatlerdi, bu yüzden Low Blow'a girdiğimde işler kesattı. Birkaç sıkılmış görünümlü adam, pis ve ciddi bir şekilde yeniden dekore edilmeye ihtiyaç duyan mekânın her tarafına dağılmış bir şekilde oturuyordu. Ya da herhangi bir dekorasyona. Ben içeri girerken birkaç adam ilgiyle bana baktı. Görünüşe göre, Pink Floyd'un "Young Lust" şarkısının dulcet sesleri eşliğinde bir direği sikkem için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan zavallı esmerden daha fazla çekiciliğe sahiptim.

Barmenle konuşmak için ağzımı açtım ama arkamdan gelen bir ses sözümü kesti.

"Ho . . . ly . . . kahretsin. Buna inanmıyorum. İnanmıyorum amına koyayım."

Döndüm ve bu batakhane'nin gururlu sahibi Simon Chesterfield'in uzun, dar yüzüne baktım. Yüzü ve sırık gibi vücudu bana hep bir gelinciği hatırlatırdı. Siyah bıyığı hiçbir zaman tam olarak uzamamış gibiydi ve her zaman bir beden küçük gelen marka giysiler giyerdi. Yerel Cehennem oyuncularıyla samimiydi ve söylentilere göre bir şeytan olmak için sıradaydı, sonunda ruhunu ölümsüzlük ve şeytani bir satıcı olma şansı için satacağı.

"Sonunda benim için dans etmeye mi geldin, bebeğim?" "Sen öyle san."

Adi bir işletme işleten adi bir adama göre Simon'ın dansa karşı meşru bir takdiri vardı. Bir keresinde onu striptizcilerine koreografi yaptırmaya çalışırken görmüş, estetik ve ritim anlayışından etkilenmişim. Çalışanları pek anlamamıştı. Bu tür yetenekler burada boşa harcanıyordu ve neden işini daha yüksek kalitede dansçılar bulabileceği daha varlıklı banliyölerden birine taşımadığını merak ederdim. Sonradan öğrendiğime göre burada kalmasının nedeni, yürüttüğü diğer her türlü karanlık iş için buranın daha iyi bir mekân olmasıydı.

Yine de Simon'ın keskin bir gözü vardı ve benim ne kadar iyi bir dansçı olduğumu biliyordu. Yıllardır onun için çalışmamı istiyordu.

"Konuşmamız gerek," diye açıkladım. "İş."

"Benim işim bu." Geniş bir hareketle barın yanındaki kapıyı işaret etti. "O zaman ofisime gidelim."

"Ofisi" ancak bir süpürge dolabıydı, ama oturmam için bir taburesi vardı. Topuklarımı orta seviyedeki bir çubuğa dayayarak dizlerimi göğsüme kadar çektim. Bu, gri keten eteğimin biraz yukarı kaymasına neden oldu. Simon kişisel olmaktan çok profesyonel bir ilgiyle beni izliyordu.

"Lanet olsun, kadın. Gel benim için dans et, ben de köşeyi döneyim." Başını iki yana salladı ve suni deriden bir sandalyeye yığıldı. "Benim sahnemde bir succubus. Sikeyim."

Başımı yana doğru eğdim. "Bundan bahsetmen komik çünkü ben de bu yüzden buradayım."

Sanırım masum ses tonum alarmlarını çalıştırdı. Bana şüpheyile baktı. "İş istemediğini söylediğini sanıyordum."

"Ben değilim. Yeni bir succubus aldık ve iş arıyor. Duymadın mı?"

"Hayır..." Kaşlarını çatı. "Ve dans etmek mi istiyor? Burada mı?"

"Evet," dedim gülerek. "Kıyafetlerini çıkarmak için sabırsızlanıyor." Gerçek bu değil miydi?

Simon sandalyede arkasına yaslandı ve ayaklarını masanın üzerine koydu. Sıradan bir poz olsun ya da olmasın, hâlâ tetikteydi. "Bunda ne var?"

"Neden bir bit yeniği olmak zorunda? Bu konuda heyecanlı olmalısın. Size bir iyilik yapıyoruz."

"Kucağıma bir succubus bırakmayı teklif ediyorsun. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor, bu yüzden gerçek olamayacak kadar iyi." Durakladı, hâlâ düşünüyordu. "Peki neden onun yerine sen buradasın?"

"Ben fedakâрім."

"Georgina," dedi uyarırcasına.

"Tamam," diye itiraf ettim. "O biraz... yeni sayılır." "Ne kadar yeni?"

"Gerçekten yeni. Hala garanti kapsamında."

"Burada bir yerlerde hâlâ bir bit yeniği var."

"Şey ... o ..." Zihnimdaki sıfatlar listesini gözden geçirdim. "Beceriksiz."

Dar bir kaşını kaldırdı. "Beceriksiz mi?"

"Hâlâ erkekleri nasıl tavlayacağını öğreniyor." Simon muhtemelen kendisi için çalışan seksi kadınlar istediğinden, Tawny'nin öğrenmekten çok hâlâ sınıfta yolunu bulmaya çalıştığından bahsetmeye değmeyeceğini düşündüm. "Ve o, um, kötü bir dansçı."

"Ne kadar kötü?"

"Kötü."

"Hangi seviyede bir kötülükle karşı karşıya olduğumuz konusunda biraz daha açık olabilir misiniz?"

"*Gigli*'yi hatırlıyor musun?"

"Tanrım. Sence neden boktan bir dansçıyla çalışmak isteyeyim?" "Simon," diye bağırdım. "*Bütün* dansçıların boktan."

"Hepsi değil," dedi. "Ve daha fazlasını elde etmeye çalışmıyorum. Standartlarımız var."

Ona sert bir bakış attım.

"Pekâlâ, pekâlâ." Bir elini jöleli siyah saçlarında gezdirdi. "Karşılığında ne alacağım?"

Şimdi kızgın olan bendim. "Ne demek istiyorsun? Bir succubus dansçısı alacaksın. Başka neye ihtiyacın var?"

"Bir succubus hayır davası alıyorum. *Sana* iyilik yapan benim." Gözleri kurnazdı. Evet. Bir gün iyi bir şeytan olacaktı. Bir kontrat imzalamasına ramak kalmıştı. "Seni istiyorum. Bu hafta iki gece benim için dans et."

"Hayır."

"Bir gece."

"Simon, bu dünyada beni burada dans ettirecek hiçbir şey yok, bir succubus hayırseverlik davası bile. Başka bir şey seç."

"Peki, tamam." Düşündü. "Sen. Seni istiyorum."

"Hey, sana daha yeni söyledim-"

"Hayır, hayır. Dansçı olarak değil. Şu anda olduğu gibi.

Masanın üzerinde." İçimi çektim. Bu tür bir istek.

"Bakın, eğer kötü bir succubus kiralayacaksam, iyi biriyle de yatabilirim."

"İlginç bir mantık. Ruhun için endişelenmiyor musun?"

Bana böyle bir şey sorma cüretini gösterdiğime inanamıyormuş gibi baktı. Low Blow'un standartları olduğunu söylediğinde ona attığım bakışa benziyordu.

"Not edildi." Ayağa kalktım. "Ama bu beden olmaz. Başka bir şekil seç."

Simon homurdandı. "Ann Taylor mankeniyle karıştırılmış bir pinup kızıyla ilgilendiğimi mi sanıyorsun? Sikerim öyle işi. Ben Liza Minnelli'nin on altı yaşındaki versiyonunu istiyorum. Kız öğrenci üniforması içinde."

Bakakaldım. "Bunun neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Pantolonunu çıkarmaya başladı. "Sen akıllı bir kızsın. Bir yolunu bul."

Tekrar iç çekerek şekil değiştirdim, siyah pixie saç kesimli küçük bir bedene büründüm. Bebek gibi pürüzsüz bir cilt. Yeşil ekose etek ve ona uygun yelek. Simon onaylarcasına homurdandı.

Dönerek ellerimi masanın üzerine koydum ve kıkırmı ona doğru uzatarak eğildim. Yakında biteceğini umuyordum. Gelincik benzetmesini aklımdan çıkarabilirsem, bu muhtemelen çok daha kolay olacaktı.

Eteği yukarı iterken ellerinin bacaklarımda gezindiğini hissettim. Birden dondu kaldı.

"Tanga mı? Delirdin mi sen kadın?"

"Sen hasta bir piçsin," dedim ona. Tanga yerini beyaz pamuklu külotlara bıraktı.

"Bilmiyor muyum?"

Külotu aşağı itti ve ileri doğru itti. Sanırım bu bir itişti. Simon o kadar da güçlü değildi. "Daha gelmedin mi?" gibi bir şey söylemenin eşiğindeydim. Ne yazık ki Tawny'nin durumu çok kötüydü. Simon'ın bir şaka uğruna onun hakkındaki fikrini değiştirmesi riskini göze alamazdım.

Ne kadar komik olursa olsun.

Ama Simon cüssesinin eksikliğini coşkusuyla telafi ediyordu. Kalçalarını kavradı, vurdukça tırnakları çıplak etime batıyordu. Masaya sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Sonunda çeşitlilik arayan Simon beni sırt üstü çevirdi. Bluzumu ve sütyenimi çözdü, "kadınlığa yeni adım atmış" küçük, diri göğüslerimi ortaya çıkardı. Yüzüme değil onlara bakarak bacaklarımı kavradı ve ayak bileklerim neredeyse omuzlarına dayanacak şekilde açtı.

Elindeki işe geri döndü ve sonunda geldiğinde, enerji patlamasını memnuniyetle karşıladığımı itiraf etmeliyim. Çok fazla değildi - adam zaten Cehennem için çalışıyordu - ama buna ihtiyacım vardı. Simon içimden çıktı ve ben de oturdum, fiziksel olarak olmasa da enerji açısından hafifçe doymuştum. Dürüst olmak gerekirse bunca zamandır orada yatmaktan başka bir şey yapmamıştım ama o bana sanki *Kama Sutra*'nın tamamını bitirmişiz gibi bakıyordu.

"Beceriksiz bir succubus'a katlanmaya kesinlikle değer," dedi mutlu bir şekilde, pantolonunu tekrar yukarı çekerken.

Tawny ile gerçekten tanışana kadar yargılamaktan kaçınmak isteyebileceğini söylemek istedim ama bunun yerine sadece gülümsedim. Kontrol düğmemi ne zaman açık tutacağımı biliyordum.

Bölüm 11

Simon'ın bana verebileceği pek bir şey yoktu ama son zamanlarda enerji ihtiyacımı karşıladığım her seferde olduğu gibi bir rüya görmüştüm.

Her zamanki gibi bulaşıklarla başlayıp tüm yol boyunca devam etti.

Ta ki rüyamdaki ben oturma odasına bakıp küçük kıza gülümseyene kadar. Birkaç dakika sonra rüyamdaki ben bulaşıklarına geri döndü. Sessizce ona arkasına bakması için bağırdım. Kıza doyamıyordum. Onu içime çekmek istiyordum. Onu sonsuza kadar izleyebilir, o uzun kirpikli gözlerini ve buklelerini içime çekebilirdim.

Sonra, sanki beni duyuyormuş gibi, rüyamdaki ben diğer odaya baktı. Kız gitmişti. Rüyamdaki ben ellerini sudan çıkardı, tam zamanında bir gümbürtü ve çarpma sesi duydum. Ardından bir ağlama sesi geldi ve sonra uyandım.

Sabahın geç saatleriydi ve enerjim tükenmişti. Açıkçası bu beni artık şaşırtmıyordu. Ancak bu kayıpla birlikte yeni bir his de ortaya çıkmıştı. Soğuk hissediyordum, iliklerime kadar üşüyordum. Tenim de sanki suya batırılmışım gibi ıslaktı. Parmaklarımı kolumda gezdirdiğimde ise tamamen kuruydu. Yine de bulabildiğim en ağır kazağı giydim ve sonunda üşüme azaldı.

İşler yoğundu ve Maddie'nin bana daha sonra takılacağımızı hatırlattığı ana kadar pek bir olay yaşanmadı. Bunu söylediğinde neredeyse bir ekranın içine giriyordum. Dünkü aceleciliğimle hem Maddie hem de Seth'le iş sonrası için planlar yapmıştım. Stresli olduğumda böyle şeyler yapma eğilimim vardı. Kendimi çok popüler hissediyordum. Ve bu tür durumlarda sık sık yaptığım gibi, her iki hatamı da tek bir çözümde birleştirerek sorunu çözdüm.

"Maddie bu gece takılmak istedi," dedim Seth'e. "Sanırım yalnızlık çekiyor. Bebek bakıcılığı için onu getirmemin bir sakıncası var mı?" "Elbette," dedi başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan.

"Seth bu gece bebek bakıcılığı için yardım istedi," dedim Maddie'ye. "Bunu akşam etkinliğimiz haline getirmemizin bir sakıncası var mı?"

Maddie bu teklifi Seth'ten biraz daha fazla düşündü. Üzgün görünmüyordu, daha çok şaşkıındı. "Pek fazla çocukla birlikte olmadım. Onları sevmediğimden değil... sadece her zaman biraz garip geliyorlar."

"Yeğenleri harika," diye onu temin ettim. "Sen de din değiştireceksin."

Mortensen ailesinin macerasına onu zorla dahil ettiğim için kendimi biraz kötü hissettim. Yolculuğun büyük bölümünde sessiz kaldı, düşüncelerini kendine sakladı. Seth'in ailesi şehrin kuzeyinde, Lake Forest Park'ta yaşıyordu. Onların

Ev tıpkı sokaktaki diğer evlere benziyordu ama iki yetişkin ve beş kızı barındırmak için gerekli bir fedakârlık olduğundan şüpheleniyordum.

Evin içine girdiğimizde Maddie "Aman Tanrım," dedi. Mortensen'in beş kızı da oradaydı. Yaşları dört ile on dört arasında değişiyor, hepsi de annelerinin sarı saçlarını ve mavi gözlerini paylaşıyordu. Bir tartışmanın ortasına düşmüş gibiydik. "Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi."

Odanın etrafına bakındım. Seth daha erken gelmişti ve Terry ile Andrea alışveriş yapmak için çoktan çıkmışlardı. On dört yaşındaki Brandy, dokuz yaşındaki Kendall ve altı yaşındaki ikizler McKenna ve Morgan'ın sesleri arasında sesini duyurmaya çalışıyordu. Sadece dört yaşındaki Kayla, amcasının yanındaki kanepede oturmuş, sessizce dinliyordu. Diğerlerinin ne hakkında kavga ettiklerini bile anlayamadım.

"Ağ örebiliyor!" diye bağırdı Kendall.

"Hayır, olamaz. Bu sadece onun adı." Brandy yorgun görünüyordu. Diğerleri ona dikkat etmiyordu.

"Boynuz ağları keser!" diye bağırdı McKenna. Morgan eliyle bir kesme hareketi yaparak onu destekledi.

"Önce maymun onu tuzağa düşürürse olmaz," diye karşılık verdi Kendall. "Tek boynuzlu at hızlı koşabilir. Maymun onu yakalayamaz."

"O zaman bir korkak!" Kendall muzaffer görünüyordu. "Dövüş için ortaya çıkmazsa otomatik olarak kaybeder."

Her iki ikiz de bu mantık yürütme karşısında afallamış görünüyordu.

"Bu aptalca bir tartışma," dedi Brandy. "Tek boynuzlu atlar gerçek değil."

Diğer üç kız ona döndü ve itirazlarını bağıarak dile getirmeye başladı.

"HEY!" Kakofoninin üzerinden bağırdım. Herkes sustu ve bana baktı.

Kızların geldiğini fark ettiklerini sanmıyorum. "Neler oluyor?"

Seth, "Bir tek boynuzlu at bir örümcek maymunla kavga etse kimin kazanacağı üzerine bir tartışma," dedi.

Yanımda, Maddie garip bir ses çıkardı ve bu ses kuşkulu bir kahkahaya benziyordu.

"Zorlayıcı ve iyi d ü ş ü n ü l m ü ş ," diye ekledi Seth, sesi donuktu.

Brandy inledi. "Tek boynuzlu atlar gerçek değildir."

"Örümcek maymunlar gerçek değil!" McKenna karşılık

verdi. "Evet, gerçekler," dedi Brandy. "Bunların hepsi anlamsız." Kendall ona ters ters baktı. "Bu ikiyezlülük."

"Varsayımsal," diye düzelttim.

"Merak etmeyin," dedi Seth, Maddie ve bana. "Denizkızı-centaur tartışmasına kıyasla düpedüz medeni bir tartışma."

"Çocuklar," dedim. "Bu Maddie." Kızların isimlerini teker teker saydım.

"Merhaba," dedi Maddie endişeyle. Her bir kızı süzdükten sonra Seth'e baktı

belirsiz bir şekilde. Müzayededen beri onun yanında farklı davranıyordu ve ben de randevuları hakkında onu taciz etmek için aklıma bir not almıştım. "Bu kötü bir fikir olabilirdi ..."

Herkesi daha iyi hissettirebilecek o tatlı gülümsemelerinden birini gülümsedi. O da gülümseyerek karşılık verdi ve biraz rahatladı. "Hayır. Burada alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var." Ayağa kalktı, kalkarken Kayla'yı da kucağına aldı. "Aslında ihtiyacım olan şey, dokuz yaşın altındaki herkes yatağa yatırılırken dikkatimi dağıtacak bir şey." İkizler dehşet içinde haykırdı.

Brandy ve Kendall'a baktım. "Kulağa yeterince kolay geliyor." "Bu kadar erken konuşma," diye uyardı Brandy.

Kendall çoktan harekete geçmişti. Odadan çıktı ve neredeyse yüzüme çarpacağı uzun bir karton kutuyla geri döndü. "Bak büyükannem bana ne göndermiş." Bir Monopoly oyunuydu.

"Sanayi Devrimi baskısı mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Henüz yapmadıkları tek baskı bu," diye belirtti Seth. "Bence boşa kürek çekiyorlar."

"Bunu Noel için mi aldın?" Ben sordum. "Noel için mi *istedin*?"

"Büyüdüğümde bir emlak melezi olmak istiyorum," diye açıkladı.

"Mogul," diye düzeltiltim. "Ben de senin korsan olmak istediğini sanıyordum?"

Bana acıyan bir bakış attı. "Çok iyi bir sağlık sigortaları yok." Kutuyu işaret ettim. "Ama neden Sanayi Devrimi? Ne bileyim, Barbie baskısını tercih etmez miydin? Yoksa Sephora baskısı mı?" I

Sonuncusunu kendim için istemiştim.

"Sanayi Devrimi, Batı Uygarlığı'nda önemli bir dönemdir. Üretim ve imalat alanındaki gelişmeler kültürümüzün ve sosyoekonomik durumumuzun çehresini sonsuza dek değiştirdi." Durakladı. "Oynamak ister misin?"

"Parçalardan biri dönen bir jenny mi?" diye sordu

Maddie. Seth güldü. "Aslında öyle."

"Ben varım," dedi.

Seth'in kollarındaki Kayla o anda uykuya dalmanın eşiğine gelmiş gibiydi. Onun sevimli hali bana rüyalarımındaki kızı hatırlattı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Birden Monopoly'nin cazibesi azaldı. Seth'e doğru yürüdüm. "Bak ne diyeceğim. Sen oyna, ben de yatma görevini üstleneyim."

"Emin misin?"

"Eminim."

Onu bana verdi ve o da küçük kollarını boynuma doladı. İkizler yanımdayken diğerlerini oyunu kurmaları için yalnız bıraktım. Maddie terk edilmekten rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama iyi idare edeceğini biliyordum. Bazen sosyalleşmeye zorlanmak öğrenmenin en iyi yoluydu.

İkizleri yatağa yatırmak şaşırtıcı derecede kolaydı, muhtemelen aynı odada uyudukları için. Bir kız kardeşiniz olduğunda yatağa gitmek o kadar da büyük bir mesele değildi.

fısıldaşmak ve kıkırdamak için. Dişlerin fırçalanmasına ve pijamaların giyilmesine nezaret ettim, sonra tekrar kontrol edeceğime dair uyarılarla onları içeri kapattım.

Kayla'yı bir kalçasının üzerinde dengede tutarak Kendall'la paylaştığı odaya taşıdım. Kayla neredeyse hiç konuşmuyordu, bu yüzden pembe geceliğinin başına geçirilmesine ve yorganın altına sokulmasına itiraz etmediğinde pek şaşırmadım. Yatağının kenarına oturdum ve yerde bulduğum doldurulmuş bir tek boynuzlu atı ona uzattım. Onu kollarının arasına aldı.

"Bence örümcek maymunu alabilir," dedim ona.

Kayla hiçbir şey söylemedi ama o kocaman mavi gözleriyle beni izledi. Tıpkı rüyamdaki kızım gibi güven ve tatlılıkla doluydular. Bunu her gece yapmak ne kadar harika olurdu? Birini yatırıp alnından öpmek, sonra her sabah onunla uyanmak?

Birden, dört yaşındaki bir çocuğun önünde ağlayabileceğimden korkarak ayağa kalkmaya başladım. Tüm şaşkınlığıma rağmen elini uzattı ve koluma dokundu.

"Georgina."

Sesi küçük, soprano ve tatlıydı. Tekrar oturdum. "Hmm?" "Gitme," dedi.

"Oh, tatlım. Uyumak zorundayım. Uyuman gerek." "Canavarlar gelecek."

"Hangi canavarlar?"

"Kötü olanlar."

"Ah. Anlıyorum. Yatağının altında mı?" Canavarların çoğunun orada yaşadığından emindim. Poker oynadıklarım ve Gizli Noel Baba hediyeleri aldıklarım hariç.

Başını salladı ve tavanı işaret etti. "Orada yaşıyorlar. Uzayda."

"Onlar uzaylı mı?" Yatağa girmekten korktuğu düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, onunla ilk kez sohbet ediyor olmak beni oldukça büyüledi. O da diğer kızlar kadar açık sözlüydü - buna şaşırmam gerekmiyordu.

"Hayır. Onlar canavar. Havada süzülürler ve insanların rüyalarına girerler."

Artık uyumak istemediğini anlamıştım. "Kabuslar mı görüyorsun?"

"Hayır. Ama canavarlar orada. Onları hissediyorum."

Sözleri ve yüzündeki ciddi ifade tüylerimi diken diken etti. "Sen uyuyana kadar kalmamı mı istiyorsun? Bu onları uzak tutacak mı?"

"Belki," dedi. Tekrar koluma dokundu. "Sen sihirlisin."

O zaman Kayla'nın da Erik ya da Dante gibi bir medyum olup olmadığını merak ettim. Konuşma tarzı, büyüye olan çocukluk inancından daha fazlasını ima ediyordu. Orada neredeyse bir otorite vardı. Göz kulak olmaya değerdi ama şu anda hiçbir şeyin peşine düşmezdim. Kesinlikle onu sorgulamaya başlamayacaktım.

auralar hakkında.

"Tamam," dedim. "Ben kalacağım."

Yanına uzandım ve sessizce beni inceledi. Eski bir şarkı mırıldanmaya başladım, bu da onun gülümsemesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu. Bitirdiğimde gözlerini tekrar açtı.

"Kelimeler nedir?"

"Eh . . ." Buna cevap vermek zordu. Ölümlü hayatımdan kalma bir şarkıydı, artık kimsenin konuşmadığı eski bir Kıbrıs lehçesinde bestelenmişti. Kocam bana söylerdi. Tekerlemeleri ya da iyi bir çevirisini yapamayacağımı bildiğimden, şarkıyı ona orijinal dilinde söyledim. Tanıdık ama tuhaf heceler dudaklarımdan garip bir şekilde döküldü.

Bitirdiğimde Kayla hiçbir şey söylemedi ya da hareket etmedi. Birkaç dakika daha bekledim ve yavaşça yataktan kalktım. Uyumaya devam etti. Işığı kapatarak odadan çıktım ve Monopoly oyuncularının yanına döndüm. Seth yaklaştığımda gülümsedi ve yerde onun yanında bana yer açtı.

"Luddites değirmeninizi yakar. Beş yüz dolar ödeyin." Brandy Şans kartını görünce yüzünü buruşturdu. "Zayıf."

Maddie, "Bu, birkaç yıl önce Fabrika Yasaları çocuk iş gücümü azalttığına ödemek zorunda kaldığım kadar değil," diye belirtti. Umduğum gibi, şimdi gayet rahat görünüyordu.

Kendall zarları attı ve minyatür kalaylı *Oliver Twist* kitabını üç sıra ileriye taşıdı. "Keşke bir işim olsaydı da yatırımlarım için kapitalizm biriktirebilseydim."

"Başkent," dedi geri kalanımız hep bir ağızdan.

Kendall bana baktı. "Kitapçınızda çalışabilirim. Masanın altında."

"Kitapları masanın altına yığmak gibi mi?" diye sordu

Brandy. Kendall onu görmezden geldi. "Ekstra yardıma ihtiyacın yok mu?"

Saçlarını karıştırdım. "Korkarım reşit olana kadar olmaz."

Maddie kalaylı topacını oynattı. "Evet, bu oyundan hiçbir şey öğrenmedin mi? Bizi kapattırırsın. Georgina'nın bu tür evrak işlerine ihtiyacı yok."

"Müdürlük işin nasıl?" diye sordu Brandy. "Daha mı zor?"

"Çoğunlukla farklı."

Kendall parladı. "Eski işini alabilirim."

"Üzgünüm. Boş yer yok. Maddie benim yerimi aldı." Kendall iç çekti.

Seth henüz kimsenin satın almadığı bir ipek fabrikasına indi ve para toplamaya başladı. "Kızlar yatmaya gitti, tamam mı?"

"Evet . . . Kayla zor zamanlar geçirdi. Kabuslar görmekten endişeleniyordu."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bunu sana o mu söyledi? Konuştu mu?"

"Evet, uzun uzun konuştuk. Güldük, ağladık, umutlarımızı ve korkularımızı paylaştık. Bence önünde bir hatiplik kariyeri var."

"'Oratorical' ne demek?" diye sordu Kendall.

"Toplum önünde konuşmak anlamına geliyor," diye açıkladı Maddie. "Konuşma yapmak. Başkalarının önünde konuşmak."

"Oh. Seth Amca'nın hatiplik kariyeri yok."

Hepimiz güldük. "Hayır," dedi Maddie. "O bilmiyor. Ben de kesinlikle bilmiyorum."

Seth ona beşlik çaktı. "İçe dönükler birleşin."

Brandy bir Şans kartı daha aldı ve inledi. "Kolera salgını! Bir daha olmaz!"

Gece nihayet sona erdiğinde ve Seth'in erkek kardeşi ile baldızı eve geldiğinde, Maddie'nin gerçekten iyi vakit geçirdiğini öğrenmekten mutluluk duydum.

"Zeki Mortensen'in çocukları oldukları sürece çocuklar o kadar da kötü değil. Terry ve Andrea da iyiydi. O grupta iyi genler var."

"Evet," diye kabul ettim. Maddie'nin kesinlikle daha fazla sosyalleşmeye ihtiyacı olduğuna karar verdim. Neşeli ve iyimserdi, gözleri ıslık ıslık ve heyecanlıydı. Bu iyi bir geceydi.

Onu Doug'a bıraktım ve daireme geri döndüm. Park tanrıları bu gece yanımda değildi ve yaklaşık beş blok ötede durdum. Yürürken *Seattle Times*'in gazete dağıtıcısının önünden geçtim. Genelde manşetleri dükkânda okurdum ama bugün okumamıştım. Önünde durdum, bir makale gözüme çarptı.

Hayallere dalan yerel bir adam hakkında garip bir hikayeydi. Puget Sound'u yüzerek geçerse, zor durumdaki ailesine zenginlik ve güvenlik getireceğine dair bir rüya görmüştü. Ne yazık ki, dondurucu sulara boğulmadan önce çok uzağa gidememişti. İşin ironik yanı, bazıları bu başarıyı intihar olarak değerlendirse de, devasa hayat sigortası poliçesinin ödenecek olmasıydı. Ailesi her şeye rağmen servetine ve güvenliğine kavuşacaktı.

Kağıda boş boş bakarken, zavallı adamın karanlık dalgaların altında yenik düşüp kayboluşunu düşündüm. Birden bu sabaha geri döndüm ve sanki o soğuk, ıslak hissi yeniden hissettim. Yarım saniye boyunca nefes alamadım. Sanki ciğerlerim suyla doluyor ve beni boğuyordu. Ürperdim ve ellerimi dalgınca kollarımda gezdirdim, déjà vu neredeyse beni alt ediyordu. Su. Her yerde su vardı. Soğuk. Siyah. Boğucu . . .

Titredim ve sonunda kendimi tekrar yürümeye zorladım, sıcak bir yer bulmam gerekiyordu.

Bölüm 12

Ertesi gün dükkânına gittiğimde Dante bana "Sürekli geri geldiğine inanamıyorum," dedi. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde dükkân boştu.

"Ben de," diye itiraf ettim. Burada hiç hoş karşılanmadığımı hissettim. gidecek başka bir yer yok. "İşinizi nasıl sürdürüyorsunuz?"

"Beni yeniyor. Bana hayatımın en güzel gecesini yaşatmak için burada olduğunu sanmıyorum. El Gaucho şansını kaçırdın ama."

"Buradayım çünkü başka bir rüya gördüm."

"Beni kullanıyorsun, succubus." İçini çekti ve basık masaya oturdu. "Tamam. Ver onu bana."

Karşısına oturup son rüya olaylarını özetledim.

"Yeni gelişmeler açısından pek bir şey yok," diye b e l i r t t i daha sonra. "Otuz saniye kadar daha olay örgüsü var."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Biliyorsam ne olayım."

Gözlerimi kısmıştım. "Sen gelmiş geçmiş en kötü rüya yorumcususun."

"Hayır." Çenesini elinin arasına almış, dirseğini masaya dayamıştı. Yüzünde tipik bir tembellik ifadesi vardı. "Ben çok iyi bir yorumcuyum. Yine de rüyanda yorumlanacak bir şey yok, eğer bilinçaltın kısırlığına ağıt yakmıyorsa. Ki bu muhtemel. Ayrıca kötü bir müzik zevkiniz olduğunu da gösteriyor. Gerçekten her seferinde 'Sweet Home Alabama' mı çalıyor?"

Şimdi iç çektim.

"Çocuk sahibi olmanızın imkânsız olduğunu bildiğimize göre rüyaların da kehanet olmadığı açık." Parmaklarını masaya vurdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Evlat edinemeyeceğinize emin misiniz?"

"O benimdi," dedim kararlılıkla. "Kendi etim ve kanım. Bunu *hissedebiliyordum*." "Tamam. Hayali annelik içgüdülerini tartışmak bana düşmez. Ama benim gibi gerçekten önemli olmadığını söyledi. Yani içerik. Burada önemli olan sanırım enerji kaybı."

Ona sarılabılırdim. "Nihayet biri bunun önemli olduğunu düşünüyor."

"Bu artık bir düzen. Artık anomaliyi suçlayamayız." "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Gelmiş geçmiş en kötü rüya yorumcusunun fikrini almak istediğine emin misin?" "Aman Tanrım! Devam et."

"İnsan olsaydınız, h i ç şüphesiz avlandığınızı söyledim."

İrkildim. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi yakaladı, düşünürken dalgınca ters çevirdi. Bana dokunmasını umursamayacak kadar *av* kelimesine takılmıştım. Küçük Kayla'nın sözleri aklıma geldi.

Onlar canavar. Havada süzülürler ve insanların rüyalarına girerler.

"İkimiz de dünyada pek çok doğaüstü varlığın dolaştığını biliyoruz. Bazıları rüya dünyasında dolaşır ve insanların iyi niyetini pek düşünmezler. Senin de öyle olduğundan değil. Ve dürüst olmak gerekirse, bazıları sizden çok da farklı değil. İnsan yaşamını ve enerjisini arzuluyorlar ve bunu rüyalarından emebiliyorlar."

"Ama bunu bana yapamazlar mı?"

"Mmm." Elimini bıraktı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Kendi enerjini üretmiyorsun. Onu da çalışyorsun. Ama kim bilir?"

Ürperdim. Bir yaratığın -parazit bir yaratığın- hayatıma yapışıp onu emmesi fikri beni hasta ediyordu. Bununla birlikte, her zaman aynı şeyi yaptığım için ikiye bölünmüşlüğü tamamen farkındaydım.

"Peki bunu yapabilecek ne tür bir yaratık olabilir?"

"Bilmiyorum. Uzmanlık alanım değil."

"Ama sen bir rüya uzmanısın! Rüya yaratıklarını bilmen gerekmez mi?"

"Doğaüstü yaratıklar Erik'in işi, benim değil. Ona sormalısın." "Sen gelmiş geçmiş en kötü rüya yorumcususun."

"Ben de öyle duydum." Daha önceki ciddiyeti uçup gitti. "Peki şimdi seks yapacak mıyız?"

Ayağa kalktım. "Hayır! Tabii ki hayır."

Dante ellerini havaya kaldırdı. "Daha ne istiyorsun? Bu sefer sana gerçekten faydalı bilgiler verdim. Ve küçük ya da değil, düzeltmeyi kullanamayacağın gibi bir şey değil."

"Bundan daha fazlası var," dedim. Birden tereddüt ettim. "I . . . Artık seni tanıyorum." "Bu ne anlama geliyor?"

"İsimsiz bir adam olsaydın, bir şansın olabilirdi. Ama şimdi bir ... gibisin." *Arkadaş* tam olarak aradığım kelime değildi. "...bir tanıdık."

İlk kez gerçekten şaşırılmış görünüyor. Bu neredeyse eğlenceliydi. "Bunu gerçekten anlamıyorum, succubus."

"Benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu? İsimsiz, sıradan bir seks yaptığımda, bu gerçekten aldatma sayılmaz. Ama bunu biriyle yaparsam ..."

". . . hoşlandın mı?" Hayal mi görüyordum, yoksa bunu sorarken gözlerinde umutlu bir şeyler mi vardı?

"Hayır, senden hoşlandığımı sanmıyorum. Ama senden hoşlanmadığımı da söyleyemem. Mesele şu ki, sen anonim değilsin. Bu hile yapmak olur."

Birkaç dakika bana baktı ve içimdeki umut ışığı söndü.

gördüğümü sandığım şey kesinlikle gitmişti. "Succubi'lerin insan kılığına girmekte bu kadar iyi olmalarına şaşmamalı. Kafa oyunlarını ve rasyonellikten tamamen yoksun olmayı kesinlikle öğrenmişsiniz."

"Gitmem gerek."

"*Her zaman* gitmek zorundasın. Şimdi nereye? İsimsiz bir adama mı?"

Ayağa kalktım. "Hayır, Erik'i bulacağım ve bana gerçekten yararlı bilgiler verip veremeyeceğini göreceğim."

"Size faydalı bilgiler verdim!" "Tartışılır."

"Pekâlâ, kapıyı kilitleyeyim, bakalım Lancaster ne diyecek."

Donup kaldım. "Ne demek 'biz'?"

Dante tezgâhın arkasından birkaç anahtar aldı. "Merakımı uyandırdınız. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum. Ayrıca, yardımım için bana borçlusun, madem söndürmeyeceksin."

"'İmdat,' gerçekten de," diye mırıldandım.

Benimle birlikte kapıya doğru yürüdü. "Benim ne kadar işe yaramaz olduğumu düşünsen de, sana ne olacağı konusunda hâlâ endişelendiğim hiç aklına geldi mi?"

"Hayır," dedim. "Aslında yoktu."

Ama benimle Arcana Ltd.'ye gelmesine izin verdim. İçeri girdiğimizde Erik'i bir kutu kitap açarken bulduk. Kafasını kaldırmadan gülümsedi, beni hissetmişti.

"Bayan Kincaid, her zaman-" Dante'yi fark edince durdu. Arkadaşlığımız boyunca ilk kez Erik'in kızgın görüldüğünü gördüm. Rahatsız ediciydi. Hatta korkutucuydu. "Bay Moriarty."

Dante başıyla selam verdi. "Seni görmek her zaman güzel."

Erik'in yüzündeki ifade duygularının karşılıklı olmadığını gösteriyordu. Çalıştığı yerden doğruldu ve tezgâha doğru yürüdü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ikimize de baktı.

"Sizin için ne yapabilirim?" Bugün samimi bir ev sahibi ya da çay sohbeti yoktu. İki adam arasındaki hava birdenbire yoğun ve bunaltıcı bir hal aldı.

Kararsızca konuştum. "Biz... yani Dante rüyalarındaki sorunlara bir cevabı olduğunu düşünüyor."

Dante alametifarikası olan sırtışını takınarak güldü. Eğer Erik'e de aynı düşmanlığı besliyorsa, bunu iyi saklıyordu. "Ben buna bir cevap demezdim, succubus. Daha çok bir teori gibi."

"O rüyayı yine gördüm," dedim Erik'e. "Artık birden fazla kez. Ve hala enerjimi kaybetmeye devam ediyorum. Dante bunun beni avlayan bir tür... rüya yarattığı olabileceğini söylüyor." Kelimeler üzerinde tökezledim. Bu kavram hâlâ çok gülünçtü. "Ama ne tür olduğunu bilmiyordu. Senin bilebileceğini söyledi."

Erik gözlerini Dante'den bana çevirdi. Yaşlı adamın orada birlikte olmamızdan dolayı hala mutsuz olduğunu söyleyebilirdim, ama bana çok fazla değer veriyordu ve

bana yardım etmekten kendini alamadı. Yıllar boyunca hangi noktada böyle bir saygıyı hak ettiğimi merak ettim. Ve nasıl. İçini çekti ve bize masayı işaret etti. Hepimiz oturduk ama çay ikram edilmedi.

Erik sonunda, "Böyle bir şeyin bir succubus'un peşinden gitmesini hayal etmek zor," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Dante.

Neşeli maskesi biraz düşmüştü. Mağazada olduğu gibi düşünceli ve meraklı görünüyordu. Bana bir zamanlar tanıdığım bir makine mühendisini hatırlattı. Konu teknik bir sorunu çözmeye geldiğinde adam kendini tutamazdı. Ona parçalara ayrılmış bir şey verin, analiz edip çözmek *zorunda* kalsın. Dante bana zor anlar yaşatabilirdi ama bozuk olsun ya da olmasın, doğası bundan uzak kalamazdı.

Erik'in gözleri beni inceledi, sert ve niyetliydi. Ben de onun için ilgi çekici bir bulmacaydım.

"Eğer seçmek zorunda olsaydım .. . semptomların en çok Oneroi'ye uyduğunu söyleyebilirim."

Onları duymuştum. Birlikte büyüdüğüm Yunan efsanelerinde yer almışlardı. "Rüya ruhları mı?"

Dante düşündü. "Ruhlardan daha fazlası. Onlar Nyx ve Erebus'un çocukları."

Ürperdim. Onları ben de duymuştum. Nyx ve Erebus. Gece ve Karanlık. Kaosun ilkel varlıkları. Güçlü ve tehlikeliydiler. Dünya kaostan doğmuştu, doğru, ama evrenin her zaman kaosa geri dönmeye çalıştığı da bir gerçektir - bilim bile kabul ediyordu-. Nyx ve Erebus yıkıcıydılar, öyle ki dünyayı parçalamasınlar diye şimdi kilit altındaydılar. Çocuklarının hayatımı emiyor olabileceği ihtimali beni tekrar hasta hissettirdi.

Dante hâlâ bu teoriyi kafasında evirip çeviriyordu. "Evet, en yakını bu olabilir. Ama yine de yüzde yüz eşleşmiyorlar."

"Hiçbir şey bilmiyor," diye itiraf etti Erik. "Bir succubus'a saldıran bir şey olduğunu hiç duymadım."

"Oneroi tam olarak ne yapar?" Ben sordum.

İki adam karşılıklı bakiştılar, her biri diğerinin açıklama yapmasını bekliyordu. Bir adım öne çıkan Erik oldu.

"Ölümlüleri rüyalarında ziyaret ederler ve bu rüyaların uyandırdığı duygularla beslenirler. Oneroi kurbanları bitkin ve hasta olarak uyanırlar." Daha fazla ironi. Efsaneye göre succubi'ler erkekleri de rüyalarında ziyaret eder ve canlarını alırlarmış.

"Bana olan da bu," diye karşı çıktım. "Neden onlar olmasın?"

"Onlar *olabilir*," diye kabul etti Dante, "ama dediğimiz gibi, ayrıntılar uymuyor. Oneroi kontrolü ele geçirebilir ve rüyalarınızı şekillendirebilir. Ama uyandırdıkları rüyalar genellikle kâbuslardır. Korku ve diğer karanlık duygular daha yoğun olma eğilimindedir - Oneroi'nin beslenmesi için daha fazlasını sunarlar. Rüyalarınız kısa ve kabarıktır."

"Fluffy?"

"Şey, bilmiyorum. Kabuslar değil. Sizin için ilgi çekicidirler. Duyguları ortaya çıkarıyorlar-şaşkın, mutlu duygular. Sanırım sana içgüdüsel tepkiler veriyorlar ama Oneroi'nin genellikle peşinden gittiği türden değil." "

"Ve" diye devam etti Erik, "onlar için ideal bir seçim olmadığın gerçeği de var. Sen verimsizsin. Sen bir kanalsın, ölümlüler dünyasına ve onların enerjisine bir bağlantısın. Eğer Oneroi senden çalışıyorsa, önce senin gücünü başka birinden almanı beklemek zorundalar. Doğrudan bir insandan almak onlar için çok daha kolay."

Birden bir şeyi unuttuğumu fark ettim. "Enerji kaybından başka garip bir şey daha oldu..." Uyandığımda soğuk ve ıslak hissettiğimi anlattım.

"Sanırım bu biraz garip," dedi Dante, "ama bununla gerçekten bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ancak o gün, delirip Sound'u yüzerek geçmeye çalışan bir adamla ilgili bir makale okudum. Bunun ailesine yardım edeceğini düşünmüştü ve öyle de oldu çünkü boğuldu ve sigorta parasını aldılar. Makaleyi okuduğumda o ıslak ve soğuk his geri geldi. Sanki bir an için onun yerindeydim. Onun hissettiklerinin aynısını hissettim. Sanki ben de boğuluyordum."

"Empati," dedi Dante. "Onu okudun ve nasıl bir şey olduğunu hayal ettin."

"Hayır." Kaşlarımı çattım, duygularımı geri getirmeye çalıştım. "I . . . Onu hissettim. Biliyordum."

Hissettiğim oydu. O adam. Aynı şekilde kızın benim kızım olduğunu da biliyordum. İçimden geliyordu."

Dante sinirlenmiş görünüyordu. "Bunu daha önce bilmek yardımcı olurdu." "Unutmuşum. Şimdiye kadar bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmemiştim."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşadınız mı? Deneyimlemediğiniz bir şeyin bilgisi?"

"Hiç sanmıyorum."

Erik Dante'ye baktı. "Clair voyance?"

"Bilmiyorum. Pek olası değil. Çok fazla değişken var. Hiçbiri birbirine uymuyor." Dante bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu konuyu kendi adamlarınla konuştu mu?"

Başımı salladım. "Jerome gitmişti. Gitmeden önce ilk rüyadan bahsettim ama pek endişeli görünmedi."

Dante, "Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Erik nazikçe. "Ama bunu senin için araştıracağım." "Teşekkürler," dedim ona. "Gerçekten minnettarım."

Ayağa kalktık ve böylece Erik ile Dante arasındaki anlık ateşkes ortadan kalktı. Erik bir kez daha fırtınalı görünüyordu. Dante kendini beğenmiş ve küçümseyici görünüyordu.

"Bayan Kincaid," diye başladı Erik sertçe. "Size büyük saygı duyduğumu biliyorsunuz ve size her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

İhtiyacınız var. Ayrıca Bay Moriarty'nin de size yardım edebileceğinin farkındayım. Ama bunu tercih ederim..."

". . eğer beni bir daha buraya getirmezsən," diye bitirdi Dante. Selam verdi. "Anlaşıldı, ihtiyar. Arabada buluşuruz, succubus." Arkasını döndü ve dükkândan çıktı.

Erik'in ruh hali Dante'nin gidişiyile yok olmadı. Ondan yayılan öfkeyi hâlâ hissedebiliyordum. Erik Dante'nin yozlaşmış olduğunu söylemişti ama aslında ben de öyleydim. Erik benim yanımda böyle bir tepki vermiyordu. Burada kaçırdığım bir şey vardı.

"Özür dilerim," dedim Erik'e. "Bunun seni bu kadar rahatsız edeceğini bilmiyordum."

"Bilemezsiniz," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. "Ne de olsa seni ona yönlendiren bendim."

"Onu uzak tutacağım," diye söz verdim.

Ona tekrar teşekkür ettim ve Dante'yle buluşmak için dışarı çıktım. Arabama yaslanmıştı, düşünceleri tembel bir gülümsemeyle gizlenmişti.

"Erik senden neden bu kadar nefret ediyor?" Ben sordum.

Dante bana baktı. "Çünkü ben kötü şeyler yapan kötü bir adamım." "Bundan daha fazlası var," dedim. "Ve sen *o kadar* da kötü görünmüyorsun. Yaptığın en kötü şeyler müşterileri kandırmak ve gereksiz bilgiler vermek. Gerçi ... şey, aslında az önce oldukça yardımcı oldunuz. Ama dediğim gibi, şöhretinizin ima ettiği kadar kötü olduğunuzu düşünmüyorum."

"Nereden biliyorsun ki?"

Omuz silktim. "İçgüdü."

Dante hızlı bir hareketle elini boynumun arkasına geçirdi ve beni kendine çekti. Bir elimi göğsüne koydum ve onu itmeye başladım ama sonra durdum. Vücudunda bir sıcaklık vardı, çok uzun zamandır bir şeyden mahrum kalmış bir adamın hevesi. Şaşırtıcı bir şekilde, içimde bir uyarılma hissettim - sadece işle ilgili olmayan birine dokunmak için kendime ait bir özlem. Bu duyguyu çok sık yaşıyordum ve genellikle başımı belaya sokardı. Succubus doğam uyandı ve enerjinin yolda olup olmadığını merak etti.

Ve daha önce tanıdığım insanlarla yatmamam gerektiğine dair yaptığım yüce konuşmaya rağmen, birdenbire beni öpmesini istedim. Onun enerjisini tatmak istedim.

Ağzı benimkine doğru hareket etti. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ayırmaya başladım. -Sonra aniden sertleşti. Beni bırakarak geri çekildi. Gözlerimi açtım, şaşkınlıkla bakıyordum.

"Ne oluyor be?" diye sordum. "Geri çekildin. Ve seninle yattığım için bana verdiğin onca üzüntüden sonra."

"Bitkin ve açsın, succubus," dedi. "Sarhoş bir kızdan faydalanmak gibi olurdu."

"Doğru. Ve sen hiç böyle bir şey yapmadın."

"Evet, artık on sekiz yaşında değilim." Arabanın kapısını açtı. "Biz

Gidiyor musun, gitmiyor musun?"

Onu biraz daha inceledim ve az önceki umut ve şefkati tekrar gördüğümü düşündüm. Küstahlığının çoğunun sadece kabadayılık olup olmadığını, dünyadaki herkesin sahip olduğu güvensizlikleri gizleyip gizlemediğini merak etmeye başlamıştım. Yine de psikanalizimi kendime sakladım ve arabada ona katıldım. Dükkânına geri döndük, her zamanki saygısız şakalaşmalarımız olmuş olabilecek ciddi bir şeyi gizliyordu.

Bölüm 13

"Ben gerçekten bir seri katil değilim. Sadece kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi göründü."

"Dostum," dedim. "Bunu her duyduğumda bir kuruşum olsaydı ..."

Liam, beni açık artırmada satın alan adam, güldü ve arabanın kapısını benim için açtı. İngiltere'den ithal ettirdiği parlak siyah bir Lotus Elise kullanıyordu. Bunu etkileyici buldum. Yeni yıkanmış gibi görünüyordu. Bunu da etkileyici buldum ve her an yağmur yağacakmış gibi görüldüğü için biraz üzeldim.

"Yine de gerçekten iyi olması gerekiyor," diye ekledi motoru çalıştırırken. "Umarım beğenirsiniz ve tatil için fazla çılgınca olduğunu düşünmezsiniz."

Yardım gecesi randevumu takip etmeye pek hevesli değildim ama er ya da geç bunun gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Liam daha önce arayıp bu gece Edgar Allan Poe'nun üç öyküsünün dramatik bir prodüksiyonuna bilet aldığını söylediğinde, bu işi bitirmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Ayrıca, Poe'yu severdim. Yılın en mutlu zamanına denk gelmesi biraz ürkütücü bir randevuydu, doğru, ama bu tiyatronun hatasıydı, Liam'ın değil.

Erken bir gösteriydi, bu yüzden önce katılmayı ve daha sonra akşam yemeğine yetişmeyi planladık. Oraya giderken, beklediğim gibi biri olduğu ortaya çıktı. Zeki. Hoş. Orta derecede komik. Şehir merkezinde bir yatırım şirketinde çalışıyordu ve beni detaylarla sıkmayacak kadar akli başındaydı. Hafif şakalaştık, anekdotlar ve deneyimlerimizi paylaştık. Yine de Seth'le birlikte olmayı tercih ederdim ama Liam bir gece için iyi bir adamdı ve bu kadar çok para bağışladıktan sonra eğlenmesi gerektiğini düşündüm.

Oyun umduğum kadar çarpıktı. "The Masque of the Red Death" ile başladılar, ardından "The Cask of Amontillado" geldi. "The Tell-Tale Heart" geceyi kapattı çünkü dürüst olmak gerekirse, hangi Poe şenliği kalabalığı memnun eden bu oyun olmadan tamamlanmış olur ki?

"Kızıl Ölüm Maskı'nı hiç duymamıştım," dedi Liam daha sonra. Arabadan inip rezervasyon yaptırdığı restorana kadar altı blok yürümeye karar vermiştik. "Diğerlerini lisede okumuştum. Sanırım ölümden kaçamayacağınla ilgili bir tür alegori, değil mi? Kendini kilitleyebilirsin ama işe yaramaz."

"Aslında bir alegoriden daha fazlası," diye düşündüm. "Tarihsel olarak bu, insanların veba ve hastalıkla başa çıkmasının alışılmadık bir yolu değildi. Kendilerini kitlemek. Ya da şehri terk edip kaçmak. Bazen hasta insanları kasabanın dışına atarlar ve tabiri caizse kapıları kilitlerlerdi."

"Bu korkunç," dedi Liam. Neredeyse her zaman dolu olan küçük bir İtalyan restoranına girdik. İtiraf etmeliydim ki, bu buluşma olayında iyi iş çıkarıyordu.

"İnsanlar daha iyisini bilmiyordu," dedim. "Hastalıklara neyin neden olduğunu bilmiyorlardı ve iyi hijyen ve şans dışında, eski ve ortaçağ salgınları için çok az tedavi vardı."

"Müzayedeci senin tarih meraklısı olduğunla ilgili bir şey söylemedi," diye alay etti.

"Öyle mi? Teklif vermeyecek miydin?"

"Şaka mı yapıyorsun? İlk buluşmada 'antik ve ortaçağ salgınları' kelimelerini kullanan güzel bir kadın mı? Daha fazla teklif verirdim."

Sırıttım ve şef garsonun bizi masamıza götürmesine izin verdim. Liam'ın tarih bilgimi takdir etmesine sevinmiştim ama fazla inekleşmemeye dikkat etmem gerekiyordu. Ortalama bir kızın bilmesi gerekenden fazlasını biliyordum ve modern insanların bilmesine imkân olmayan ayrıntılara girebiliyordum. Başka bir konuya geçtim.

"Sanırım müzayedecinin dikkati diğer yarışmacılar tarafından dağıtıldı."

"Senden önce giden feminaziye mi kastediyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, teklif verdiği gümüş rengi dev sarışından bahsediyorum." "Evet," diye onayladı Liam. "Çılgın bir kızdı. Çekici ama çılgın." "Gerçekten güzel olduğunu mu düşünüyordun?"

"Tabii. Senin kadar güzel değil tabii," diye ekledi aceleyle, ne demek istediğimi anlamamıştı. "Ama anlaşılan müzayedeci aksini düşünmüş. Ellerini ondan uzak tutamadı."

"Oh, hadi ama. Ona zar zor dokundu."

"Açık artırma sırasında değil tabii ki. Sonrasını kastediyorum." "Ne?"

Garson gelince sözüm yarıda kesildi. Hikayeyi bitirmeden önce Liam'ın şarap sipariş etmesini beklemek zorunda kaldım.

"Müzayededenden sonra. Orada işleri toparlamaya yardım ediyordum. Deanna eski karımın bir arkadaşı. İşimiz bittiğinde Nick ve o sarışın birbirlerine sarıldılar ve birlikte ayrıldılar."

"Bu ... bu mümkün değil."

Tawny ayrı ayrı ayrıldıklarını söylemişti. Nick'le müzayede gecesi ateşli ve ağır olmalarına imkân yoktu. Ertesi gece dans dersi için ortaya çıkmıştı. Nick'le aralarının bozulduğu konusunda yalan söylüyor olsa bile -ki neden söylesin ki? İnsan olmayan şekiller ölçeğinde büyük şekil değiştirmeler enerjiyi bu kadar çabuk tüketebilirdi ama yeni bir succubus henüz bu beceriye sahip olamazdı. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Liam, belli ki kafa karışıklığımı fark etmemişti.

"İnanması neden bu kadar zor?" diye sordu.

Başımı salladım. "Boş ver. Umarım iyi vakit geçirmişlerdir. Şimdi ...
. ne tür bir şarap sipariş ettiniz? Özlemiştir."

Akşam yemeğini mahvetmek istemediğim için Tawny muammasını zihnindeki bir bekleme kutusuna koydum ve Liam'a bin yedi yüz dolarını vermek için elimden geleni yaptım. Yemek sona erdiğinde, yavaş adımlarla arabasına doğru yürüdük. Hava nemli olsa da yaklaşık elli dereceye kadar ısınmıştı. Seattle'ın kararsız kışları bazen bunu yapar, ancak bir iki gün sonra donardı. Liam elini benimkinin içine soktuğunda ona izin verdim ama bu beni bir ikilemele karşı karşıya bıraktı.

Tekrar görüşmeyi planladığım biri değildi. Seth'e nezaketen ve normal bir hayat sürme çabası olarak, bu bedende gündelik ilişkilerden kaçındım. Tüm bu nedenler, gecenin dostça bir el sıkışma vedasından daha fazlasına dönüşmesine izin vermemem gerektiği anlamına geliyordu. Ama birdenbire enerjimin tükendiğini hissettim. Simon'inkine sahip olmak çok iyi hissettirmişti ama daha bir şey yapamadan benden alınmıştı. Bu duyguyu geri kazanmak, Liam'la birlikte eve gidip ihtiyacım olanı almak çok güzel olacaktı.

Arabasına vardığımızda elimi tutmaya devam etti ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni çevirdi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Hâlâ ne yapacağım konusunda kararsızdım. "Öneriye açığım."

Liam gülümsedi, mavi gözlerinden de okunan sevimli bir gülümsemedeydi bu. "Peki, buna ne dersin?" Eğildi ve beni öptü, tıpkı Dante'nin neredeyse yaptığı gibi.

Oh, Liam. Liam iyi bir adamdı. İyi, iyi bir adam. Seth kalibresinde. Dudaklarımız birbirine değdiği anda, onun yaşam enerjisinin tatlılığının içime aktığını hissettim. Arzularım uyandı ve kendimi ona doğru bastırdım. Bu bedeni kullanmaktan hoşlanmayabilirdim ama bunlar alışılmadık durumlardı. Kararımı verdim. Onunla yatacak ve yollarımızı ayıracaktım. O iyi bir adamdı, psikopat bir sapık değil. Hayal kırıklığına uğrayabilirdi ama sabah arkadaş olmak istediğim için beni üzmezdi.

Beni daha sert öptü ve arabanın yan tarafına doğru itti. Tüm bu enerji sadece bir öpücükten geliyordu. Seks harika olacaktı.

Evet, evet. Daha fazla. Daha fazla al. Besle beni.

Liam'dan uzaklaştım.

Bana baktı, haklı olarak endişeliydi. "Sorun nedir?"

Kafamın içinde bir fısıltı gibiydi. Zayıf ama gerçek. Liam'ın enerjisine duyduğum, kendi ihtiyacım ile yarışan derin bir özlemle eşleşmişti ama bu benim değildi. Başka birine -ya da başka bir şeye- aitti. Birden her şey aklıma geldi. Dante ve Erik'le olan konuşmalar. Beni avlayan ve enerjimi çalan bir yaratık. Doğru, erkeklere yaptığım şey buydu ... ama nasıl hissettiğime engel olamıyordum. Ve tam o anda, enerji dolu olduğum için asalak bir yaratığın bu gece bana geleceğini düşününce midemin bulandığını hissettim. Tüylerim diken diken oldu. Bu şeyin beni kullanması yeterince kötüydü. Bu

Liam'ı kullanmak için beni de kullanıyordu.

Ona dönüp baktım; çok sevimli ve çok hoştu. Başımı salladım. Bunu yapamazdım. Enerjiye ihtiyacım vardı ama bunu mümkün olduğunca erteleyecektim. Bu şeye istediğini vermeyecektim.

"Liam . . ." Yavaşça söyledim. "Sana bir şey söylemeliyim. Kısa süre önce uzun bir ilişkiden çıktım ve müzayedeye gittim çünkü yapabileceğimi düşündüm, bilirsin ..."

İçini çekti, kızgın görünmüyordu ama pişman gibiydi. "Hazır değilsin."

Başımı salladım. "Gerçekten çok üzgünüm. Müzayedeye yardım etmek istedim ve hayatıma devam edebileceğimi düşündüm."

Hâlâ tuttuğu elini sıktı ve bıraktı. "Şey... Üzgünüm ama anlıyorum. Ve senden hoşlanıyorum. Eğer çıkarsak, ciddi bir şeyler üzerinde çalışmak isterim. Sen hazır olana kadar bu gerçekleşemez ve seni asla zorlamak istemem."

Oh, Tanrım. İyi, iyi adam.

"Çok, çok özür dilerim," dedim. Ciddiydim. Onun enerjisini çok istiyordum.

"Üzülecek bir şey yok," dedi bana gülümseyerek. "Hadi, seni eve götürüyüm."

Beni Queen Anne'e geri götürdü ve arabadan çıkmadan önce onu yanağından öptüm. Tekrar çıkmaya hazır olduğumda onu aramamı söyledi, ben de arayacağımı söyledim.

O gittikten sonra içeri girmedim. Onun yerine Dante'yi

aradım. Cevap verdiğinde, "En sevdiğin succubus," dedim.

Esneme sesini duydum. "Tartışılır. Ne istiyorsun? Geç oldu."

"Seninle konuşmam gerek. Garip bir şey oldu."

"Ben yataktayım, succubus. Bana katılmayı planlamıyorsan, şu anda ziyaretçi kabul etmemeyi tercih ederim."

"*Lütfen*, Dante. Bu çok önemli."

İç çekti. "Peki, gel bakalım."

"Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Buraya milyonlarca kez geldin."

"Dükkânında mı yaşıyorsun?"

"Neden iki farklı yer için kira ödemek isteyeyim ki?"

Arabayla dükkâna gittim. Tabelada KAPALI yazıyordu ama içeride zayıf bir ışık vardı. Kapıyı çaldığımda Dante kapıyı açtı. Kot pantolon ve düz bir tişört giymişti, alışılmadık bir şey değildi ama dağınık saçları gerçekten de yatakta olduğunu gösteriyordu.

"Özür dilerim," dedim ona. "Belki de beklemeliydim." "Pişmanlık için çok geç. İçeri gel."

Beni vitrinden geçirdi, genellikle kapalı gördüğüm küçük kapıya geri götürdü. Diğer tarafta yaşam alanı, ofis, malzeme dolabı ve atölye gibi görünen geniş bir oda vardı.

"Erik haklıydı," dedim ve yüksek raflara doğru yürüdüm. Raflar kavanozlar, şişeler dolusu bitki ve tanımlanamayan sıvılarla doluydu. "Sen bir sihirbazsın." Düşündüm. "Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyorsun."

"Bana inancın yok. Muhtemelen akıllıca." Bir fasulye torbası sandalyeyi ve ekose bir sediri işaret etti. "Yatağı istemiyorsan seçebilirsin."

Ben sediri seçtim. "Sana güvenmediğimden değil. . . ama yaptığın diğer her şey bir aldatmaca. Tabii ki Erik meşru bir şey için senden nefret ediyor olmalı ve eğer bir tür yeteneğin olmasaydı beni en başta sana göndermezdi."

"İlginç bir mantık. Belki de çekici kişiliğim yüzünden benden nefret ediyordur." Gözlerini ovuşturdu ve tekrar esnedi. Kolunu hareket ettirirken, kolunun ortasında uzun kollularda hiç görmediğim belli belirsiz delikler fark ettim.

"Belki de kötü alışkanlıklarınız yüzünden sizden nefret ediyordur."

Dante baktığım yere baktı. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Hayır, Lancaster'ın arada sırada vurulmaktan daha önemli dertleri var."

"Tecrübelerime göre, sıradan bir vuruş diye bir şey yoktur."

"Ne yani, şimdi de buraya müdahale etmeye mi geldin, succubus?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Dante'yi düzeltmek için ne zamanım ne de ilgim vardı. "Ama bu gece bir ses duydum."

"Ben de bir ses duydum. Beni aradı ve uyandırdı." "Dante!"

Öfkeyle durumu anlattım. Alaycı gülümsemesinden bir iz kalmıştı ama onun dışında gerçekten endişeli görünüyordu.

"İlginç. Aslında çirkin başını kaldırdı." "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir ipucu yok. Tahmin edebildiğim tek şey, bir nedenden dolayı çaresiz olduğu. Şimdiye kadar kendini gizleme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardı - tabii senin enerji kaybını saymazsak." Biraz neşelendi. "Sanırım şu anda burada, bana saldırman için seni zorlamıyordur?"

"Özür dilerim."

"Ah, pekala. Muhtemelen On Yedi Yüz Dolarlık Adam kadar iyi bir av değilim. Yırtıcınızın standartları var."

Gerçekten bir yırtıcı hayvanım olduğu fikrinden nefret ederek ürperdim. Dante'ye baktım ve gerçekten acınası görünüyor olmalıydım çünkü yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirdi.

"Dante, bana yardım etmelisin. Henüz cevaplara sahip olmadığımızı biliyorum ama bu şeyden korkuyorum. Bu canavarın geri gelmesinden korktuğum için kurban almaya cesaret edemiyorum. Uyumak bile istemiyorum."

Gri gözleri beni değerlendirdi ve şaşkınlığıma rağmen neredeyse nazik görünüyordu. Bu onu tamamen değiştirmişti. "Ah, succubus. Bu gece uyuyabilirsin. Enerji yok, ziyaret yok. Öpücüğün yeterince cezbedici olduğundan şüpheliyim."

"Ama eninde sonunda... eninde sonunda başka bir ilaç bulmam gerekecek... ve ben bulana kadar

Jerome ile tüm bunları konuşabileceğim..."

"Belki sana bir tılsım falan yapabilirim. Bu şeyi uzak tutmak için bir koruma."

"Bunu yapabilir misin?" Şüphecililiğimi sesimden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Yüzü bir kez daha alaycı bir ifadeye büründü. "Eğer yardım istemiyorsan..."

"Hayır! Ben biliyorum. Özür dilerim. Benim hatamdı. Senden yardım istedim, sonra da geri çekildim."

"Dediğin gibi, sana pek güvenim yok." "Alabileceğim her türlü yardımı alırım," dedim dürüstçe.

Ayağa kalkıp gerindi, sonra raflarına doğru yürüdü ve içindekileri inceledi. "Bundan emin misin? Bunu yapmak için yapmam gereken şey hoşuna gitmeyebilir. Bunu ne kadar çok istiyorsun?"

O sesi, o yaratığın kafamın içindeki ihtiyacını düşündüm. "Oldukça kötü. Bana keçi bağırsaklarından yapılmış bir kolye vermediğin sürece, sanırım sorun yok."

Gözleri hâlâ raflarda ve kavanozlardaydı. Düşünürken birkaç dakika geçti. "Korkarım bu konuda biraz zamana ihtiyacım olacak. Neyle uğraştığınızı bilseydim çok daha kolay olurdu. Bu olmadan, işe yarayabilecek ya da yaramayabilecek bir tür her şeyi kapsayan tılsım yapmaya çalışmam gerekiyor. Geniş spektrumlu olanlar da her zaman zordur."

"Yani bu gece bir şey yok."

Tekrar yanıma geldi. "Bu gece iyisin, hatırladın mı? Tabii ki burada kalabilirsin, ben de uyanık kalıp sana bir şey olmamasını sağlayacağım."

Gülümsememe engel olmadım. "Tıpkı Kayla gibi." "Kim gibi?"

"Erkek arkadaşımın yeğeni ..." Tuhaf konuşmamızı neredeyse unutmuştum. "Bazı komik şeyler söyledi. Ama bunlar sadece çocuk hayalleri miydi yoksa bir tür psişik yeteneği mi vardı bilmiyorum."

"Çocuklar için ince bir çizgi," dedi. "Eğer herhangi bir gücü varsa, eminim bilim ve disiplin onu bu güçlerden kurtaracaktır. Ne dedi?"

"Benim 'sihirli' olduğumu söyledi. Ve havada insanların rüyalarına giren canavarlar varmış." Cevap vermeyince, "Sence bu konuda yardımcı olabilir mi?" diye haykırdım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer psişik ya da yetenekli ya da her neyse, ne algıladığını bilemeyecek kadar genç ve deneyimsiz."

"Ama beni neyin takip ettiğini hissediyor olabilir."

"Elbette. Eğer gerçekten zeki bir psişikse, büyü ve ruhani dünyalardaki anormalliklere karşı duyarlı olacaktır."

İlginç. Minik Kayla, muhtemelen büyük bir ruhani potansiyele sahip.

bir gün g  ler. "Tavsiyen nedir?" "Ha?"
diye sordu.

"Onun gibi biri için. Yeteneklerini geliştirmek ve bilim ve disiplinin onu yenmedi inden emin olmak için."

"Benim tavsiyem mi?" Sert bir kahkaha attı. "Bırak onu dövüp çıkarsınlar. Ona iyilik yapmış olursun."

Uzun bir süre sessizce oturup ayaklarımı inceledim. Sonunda ona dönüp baktığımda, "Neden bu kadar mutsuzsun?" diye sordum.

"Mutsuz olduğumu kim söyledi? Hiçbir şey yapmadan para kazanıyorum."

Etrafı işaret ettim. "Her şey mutsuz olduğunu söylüyor. Tavırların. Kolun. şuradaki bira şişeleri yığını. Seni rahatsız ettiğimi iddia etmene rağmen bana yardım etmeye devam etmen ve her zaman yanımda olduğum için mutlu g r nmen."

"Sefalet arkadaş sever. Sen de pek neşeli sayılmazsın." "Ben hayatımdan çok memnunum," diye karşı  ıktım.

"O zaman sen işine d n, ben de uyuyayım."  ok ince olmayan bir işaretle kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Caziben üzerinde çalışıp sana geri d nece im."

Bu ani kovulmaya karşılık vermeye başladım ama o kadar bitkin görünüyordu ki bunu yapmaya cesaret edemedim. Ayrıca, haklı olduğumu biliyordum. Dante Moriarty çok mutsuz bir adamdı ve bunu gizlemek için i neleyici sözler ve maddeler kullanıyordu. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu, ruhunu karartan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

"Erik'in senden neden bu kadar nefret ettiğini bana söyleyecek misin?" Sessizce sordum.

Dante kapıyı işaret etti. " yi geceler, succubus. Tatlı rüyalar."

Bölüm 14

O gün akşam vardiyasında çalışıyordum ve Maddie ile öğle yemeği yemek için plan yapmıştım. O ve ben son bir hafta içinde birkaç vardiyada birlikte çalışmıştık ama mağazada işler o kadar çığırından çıkmıştı ki artık neredeyse hiç konuşma fırsatımız olmuyordu.

Garson masaya iki margarita koyduğunda, "Ne kadar da asiyiz, değil mi?" dedi. Peter, Cody ve Hugh'un birkaç gece önce beni ayartmaya çalıştıkları "kutsal olmayan" yerdeydik.

"Hayır," dedim bardağımın kenarını yalayarak. Tuz ve limon suyu Tanrı'nın varlığının kanıtıydı. Tekila ise Şeytan'ın varlığının kanıtıydı. "Üç saat daha çalışmayacağız. O zamana kadar ayılmış oluruz. Ayrıca, ben senin amirinin ve sorun olmaz diyorum." Bardakları tokuşturduk ve içtik.

Yemeğimizin yarısında bana "Sıkıcı olduğumu hissediyorum," dedi. "Doğru değil."

"Öyle. Hayatımla ilgili hiçbir şey yapmıyorum." Bardağı sapından tutarak içindekileri bir o yana bir bu yana döndürdü. "Doug her gece ya antrenman ya da parti için dışarı çıkıyor. Ben mi? Eğer işte değilsem, evde makale yazıyor ya da reality TV izliyorum."

"Bunun yerine ne yapmak isterdin?"

"Bilmiyorum. Düşündüğüm pek çok şey var. Hava dalışı. Seyahat. Hep Güney Amerika'ya gitmek istemişimdir. Ama zor, biliyor musun? Bu tür şeyler sizi konfor alanınızdan çıkmaya zorluyor."

"Bunları yapmaman için hiçbir neden yok. Zeki ve yeteneklisin ve bence kendine verdiğin değerden daha cesursun."

Gülümsedi. "Neden benim için bu kadar amigoluk yapıyorsun?"

"Çünkü sen harikasin." Gerçek şu ki, Maddie'nin bana ölümlü olduğum zamanlardaki halimi hatırlattığını fark etmeye başlamıştım. Vücudumla tam olarak barışık değildim (delicesine uzun boyluydum). Sosyal olarak her zaman çok becerikli değildim (keskin tavırlarım başımı çok derde sokmuştu). O versiyonum yüzyıllar önce yok olmuştu ama bir çekirdeği her zaman içimde olacaktı. Garsona elimle işaret ettim ve bardağımı ona doğru salladım. "Hey, Josh. Bana bir şeyler ayarlayabilir misin?"

İçki içemeyecek kadar genç görünen garson Josh sırtarak bardağı aldı. "Emin olabilirsin. Aynı şey mi?"

"Evet. Gerçi . . . Bunu söylemekten nefret ediyorum ama biraz zayıftı."

Josh kırgın bir tavır takındı. "Öyle miydi? Hemen barmene bağırırım. Belki de onu buraya çağırır ve eğilerek özür diletirim."

diz."

"Gerek yok," dedim cömertçe. "Bu sefer fazladan bir iğne daha yapsın yeter." Cesur bir selam verdi ve göz kırptı. "Nasıl emrederseniz."

Adam gittiğinde Maddie inledi. "Gördün mü? Ben asla bu şekilde flört edemem. Hele ki onun gibi bir hapisane yemiyle." "Elbette yapabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Erkeklerle şansım hiç yaver gitmiyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bana hep komik şeyler söylüyorsun."

"Sen bir erkek değilsin. Ve senden korkmuyorum," diye açıkladı.

"Garson Josh'tan mı korkuyorsun?"

"Şey ... hayır, tam olarak değil. Ama kendimi çok utangaç hissediyorum. Telaşlanıyorum falan."

Öne doğru eğildim ve komplocu bir tonda konuştum. "Ticari sır. Herkes utangaçtır. Öyle değilmişsin gibi davranırsan bir süperstar olursun." Josh bana margaritamı getirdi. Ona daha fazla flört ederek teşekkür ettim. Maddie düşünceli görünüyordu.

Adam başka bir masayı kontrol etmeye gittiğinde, kadın iç çekti. "Şimdiye kadar sadece iki erkekle yattığımı biliyor muydun?"

"Yani?"

"Yani, yirmi dokuz yaşındayım! Bu üzücü değil mi?"

Geçmişimi düşündüm. Saymaya çalışmanın anlamı bile yoktu. "Sadece standartların var demektir."

Yüzünü buruşturdu. "Çocuklarla tanışmadın."

"Öyleyse iyi bir tane bul. Dışarıda onlardan çok var." Tawny ile geçmiş konuşmalarımıza dair garip bir dejavu yaşadım.

"Gördüğüm kadarıyla hayır. Belki Seth hariç. O iyi olanlardan biri." İç çekti. "Hâlâ randevumuzdan bahsetmedi."

"Öyle değil mi?" Bu konuda onu sıkıştırmam gerekecek.

"Evet. Yeğenlerine bakıcılık yapmak sayılmazsa tabii." Omuz silkti. "Sorum değil. Dediğim gibi, bunu sadece kendini kötü hissettiği için yaptığını biliyorum. Jestini takdir ediyorum. Hey, Seth'in Doug'a Noel ağacı istediğinin ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Bir tane bulmakta falan mı zorlanıyorsun?"

İnledim. "Yine mi o?"

"Yani ... istemiyor musun? Yoksa istiyor musun? İsteyecek birine benziyorsun."

"Dürüstçe mi? Kayıtsızım." Başımı salladım. "Arkadaşım Peter'ın başlattığı bir şey, sonra o Seth'e anlattı."

Bana şüpheci bir bakış attı. "Biliyor musun, Seth'le çok takılıyor gibisin."

"Hey, sen de iyi erkeklerle arkadaş olabilirsin." Seth'le olan ilişkiyi neden hâlâ bir sır olarak saklama ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bazı içgüdülerim bana bunun

yapılması gereken doğru şeydi.

"Çok kötü," dedi Maddie kendi margaritasını bitirirken. "Eminim kız arkadaşına bir prenses gibi davranırdı."

"Evet," diye alaycı bir ifadeyle kabul ettim. "Prensesin bir metresi olmasına aldırmadığı sürece."

Bazen yazmanın her zaman onun ilk aşkı olacağını düşünüyorum."

Maddie'nin gülmemesi ya da öfkeli görünmemesi beni şaşırttı. "Bence böyle bir adamla birlikte olmak istiyorsan ödemen gereken bedel bu. Buna değebilir."

Şimdi bunun doğru olup olmadığını merak ederek dalgınlaştım. Seth'e ve onun dikkat dağınıklığına çok mu yükleniyordum? Öğle yemeği bittiğinde, *çok* sarhoş olmadan kitapçıya doğru yürüdük. İçeri girerken Maddie'yi dürttüm.

"Tamam, işte anlaşıma. Önümüzdeki hafta içinde üç maceralı şey yapmanı istiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Ne tür maceralı şeyler?"

"Bilmiyorum." Düşündüm, şüphelendiğimden daha sarhoş olabileceğimi düşündüm. "Maceracı türden. Kulüplere gitmek. Kırmızı ruj sür. Fark etmez. Tek bildiğim daha sonra bir sınav olacağı, tamam mı?"

"Bu çok saçma. O kadar kolay değil," dedi kaşlarını çatarak ve arkasını döndü. "Böyle bir şeyi öylece gerçekleştiremezsin."

"Az önce Maddie'ye kulübe gitmesini söylediğini mi duydum?" Seth'in sesi bir an sonra sordu. Çoktan mağazayı yarılamıştı ve meydan okumamı kabul edeceğinden şüpheliydim. Çok kötü oldu. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Hayatını yaşamasına yardım ediyorum."

"Gün ortasında içerek mi?" diye alay etti.

Üst katı işaret ettim. "Bitirmen gereken bir kitap yok mu? Seninle sonra konuşuruz. Yapacak önemli işlerim var."

Akşam yemeği planlarımız olduğu ve daha sonra görüşeceğimiz için onu kovduğum için kendimi biraz kötü hissettim. O yazmaya gitti ve ben de kendimi işime verdim. Birisi evde hastaydı, bu yüzden tatil alışverişi çılgınlığının ortasında dışarıda olmalıydım. Maddie yanımda kasada çalışıyordu ve müşterilere karşı ne kadar neşeli ve karizmatik olduğunu görmek beni memnun etti.

Kapanış saati geldiğinde, gazetelerin önünde durdum ve .

. . Şey, ne olduğunu bilmiyordum. Ama o zavallı boğulan kurbanı unutmamıştım. Onun hakkında ya da uykumda bana neler olduğunu anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir şey hakkında daha fazla bilgi olup olmadığını merak ettim. Ne yazık ki, manşetler bugün hiçbir fikir vermedi.

Seth ve ben geç akşam yemeğimiz için Pioneer Square'e gittik ve şaşırtıcı bir şekilde park yeri bulamadık. Birkaç blok ötede durduk ve restorana girdiğimizde donuyorduk. Yine de bu yürüyüşe değdi. Kış soğuşunu kovalayacak kadar baharatlı Cajun yemekleri sunan bu yer benim favorilerimden biriydi. Gumbo ve étouffée ile uzun süre kara kara düşünmek zordu.

Cep telefonum çaldığında tatlıyı neredeyse bitirmiştik. Tanımadım.

Numarayı.

"Alo?"

"Selam Georgina. Bu Vincent."

"Selam," dedim, ondan haber aldığıma şaşırarak.

"Bak, seninle yüz yüze konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Seni görmemin bir yolu var mı?"

"Şu anda mı?"

"Evet, bu önemli bir şey."

Son ekmek pudingini bitirmekte olan Seth'e baktım. O kadar yumuşak başlıydı ki, Vincent'ın uğramasını umursayacağını sanmıyordum.

"Seth ile dışarıdayım."

Vincent, "Sadece birkaç dakika sürecek," diye söz verdi.

"Tamam." Ona nerede olduğumuzu söyledim, o da bana birazdan orada olacağını söyledi.

Şaka yapmıyordu. Vincent restorana girdiğinde Seth'e durumu daha yeni açıklamıştım.

"Ne yaptın, buraya mı uçtun?" Yanımızdaki sandalyeye kayarken sordum.

"Hayır, sadece yakındaydım." Tatlılarımızdan arta kalanları işaret etti.

"İyi görünüyor."

"Harikaydı," dedim. "Şimdi, ne var ne yok?"

Tereddüt etti ve Seth'e doğru baktı.

"Sorun yok. Seth her şeyi biliyor," diye onu temin ettim. Garson kız geldi ve fişimizi ve para üstümüzü bıraktı.

Vincent bir süre daha Seth'i inceledikten sonra bana döndü. "Tamam. Sana kısa bir sorum var. Bunu çıkarken konuşabiliriz."

Üçümüz tekrar soğuğa doğru yola koyulduk ve Seth'in arabasına doğru ilerledik.

"Evet," diye başladı Vincent. "Biraz önce bana anlattığın hikâyeyi hatırlıyor musun? Ortağını vuran polis hakkında mı?"

"Evet."

"Nereden duydun?"

Ben hatırlamaya çalışırken birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. "Bilmiyorum. Muhtemelen televizyonda. Belki de manşeti mağazada gördüm. Hatırlayamıyorum."

"Emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Olumlu."

Vincent içini çekti. "Şey, şöyle bir şey var. O hikâyeyi araştırdım ve bir şey bulmakta zorlandım. Hiçbir zaman halka açıklanmadı. Aslında bazı polis kaynaklarıyla araştırmak zorunda kaldım."

"Halka açıklanmış olması gerekiyordu. Başka nasıl bilebilirdim ki?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Beynimi zorladım. Nerede duymuştum? Hiçbir fikrim yoktu. O gün Vincent'la konuştuğumda anlamıştım. Ama belli ki kafamda durup dururken oluşmamıştı.

"Polis departmanında tanıdığın biri var mı?" diye sordu.

"Konuşabileceğim kimse yoktu. Belki birine kulak misafiri olmuşumdur. Cidden, ben sadece ... Hatırlayamıyorum."

"Hikaye nedir?" Seth bana sordu.

Yapbozun parçaları aniden bir araya geldi. Polis de tıpkı Puget Sound'u yüzerek geçen adam gibiydi. İkisi de gerçek olmayan bir şey görmüştü ama sonraki eylemleri bunu gerçekleştirmişti. Ve ben her iki hikâyeyi de olması gerekenden önce öğrenmiştim.

"Georgina?" diye sordu Seth.

"Bu polis bir mağazada çıldırdı ve başladı-"

"Tamam, sadece dur. *Sadece lanet olası dur.*"

Karanlığın içinden gelen sesle üçümüz birden irkilerek durduk. Uzak park yerimize doğru ilerlerken, Pioneer Meydanı'nın koşuşturmacasından epeyce uzaklaşmıştık. Bir köşeden tıraş olmaya ve temiz giysilere ihtiyacı olan bir adam çıkmıştı. Carter'ı kibar gösteriyordu. Seattle'da soygunlar nadirdi, ama gerçekten soyulduktan sonra istatistiklerin pek bir anlamı kalmıyordu. Adamın bize doğrultulmuş bir silahı vardı.

"Sahip olduğun her şeyi bana ver," diye hırladı. Geniş gözlü, paranoyak bir bakışı vardı ve bir şey mi kullanıyor diye merak ettim. Yine de pek bir anlamı yoktu. Onun silahı vardı. Bizim yoktu. "Her lanet şey. Cüzdan. Mücevherler. Ne olursa olsun. Vuracağım. Yemin ederim, vururum."

Seth ve Vincent'in önünde bir adım attım, adamın alarımını yükseltmeyecek kadar küçük ama beni ateş hattına sokacak kadar büyük. Daha önce de vurulmuşum. Acıtmıştı ama beni öldüremezdi. Tehlikede olan benim insanlarımdı.

"Elbette," dedim ve elimi çantama attım. Sesimi alçak ve yatıştırıcı tuttum. "Nasıl istersen."

"Acele et," diye tersledi. Silahı artık doğrudan bana doğrultulmuştu, ki bu iyiydi.

Arkamda Seth ve Vincent'in da cüzdanlarını almak için hışırdadıklarını duydum. İçim acıyarak, bu gece boynumdaki zincire taktığım Seth'in yüzüğünden vazgeçmek zorunda kalacağımı fark ettim ama hepimiz bu işten yara almadan kurtulacaksak bu ödenecek küçük bir bedeldi.

Birden çevresel görüşümde bir hareket gördüm. Ben onu durduramadan Seth adama doğru hamle yaptı ve onu yanıımızdaki tuğla binanın kenarına çarptı. Seth'in dövmüşmeyi seven bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim ama aslında oldukça etkileyiciydi. Ne yazık ki şu anda buna gerek yoktu.

Vincent ve ben tam olarak aynı anda hareket ederek mücadeleye atıldık. Seth onu duvara yapıştırırken adam silahını indirmeye zorlanmıştı ama saldırgan bir ayının vahşiliğiyle mücadele ediyordu. Vincent ve ben kendi gücümüzü katmaya çalıştık, özellikle de silahı elinden almayı umuyorduk. Zaman içinde hem çok uzun hem de çok kısa görünen anlardan biriydi.

Sonra silah patladı.

İki arkadaşım ve ben hareket etmeyi bıraktık. Adam bu kısa sükûneti kullanarak bizden uzaklaştı ve gecenin karanlığına doğru koşmaya başladı. Rahat bir nefes aldım, her şey bittiği için minnettardım.

"Georgina-" dedi Vincent.

Seth dizlerinin üzerine çöktü ve işte o zaman kanı gördüm. Sol kalçasının her yerindeydi, titreyen sokak lambasının sulu ışığında koyu ve kaygandı. Yüzü soluktu ve şoktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Aman Tanrım." Yanına çöktüm, bacağına bakmaya çalışıyordum. "Dokuz-bir-bir'i ara!" Vincent'a bağırdım. Beni tahmin ettiği için cep telefonunu çoktan çıkarmıştı.

Beynimin bir kısmı onun telefonda çılgınca konuşmasını dinliyordu ama dikkatimin geri kalanı Seth'teydi.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedim ceketimi yırtarak. Yaradan durmadan kan akıyordu. Paltomu yaraya bastırarak kanamayı yavaşlatmaya çalıştım. "Dayan bana. Lütfen, lütfen, benimle kal."

Seth'in gözleri bana hem şefkat hem de acıyla bakıyordu. Dudakları hafifçe aralandı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Paltoyu kaldırdım ve yaraya baktım. Vincent yanımda diz çöktü.

"Durmayacak, durmayacak," diye inledim.

Vincent omzumun üzerinden baktı. "Femoral arter."

Bin yılı aşkın bir süreden sonra insan vücudunu ve onu neyin öldürebileceğini biliyordum. Bu kadar histerik olmasaydım bunun ne tür bir atış olduğunu fark ederdim.

"Onu kurutacak," diye fısıldadım, paltoyu tekrar bacağına bastırarak. Bunun daha önce de olduğunu görmüştüm, insanların gözümün önünde kan kaybından öldüğünü izlemiştim. "Onlar buraya gelmeden onu öldürecek. Kurşun mükemmel isabet etti."

Yanımda Vincent'ın derin ve titrek bir nefes aldığını duydum. Sonra elleri benimkileri kapadı. "Götür şunu," dedi usulca.

"Kanamayı yavaşlatmalıyım."

Ama ellerimi nazikçe kaldırdı ve paltoyu da aldı. Her yerde kan vardı. Soğuk havada buharlaştığını görebildiğimi hayal ettim.

Vincent ellerini Seth'in kalçasına dayamış, ortalığın dağınıklığından habersizdi. Dilimin ucuna kelimeler geliyordu ama bir türlü çıkmıyordu. Etrafımızdaki hava yanmaya başladı ve tenimde bir karıncalanma hissi oluştu. Bir an için Seth beyaz ışıkla yıkanıyor gibiydi. Vincent'tan aniden kurumuş lavanta ve nem hissine kapıldım. Başka bir şeyle renklenmişti... bir daha asla hissetmeyi ummadığım bir şeyle.

Sonra her şey kayboldu. Vincent ellerini çekti ve aşağı baktığımda Seth'in kalçasından artık kan sızmadığını gördüm.

"Özür dilerim," diye soludu Vincent. "İyileştirme konusunda pek iyi değilim ve daha fazlasını yaparsam diğerleri beni hisseder. Bu onu ambulans gelene kadar hayatta tutacaktır."

Uzaktan siren sesleri duydum. Göğsümde kalbim güm güm attı. Dünya hızını yavaşlattı. Vincent, Yasmine'i ne zamandır tanıdığını söylemişti? On beş yıldır. Çok, çok uzun. Otuz yaşından daha yaşlı görünmüyordu. O gençken tanışmamışlardı. Zamanlama mantıklı gelmiyordu. Büyük bir yarayı yeni iyileştirmiş olması da öyle.

Ama bunların hiçbiri zaten keşfettiğim başka bir şey kadar anlamlı değildi. Bir an için savunmasının gevşemesine izin vermişti ve ben de bir ölümsüz imzası hissetmiştim. Ve ölümsüzlerin kendilerine has özellikleri olsa da, tüm ölümsüz *türlerinin* de onları yaratıklara göre tanımlayan belirli özellikleri vardır. Succubi. Vampirler. Melekler. İblisler. Vincent'ın imzası onu ele vermişti.

Diğerleri beni hissedecek.

Yanıp sönen kırmızı ışıklar köşeyi dönerken Vincent'a baktım. Gözlerim Seth'inki gibi kocaman açılmıştı.

"Sen bir nefilimsin," diye nefes aldım.

Bölüm 15

Hastanedeki doktorlar Seth'in hayatta kalmasının bir mucize olduğunu söylediler. Tabii ki öyleydi.

Hepimizle konuşan polis memurları Seth'in eylemlerinin aceleci ama aynı zamanda takdire şayan. Adil bir bakireyi savunmak bu tepkiyi doğurmaya meyilliydi ve Seth öldürülmediğine göre, kimse onun cesur savunmasına benim baktığım gibi bakmıyordu. Çünkü dürüstçe?

Aptalca olduğunu düşünmüştüm.

Bunun *çok* aptalca olduğunu düşündüm ve çok öfkelen dim. Öfkenin de ötesinde. Onu aşmış ve keşfedilmemiş bir öfke alanına girmişt im.

Ne düşünüyordu ki?

Acil serviste onu sorguladığımda kısık bir sesle "Düşünmüyordum," dedi. Diğerleri başka işlerle meşgul oldukları için bir süreliğine dışarı çıkmışlardı ve sadece ikimiz vardık. Seth yatakta yatıyordu, yüzü hala solgundu ama onun dışında hayatta ve iyiydi. "O adamın silahı vardı. Sen onun ateş hattındaydın."

Buradaki zayıf mantığı tartışmak için ağzımı açtım ama doktorlardan biri içeri girdi. Seth'i kontrol etmesi gerekiyordu ve ben de pişman olacağım bir şey söylemeden önce odadan çıktım. Seth bir aptal gibi davranmış olabilirdi ama büyük bir yaralanmayla hastanedeydi. Şu anda havaya uçmak muhtemelen iyileşme süreci için en uygun hareket tarzı değildi.

Onun yerine Vincent'ı aradım. Polis le yaptığı görüşmeden sonra koridorun sonunda, sırtını duvara yaslamış ve ellerini ceplerine sokmuştu. Başını arkaya eğmiş, yüzü perişan bir halde tavana bakıyordu.

"Hey," dedim, aramızda güvenli bir mesafe bırakmaya

dikkat ederek. Bana doğru baktı. "Hey. O nasıl?"

"Her şeyi göz önünde bulundurursak iyi. Doktorlar kurşunun 'iskalamasına' şaşırdılar."

Vincent arkasını döndü ve boş gözlerle koridora baktı. Sessiz kaldı.

Ne diyeceğimi bilemedim. *Demek sen bir nefilimsin. Nasıl gidiyor?*

Açıkçası, bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyordum. Korkunç bir şekilde. Nefilimler meleklerin ve insanların çocuklarıydı. O melekler artık iblislerdi elbette. Hem seksi insanlarla yatıp hem de Cennet'in takımında oynayamazdınız, Yasmine'de de bunu fark etmiş tim. Jerome bu yüzden düşmüştü. Dünyadaki en adaletsiz anlaşma olsa gerek, pek çok nefilim melekler ve iblisler, hatta kendi ebeveynleri tarafından avlanmış ve öldürülmüştü. Cennet ve Cehennem nefilimleri tehlikeli iğrençlikler olarak görüyordu. Gerçek şu ki nefilimler

asi doğaları ve zayıf dürtü kontrolleri ünlerine pek yardımcı olmadı.

Gördükleri zulmün bir sonucu olarak, nefilimler genellikle kılık değiştirerek yeryüzünde dolaşır, ebeveynlerininine rakip olan güçlerini ve onları ele verebilecek ölümsüz imzalarını gizlerlerdi. Onlar için üzülssem de, yine de beni çok korkutuyorlardı. Birçoğunun meleklerle, iblislerle ve diğer ölümsüzlere karşı kinleri vardı. Jerome'un oğlu Roman da böyleydi. Birkaç ay önce Seattle'a gelmiş ve intikam almak için cinayet işlemeye başlamıştı. Şimdi Vincent'a bakınca, acaba ben de aynı şeyle mi uğraşıyorum diye düşündüm.

"Yasemin biliyor mu? Yasmine biliyor mu?" Birkaç garip andan sonra sordum. Gözleri tekrar bana kaydı. "Elbette." Bunu da aynı meseleyle söyledi-

İlişkileri hakkında konuştuğumuzda kullandığı gerçekçi ton. Nasıl bilmediğini ima eden bir tondu bu. Sanki sevdiği kadından bir şey saklaması saçmaymış gibi.

"Bu onu öldürüyor," dedi iç çekerek. "Bu onu içten içe yiyor." "Senin ne olduğun yüzünden mi? ?"

"Hayır." Gözleri o kadar hüznüldü ki neredeyse onun çok güçlü psikopatlardan oluşan bir ırktan geldiğini unutacaktım. "O kısmı umurunda değil. Dayanamadığı şey bunun bir sır olması. Her şeyi saklamak zorunda olması. Yalan söyleyemeyeceklerini biliyorsun ama o da tam olarak doğruyu söylemiyor. Bu aldatıcı ve bundan nefret ediyor. *Ben* de onun bundan nefret etmesinden nefret *ediyorum*. Birkaç kez ilişkimizi bitirmeye çalıştım ama bunu yapmıyor çünkü ..."

"Çünkü seni seviyor," diye bitirdim.

Vincent omuz silkti ve gözlerini tekrar benden kaçırdı.

Sonunda ona "Özür dilerim," dedim. Öyleydim de. Ne kadar korkunçtu. Yasmine'in herhangi birini sevmesi yeterince tehlikeliydi, ama dünyamızdaki en hor görülen yaratıklardan birini sevmesi ... evet. Bu tamamen farklı bir seviyeye çıkardı. Bir melek Vincent'ın varlığını bildirmeliydi, saklamamalıydı.

Vincent dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kime söyleyeceksin? Carter'a mı? Jerome?"

O koyu, karanlık gözlere, çok fazla keder ve çok fazla sevgiyle dolu o gözlere baktım. Ondan korkmayı bıraktım. O Roman değildi.

"Hiç kimse," dedim sessizce. "Kimseye söylemeyeceğim."

İnanamaz bir hale geldi. "Neden? Ne olduğumu biliyorsun. Beni sakladığın için başının belaya girebileceğini biliyorsun. Neden söylemedin?"

Bunu düşündüm. "Çünkü sistem berbat durumda."

Daha sonra Seth'in odasına geri döndüm ve koridora çıktığımda Vincent gitmişti. O gece eve döndüğümde dairemde değildi.

Seth ertesi sabah taburcu edildi ve ben de onunla birlikte işten eve döndüm.

"Şımartılmaya ihtiyacım yok, Thetis," dedi bana nazikçe - yine de sesinde *en ufak* bir kızgınlık belirtisi olduğuna yemin edebilirim. "Ben iyiyim. Kırılmayacağım."

Oturma odasında, kanepede yan yana oturuyorduk. Onun elinde dizüstü bilgisayar, benim elimde de bir roman vardı. Üzerinde bulunduğum sayfanın bir köşesini katladım ve kitabı kapattım.

Seth'e kırılacağını, ölümlü olmanın bu demek olduğunu söylemek istedim. Ona binlerce şey söylemek istedim, tıpkı hastanede söylemek istediğim gibi, ama bir kez daha duygularımı yuttum.

"Sadece sakın olman gerekiyor," dedim. "Ve çok çılgınca bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum."

"Doğru. Çünkü benim normal yaşam tarzım fiziksel olarak çok güçlü."

Haklıydı. Günlerinin çoğunu oturarak ve yazarak geçiriyordu. Bu şekilde başka bir atardamarı patlatması pek olası değildi.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum," dedim inatla. "Dün gece vuruldun, hatırladın mı? Bu buzun üzerine düşmekle aynı şey değil."

"Ona da aşırı tepki gösterdin."

"Seni önemsemek çok mu yanlış?"

İçini çekti ve işine döndü. Öfkeli sözcükleri geri ısırarak tek kişinin ben olmadığımı hissediyordum. Günün çoğunu bu şekilde, çok az konuşarak geçirdik. Ne zaman bir şeyle ilgilendiğini ifade etse -yiyecek, içecek, vs.- hemen atlayıp ona getirdim. Mükemmel bir hemşire/hizmetçiydim. Sonunda, akşam yemeği saatinde, kırılma noktasına yaklaşmış gibi görünüyordu.

"Arkadaşların bu gece bir şey yapmıyor mu?" diye sordu sertçe.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece soruyorum."

"Kart oyunu oynuyorlar." "Sen gitmiyor musun?"

"Hayır, burada seninle kalacağım." "Gitmelisin."

"Seni bırakmak istemiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

"O zaman beni de yanında götür."

"Ne?" Haykırdım. "Ama yapman gerek-"

"-Kolay ol, dinlen, kendimi zorlama. Biliyorum, biliyorum. Ama bak, burada bir tür kabin ateşi yaşıyorum ve dürüst olmak gerekirse, biraz dikkat dağıtmanın senin yararına olacağını düşünüyorum."

"Seth-"

"Georgina," diye araya girdi. "Bundan pek farklı olmayacak. Daha çok oturmak, ama-"

"Daha iyi bir arkadaş mı?"

"Kastettiğim bu değil," dedi.

Bir ileri bir geri gittik ve bunu yaparken, bu noktaya ne zaman geldiğimizi merak ettim.

"Aptalcaydı!" diye bağırdım. Herkesin kafası bana doğru döndü. Onları görmezden geldim, gözlerim Seth'teydi. "Aptalcaydı ve aptalcaydı ve-" Aklıma başka eşanlamlı sözcük gelmedi, ben de boş verdim. "Bunu yapmamalıydın. O

bana zarar veremezdi. Beni öldüremezdi. Bunu benim halletmeme izin vermeliydin!"

Seth'in böyle bir kargaşanın merkezinde olmaktan nefret ettiğini biliyordum ama bakışlarına şaşırtıcı derecede sert bir bakışla karşılık verdi.

"Georgina, karanlık bir sokakta silahlı bir adam vardı. Sen de onun önündeydin. O sırada aklımdan bir sürü mantıklı senaryo geçtiğini mi sanıyorsun? "Ah, bir bakalım. O ölümsüz, yani vurulsa bile endişelenecek bir şey yok."

"Evet," diye homurdandım. "Düşünmen gereken şey buydu."

"Düşündüğüm şey şuydu: 'Sevdiğim kadın tehlikede ve ona bir şey olduğunu görmektense kendim ölmeyi tercih ederim.'"

"Ama *bana hiçbir şey olmazdı!*"

"Sevdiklerinizi korumak temel bir insan içgüdüsüdür. Ölümsüz olsalar bile."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Çünkü insan olalı çok uzun zaman oldu," diye tersledi.

Vurulmuş gibiydim. Sandalyemden fırladım ve banyoya doğru yürüdüm. Gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyordu ve arkadaşlarımdan önünde görünmelerine izin vermeyi reddettim. Alnımı aynaya yaslayarak sakinleşmek için tüm standart numaraları yapmaya çalıştım. Derin nefes almak. Ona kadar saymak. Hiçbiri işe yaramadı.

Anlamadım. Anlamadım işte. Ve görünüşe göre, Seth de anlamamıştı. Neden anlayamıyordu? Vurulmak -kafamdan, kalbimden, her neyse- çok acıtacaktı. Acı dayanılmaz olurdu. Ama bir iki gün içinde iyileşirdim. Hayatıma devam ederdim.

Ama Seth yapmazdı. Bunun ne kadar ciddi olduğunu neden göremiyordu? Ölüm sonsuza kadardı. Gözlerimi sıkarak, Seth'in ölü görüntüsünü engellemeye çalıştım. Soğuk. Kıpırtısız. O kahverengi gözlerde artık kıvılcım yoktu. Artık benimkini tutacak sıcak bir el yoktu. İçimde bir hıçkırık yükseldi ve onu uzaklaştırdım.

Biraz daha derin nefes aldıktan sonra nihayet diğerlerinin yanına dönebileceğimi hissettim. Ama banyodan çıkıp köşeyi dönerek mutfığa doğru ilerlemeye başladığımda daha fazla bağırsık duydu. Hugh.

"Cesurcaydı, tamam mı? Asil. Yiğitçe. Altın yıldıza layık. Ama o haklı. Aptalcaydı. Çok aptalcaydı ve sen bunu fark etmediğin için daha da aptalsın."

"Anlıyorum," dedi Seth. Sesindeki yorgunluk ve bıkkınlığı duyabiliyordum. "Ölebilirdim. Biliyorum, tamam mı? Ama evrenin daha büyük işleyişini düşünmüyordum. *Onu* düşünüyordum."

"Hayır," dedi Hugh. "Değildin. Herkesin senin yerinde olmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmesinden bıktım usandım. Hepsi de onunla bu ilişkiyi yürütebilmenin ne kadar şaşırtıcı olduğundan bahsedip duruyorlar. Ama Tanrım. Gerçekten, bunun neresi zor? Güzel, zeki bir kız arkadaşın var.

yaşlanmıyor. O seni seviyor. Biliyorum seks yapamıyorsun ve herkes bu dünyanın sonuymuş gibi davranıyor, ama hadi. Sana başka bir yere gitmen için yeşil ışık yaktı. O kadar acı çekeceğini sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Seth.

"Demek istediğim, acı çeken *o*. Hayatının saatli bir bomba olduğunu biliyor. Ne kadar ömrün kaldı, belki elli yıl daha? Tabii önce bir hastalık ya da kaza seni almazsa. Elli yıl ve sen yoksun. Her gün bununla yaşamak zorunda, bir nefeste hayatının böyle sönebileceğini bilmek." Hugh'nun parmaklarını şıklattığını duydum. "Yaralanmadım. Yaralanmadı. *Gitti*. Senin yaşlanmanı, grileşmeni ve solup gitmeni izleyecek ve sonunda öldüğünde bu onu mahvedecek."

Bir an sessizlik oldu, sonra Seth'in kararsızca şöyle dediğini duydum, "Elli yıl onun hayatının kapsamıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Beni atlatacaktır. Herkesin bana hatırlatıp durduğu gibi, o ölümsüz."

"Bunun tek anlamı, yas tutmak için daha fazla zamanı olması. Eğer ona biraz olsun saygı duysaydın, bu aptal aşkı uzun zaman önce bitirirdin. Bu işe hiç bulaşmazdın. Başta kararsızdın ama şimdi dahil oldu. Senden vazgeçmeyecek. Dünyanın en büyük puştuna dönüşsen bile bunu yapmazdı - şu an sahip olduğu tüm bu romantik ideallerle değil. Çok kolay seviyor ve çok kolay inciniyor."

Sonunda ortaya çıkan sessizlikte kendimi hareket etmeye zorladım. Nippon hariç herkes gözlerini benden kaçırdı. Belli ki tüm bunlar hoşuna gidiyordu. Tekrar yerime oturdum ve kart oyunu başladı. Yine de hiçbirimiz gerçekten oyunun içinde değildik. Ortam kaskatı, sohbet zoraki ve durgundu. Bu, odadaki meşhur fil durumuydu. Peter beceriksizce yorulduğunu söylediğinde, geri kalanımız neredeyse koltuklarımızdan uçarak ayrıldık.

Paltomu giyerken Carter yanıma geldi.

Carter yumuşak bir sesle, "Seth kendi seçimlerini yapar, buna hakkı var," dedi. Melek bana her zaman tüylerimi diken diken eden o şekilde bakıyordu. Bu kadar çirkin bir beyzbol şapkası takan birinin gerçekten de böyle bir yeteneği olmamalıydı. Gerçekten, şapkaları nasıl oluyor da her zaman bu kadar kirleniyordu? "İstedğin kadar öfkelenebilirsin ama sonuçta ölümlüler hayatlarını kendi karar verdikleri şekilde yaşarlar. Buna karışmak bize düşmez."

"Tabii ki öyle," dedim. "Sizin yaptığınız bu. Hepimizin yaptığı şey bu. Cennet ve Cehennem savaşının tüm amacı bu - insanların hayatlarına bilerek müdahale ediyoruz."

"Evet, ama bu farklı."

"Hayır, değil." Onun ötesinde, Nippon'un Seth'e bir şeyler söylediğini gördüm. Harika. Şeytan muhtemelen onun ruhunu satın almaya çalışıyordu. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Carter'a döndüm. "Bak, gitmem gerek. Gördüğünde Get Along Çetesi'ne selam söyle."

Seth'i Nippon'dan uzaklaştırdım ve eve doğru yola çıktık. Hiç düşünmemiştim.

Aramızdaki şeyler Peter'ın evinde olduğundan daha rahatsız edici olabilirdi, ama araba yolculuğu yanıldığımı kanıtladı. Daha önce Seth'le benim evimde kalmasını konuşmuştuk ama I-5'e girdiğimde, "Biraz daha iş yapmak istiyorum. Eve gitmemin bir sakıncası var mı?"

Görünüşe göre fil de artık arabada bize katılmıştı. Sıkıca gülümsedim ve gözlerimi yoldan ayırmadım. "Elbette. Sorun değil."

Bölüm 16

Seth'i bıraktıktan sonra binaya girdiğimde, resepsiyonda çalışan adamın hâlâ çalıştığını görünce şaşırdım. Genelde akşam yemeği saatinde eve giderdi. Elindeki bir tomar kâğıt, bir tür zorunlu fazla mesaiye işaret ediyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Bayan Kincaid! Sizin için bir şeyim var."

Bir an boş bulundum, sonra kapımdaki günlük Post-it hatırlatıcıları hatırladım. Şu ana kadar toplam üç tane olmuştu. "Ah, evet," dedim. "Üzgünüm, henüz almaya fırsatım olmadı. Sürekli unutuyorum."

Çoktan pencerenin diğer tarafında bir şeyler aramaya başlamıştı. Tezgâhın üzerine kocaman bir kutu koyduğu sırada oraya doğru yürüdüm. Üzerindeki yazılar ters çevrilmişti ama yine de seçebiliyordum: NOEL AĞACI-AVUSTURYA KÖKNARI.

"Oh, dostum," diye homurdandım. "Bu birilerinin-"

Ama adam tezgâha *başka bir* kutu getirmekle meşguldü, daha küçük bir kutuydu ve yan tarafında içinde "önceden süslenmiş fiber optik ağacı" tasvir eden resimler vardı. Onu Avusturya köknarından biraz daha küçük bir başka kutu ve yine iki metreye iki metre olan daha küçük bir kutu izledi. Bu son iki kutu ışıltılı yeşil kâğıtlara sarılmıştı ve o kadar mükemmel bir paketleme işi yapılmıştı ki bunu dünyada sadece bir varlık başarabilirdi: Peter.

Masadaki adam kutuları inceledi. "Noel'i gerçekten seviyor olmalısınız." "Bu notların her birinin aynı paket için bir hatırlatma olduğunu sanıyordum." "Hayır. Her gün yeni bir tane. Yardım ister misin?"

Ağaçları daireme taşıdık ve oturma odasının zeminine bıraktık. Ona teşekkür ettim ve o gider gitmez Aubrey ortaya çıktı ve kutuları takip etmeye başladı.

"Çok fazla tanenbaum var," dedi arkamdan bir ses aniden.

Sıçradım ve arkamı döndüm. Yasmine. "Yapma bunu. Carter da aynı şeyi yapıyor."

"Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Kasıtlı değildi. Buraya yeni geldim." Kutulara doğru yürüdü, okumak için başını eğdi. Kot pantolon ve LSU sweatshirt giymişti, siyah saçları onu on yedi yaşında gösteren alametifarikası at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

Ceketimi çıkardım ve iç çekerek kanepeye uzandım. "Arkadaşım Peter, Carter benimkini yaktıktan sonra bir Noel ağacına ihtiyacım olduğu dedikodusunu başlattı. Sanırım herkes bunu yerine getirdi."

"Bekle," dedi. "Carter'ın Noel ağacınızı yaktığını mı söylediniz?"

"Evet, uzun hikâye."

"Kendini kötü hissediyor olmalı."

Çoktan süslenmiş olan küçük fiber optik ağacı işaret etti. Kutunun kenarına örümcekli, neredeyse okunaksız bir yazıyla kelimeler karalanmıştı:

G-

Bunu halledebileceğini düşündüm. Hazır ve süslü!

-C

P.S.-Ve alev geciktirici.

"Hmm," diye düşündüm. " 'C' de Cody olabilir."

"Hayır. Zayıf bir el yazısı denemesi olduğunu fark ettim. Bu Carter." "Tamam, melek tövbe ediyor. Ama diğerleri kimden?"

Çok geçmeden anladık. Birbiriyle eşleşen iki kutunun ambalajı Peter'ı çoktan ele vermişti. Büyük kutuda, gümüş simlerle hafifçe tozlanmış "kış yosunu yeşili" iğneleri olan çok güzel, çok pahalı bir ağaç vardı. Daha küçük olan kutuda ise mor ve fuşya renkleriyle uyumlu ışıklar ve süsler vardı. Anlaşılan Peter hediyesini kendi başıma süslemem konusunda bana güvenmemişti.

Avusturya köknarının kitapçı çalışanlarından geldiği ortaya çıktı. Maddie'den gelen kartta şöyle yazıyordu: *Sürpriz! Hepimiz yardım ettik. Artık bir Cimri olamazsın.* Seth'in yanı sıra diğer mağaza çalışanları tarafından da imzalanmıştı.

Kutuların arasında bir ileri bir geri baktım. "Bu bir Noel mucizesi. Hiç ağacım yoktu. Artık bir ormanım var."

"Hadi," dedi Yasmine. "Onları kurmana yardım edeyim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Buraya Vince ile buluşmaya falan gelmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Seninle konuşmak için buradayım." Uh-oh.

Noel ağaçlarını kurmayı gerçekten istemiyordum ama benden çok daha güçlü bir varlık istedi, ben de işe koyuldum. Carter'ın ağacı en kolay olanıydı çünkü tek yapmam gereken fişe takmaktı. Hemen altında priz olan bir pencere kenarına yerleştirdim. Ağacın fiber-optik iğneleri önce soluk pembe, sonra mor, sonra deniz mavisi, sonra da beyaz renkte yandı.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu bir lav lambasının Noel ağacı eşdeğeri."

"Beğendim," diye açıkladı Yasmine. "Çok cesur." Gerçekten heyecanlı görünüyordu. Noel sabahı bir çocuk olabilirdi. Bu kadar çok şey gördükten sonra

birçok Noel (ve ağaç) yaşasaydı, bunlar biraz eskimiş olurdu. Peter'ın ağacını işaret etti. "Hadi şimdi de süslü olanı yapalım."

Sonunda Konuşmaya başladığında "kış yosunu yeşili" ağaca mor ışıklar diziyoorduk.

"Vincent bana neler olduğunu anlattı." Işıkları bir dalın üzerinde dolaştırırken durakladı. "Adamının iyi olmasına sevindim."

"Ben de. Şanslıydı ... Vincent orada olmasaydı . . ."

Daha fazla sessizlik. Yasmine'in bununla nereye varmak istediğini tam olarak bilmiyordum. Tahminimce Vincent'ı birilerine anlatacağımdan endişe ediyordu. Ancak beni susturmak için diz kapaklarımı kırmakla ya da başka bir şeyle tehdit etmeyeceğinden kesinlikle emindim. Aslında, o zaman anladım ki istediği şey güvenceydi. Bu çılgınca ve şaşırtıcı bir fikirdi. Ne de olsa o bir melekti. Bir umut ve huzur varlığı, *başkalarının* teselli için dua ettiği bir varlık. Ama işte buradaydı ve bunu benden, cehennemin bir yaratığından istiyordu.

"Ciddiydim," dedim ona. "Ona söylediklerimde. Kimseye söylemeyeceğim."

"Sana inanıyorum," dedi, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. Melekler ne zaman Diğerleri doğruyu söylüyordu. "Ama ben bunu anlamıyorum. Neden? Neden söylemeyesiniz ki? Eğer üstleriniz -eğer Jerome- bildiğinizi ve söylemediğinizi öğrenirse başınız büyük derde girebilir." Vincent da aynı şeyi söylemişti. Bu doğrudu. "Sizinkiler böyle şeylere çok kızarlar."

"Ne yani, seninkiler bilmiyor mu? Öğrenirlerse affedici olurlar mı?"

Gözlerini benden kaçırdı ve dikkatini pembe bir cam güvercini asmaya verdi.

"Bak," dedim. "Cehennem için çalışıyorum ama başkalarının acı çekmesinden zevk almıyorum. Özellikle de ikinizden de hoşlandığım için. Başınızın belaya girdiğini görmek istemiyorum. Yaptığınız şeyin yanlış olduğunu bile düşünmüyorum. Tehlikeli belki ama yanlış değil."

"Hangi kısım? Sevgi dolu kısmı mı yoksa nefilim

kısım mı?" Omuz silktim. "Hepsi riskli."

Bana gülümsedi. "Nefilim hakkında oldukça sakın konuşuyorsun. Çoğu insan -bizim çevremizde- tepelere kaçır."

"Biriyle tanışmıştım. Onunla çıktım." Ağaca mücevherli mor bir küre astım. "Çok korkutucuydu, evet. Cinayete meyilli bir intikam duygusu vardı, bu da onun seksiliğini biraz azaltıyordu. Ama günün sonunda Bilmiyorum. O bir canavar değildi. Olduğu gibi doğmaktan kendini alamadı."

Roman'dan kurtulduğum için mutluydum, benden uzakta bir yerde olduğu için mutluydum. Hem bana hem de sevdiklerime karşı çok fazla tehdit oluştuyordu. Yine de onda çekici bulduğum bir şeyler vardı. Olaylar tam anlamıyla patlamadan önce birbirimize bağlanmamızın nedeni buydu. Cennet ve Cehennem'in oynadığı oyunlardan duyduğu bıkkınlığı anlıyordum. Beni alıp götürmeyi ve tüm bunlardan kurtarmayı teklif etmişti ve hala uyanıp bunu özlediğim günler oluyordu.

"Hayır," diye onayladı Yasmine. "Ne oldukları ellerinde değil. Ve bu onların suçu değil. Ama onların varlığı bizim hatalarımızı, zayıflıklarımızı hatırlatıyor." Ellerini önünde açık tuttu ve sanki cevapları varmış gibi onları inceledi. "Biz yüksek ölümsüzlerin hiçbiri zayıf olduğumuzun gösterilmesini istemeyiz. Sanırım bu bizim kibrimiz. Özellikle de melekler. Kimse mükemmel değildir ama öyleymişiz gibi davranmayı severiz." İç çekti ve ellerini bıraktı. "Bu işten çekip gitmeliyim. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Başımı kaldırdım. "Ama onu seviyorsun."

"Bazen birini sevmek, nihayetinde iyi olanı yapmak zorunda olduğunuz anlamına gelir. İstedikleriniz yerine ihtiyaç duyduklarınız."

"Sanırım. Ama bitirmek çok aşırı görünüyor. Bir yolu olmalı. Bilmiyorum, hepsine sahip olmanın."

Kapı açıldı ve Vincent içeri girdi. İkimizi de gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyordu, ama o zaman auralarımızı hissetmiş olmalıydı. Gözleri Yasmine'inkilerle buluştu ve sanki odada şimşekler çaktı. İkisi de ıslık ıslık, benim succubus cazibemle yarışabileceklerinden bile şüphelendiğim bir şekilde parlıyorlardı.

Yuletide Ormanım karşısında şaşkınlığını ifade etti ama bize yardım etmek için atladı ve etkinlik konusunda en az Yasemin kadar heyecanlı görünüyordu. İkisi birbirine hiç dokunmadı ama kahvaltıda da aynı şeyi fark ettim: birbirleriyle etkileşimlerinde bir yakınlık vardı. Dokunmalarına gerek yoktu. Aralarındaki ilişki çok açıktı ve diğer meleklerden hiçbirinin bunu fark etmemiş olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Belki de Yasmine'in melekler ve kibir hakkında söyledikleri gibiydi. Belki de melekler her zaman mükemmel olduklarını varsayıyor ve birbirlerinin kusurlarını göremeyecek kadar kör oluyorlardı, oysa benim gibi zayıflıklardan yararlanan biri neye bakması gerektiğini biliyordu.

Peter'ın ağacını bitirdik ve sonra geçen yıldan kalan süslerimi buldum - yangında yok olmayanları - ve onları kitapçının ağacında kullandım. Ormanlık cennetim nihayet tamamlandığında, Yasmine ve Vincent vedalaşıp ayrıldılar. Seattle'daki ilahi görevlerinin ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama bunun evrensel sonuçları olduğunu varsayıyordum. Evimi dekore etmek için askıya alınmış olması biraz tuhafıma gitmişti.

Kutuları temizlerken, Yasmine'in ihtiyaç duymak ve istemek hakkında söylediklerini düşündüm. Bazı açılardan, Seth ve benim yaptığımız da buydu. Seks yapmak istiyorduk. Bundan kaçınmamız gerekiyordu.

Ayrıca kendimi Andrew'u, başımı çok ağrıtan o sinir bozucu rahibi tekrar hatırlarken buldum. Geçen haftadan beri onun hikâyesi hakkında pek düşünmemiştim ama bedenim düşüncesizce ev işlerini tamamlarken, görüntüler zihnimde yeniden canlanmaya başladı.

Tüm çabalarımın rağmen, saflığın ve iradenin kalesi olarak kalmaya devam etti. Sinir bozucu olsa da, yine de oyunu eğlenceli kılmaya devam etti. Her ne kadar o zamanlar şimdiki kadar takdir etmesem de

onunla takılmaktan zevk alıyordum. İyi bir arkadaşı ve benim için sadece cinsel bir fetih olmaktan daha fazlasını ifade etmeye başladı. Onun da beni önemseydiği çok açıktı.

Güzel ve güneşli bir günde aramızın kötü olduğu anlaşıyordu. Çok net hatırlıyorum. Papazlık yaptığı kiliseye gitmiş ve onunla birlikte sebze bahçesinde oturmuştum. Piskoposumun benim için diktirdiği sarı ipek elbisenin bilincinde olarak topraktan uzak durdum. Andrew, daha az endişeli bir şekilde dizlerinin üzerinde çalışıyor, hiç tereddüt etmeden toprağı kazıyor - kelimenin tam anlamıyla - ve kilisenin küçük mahsulünü yetiştiriyordu.

"Bunu sizin için yapabilecek başka insanların yok mu?"

Parlak ışıktaki gözlerini kısarak bana baktı ve gülümsedi. "Hiçbir şey kendi başına bir şey yapmanın verdiği tatminle kıyaslanamaz."

"Sen öyle diyorsan."

O işine döndü, ben de sessizce oturup onu ve o altın öğleden sonrasının tembel manzarasını izlemeye devam ettim. Çok uzak olmayan bir yerden günlük koşuşturmanın sesleri geliyordu. Bu kasabayı seviyordum - succubus zamanımın çoğunu geçirdiğim büyük, yoğun şehirlerden güzel bir molaydı. Yine de eninde sonunda huzursuzlanacağımı ve biraz daha heyecanlı bir yere taşınacağımı biliyordum.

Andrew'a döndüm. "Thomas Brewer Cadwell'den yeni döndü. Orada herkesin hastalandığını söylüyor."

Andrew başını salladı. "İnsanlar her yerde hastalanıyor. Batıdaki pek çok kasabada salgınlar var."

"Endişeli misin?"

Omuz silkti. "Ne gelirse, o gelir. Hiçbirimiz Tanrı'nın iradesini değiştiremeyiz." Yüzümü buruşturdum. Sonraki nesillerin Kara Ölüm olarak adlandıracağı bu hastalık hakkında bir şeyler duymuştum. Hızlı başlangıç.

Kararmış deri. Şişmiş yumrular.

Teknik olarak bana zarar veremese bile, buraya yayıldığını görmek istemedim.

"Halkına böyle bir şey yaşıyorsa, Tanrı'nın ayinde söylediğiniz kadar merhametli olabileceğini sanmıyorum."

"Bu bir sınav, Cecily. Tanrı bizi her zaman sınar. Bu bizi daha güçlü yapar." "Ya da ölü."

Cevap vermedi.

"Gelirse ne yapacaksın?" Ben zorladım. "Geoffrey gideceğini söylüyor. Onunla gidecek misin?"

Kara kaşları şaşkınlıkla kalktı, sanki güneşin yarın tatil yapıp yapmayacağını sormuşum gibi. "Tabii ki hayır. Yani, piskopos olarak Geoffrey'nin görevlerini yerine getirmeye devam etmek için ne gerekiyorsa yapması gerektiğine eminim, ama ben? Ben insanlara hizmet ediyorum. İnsanlara hizmet etmeye devam edeceğim. Eğer hastalanırlarsa, onlara bakacağım."

Alaycılığım yerini şoka bıraktı ve ayağa fırlayarak ona doğru yürüdüm. "Bunu yapamazsın! Bunu hiç duymadın mı? İnsanlar bundan kurtulamaz. Yapılacak tek şey dışarı çıkmak ve akışına bırakmak."

Bu doğruydu. Buna acımasızlık diyebilirsiniz ama Liam'a müzayede sonrası buluşmamızda da söylediğim gibi, insanlık tarihi boyunca dünya salgın hastalıklarla bu şekilde başa çıkmıştı. Elbette bazı insanlar diğerlerini önemsiyor ve onlara hizmet ediyordu, ancak hastalık gerçekten korkunç bir hal aldığında, görünürde net bir cevap yokken, cehalet ve korku hüküm sürüyordu. O dönemin çoğı insanı en basit çözümü hastalıkla aralarına mümkün olduğunca mesafe koymak olarak görüyordu.

Andrew da ayağı kalktı, bana bakarken yüzünde sinir bozucu derecede bilge ve sakin bir ifade vardı. "Eğer yapman gereken buysa, o zaman yapmalısın. Benim yerim burası."

Uzanıp ellerini tuttuğumda aklımda baştan çıkarmak bile yoktu. Şaşkınlıkla irkildi ama bırakmadı.

"Bu aptalca," dedim ona ciddiyetle. "Bunu durduramazsın. Öleceksin ve ben bunu izleyemem."

"O zaman git. Geoffrey ile git. Ya da manastıra git. Orası ıssız bir yer. Orada güvende olursunuz."

Kaşlarımı çattım. "Yine mi o?"

"Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, hepsi bu." Ellerinden biri yukarı uzandı ve çenemi kavradı. "Ben de senin acı çektiğini görmek istemiyorum."

O anda ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Bedenlerimiz arasında oluşan sıcaklık, yukarıdan üzerimize vuran güneş ışığıyla yarışıyordu. Andrew da bunun farkına vararak geri çekilmeye çalıştı. Göğsümde alevlenen öfkeyle elini tuttum.

"Demek böyle bitmesine izin vereceksin? Tüm hayatını yoksulluk ve iffet içinde yaşayarak geçireceksin, sadece sızan yaralar ve çürüyen deriyle kokuşmuş bir ceset yığını içinde ölmek için mi?"

"Eğer Tanrı buysa-"

"Kes şunu," dedim öne doğru eğilerek. "Kes şunu. Anlamıyor musun? Tanrı'nın umurunda değıl. Dikkatini bile vermiyor."

"Cecily-"

Bitirmesine izin vermedim. Bunun yerine, ağzımı ağzına bastırdım ve vücudumu onunkine göre şekillendirdim. Daha önce başka birini öpmüş müydü bilmiyorum ama öpmediyse bile çabuk öğrenmişti. Benden hiç kopmadı. Aslında, dudakları benimkileri keşfederken, dilimin onunkilerle dans etmesine izin verirken, dudaklarında bir heves olduğuna yemin edebilirdim.

Ve ah, Tanrı yardımcım olsun, o kadar iyi ve asildi ki, sadece o öpücükten bile bir enerji patlamasının tadına vardım. İçime bal gibi aktı, görkemli ve tatlıydı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, sonunda öpüşmeyi kesen ben oldum, yine de vücuduna bastırılmış halde kaldım, kollarım onu sarıyordu.

"Bunun ne kadar aptalca olduğunu görmüyor musun?" Fısıldadım, dudaklarımız o kadar yakındı ki birbirimizin nefesini paylaşıyorduk. "Yaşamadan mı öleceksin? Dışarıdaki her şeyin tadına bakmadan mı? Gerçekten sadece acele mi edeceksin?"

böyle ölüme mi?"

Gözleri beni tartıyor, kendi elleri belimde duruyor. "Hayatımı tamamlamak için bedensel zevklere ihtiyacım yok."

"Yalan söylüyorsun," dedim ona. "İstiyorsun."

"İstemek ve ihtiyaç duymak iki farklı şeydir." Benden uzaklaştı ve ben aniden onun bedeni benimkine değmeden kendimi eksik hissettim. İkimizden de daha büyük bir bağın kısa süreli bir parıltısını hissettim ve sonra kayboldu. "Uzun bir hayat, boş ve amaçsızsa hiçbir şey ifade etmez. Sizin için önemli olan şeylerle dolu kısa bir hayat yaşamak daha iyidir."

"Sen bir aptalsın," diye tersledim. "Burada kalıp senin ölmeni izlemeyeceğim." "Git o zaman."

Ve yaptım.

Bölüm 17

Ertesi gün benim için işte sadece kısmi bir vardiyaydı, ancak işlerin ne kadar yoğun olduğunu görünce, kendimi sürüklemekte zorlanacağımdan şüphelendim. Seth kafede çalışmıyordu ama masamda bir not buldum. Belli ki daha önce oraya gitmişti.

Thetis-

Yapmam gereken işler var ama sonra görüşmek isterim. Seni özledim ve ayrılığımız hiç hoşuma gitmedi. Fırsat bulursan sonra gel. Bütün gece evde olacağım.

*Sevgi
ler,
Seth*

Benim de halletmem gereken bazı işler vardı ve onun notunu okuduktan sonra bir an önce halledip onu görmeye gitmek istedim. Ayrılmak üzereyken Maddie beni yakaladı ve gizlice tarih kitaplarının arasına götürdü. Şaşkınlık içinde gömleğinin yakasını aşağı doğru iterek omzunu ortaya çıkardı.

"Vay canına," diye şaka yaptım. "Sence de işler biraz hızlı ilerlemiyor mu?"

"Bak," diye fısıldadı, dantelli sütyen askısını işaret ederek ortaya çıktı. "Bu *kırmızı*."

"Öyle," diye kabul ettim, hâlâ biraz şaşkındım. "Bu bir numara."

"Ne?"

"Benim üç maceracı şeyim. Kırmızı bir sütyen aldım."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Ben Fikrimin saçma olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Gözlerini kaçırdı. "Öyle olduğunu düşünmüştüm ama sonra Seth'i duydum. Ona ne olduğunu. Sen de oradaydın, değil mi?"

En sevdiğim konu. "Evet, oradaydım."

"Bu seni korkutmadı mı? Yani... tam karşınızda: yaşam ve ölüm."

"Evet. Sayılır."

Başını sallayarak tekrar bana baktı. "Ne olduğunu duymak

O beni biraz sarstı. Sana maceracı olmanın o kadar kolay olmadığını söylemiştim ama birden belki de öyle olabileceğine karar verdim. Sadece kontrolü ele almam gerekiyordu."

Gülümsedim. "Kırmızı bir sütyenle."

Kızardı. "Hey! Tüm iç çamaşırların kırmızı ve yenilebilir olabilir, ama bu benim aldığım beyaz ya da siyah olmayan ilk sütyen."

Esprilerimi dizginledim ve ona gerçekten memnun bir gülümseme verdim. "Seninle gurur duyuyorum Maddie. Gerçekten gurur duyuyorum."

"Bana patronluk taslama," diye uyardı.

"Ben değilim. Harika görünüyor. Eşleşen iç çamaşırı aldın mı?" Şimdi gerçekten utanmış görünüyordu. "Bir tanga."

Islık çalma isteğimi bastırdım. "İyi iş, asker."

Kasalara geri dönmek üzere uzaklaştı. Birkaç dakika sonra omzumda ölümsüz bir imza ve bir dokunuş hissettim. Arkamı döndüğümde Tawny'nin kocaman göğsünün neredeyse yüzüme doğru itildiğini gördüm. Simon'da işe başladığını söylemek için aradığımdan beri succubus'tan pek haber alamamıştım. Nippon'ın poker oyunundaki varlığı hâlâ bir erkeği tavlayamadığının tek göstergesiydi.

"Georgina-" diye feryat etti, alt dudağı titriyordu.

"Hayır, hayır," diye araya girdim. Kolundan tuttum ve onu ofisime doğru sürükledim. "Burada olmaz."

O gözyaşlarına boğulmadan hemen önce kapıyı kapatmayı başardım.

İnledim. "Şimdi ne oldu?"

"Dün gece bir adamla tanıştım." Sandalyeme doğru fırladı ve göğüslerinin yüzüne çarpmaması bir mucizeydi.

Duvara yaslandım ve kollarımı koruyucu bir hareketle göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Tamam... bu kötü bir şey değil."

Bir hıçkırık yuttu ve yüzündeki rimel lekelerini temizlememek için elimden gelen her şeyi yaptım. Gerçekten, bu kadın ne kadar sürmüştü? "Harika zaman geçirdik... içki içtik, konuştuk falan."

"Bu da kötü bir şey değil."

Başını iki yana salladı. "Ama gecenin sonunda bana sadece arkadaş olmak istediğini söyledi."

"He-bekle. Arkadaşlık lafını yeni tanıştığın birinden mi aldın?"

Tawny başını salladı.

"Ona ne söyledin? Ona teklif ettin mi?"

"Evet. Ona benimle banyoda buluşmak isteyip istemediğini ve elimdeki yenilebilir naneli çikolata ısıtıcı jeli denemek isteyip istemediğini sordum."

"Sen-ne?"

Tawny çantasına uzandı ve bir tüp bir şey çıkarmaya başladı. Ona el salladım.

"Hayır, hayır. Onu görmeme gerek yok." "Ne yanlış gitti?" diye bağırdı.

"Şey ..." Gülsem mi ağlasam mı emin değildim. Tawny bunu asla başaramayacaktı. Asla. "Çok sert çıkmış olabilirsin. Ve dürüst olmak gerekirse ... şu jel olayı? Bu çok garip."

"Erkeklerin bu tür şeylerden hoşlandığını sanıyordum."

"Bazıları öyle... ama bilmiyorum. Ne tür bir adam? Yaşamak için ne yapıyor?"

"O bir kasiyer."

"Hmm. Tamam. O kadar da kötü

değil." "Blessed Images'da."

"Dini malzemeler satan bir dükkânda çalışan bir adama evlenme mi teklif ettin?" Haykırdım.

"İyi bir tane istedim," dedi bana. "Daha iyi bir yer yok."

"Aman Tanrım. Tawny . . ." Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Baştan çıkarmanın pek çok nüansı, pek çok taktiği ve stratejisi vardı. O bunların hiçbirini bilmiyordu ve cidden, öğrenip öğrenemeyeceğini bile bilmiyordum. "Sana striptiz kulübü işi buldum... Neden dini malzeme satan dükkanları dolaşıyorsun? Setlerinden sonra erkekler sana geliyor olmalı." Aklıma rahatsız edici bir şey geldi. "İş hâlâ sende, değil mi?" Simon'ın sözüne sadık kalacağına inanıyordum, ama onun gibilerden asla emin olamazdım.

"Evet..." diye mırıldandı. "Ama o adamlar değil-"

"Son kez! İyi olanları unut. Seçici olmayı göze alamazsın." Onu inceledim. Yine enerjisinin düşük olduğu belliydi. Kaşlarını çatarak Liam'la olan randevumu hatırladım. "Yani ... Tawny... Müzayedeci Nick'le işler gerçekten yolunda gitmedi mi?"

Masamın üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve yüksek sesle burnunu sümkürdü. "Hayır, hayır. Sana söylemiştim. Aradım ve ilgilenmediğini söyledi."

İnsanları okumakta iyiydim, çok iyiydim. Beni yıldız succubus yapan şey buydu. Ve o ağlamaklı mavi gözlere bakarak, bir aldatma işareti aradım. Herhangi bir işaret. Hiçbir şey bulamadım. Peki kim yalan söylüyordu? Tawny mi Liam mı? Ve neden ikisi de yalan söylesin ki? Liam'ın Tawny hakkında yalan söylemesi için bir neden yoktu. Tawny'nin Nippon'la işbirliği içinde olabileceğini düşündüm. Belki de sırf beni kızdırmak için işleri uzatmak istiyordu. Bu ikisi için de tehlikeli bir oyundu. Düşmanlığı Jerome'u kızdırmayı göze alacak kadar güçlü olamazdı. Ve Jerome'un Tawny'nin yöneliminin gizli amaçlar için kullanıldığını öğrenirse çok sinirleneceğini biliyordum.

Liam'ın onu Nick'le birlikte gördüğü günün ertesinde Tawny'nin enerjisinin seks sonrası hiçbir cazibe göstermediği gerçeği de vardı. Hiçbir şey almamıştı. Bu benim tek sağlam kanıtımdı.

Tüm bu düşünceler bir anda aklımdan geçti. Eğer Tawny bana gerçekten poker suratı takınıyorsa, bunu yapabilen tek kişinin kendisi olmadığını yakında öğrenecekti. Yüz ifademi kızgın ve kuşkusuz tutarak, "Tawny ... I . . . Sadece bunu anlamıyorum. Bunların hiçbirini."

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Sen benim akıl hocamsın ve benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?"

"Sana işi buldum! Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Belki birlikte dışarı çıkarız ve ... Tanrı yardımcım olsun, üçlü falan yaparız." Bundan daha korkunç çok az şey hayal edebilirdim ama bunlar umutsuz zamanlardı. Tawny'nin yüzündeki ifade de benzer duyguları gösteriyordu.

"Bundan emin değilim," dedi. "Bunu gerçekten yaptığımı sanmıyorum."

Gözlerini devirdim. "Bir yüzyıl sonra *her şeyi* yaptığınızı göreceksiniz."

Tekrar burnunu sümkürdü. "Şey Böyle bir şeyden önce kendi başıma denemeye devam etmek istiyorum. O zamana kadar ... sence ... sence yapabilir misin ..."

"Ne olabilir?"

"Bilirsin işte."

"Hayır, gerçekten istemiyorum." Ondan gelen bir istek her şey olabilir. Tawny yutkundu. "Yine şu öpüşme olayı."

"Hayır! Sana bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu söylemiştim." "Ama . . . ama . . . Çok düştüm."

Yine gözyaşlarına boğuldu. Ve evet, enerjisi düşüktü. Gerçekten düşük. Yarın sabaha kadar şeklini tekrar kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi. Hay sikeyim. Bu mümkün değildi. Burada bir oyun oynuyor olmalıydım, ama neden ve nasıl? Sırf beni kızdırmaya devam etmek için Nippon tüm bu zahmete değer miydi? Hay sikeyim.

"Bu son," diye homurdandım.

Hıçkırıklarının ortasında durdu.

"Gerçekten mi?" İçimi çektim.

"Buraya gel."

Dehşet duygusuyla onu tekrar öptüm. Rahatsızlığımın onu öpme eyleminden çok, kendimi tehlikeli enerji sınırlarına ittiğimi fark etmemle ilgisi vardı. Artık sabah olmadan enerjisini toplaması gereken kişi bendim. Ve eğer bir enerji düzeltilmesi yaparsam, muhtemelen hayalimdeki takipçi geri dönecekti.... Tawny hayat akışıyla birlikte şekil değiştirerek dağınık görüntüsünden kurtuldu.

"Teşekkürler Georgina! Sen en iyisisin!" Bana sarılmaya başladı ve Sarsılarak uzaklaştım.

"Sadece dışarı çık ve seviş, tamam mı?"

Doug tam o sırada kafasını içeri uzatıp yardımımı istedi. Neyse ki savaşa gittiğimi duymamış gibiydi. Tawny'yi görünce gözleri büyüdü. Konuştuklarımızı unutmaması konusunda onu uyararak dışarı çıkardım.

"Bekâr mı?" diye sordu, onun uzaklaşmasını izlerken. Deri pantolonu yukarı kalkmıştı.

"Evet," dedim. "Hem de çok. Ama çok bakımlıdır."

Kitapçıdaki incelememi bitirdikten sonra çeşitli ayak işlerini halletmek üzere yola çıktım. Sonunda Seth'in evine vardığımda, onu her zamanki gibi dizüstü bilgisayarını açık, kanepesinde boylu boyunca uzanmış buldum. İçeri girdiğimde doğruldu ve bilgisayarı kapattı.

"Hey, Thetis," dedi.

"Hey," dedim.

Yanına oturdum ve birbirimize bakarken sessizlik çöktü. Aramızdaki hava kızgın değildi ama aşkla da dolup taşmıyordu. Spekülatifti. Birbirimizi ölçüp biçiyorduk. Kazağımın V yakasına uzandı ve ben irkildim. Sonra parmaklarının yüzüğünü taktığım zincire değdiğini hissettim. Yüzüğü çıkardı ve parmak uçlarını yunusun üzerinde gezdirdi.

"Boynunun etrafında, ha? Ne bu, lise mi?"

"Öyle de olabilir," dedim, "henüz ikinci aşamaya bile geçemediğimize göre."

Gülümsedi ve yüzüğü bırakarak parmaklarını yanağıma götürdü. "Evet, öyle yaptık." İç geçirdi. "Son zamanlarda çok kavga ediyor gibiyiz, değil mi?"

"Evet." Tekrar kanepenin yumuşaklığına yerleştim. "Artık seksle ilgili bile değil."

"Bunu fark ettim. Aslında sıkıcı şeyler."

"Sıkıcı mı?"

Omuz silkti. "Bilirsin işte. Tipik ilişki şeyleri. Birbirimizle zaman geçirmek. Güven. İletişim. Aşk her zaman evrenin büyük güçlerinin bizi ayrı tutmasıyla ilgili değildir."

Tabii ölümlü bir yaşamla ölümsüz bir yaşam arasındaki uzunluk farkını göz önünde bulundurmazsanız. Seth'in yaşam süresinin son zamanlarda beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. İlk çıkmaya başladığımızda bu komplikasyonları entelektüel düzeyde anlamıştım ama yakın zamana kadar böyle içgüdüsel tepkiler vermemiştim. Vurulmasının da yardımı olmadı sanırım. Ve bundan bahsetmişken.

..

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim

ona. "Ne için?"

"Benim için hayatını riske attığın

için." "Ama yapamazsın-"

"Evet, evet. Bunu zaten yüz kere falan konuştuk. Eylemlerinizin bilgeliği ya da bilgisizliği bir yana, bu çok tatlı ve cesurcaydı ve .

.. ve, şey, teşekkür ederim."

Seth elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Bana teşekkür edecek bir şey yok."

Ayağa kalktım. "Duygusal şeyleri aradan çıkardığımıza göre artık işimize bakalım. Kıyafetlerini çıkar."

Seth başladı. "Wai-ne?"

"Şey," diye değiştirdim, "donun hariç." "Her şeye rağmen ikinci aşamaya mı geçiyoruz?"

"Sadece yap."

O soyunurken ben de mutfağından ve yanımda getirdiğim çantadan bir şeyler topladım. Oturma odasına döndüğümde

kanepenin ortasında sadece boxer'la oturuyordu. Yumuşak gri flanel. Çok güzeldi. Önünde yere oturdum ve yanımda bir tas ılık su taşıdım. Bir el bezini suya daldırdıktan sonra yavaşça ovmaya başladım.

ayaklarının üzerinde.

Seth birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra: "Beni İncil'e mi alıştırıyorsun? Biri İsa'nın ayaklarını yıkamadı mı?"

Bezi tekrar ıslattım ve bacaklarından birini yukarı kaldırmaya başladım. "Merak etme," dedim ona. "Bu suyu şaraba dönüştürmeni beklemiyorum. En azından ben bitirene kadar." El bezini Seth'in baldırının üzerinde gezdirdim. Zayıf kaslıydı ve kahverengi kıllarla kaplıydı. "Ayak yıkama geleneği İncil'den daha büyüktür. Yeni Ahit zamanlarından çok önce, birçok başka kültürde, her yerde bulabilirsin. Krallarda. Generaller. Hepsi bu muameleyi görmüş."

"Bir sürü kralın ve generalin ayağını mı yıkıyorsun?"

diye takıldı. "Evet, aslında."

"Oh. Şey. O ligde olduğumu sanmıyorum."

Gülümsedim ve diğer buzağıya geçtim. "Doğru değil. Şairler ve ozanlar eskiden krallar kadar saygınlığa sahipti. Birçoğunda bu da var."

"Eski güzel günleri özleyorum. Şimdi paramızı alabilirsek şanslıyız."

Sargılı yaradan kaçınmaya dikkat ederek kalçasını yıkadım. "Evet, doğru. Ama insanlar yazdıklarınızı beğenmezlerse başınızı kesmekle de tehdit etmiyorlar."

"Belli ki bazı eleştirilerimi okumamışsın." "Ben sadece iyi olanları okurum."

İki bacağı da bitirdim ve bezi suya bıraktım. Kaseyi uzaklaştırdım. Seth ayağa kalkmaya başladı ama ben onu geri ittim.

"Hayır. Daha bitmedi." Getirdiğim bir şişe masaj yağına uzandım ve ellerime biraz döktüm. Badem gibi kokuyordu. "Bu sadece seni temizlemek içindi."

Yıkama işlemini yaptığım kadar dikkatli bir şekilde, bir kez daha ayaklarından başlayarak yağı cildine masaj yaparak sürdüm. Yıkamak şehvetli olabilir, ama birini yağla ovmak iki kat daha şehvetli. Hatta üç kat. Aramızdaki hafif şakalaşma azaldı. Seth sadece izledi, ben yukarı doğru ilerlerken yüzünde merak ve tahrik vardı. Ve bakışlarıyla karşılaştığımda, bu duygulardan daha fazlasını gördüm. Gözlerindeki sevgi o kadar güçlüydü ki gözlerimi kaçırmam gerekti. Seth'in İngilizceyi inanılmaz bir şekilde kavradığı günler olmuştu ama bu becerisi bakışlarıyla bana anlattıklarının yanında hiçbir şeydi.

Bacaklarını bitirdikten sonra kanepede arkasına geçip sırtına ve göğsüne de çalıştım. Neredeyse dans ettiğim kadar uzun süredir masaj yapıyordum. Ne yapacağımı tam olarak biliyordum, tüm kas gruplarının nerede olduğunu ve onları nasıl çezeceğimi biliyordum. Seth'in sırtında ya kötü dizüstü bilgisayar duruşundan ya da stresten kaynaklanan çok fazla sertlik ve düğüm vardı. Belki ikisi de.

Sonunda iş tamamlanmıştı. Üzerimdeki ya da kanepedeki yağa aldırmadan arkasına yaslandı ve beni göğsüne çekti. Yanağım onun pürüzsüz, kaygan tenine yaslandı,

Badem ve Seth'in kokusu beni sardı.

"Ah, Georgina," diye iç geçirdi. "Keşke buna karşılık verebilseydim." "Vermişsin gibi yapacağım."

Tekrar iç çekti. "Rol yapmaktan nefret ediyorum." "Evet."

"Ciddiyim. *Gerçekten* nefret ediyorum."

Sesindeki sertlik beni ürküttü. Başımı yukarı kaldırdım. "İyi misin?" "Evet. Ben sadece ... Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Hayal kırıklığına uğradım.

sanırım."

"Cinsel olarak hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Elbette... ama bundan daha fazlası var. Bizi hiç düşündün mü ... sadece, bilirsin, belki bir kez yapmayı?"

"Hayır," dedim hemen. "Kesinlikle olmaz."

"Ben bu riski alırdım."

"Ateş etmek beynini uyuşturmuş. Her zaman güçlü olan sendin, hatırladın mı?"

"Silahlı saldırı bana hayatın ne anlama geldiğini düşündürdü, hepsi bu." Sesi tıpkı Maddie gibi çıkıyordu. Onun yaptığı böylesine aptalca bir hareket nasıl olur da bu kadar çok insana ilham verebilirdi? Çok mu bıkmıştım? Artık insanlarla ilişki kuramıyor muydum? "Yani, basit bir masaja bile karşılık veremiyorum. Benim için her zaman performans sergiliyorsun ... ama ne elde ediyorsun? Cinsel olarak hüsrana uğrayan sen olmalısın. Ek iş olarak yaptığın şeylerin bir önemi yok. Bazen Hugh'un haklı olduğunu düşünüyorum. Benden daha çok acı çekiyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Seks meselesi beni rahatsız ediyor ama üstesinden gelebilirim."

"Umarım yapabilirim," dedi Seth. "Hastanedeyken, tüm bu aksiyon dolu şeyler hakkında yazdığımı ama bunların hiçbirini yaşamadığımı düşündüğüm garip bir an yaşadım. O'Neill'in düzinelerce harika romanı var, ya benim? Benim bir tane bile yok."

"Berbat bir şey," diye kabul ettim. "Ama riskleri de göz önünde bulundurursak... şey. Böyle olması gerektiğini biliyoruz."

"Peki ya diğerleri?"

"Hmm?"

Seth yüzüme bakabilmek için hafifçe yana kaydı. "Gerçekten ölmemi düşünüyor musun? Benim için endişeleniyor musun?"

"Bazen."

"Sonunda sana acı mı çektireceğim?"

"Hayır," dedim kayıtsızca. "Tabii ki hayır."

Beni tekrar göğsüne çekti. "Seni seviyorum Georgina. Bana bu hayatta bulmayı umduğumdan daha fazla neşe veriyorsun. Seninle birlikte olmak istiyorum. . ." Bir elini saçlarımda gezdirdi ve parmaklarının arasında dolaştırdı. "Ama yarardan çok zarar getirecekse olmaz. Canının yanmasını istemiyorum. Hayatımın geri kalanını bedenim ve ruhum için endişelenerek geçirmeni istemiyorum. Ağlamayı istemiyorum

Ben gittiğimde."

Boğazımda bir yumru oluştu ve o anda gerçekten ağlamaya başlayabileceğimi düşündüm. Sesinde bir şey vardı, tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı beni korkutan garip ve uğursuz bir nota. Parmaklarımı tenine gömdüm ve kendimi ona daha da yakınlaştırdım.

"Artık yok," diye fısıldadım. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Konuyla ilgisi yok."

Seth beni sıkıca kavradı ve cevap vermedi. Daha sonra çok az konuşarak yatağa gittik. Bana sarıldı, başını göğsüme yasladı. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, kokusunu ve hissini içime çektim. O uykuya dalarken, hayata anlam katan şey hakkında söylediklerini düşündüm. İstemek ve ihtiyaç duymak hakkında düşündüm.

Ve o anda ihtiyacım olan şey enerjiydi. Tawny beni mahvetmişti ve doğduğum bedene geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. Hâlâ Seth'in saçlarına dokunurken, eğilip onu öpmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. *Gerçekten* öpmenin. Ve onu öpmek ve onu öpmek ...

İstemek ve ihtiyaç duymak.

Üzüntüyle yataktan kayarak çıktım. Seth'in uykusu ağırdı ve sadece yan yattı, uyanmaya hiç yaklaşmadı. Hüzünlü bir bakışla evden çıktım ve son enerjimi farklı bir şekle girmek için kullandım. Bir kurban bulmak zor olmadı -Tawny olayının ne kadar saçma olduğunu daha da pekiştirdi- ve iki saatten kısa bir süre içinde Seth'in yatağına geri döndüm ve yeniden şarj oldum. O ürkütücü ses benimle konuşmuyordu, bunun için minnettardım. Üzgün ama tatmin olmuş bir şekilde uykuya daldım.

Ve rüya gördüm.

Bölüm 18

Hayalimdeki ben mutfaktan çıkıp ağlama sesine doğru koşmaya başladı. Aubrey ve gizemli kedi ani hareketime şaşırarak başlarını kaldırdılar. Küçük kız oturma odasının diğer tarafında, keskin köşeli bir sehpanın yanında yere oturmuş, küçük elini alnına bastırmıştı. Feryat ederken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Bir anda rüyamdaki ben dizlerinin üzerine çökmüş ve küçük kızı sımsıkı kucaklamıştı. Diğer Georgina'nın hissettiklerini hissedebiliyordum ve kollarımdaki o yumuşak, sıcak bedenin hissiyle neredeyse ben de ağlayacaktım. Hayalimdeki ben kızı sallıyor, dudaklarını ipeksi saçlarına değdirirken yatıştırıcı, anlamsız sözler mırıldanıyordu. Sonunda kızın hıçkırıkları kesildi ve başını hayalimdeki benin göğsüne yasladı, sadece sevmekten ve sallanmaktan memnundu.

Gözlerimi açtım ve Seth'in düz beyaz tavanına baktım. Yanımda yatıyordu, bedenimin yanında kıvrılmıştı ve hâlâ masaj yağı kokuyordu. Uyanırken bile rüyanın görüntüleri hâlâ güçlü ve çok gerçekti. Kızımın saçlarının nasıl hissettirdiğini, nasıl koktuğunu, kalbinin ritmini *tam olarak* biliyordum. Kendi kalbim onun için o kadar çok özlem duyuyordu ki, dün geceki enerjinin artık yok olduğu gerçeğini neredeyse görmezden gelebiliyordum.

Bu gerçek bir soruna dönüşüyordu.

Seth'i nazıkçe üzerimden iterek doğruldum. Ama bu son rüya hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışırken, garip bir düşünce kafamın arkasına baskı yapmaya devam etti.

Erik. Erik'i düşünmeden edemiyordum. Özel bir şey de değildi. Belirli bir sorun yoktu. Ama ne zaman başka bir şey düşünmeye çalışsam -işim, enerji kaybı, Seth- aklıma Erik'in yüzü geliyordu. Anlamıyordum ama bu beni endişelendiriyordu.

Yataktan çıkarken Seth'in kolları bana uzandı ama ben ustalıkla onlardan kaçtım. Çantamdan cep telefonumu alarak oturma odasına doğru yöneldim. Arcana, Ltd'yi aradığımda kimse cevap vermedi. Saat neredeyse ondu... Genellikle o saatlerde açık olurdu. Erik'in ev numarasını bulmak için bilgi hattını aradım ama numara kayıtlı değildi.

İçimde bir korku hissi oluşmaya başlamıştı. Çaresiz, Dante'nin dükkanını aradım. "Dante, sanırım Erik'e bir şey oldu, ama evi bende yok. sayı ve-"

"Whoa, whoa, succubus. Yavaşla biraz. Baştan başla."

Geri çekilerek tekrar rüya gördüğümü ve takıntılı bir şekilde uyandığımı anlattım.

Erik ile.

"Belki bir şey yoktur, ama boğulma olayından sonra Bilmiyorum. Sizde ev numarası var mı?"

"Evet," dedi Dante birkaç dakika sonra. "Anlıyorum. Ben Onu sizin için kontrol edeceğim ve sizi tekrar arayacağım."

"Teşekkürler, Dante. Ciddiyim."

Uykulu bir Seth yatak odasından çıkarken bağlantıyı kestim. "Dante kim? Bu Inferno'ya yapılan ödemeli bir arama mıydı?"

"Suçlamaları kabul etmeyecekler," diye mırıldandım, hâlâ sıkıntılıydım. Seth'in yüzü ciddileşti.

"Sorun nedir?"

Tereddüt ettim, ona Dante'den bahsetmekten korktuğum için değil, onun da bu işe bulaşmasını isteyip istemediğimi bilmediğim için.

"Ölümsüz entrikalar içeriyor," diye uyardım. "Ve evrenin yüksek işleyişini."

"Ben böyle şeyler için yaşıyorum," dedi alaycı bir ifadeyle ve koltuğuna yerleşti. "Anlat bana." Ben de anlattım. İlk enerji kaybımı biliyordu ama diğerlerini bilmiyordu. Ona rüyaların içeriğinden bahsetmedim, sadece enerjimi tükettiklerini söyledim. Ayrıca kendi kendini gerçekleştiren kehanetleri ve bir sabah nasıl nemli uyanıldığını ve bugün Erik'i düşündüğümü anlattım. Bitirdiğimde, ona baktım

cep telefonunu suçlayıcı bir şekilde.

"Lanet olsun. Neden aramıyor?"

"Neden bunu bana hep son dakikada söylüyorsun?" diye sordu Seth. "Bir süredir sana sorun çıkarıyordu. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu sanıyordum."

"Seni rahatsız etmek istemedim. Ölümsüzlük konusunda ne kadar komik olduğunu da biliyorum."

"Sizi etkileyen, size zarar verebilecek şeyler beni rahatsız etmiyor. Yani, evet, var, ama konu bu değil. Bunların hepsi topluma geri dönüyor-"

Telefon çaldı.

"Dante?" Heyecanla sordum. Numarayı kontrol etme zahmetine bile girmemiştim. Ama arayan oydu. Sesi acımasız geliyordu.

"Buraya gelmen gerek. Erik'e." "Dükkân mı?"

"Hayır, onun evi. Buradaki evime yakın."

"Neler oluyor?"

"Sadece buraya gel."

Dante bir adres ve yol tarif etti. Hızlı bir şekilde değiştirmeye giyinmiş ve bir anda kapıdan çıkmaya hazır hale gelmiştim. Seth beklememi söyledi ve bir dakikadan kısa bir süre içinde -benim kadar iyi olmasa da yine de iyiydi- o da hazırды.

Erik'in kendine ait bir evi olduğunu hiç düşünmemiştim. Benim için her zaman dükkânında var olan biriydi. Adres, dükkândan yaklaşık bir mil uzaktaydı.

Dante's, eski ama bakımlı bir mahallede. Erik'in evi Seattle mahallelerinde çok yaygın olan küçük bungalov tiplerinden biriydi ve ön bahçe kış için uykuya yatmış güllerle doluydu. Merdivenlerden çıkarken, Erik'in yazın çiçeklerle ilgilendiği kısa bir hayal kurdum.

Ben daha kapıyı çalamadan Dante kapıyı açtı. Acaba beni hissetmiş miydi yoksa bizi pencereden mi görmüştü? Seth'in varlığına özel bir tepki göstermedi ve bizi evin tek yatak odasına doğru götürdü.

Evin içi bir süredir güncellenmemiş gibi görünüyordu. Aslında mobilyaların çoğu bana yirminci yüzyıl ortası stillerini hatırlatıyordu. Kaba kumaşlı ekose bir kanepeler. Yetmişlerin altın renginde yıpranmış kadife bir koltuk. Renkli yayın yapabildiği şüpheli bir televizyon.

Yine de bunların hiçbirisi bende herhangi bir tepki yaratmadı. Beni şaşırtan şey, kitap rafında duran çerçeveli bir resim oldu. Çok daha genç bir Erik'i gösteriyordu.

-Belki de kırklı yaşlarındaydı; koyu teninde daha az kırışıklık vardı ve siyah saçlarında hiç ak yoktu. Kolunu iri gri gözleri ve onunki kadar büyük bir gülümsemesi olan otuzlu yaşlarında esmer bir kadına dolamıştı. Durduğumda Dante beni dürttü, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Gel hadi."

Erik yatakta yatıyordu. Rahatlamıştım, yaşıyordu. O ana kadar ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim. Yüzeye çıkmasına izin vermesem de bilinçaltım en kötüsünden korkmuştu.

Ama canlı ya da değil, gerçekten de pek iyi görünmüyordu. Terliyor ve titriyordu, gözleri kocaman ve yüzü solgundu. Sığ nefes alıyordu. Beni görünce irkildi ve yarım saniye boyunca gözlerinde dehşeti gördüm. Sonra korkusu kayboldu ve zayıf bir gülümsemeye çalıştı.

"Bayan Kincaid. Sizi düzgün bir şekilde karşılayamadığım için beni bağışlayın." "Tanrım," diye soluk soluğa yatağın kenarına oturdum. "Ne oldu? Sen

Tamam mı?"

"Olacağım."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak onu inceledim. "Saldırıya mı uğradın?"

Bakışları Dante'ye kaydı. Dante omuz silkti.

"Bir bakıma öyle," dedi Erik sonunda. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Dante duvara yaslandı, daha önce olduğundan biraz daha az ciddi görünüyordu. "Bilmecelerle zamanını boşa harcama, ihtiyar. Dökül bakalım."

Erik'in gözleri kısıldı, derinliklerinde bir parça ateş parladı. Sonra bana döndü. "Fiziksel değil ama zihinsel bir saldırıya uğradım. Bu gece bana bir kadın geldi ... hortlak gibi, insanlık dışı ... enerjiyle sarmalanmış. Bazen senin parladığını gördüğüm o güzel, büyüleyici enerji gibi." Çok tatlıydı.

seks sonrası çekiciliğimi tarif etmenin bir yolu.

"Yarasa kanatlı ve alev gözlü müydü?" Dante'nin succubi'nin mitolojik tanımıyla ilgili uzun zaman önce yaptığı şakayı hatırlayarak sordum.

"Korkarım bir succubus değil. O daha kolay olabilirdi. Hayır, bu Nyx olduğuna inanıyorum."

"Nyx mi dedin?" Elbette öyle demişti ama ben anneleri hakkında değil, Oneroi hakkında konuşmaya başlamasını bekliyordum. Nyx hiç mantıklı değildi. Rüya ruhlarının yatak odanızda ve rüyalarınızda belirmesi başka bir şeydi. Bildiğimiz dünyanın yaratılmasında rol oynamış, kaosun korkunç ilkel bir varlığının yatak odanızda belirmesi ise tamamen farklı bir konuydu. Bu, Tanrı'nın işe giderken waffle yemek için uğradığını söylemek gibi bir şeydi. Belki de Erik hâlâ sayıklıyordu.

"Nyx," diye onayladı, düşüncelerimi tahmin ettiğine şüphe yoktu. "Kaos'un ta kendisi. Ya da daha doğrusu Gece'nin ta kendisi."

Dante köşeden usulca güldü. "Artık hepimiz boku yedik."

"O Oneroi'nin annesi," diye hatırlattı Erik bana. "Ve rüyalar onun tek alanı olmasa da, o da onlarla bağlantılı."

"O zaman ..." Çıkarımları kavramaya çalıştım. "Bana olanlardan onun sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Neredeyse mantıklı," dedi Dante.

Erik görünüşe göre aynı fikirdeydi. "O zamanla ve evren için var olan sayısız potansiyel kaderle bağlantılı. Kader ve zaman sonsuza dek kaosa - entropiye - yaklaşıyor ve o da bundan besleniyor. Bizi nihai parçalanmaya daha da yaklaştırmak için dünyada bundan daha fazlasını yaratmaya çalışıyor. Ancak böyle bir şeyi gerçekleştirmekten çok uzakta, bu yüzden küçük kaos eylemleriyle yetiniyor."

Anlayamadım. "Rüyalarım ve enerji kaybım kaos eylemleri mi?"

"Hayır." Erik tekrar Dante'ye baktı. "Senin onun enstrümanı olduğuna inanıyoruz. Uzayla olduğu kadar zamanla da bağlantılı olduğu için geleceğin parçalarını görme yeteneğine sahip. Ve bu dünyada kaosa yol açmanın ölümlülere geleceği göstermekten daha iyi bir yolu yok. Bu tür vizyonlar tüketici olduklarını kanıtlar ve belirli bir şekilde hazırlanırlarsa, bir kişiyi deliliğe sürükleyebilirler. O kişi bunu saplantı haline getirecek, ya durdurmak ya da aslında olmaması gereken bir şekilde ortaya çıkarmak için mücadele edecektir. Her iki eylem de nafiledir. Gelecek olması gerektiği gibi gerçekleşir. Onu değiştirmeye çalışarak, sadece çok daha hızlı gerçekleşmesini sağlarız."

"Oidipus hikayesi gibi," diye belirtti Seth. "Babasının kehanetin sonucunu değiştirme çabaları aslında bunun gerçekleşmesine neden oldu."

Erik başını salladı. "Aynen öyle."

Şimdi ben de anladım. "Tıpkı ortağının vurulduğunu gören polis gibi. Ve onun Sound'u yüzerek ailesine fayda sağladığını gören adam." "Nyx böyle çalışır. Onlara gösterdiği her şey doğru... sadece doğru değil

bekledikleri şekilde. Ölümlülere kendi geleceklerini -sonunda *kendi* getirdikleri gelecekleri- göstermenin getirdiği çılgınlık ve yıkım onu besliyor."

"Ama ben nereye uyuyorum?" diye sordum. "Bana geleceğimi göstermiyor ya da bana çılgınca şeyler yaptırmıyor."

"Teori burada bitiyor, succubus," dedi Dante. "Sen de bunun bir parçasısın, kesinlikle. Ve tüm bunları yapmak için sana ihtiyacı var ... ama bunun mekaniğini bilmiyoruz."

"Bu delilik," dedim boş boş. "Ben her şeye gücü yeten ilkel bir tanrının kaos ve yıkım dalgasının aracıyım."

"Bu biraz aşırı oldu," dedi Dante neşeyle. "Google için falan çalışmıyorsun ya."

Seth nazikçe omzuma dokundu. "Bir soru sorabilir miyim? Kafam karıştı... yani, nasıl oluyor da bunun farkına yeni varıyorsun? Nyx.

. . orada mı? Yani, eğer iddia ettiğin kadar güçlüyse. Bilmiyorum. Neden onu hemen düşünmedin? Neden bu daha önce olmadı?"

"Çünkü o kilit altında," dedim. "Ya da öyle olması gerekiyor. Cennet ve Cehennem'in dünya için kendi gündemleri var; onun serbest kalmasını ve her şeyi mahvetmesini istemiyorlar. Eğer bu oysa, nasıl serbest kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Melekler tarafından korunması gerekiyordu ve eğer bunu yapabilecek bir grup varsa-" İniliye dönüşen bir nefes verdim.

Diğerleri bana baktı. "Sorun ne?" diye sordu Seth.

"Bu yüzden buradalar," dedim. "Ben tam bir aptalım. Kasabada korkunç bir melek alayı var. Bir şey aradıklarını biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum." Bu aynı zamanda Vincent'ın yerel haberlere olan ilgisini de açıklıyordu - onlara bir iz sağlayacak Nyx desenlerini arıyordu. Hatta benim polis hikâyesiyle ilgili bildiklerimin peşine düşmeye başlamıştı ama Seth'in vurulması ve bir nefilim olarak ortaya çıkması hepimizin dikkatini dağıtmıştı.

"Evet, çok iyi iş çıkarıyorlar," dedi Dante.

Erik'in yatağının yanından kalktım. "Onlara bildiklerimizi anlatmalıyım. Belki bana ne yaptığını anlarlar."

"Dikkatli ol," diye uyardı Erik. "Artık şüpheleniyor. Sanırım bu yüzden peşime düştü. Bu işi araştırıyordum ve başarılı olmamı istemedi."

Birden aklıma başka bir şey geldi. "Erik . . . sana bir imgelem mi gösterdi?" Başını salladı.

"Neydi o?" Her ne olduysa, korkunç bir şey olmalıydı. Dante onu bulduğunda şok geçirdiği belliydi.

Erik bana baktı ve bir an için, odaya ilk girdiğimde gösterdiği dehşetin bir parıltısını gördüm. Sonra kayboldu.

"Önemli değil, Bayan Kincaid. Beni korkutmak, size yardım etmemi engellemek istedi . . . ama işe yaramadı. Gelecek olması gerektiği gibi gelişecek."

Şüpheli bakışlarımı görünce tekrar gülümsedi ve kapıyı işaret etti. "Benim için endişelenmeyi bırak. Ben iyi olacağım. Daha kötü bir şey olmadan git melek arkadaşlarını bul."

Seth ve Dante'yle birlikte diğer odaya geçmeden önce ona hızlıca sarıldım. Bir kez daha Erik ve kadının resmini incelemek için durakladım. Erik'i her zaman dükkânında yaşarken hayal ettiğim gibi, herhangi bir özel hayatı olduğunu da hiç düşünmemiştim. Belli ki bu benim açımdan aptalca bir düşünceydi. Kimdi bu kadın? Karısı mı? Sevgilisi mi? Sadece bir arkadaş mı?

Yanımdaki Dante elini Seth'e uzattı ve kendini tanıttı. İki adam birbirini süzdü.

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi Dante neşeyle. "Bu sabaha kadar senin adını hiç duymamıştım," dedi Seth.

Gözlerim hâlâ fotoğraftaydı. Çerçevenin kenarına yakın bir yerde fotoğrafta bir kırıksıklık fark ettim. Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum ama çerçeveyi kaldırdım ve fotoğrafı çıkardım. Fotoğrafın sağ üste birlik kısmı katlanmış, Erik ve kadınla birlikte olan bir başka kişiyi gizlemişti. Dante.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Dante resmi ve çerçeveyi benden aldı ve yeniden birleştirdi. "Bunun için zaman yok, succubus."

"Ama-"

"Şu anda sizin merakınızdan daha önemli işlerimiz var."

Erik'in kapalı yatak odasının kapısına tedirgin bir bakış attım. Dante haklıydı. "Sence belki ..."

Dante sorumu tahmin ederek içini çekti. "Evet, succubus. Bugün onu kontrol edeceğim."

Bir an için yüzünde bir şey gördüğümü sandım... sadece beni istemeye istemeye alaya almadığı bir şey. *Belki* -belki- Erik'i de önemsiyordu. Garipti ama fotoğrafta hepsi oldukça mutlu görünüyordu. En kötü düşmanlar genellikle dost olanlardı. Bu Erik-Dante bulmacası gittikçe daha da garipleşiyordu.

Arkamı dönmeye başladım, sonra Dante seslendi, "Oh, hey. Artık bunun ne olduğunu bildiğimize göre muhtemelen senin tilsimini yapabilirim."

Sonunda yeniden güvenli rüyalar görebileceğim düşüncesiyle içimde umut kabardı. "Gerçekten mi?"

"Eğer hâlâ istiyorsan," diye ekledi ihtiyatla.

Sanırım kurnazca benim şüphecililiğime gönderme yapıyordu - ki bu şüphencilik tamamen ortadan kalkmamıştı. Yine de, artık avcıma bir isim bulduğuma göre, alabileceğim her türlü korumayı almak için her zamankinden daha fazla endişeliydim. "Kesinlikle. Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan."

"En azından teoride. Nyx öyle sıradan bir ruh değil. Ne yapabileceğime bakacağım."

Seth'i evine geri götürdüm, biraz araştırma yapabilmek için onu bırakmaya can atıyordum. "Gidip melekleri bulmalıyım," dedim ona. "Sana sonra yetiştirim."

"Yani bu gece film yok mu?"

"Ben-ne? Oh, lanet olsun." Yaptığımız planları unutmuştum. Sadece bir gece burada gösterilecek bir bağımsız film için bilet almıştı. "Özür dilerim. . . Gerçekten üzgünüm."

"Eh," dedi Seth alaycı bir ifadeyle, "ölüm kalım meselesi olduğunu düşünürsek, sanırım bu seferlik affedebilirim."

"Ne yapmalısın biliyor musun? Maddie'yi almalısın. Ona hâlâ bir randevu borçlusun."

Gülümsedi. "Dünyanın en iyi kız arkadaşına sahibim, beni her zaman başka bir kadının kollarına itmeye çalışıyor."

"Ben ciddiym! İstenmediğini hissediyor. Ondan hoşlanmadığını düşünüyor."

"Ondan çok hoşlanıyorum. Her şey çok garip, hepsi bu. Sanırım Terry'nin sinemaya gidip gidemeyeceğine bakacağım. Bana öyle bakma," diye uyardı.

"Onu yine de bir yere götüreceğim. Sadece buna değil."

Vedalaştık ve Seth beni daha sonra kontrol edeceğine söz verdi. O gittikten sonra koruyucu meleklerimi bulmak için yola koyuldum.

Bölüm 19

Onları bulmak o kadar kolay değildi. Evimde kimse yoktu ve Vincent da telefonuna cevap vermiyordu. Belki öğlen içmeye karar vermişlerdir umuduyla Cellar'a gittim. Olmadı. Bar çoraktı, sadece barda oturan birkaç sıkılmış müşteri vardı.

Hayal kırıklığına uğrayarak Hugh'u aradım ve kendi kaynaklarımdan yardım alma zamanının geldiğine karar verdim.

"Jerome daha dönmedi mi?"

"Hayır," dedi şeytan. "Ona ihtiyacın var mı?"

"Sayılır."

"Sayılır mı?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Bir toplantı için şehirdeyim. Öğle yemeği yiyip açıklamak ister misin? Neredeyse senin evinin bir alt sokağındayım. Seninle orada buluşur, yemeğe gideriz."

Peter'in evinde Seth ve benimle ilgili patlamadan beri Hugh'la ilk kez konuşuyordum. Olayın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ama başka bir ölümsüz kaynaktan geri bildirim almak istiyordum. Ayrıca, seçeneklerim hızla tükeniyordu.

Ortaya çıkması sadece on dakika sürdü ama bir saat gibi geldi.

"Vay anasını," dedi Hugh, içeri girdiğinde Noel ağaçlarını fark ederek. "Dairen bir milli park gibi."

"Sessiz ol."

"Ben ciddiym. Burada çalışan bir korucuya ihtiyacınız var." "Hadi. Gidelim."

Caddenin aşağısındaki bir şarküteriye yürüdük. Yemeğimizi yiyip oturduktan sonra ona Jerome'a neden ihtiyacım olduğunu anlatmaya başladım. Nyx hikâyesini bitirdiğimde Hugh'nun neşesi azalmıştı.

"Kahretsin," dedi kocaman bir Reuben ısırarak. "Her şeye rağmen Jerome'u rahatsız etmeye degebilir."

"Nerede o?" Ben sordum. "Başka bir eğitimde mi?"

Hugh omuz silkti. "Tam olarak emin değilim. Bu konuda belirsizdi. Grace ve Hiroko onun başka bir iblisle 'kişilik çatışması' yaşadığını ve bunu çözmeye gittiğini ima ettiler."

"Oh, Tanrım," dedim. "Düello değil mi?"

"Bilmiyorum. Umarım öyle değildir. O çılgın sürtükler oldukça kendini beğenmiş görünüyor, bu yüzden muhtemelen tüm bu olanlardan bir güç oyunu çıkarmak için bir fırsat umuyorlardır."

Bu. Nasıl olduklarını bilirsin. Yine de ... muhtemelen bu konuda yardım almak için onlara gidebilirsiniz."

Yapabilirdim... ama Jerome'un tuhaf bir şeyler çeviriyorsa, onun yardımcılarıyla içli dışlı olmak ve muhtemelen bir şekilde kullanılmak istemedim. İki iblis onun için çalışıyordu ama terfi etmek için her fırsatı değerlendiriyordu ve siyasi sarsıntılar dünyamızı sarstığında herkes birbirini sömürmekte gecikmiyordu.

"Melekleri bekleyeceğim," dedim. "Enerji düzeltmelerimi aralıklı yapabildiğim sürece bir sorun çıkmayacaktır. Carter ve arkadaşlarını bir iki gün içinde bulamazsam, Grace ve Hiroko ile konuşmayı düşüneceğim."

Hugh, "Eğer gerçekten ihtiyacınız varsa ona ulaşabilirim," dedi.

Sesindeki tedirgin tona gülümsedim. "Evet, ama sana verilen talimat ne pahasına olursa olsun onu rahatsız etmemen yönündeydi, değil mi?"

Şeytan başını salladı.

"Sorun yok. Melekleri bekleyeceğim. Grace ve Hiroko'ya gitmem gerekirse, Jerome'u rahatsız etmeye değip değmeyeceğine onlar karar verebilir. Yani, kanıtlar oldukça sağlam ... ama eğer yanılıyorsak ve bir şey çıkmazsa ... Jerome iki insanın sözüne dayanarak onu rahatsız ettiğim için çok kızacak."

"Hepimize kızgın."

"Evet." Sandviçimi bir arada tutan kürdanla sandviçimde boş yere delikler açtım.

"Korkuyor musun?" diye sordu Hugh. "Nyx'ten mi?"

"Evet, öyleyim. Herhangi bir şeyin uykumu işgal etmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Özellikle de bu kadar güçlü bir şeyin. Bahsettiğim adam - Dante- onu uzaklaştırmak için bana bir tılsım ya da başka bir şey yapacak."

Hugh homurdandı. "Hiçbir insan böyle bir tılsım yapamaz." "O bir sihirbaz. Yapabileceğini söyledi."

"Tatlım. Nyx lanet bir tanrı, hayır, ondan daha fazlası. Bir üst-tanrı. Yaratılışa vesile olan evrenin bir gücü. Zaman içinde zayıfladı, evet, ama kafayı yemiş, psişik bir sahtekar onu korkutacak kadar güçlü bir tılsım yapamaz. Muhtemelen dünyada bunu yapabilecek sadece bir avuç insan vardır ve böyle bir güce sahip olmak ..." Hugh başını salladı. "Bilemiyorum. Bana anlattıklarına bakılırsa, ben öyle bir şey göremiyorum."

Dante hakkında benim de şüphelerim vardı ama şimdiye kadar bunları bir kenara itmeyi ve en iyisini ummayı başarmıştım. Hugh'yu duyunca tüm şüphelerimin geri geldiğini hissettim.

"Siktir," dedim.

Sandviçlerimizi biraz gevelerken sessizlik çöktü. Dışarıda yağmur yağıyordu ve aç müşteriler yağmurdan korunmak için içeri kaçıyordu. Hugh tezgâhtaki sevimli bir esmerin siparişini izledi, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Nippon'un ne zaman ayrılacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Tawny ne zaman bir kurban bulursa." Şimdi de Hugh kaşlarını çattı. "Ama yaptı, değil mi?" "Yaptı mı?"

"Bilmiyorum. Simon öyle söyledi. Ya da en azından öyle olduğunu düşündü. Birkaç gece önce orada bir parıltıyla dans ettiğini söyledi. Yaptığı boktan işi telafi etmek için."

Birkaç gece önce.

"Hayır, bu imkansız. Onu tam o sıralarda gördüm ve hala kimseyi almamıştı. O kadar kötü durumdaydı ki onu tekrar öpmek zorunda kaldım. Yanılıyor."

"Belki de öpücükten bir parıltı almıştır." Hugh'nun sesi biraz umutlu geliyordu. "Çok mu dil kullanıyorsun?"

"O kadar da büyük bir öpücük değildi. Parıltı yoktu. Sadece idare edecek kadar."

"Huh." Diyet kolasının içindeki buzu döndürdü. "Sanırım Simon yanılmış. Bu tür şeyleri tespit etmekte iyi olduğunu düşünmüştüm."

Ben de öyle düşünürdüm. "Hugh... kulağa tuhaf gelecek ama bence Tawny beceriksizmiş gibi davranıyor olabilir."

Haklı olarak ürkmüş görünüyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım Nippon'a yardım etmek için. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil. Bu onun muhtemelen bir ilaç aldığını duyduğum ikinci sefer, ancak kısa bir süre sonra onu gördüm ve bu kadar çabuk tükenmek için çok düşüktü."

"Belki de senin sorunun ondadır."

"Benim bir sürü sorunum var."

"Senin Nyx sorunun. Belki Tawny de enerjisini kaybediyordur."

Vay be. İlginç bir fikir. Peki neden olmasın? Eğer Nyx bir succubus avlıyorsa, neden iki tane olmasın? Ve bu Tawny'nin nasıl bu kadar çabuk enerji kaybettiğini açıklıyor. Ama . . .

"Nyx onun enerjisini *alıyor*sa, bu aslında başlangıçta enerjiyi aldığı anlamına gelir. Ama Tawny bana seks yapmadığını söyleyip duruyor."

"Cehennemin bir hizmetkârı yalan söylüyor. Anladım."

"Evet, ama neden? Nippon, Jerome ya da başka biri öğrenirse ikisinin de başını belaya sokma riskini alıyor. Sırf burada kalıp beni kızdırmak için çok fazla kumar oynuyor. Ve eğer Cehennem Tawny'nin işini yapmadığını düşünürse, onu geri çağırır."

Hugh bana komik bir bakış attı. "Ne?"

diye sordum. Ben de sordum. "Bu ne için?" "Kitabı okumadın, değil mi?"

"Ne kitabı?"

"Succubus el kitabı."

"Yapmadığımı biliyorsun."

"Ve sana kısaltılmışını bile aldım," dedi, sesi yaralı geliyordu.

"Hugh," diye homurdandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesele şu ki, onun akıl hocası olarak yaptıklarından siz sorumlusunuz. Eğer bir kurbanı paketleyemezse, çağıracakları kişi sizsiniz."

"Ne? Bu çok saçma." "Artık kurallar böyle."

"Ne yani, onun işi batırması yüzünden ben mi tokat yiyeceğim?"

"Bileğine tokat mı? Başka birine seks yapmayı öğretemeyen bir succubus olduğu için mi? Bu çok gülünç, muhtemelen daha önce hiç yaşanmamıştır. Ne yaparlar bilmiyorum. En azından seni kınarlar. Seni kıdemli bir succubus'un altında çalışmaya transfer ederler."

"Ben kıdemli bir succubus'um." Omuz silkti.

"Ama eğer yalan söylüyorsa ..." "O zaman kanıtla."

Gözlerimi ovuşturdum. "Bu tamamen delilik. Nipphon benden neden bu kadar nefret ediyor? Tanrı aşkına, o zaten ruhumu satın aldı. Daha ne olsun?"

Ukala bir açıklama bekliyordum. Onun yerine sessizlikle karşılaştım. Hugh'a baktım. "Ne oldu? Şimdi ne var?" Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hugh!"

"Bilmiyorum, Georgina." Hugh beni nadiren ilk adımla çağırırdı. Genellikle *tatlım* ya da *tatlım* derdi. "Bazen anlaşmalar yaparız, sağlam görünürler ama bir şeyler ters gider."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dallas'ta yaşarken başka bir imp ile çalışmıştım. Raquel. Kısır olduğunu öğrendiği için karısı onu terk edince çok sinirlenen bir adamla bir anlaşma yapmıştı. Çocuk sahibi olamıyordu." Hugh gövdenin alt kısmını işaret ederek ne anlama geldiğini gösterdi.

"Steril ne demek biliyorum Bay Büyücü. Devam edin."

"Yani, eski karısının da çocuk sahibi olamaması koşuluyla ruhunu sattı. Görünüşe göre acı çekmiş ve şiirsel adalete inanmış. Onu cezalandırdığı şeyle onu da cezalandırmak istemiş. Böylece o ruhundan vazgeçti ve bizim tarafımız da ona fallop tüplerini tamamen yok eden ve rahmini yaralayan bir tür iltihaplanma şeyi verdi. Ne bileyim işte. Kız meselesi." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Hugh "kız meseleleri" konusunda cahil gibi davranabilirdi ama yolsuzluk yaptığı yıllar boyunca tıp fakültesine gitmek için zaman bulmuştu. Bu konuda benden daha çok şey biliyordu.

"Sert," dedim. "Ama adamın bakış açısına göre uygun sanırım."

"Evet. Bitmiş bir anlaşma olmalıydı ama bir şeyler ters gitti. Ya da doğru. Yumurtalıkları hala çalışıyordu - bebek taşıyamasa bile yumurta üretiyordu. O ve yeni kocası bir taşıyıcı anne buldular. Kadın yumurtalarını bağışladı, Petri kabında bir kokteyl hazırladılar ve taşıyıcı anne bebeği taşıdı. Bam!"

"Ne de olsa karısının bir çocuğu vardı," diye düşündüm. "Vay canına. Cehennem

bilim. Aydınlanma dönemindeki tüm o filozoflar haklıydı."

Hugh şakamla alay etti. "Aptalcaydı. Birisi -Raquel'i kastediyorum- o kadını kısırlaştırmak için enfeksiyonu seçerken bunu düşünmeliydi. Raquel çuvalladı. Adam davasını cehenneme geri götürmeyi başardı ve sözleşmeyi ihlal ettiği için ruhunu geri kazandı."

"Vay canına," dedim. "Bahse girerim iyi gitmiştir. Raquel bugünlerde ne yapıyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım hepimiz bilmediğimiz için daha mutluyuz."

Ben de kabul ettim. "Ama bunun benimle ne ilgisi var? Bu nadir görülen bir durum." "Eh, bu düşündüğünüzden daha fazla oluyor. Çoğu zaman satıcı Hatta bir şeylerin karıştığını bile fark edebilirler. Ama eğer imp ya da yetkili biri bunu fark ederse, yeri göğü oynattıklarını gördüm - kelime oyunu yapmak istemedim -düzeltmek için."

"Yani, Nippon'un burada olduğunu, Tawny ile tüm bu şeyleri ayarladığını, çünkü benim satın alma işlemimde yanlış bir şey yaptığını mı ima ediyorsun?"

Hugh ellerini iki yana açtı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şeytan ortaya çıkıp bir şey için bu kadar zahmete giriyorsa, kanıtlar bunun büyük bir şey olduğunu gösteriyor. Belki Raquel'inki gibi bir durum değil, belki bir sözleşme ihlali değil, ama bir şey."

"Kontratım biteli çok oldu," diye mırıldandım. "İlgili herkes öldü artık. Eğer bir sorun olsaydı, bunu o zaman dile getirmem gerekirdi."

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Belki de hemen sonuca varıyorum."

"Bakabilir misiniz? Sözleşmeye ulaşabilir misiniz?"

"Hayır." Hugh'nun cevabı neredeyse ben konuşmamı bitirmeden geldi. "Kesinlikle hayır."

"Ama eğer bilmediğim bir ifade varsa-"

"Hell's Records'a girip dahil olmadığım bir sözleşmeyi çekebileceğimi mi sanıyorsun?" diye haykırdı. "Lanet olsun. Yakalanırsam, Raquel'in başına gelenler terfi gibi görünür."

"Ama-"

"Hayır," dedi tekrar, taş gibi bir sesle. "Tartışmak yok. Seni seviyorum, tatlım. Sevdiğimi biliyorsun. Sen benim kardeşim gibisin ve senin için neredeyse her şeyi yaparım ama bunu değil. Özür dilerim." Ters ters baktım. O da bana ters ters baktı. "Bak, tavsiyemi ister misin? Nippon'dan kurtul. Ve eğer yapabilirsen Tawny'den de. Eğer gerçekten bir şeyler çeviriyorlarsa onları ifşa et ve Jerome oradan devam etsin."

"Jerome buralarda bile değil! Lanet olsun. Neden bana bu konuda yardım edemiyorsun? Geçen gece Seth'le konuşurken aşk hayatımla ilgili yardım etmekte çok hızlıydın."

Hugh gözlerini kıstı. "Muhtemelen senin için yaptığım en iyi şeydi."

"Delirdin mi sen? Etrafta dolaşıp bundan bahsediyor, beni nasıl inciteceği ve perişan edeceği konusunda endişeleniyor!"

"Güzel," diye tersledi Hugh. "Öyle olmalı."

Çöpümü tepsime attım ve ayağa kalktım. "Sonra görüşürüz. Hiçbir şey için teşekkürler."

Hugh beni çöp kutularına kadar takip etti. "Mantıksız davranıyorsun. Tüm bunlar üzerine."

"Ben sana asla senin bana davrandığın gibi davranmam," dedim tepsimi bırakarak. "Ben senin arkadaşınım."

"Arkadaşlığın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Bunun her şeyle ilgisi var!"

Tepsisini diğerlerinin üzerine koydu ve saatine baktı. "Bakın, gitmem gerekiyor. Sana istediğin cevapları veremediğim için üzgünüm. Seni Peter'ın evinde göreceğim miyim?" Parti verme fırsatlarını kaçırmayan Peter, ne kadar tuhaf görünse de bir Noel yemeğine ev sahipliği yapıyordu.

"Hayır. Seth'le birlikte olacağım. Tabii senin harika tavsiyen yüzünden benden ayrılmazsa."

Hugh muhtemelen hoş karşılanmayacak bir söz söyleyerek dudağını ısırıldı. Başını sallayarak arkasını döndü ve gitti.

Bölüm 20

Dante'den bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum. Nyx büyüsünün zorluğu hakkında söylediklerine dayanarak, bunun biraz zaman alacağını düşünmüştüm. Hugh'nun bu konudaki gözlemleri Dante'nin yetenekleri hakkında giderek artan kuşkularımı pekiştirmişti.

Dante telefonda bana, "Senin koruman bende," dedi. "Ya da en azından alabildiğim kadar yakın. İstiyorsan, gel al." Bağlantıyı kesti.

Rainier Vadisi'ne gittim ve Dante'nin dükkânını her zamanki gibi boş buldum. "Sanırım Noel'e bu kadar yakinken pek iş yapmıyorsun, ha?"

"Aslında," dedi arka odadan çıkarken, "tatillerin insanlarda nasıl bir çaresizlik yarattığını bilerseniz şaşarsınız. Al, yakala."

Bana beyzbol topu büyüklüğünde bir şey fırlattı. Yakaladım, yakından incelediğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Çok ince, koyu renkli dallardan yapılmış hasır bir topa benziyordu. Boşluklardan içindeki birkaç şeyi seçebiliyordum. Bir tanesi taşa benziyordu. Bir diğeri tüye benziyordu. Salladığımda her şey tıkırdıyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Bu mu çok güçlü bir rüya varlığını uzak tutacak? *Blair Cadısı Projesi*'nden bir dekor gibi görünüyor."

"Onu uzaklaştıramaz," dedi. "Hiçbir şey yapamaz. Ama iki kez düşünmesini sağlayabilir. Bu daha çok itici bir şey."

"Citronella gibi mi?"

Gözlerini devirdi. "Evet, sitronella gibi. Enerji yüküne bağlı olarak, onu geçebilir. Eğer yeterince zayıfsa... şey, bu onu geride tutabilir." Topu tekrar inceledim. Bana hâlâ pek bir şey gibi görünmüyordu. Onda herhangi bir güç ya da büyü hissetmedim, ama her nesnenin hissedebileceğim bir aurası yoktu.

Cansız nesneleri okumak için psişik bir ölümlü, bir ölümlüden daha becerikli olma eğilimindedir.

daha az ölümsüz. Sessizliğim Dante'yi daha da kızdırmışa benziyordu.

"Bak," diye tersledi. "Kullanmak zorunda değilsin ama bunu yapmak için bir sürü güç harcadım, tamam mı? Bana teşekkür etmek için alışlagelmiş alaycılığınızı beş dakika boyunca esirgeyebilirsiniz iyi olur."

"Benim alışlagelmiş alaycı-"

İçimde alevlenmeye başlayan öfke patlamasını durdurdum. Dante alaycı tanıdıklar listemde en üst sıralarda yer alıyordu ama ben de Pollyanna sayılmazdım. Yardım için ona ilk geldiğimden beri ona zor zamanlar yaşatmaktan başka bir şey yapmamıştım. Ve şimdi onu incelerken solgun ve yorgun görüldüğünü fark ettim. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Top değersiz olabilirdi ama onu yapmak için bir tür çaba harcadığı belliydi.

"Haklısın," dedim. "Özür dilerim. Teşekkür ederim. Bunun için teşekkür ederim."

Kaşları kalktı ve samimiyetimle alay etmemek için kendini nasıl kontrol ettiğini görebiliyordum. Başını salladı. "Bir şey değil." İkimiz de diğerinin konuşmasını bekledik. İğneleme olmadan ne yapacağımızı bildiğimizi sanmıyorum. "Yani

.. melek arkadaşlarını buldun mu?"

"Hayır. Görünüşe göre yarasa sinyali gibi bir şeye ihtiyacım var. Jerome da gitti. Hugh -bu imp arkadaşım- ona ulaşabilir ama bu konuda yanılmış olsaydık muhtemelen Jerome'u kızdırırdı." Şarküterideki konuşmayı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Her neyse, Hugh şu anda *beni* kızdırıyor, bu yüzden onun yardımını isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Dante gülümsedi. "Succubi'lerin gittikleri her yerde arkadaş edindiklerini sanırdım. Yoksa bu da yarasa kanatları ve alev gözleri gibi bir efsane mi?"

"Sadece Seth konusunda götlük yapıyor."

Dante beklentiyle bana baktı. İçimi çektim.

"Çıkmamızın zaman kaybı olduğunu düşünüyor. Ve seks yüzünden *değil*. Yaralanacağımı düşünüyor."

"Bir şeytan için son derece fedakârca. Ama yarı-ahlaki değerlerinizi göz önünde bulundurduğumda, sizin hakkınızda bir şey varsaymanın kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum." Bana doğru birkaç adım attı ve şakacı bir şekilde burnuma dokundu. "Peki ya sen? Yaralanacağını düşünüyor musun?"

"Hayır. Ve eğer yaparsam, bununla başa çıkmak bana düşer. Hugh bu konuda endişelenmemeli. Seth'i de bu konuda endişelendirmemeli!"

"İnsanların sizin için endişelenmesine bu kadar üzülmeyin. Bu önemsedikleri anlamına gelir. Eğer yeterince insan böyle olsaydı, dünyada çok daha az acı olurdu."

Bu Dante'den beklenmedik bir gözlemdi. "Olabilir. Ama aynı zamanda çok daha az gereksiz stres olurdu."

Kıkırdadı ve elimi tuttu. Ters çevirerek avuç içine baktı. "Bu beden için rastgele bir dizi çizgi mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Orijinaline çevirebilir misin?"

"Ne, okuyabilesin diye mi? Bunun bir sürü saçmalık olduğunu sanıyordum." "Bazen."

Daha fazlasını bekledim ama gelmedi. Gri gözleri benimkilerle buluştuğunda ciddi ve düşünceliydi. İçlerinde beni zorlayan bir şey vardı ve büyük bir isteksizlikle ellerimi doğduğum şekle geri döndürdüm. Succubus olduğum günden beri orijinal bedenimi giymemiştım ve bu küçük değişiklik bana doğal gelmiyordu. Bu formdan nefret ediyordum. Orijinal ellerim devasa olmasa da, taşıdığım bu minyon bedenle orantılı olandan daha büyüktü ve tuhaf ve uyumsuz görünüyorlardı.

Dante ellerimi avuçlarının içinde tuttu ve avuç içleri arasında bir ileri bir geri baktı. Birkaç saniye sonra homurdandı ve ikisini de bıraktı. "Sürpriz, sürpriz."

Onları eski hallerine geri döndürdüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Evet."

Sol elini işaret etti. "Bu çizgiler doğuştan sahip olduğunuz özellikleri temsil ediyor. Sağ el ise nasıl büyüdüğünüzü, değiştiğinizi ve doğuştan getirdiklerinize nasıl uyum sağladığınızı gösteren eldir. Doğa ve yetiştirme."

"Yani?"

"İki eliniz de birbirinin aynısı. Kalp çizginiz avuç içinde yüksekte; bu da yoğun ve tutkulu bir doğanız olduğu anlamına geliyor. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ama milyonlarca parçaya bölünmüş. Dilimlenmiş ve doğranmış." Sol elime dokundu. "Kaderinde kalp acısı varmış." Sağ elime dokundu. "Ve bu kalıbı sonsuza dek tekrarlayacaksınız. Öğrenmiyorsunuz. Değişmiyorsunuz."

"Eğer *kaderimde* varsa, o zaman öğrenmenin ya da değişmenin ne önemi var? Bu tamamlanmış bir anlaşma değil mi?" Sesindeki kınayıcı ton hoşuma gitmemişti, sanki bu avuç içlerine sahip olmakla yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Başlama," dedi. "Ben bir filozof değilim ve kader ya da özgür irade tartışmalarına girmek istemiyorum. Ayrıca, el falına bakmak saçmalıktan başka bir şey değil."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Ben de öyle duydum."

Şaşkınlıkla Dante kolunu omzuma doladı ve beni yarı kucaklayarak kendine çekti. "Dikkatli ol, succubus. Şu anda hayatında bir sürü tehlikeli şey var. Tüm cephelerde. Ben de senin incindiğini görmek istemiyorum."

Kucaklaşmaya devam ettim ve başımı göğsüne yasladım. "Ne zaman bu kadar iyi oldun? Hâlâ beni yatağa atmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman seni yatağa atmaya çalışıyorum." Alnıma, burnuma ve sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ama ben de senden hoşlanıyorum. Sadece dikkat et."

Dante'nin bu şaşırtıcı davranışından dolayı biraz kafam karışmış bir halde eve döndüm. Onu düşünürken, ne olduğunu anlamadan Queen Anne'e vardım. Evimde ne Vincent'ı ne de melekleri bulabildim ve kitapçıya gitmeye karar verdim. Bugün de izinliydim ama meşgul olduklarını ve fazladan yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Kapanıştan hemen önce Seth cep telefonumu aradı ve onu kardeşinin evinden alıp alamayacağımı sordu. O ve Terry gerçekten de filmi izlemeye gitmişlerdi ama Seth'in arabası aslında burada, Queen Anne'deydi ve onu Terry aldığı için şimdi bir araca ihtiyacı vardı. Ofisimde üzerinde çalıştığım işi bitirdim ve dışarı çıktım.

Terry ve Andrea geldiğimde beni sıcak bir şekilde karşıladılar ve Noel yemeğine gelmemi hatırlattılar - uzun zaman önce onlara orada olacağımı söylemiş olmama rağmen. Seth'le olan ilişkiyi her zaman zayıf, kırılgan bir şey olarak gördüler (ki öyleydi) ve onu korumak için ellerinden geleni yapmak zorunda hissettiler. Kızlar beni gördükleri için her zamanki gibi heyecanlıydılar ve bana sorularla saldırdılar.

Gevezelik.

Kayla hariç hepsi. Görünüşe göre bu gece geç saate kadar ayakta kalmıştı. Bazı açılardan sessizliği şaşırtıcı değildi. Geçen geceki şaşırtıcı konuşmayı bir kenara bırakırsak, zaten neredeyse hiç konuşmuyordu. Ama genellikle diğer kızlarla birlikte beni görmeye gelirdi. Bu gece kanepede öylece oturmuş, ciddiyetle beni izliyordu. Seth gitmek için işaret edince kızlardan ayrıldım ve Kayla'nın yanına gittim.

"Hey, sen," dedim yanına oturarak. "Nasıl gidiyor-"

Ona dokunmamıştım ama Kayla aniden sanki yanmış gibi benden uzaklaştı. Geri çekilerek kanepeden kalktı ve odadan dışarı fırladı. Odasına doğru koşarken merdivenlerde küçük ayak seslerini duyduk.

Şaşkınlıkla diğerlerine baktım. "Ne yaptım ben?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Andrea şaşkınlıkla. "Bütün gece iyiydi."

"İçine bir şey kaçmış olmalı," dedi Terry. "Çocuklarda belli olmaz.

Özellikle de kızlarla." Kendall'ın saçını karıştırdı ve kız irkildi.

Herkes Kayla'yı hemen unutup Seth ve benimle vedalaşmaya devam etti. Yine de onlarla gönülsüzce konuştum. Kayla beni gördüğüne her zaman sevinirdi ve geçen sefer bana özel bir güven ve inanç göstermişti. Bu gece ise bana dehşetle bakıyordu. Neden? Küçük bir kız havası mıydı? Yoksa göremediğim başka bir düzlemde bana asılı bir şey mi vardı?

Ayrılmadan hemen önce Kayla'ya veda edip onunla konuşmaya bir şans daha verip veremeyeceğimi sordum. Üst katta onu yatağının bir köşesine kıvrılmış, tek boynuzlu atı tutarken buldum. Beni gördüğünde gözleri dehşet içinde açıldı ve yatak odasının kapısında durdum.

"Hey," dedim. "İyi misin?"

Cevap yok, sadece daha geniş gözler.

"Daha fazla yaklaşmayacağım," dedim. "Söz veriyorum. Ama lütfen söyle bana. Ne görüyorsun? Benden neden korkuyorsun?"

Bir an için cevap vereceğini düşünmedim. Sonra, nihayet, zar zor duyabildiğim bir sesle konuştu.

"Sen kötüsün," diye fısıldadı. "Neden bu kadar kötüsün?"

Beklediğim bu değildi. Belki de bana başımın üzerinde dolaşan hayalet bir cadı olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Kayla'nın sözlerindeki bir şey midemi bulandırdı. Kötü olduğumu biliyordum; cehennem hizmetkârının tanımı buydu. İnsanları baştan çıkarmak ve yoldan çıkarmak gibi ebedi görevimle her gün yaşıyordum. Ama her nasılsa, küçük bir kızın bana "kötü" olduğumu söylemesi beni en acımasız, en küfürlü suçlamadan daha çok etkiledi. Ona tek kelime daha etmeden aşağıya indim.

Seth'i evime geri götürürken ona melekler ve benim ilerleme kaydedememem hakkında bilgi verdim.

"Seni takip eden bir yaratık var ve sen de işe gitmeye mi karar verdin?"

Sesi hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibiydi. "Benimle sinemaya da gelebilirdin."

"Oh." Kendimi aptal gibi hissettim. "Kardeşçe bir bağı bölmek istemedim."

"Ve," diye ekledi, "unuttun."

"Seni asla unutmam," dedim sertçe. "Ama biraz dikkatim dağınıktı." "Roller tersine döndüğünde bunun asla iyi bir bahane olmaması ne kadar komik..."

Oraya vardığımızda dairem hâlâ boştu. Paltomu bıraktım ve

Yatak odamda Dante'nin cazibesine kapıldım ve sonra Seth'le kanepeye oturmaya gittim. "Beklemekten nefret ediyorum," dedim ona. "Neden hep böyle oluyor? Hayatımda büyük, doğaüstü bir kriz ortaya çıkıyor ve ben her zaman oturup kendimi işe yaramaz hissediyorum. Her zaman başkalarına muhtacım."

"Hayır, değilsin," dedi parmaklarını parmaklarımdan arasından geçirerek. "Sen harika ve yeteneklisin. Ama her şeyi yapamazsın."

"Keşke şekil değiştirmek ve iyi görünmek dışında başka şeyler de yapabilseydim. Keşke, ne bileyim, parmaklarımdan lazer ışınları falan çıkarabilseydim."

"Bunun Nyx'i durduracağını mı düşünüyorsun?" "Hayır. Ama harika olurdu."

"Ben, her zaman donma gücü istemişimdir." "Donma gücü mü?"

"Evet." Seth dramatik bir şekilde kahve masamı işaret etti. "Eğer süper kahraman yeteneklerinden bahsediyorsak. Donma gücüm olsaydı, elimi sallayabilirdim ve aniden her şey buzla kaplanırdı."

"Donma değil mi?"

"Aynı fark."

"Don ve/veya buz gücü suçla savaşmanıza nasıl yardımcı olur?" "Olur mu bilmiyorum. Ama harika olurdu."

Güldüm ve kendimi daha iyi hissederek Seth'e sarıldım. Bunu bekleyebilirdim.

"Aç mısın?" Ona sordum. "Yasmine ve Vincent burada kendi *Top Chef* versiyonlarını uyguluyorlar."

Mutfağa gittik ve taşındığımdan beri hiç olmadığı kadar çok yiyeceklerle dolu olduğunu gördük. Taze pişmiş kurabiye dilimleri gibi görünen bir tabağı açtım. Seth buzdolabını işaret etti.

"Eğer içinde çilek varsa, bu Tanrı'nın varlığının kanıtıdır."

Kapıyı açtım ve etrafa bakındım. "Dini bir deneyime hazır olun" dedim ve doğranmış ve şekerlenmiş çileklerden oluşan bir kâse çıkardım. Diğer elimle de streç filmle kaplı daha büyük bir kâse çıkardım. "Ve ev yapımı krem şanti."

"Şükürler olsun," dedi.

Tabakları kurabiye ve çilekle doldurduk ve birdenbire rüya varlıkları düpedüz komik görünmeye başladı. Krem şantiyi açtım ve Seth

hemen bir parmağını içine soktu.

"Vahşi," diye azarladım.

"Cennet gibi," diye karşılık verdi kremayı yalayarak.

Bir parmağını daha kâseye soktu ve bana uzattı. Öne eğildim ve dilimi ucunda gezdirdim. Zengin tatlılık ağzıma doldu.

"Mmm," dedim gözlerimi kapatarak.

"Mmm," dedi Seth.

Gözlerimi açtım. "Krem şantiden mi bahsediyorsun?" "Tam olarak değil."

"Bundan mı bahsediyorsun?"

Parmağında hâlâ krem şanti vardı. Onu ağzıma aldım ve nazikçe emdim, kremanın son kalanını temizledim ve dilimle Seth'in tenini okşadım. Bitirdiğimde, tutulmuş bir nefes verdi.

"Temizlik için teşekkürler."

"Duyduğuma göre temizlik tanrısallığın yanındaymış."

"Sanırım üzerimde daha fazlası var," dedi.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Nerede?"

Parmağını daha fazla krem şantinin içinde gezdirdi. "Tam buraya."

Onu da yaladım, sadece suçlu olanı değil, elindeki tüm parmakları emdim ve öptüm. Bitirdiğimde elini ters çevirdim ve üst kısmını öptüm.

"İşte. Pırıl pırıl temiz." Seth

başını salladı. "Olamaz." "Ne?"

"Sende de biraz var." "Var mı?"

Nerede?"

Daha fazla krem şantiye batırdı ve dudaklarıma, çeneme ve boğazımın kenarına sürdü.

"Her yerde," dedi.

Ben bir yanıt oluşturmamdan, ağzı boynumdaydı, az önce parmaklarında kullandığım kadar şehvetle yalıyor ve öpüyordu. Bunun erotizmi beni hayrete düşürmüştü ve böyle şeylere hazırlıksız yakalanacak biri değildim. İçgüdüsel olarak bedenimi onunkine doğru hareket ettirdim, dudakları yukarı doğru hareket etmeye devam ederken boynumu geriye doğru eğdim. Sıcak ve inanılmaz derecede yetenekli dilinin, çeneme ve nihayet ağzıma kaymadan önce boğazımdaki krem şantinin her damlasını temizlediğini hissettim.

Daha sert öpüştük, tatlı (yemek niteliğinde) artık unutulmuştu. Dudaklarının benimkilerle mükemmel bir uyum içinde olduğunu hissettim. Sırtımı tezgâha dayamıştım ve Seth vücudunu benimkine bastırarak beni hapsetti. Sonunda öpücükten geri çekildiğimde zorlukla nefes alabiliyordum.

"Vay canına," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı. "İşte bu yüzden yemek yapmıyorum. Sadece belaya yol açıyor."

Seth, hâlâ tam karşımdaydı, önce sola sonra sağa baktı. Bir sıcaklık vardı,

Gözlerindeki vahşi bakış beni ürpertti. "Çok kötü bir şey olacağını sanmıyorum."

"Henüz değil," diye itiraf ettim. "Ama nasıl yapılacağını biliyorsun."

Omuz silkti. "Evet. Ama *şu anda* kötü bir şey olmuyor."

"Eğer biz-mmphf! "

Seth beni tekrar öpüyordu ve bu kez kolları belime dolanarak bizi daha da yakınlaştırdı. Ben de kendi kollarımı onun boynuna doladım ve öpücüğü daha fazla hissetmek için yüzümü yukarı doğru eğdim. Sıcak, tehlikeli ve inanılmazdı ve doyamıyordum. Yine de, burada oldukça çabuk doymam *gerektiğini* biliyordum ve Seth ilk ayrıldığında bunu nasıl durduracağımı düşünüyordum.

"Ah," diye takıldım. "Aklın başına gelmiş."

Seth bana gülümsedi ve yüzündeki hayvani arzu ile alametifarikası olan rahat ifadenin yan yana gelmesi kalbimi hızlandırdı. "Hayır," dedi. "Bakalım ne kadar ileri gidebileceğiz."

"Zaten biliyorsun," dedim. "Bunu daha önce de zamanlamıştık."

Bu biraz abartı oldu. Hiç kronometremiz falan olmamıştı ama ayrılma vakti gelmeden önce bir öpücüğün ne kadar uzun ve ne kadar derin olabileceğine dair iyi bir fikir edinmiştik.

Başını iki yana salladı. "Öpüşmek değil. Bu."

Siyah bir atlet ve üzerine kırmızı bir hırka giymiştim. Seth uzanıp kazağın üç büyük düğmesini açtı ve üzerimden çekti. Hırkayı yere bıraktıktan sonra ellerini kollarıma koydu, parmakları çıplak tenimi ısıtıyordu. Beklentiyle bana baktı.

"Kazağımı ne kadar çabuk çıkarabileceğini mi ölçüyorsunuz?" diye sordum. "Yanlış cevap. Bu her zaman seninle ilgili değil."

Ellerini kaldırarak Cap'n Crunch tişörtünün alt kenarından tuttu ve başının üzerine çekti. Daha yere düşmeden beni göğsüne çekti ve birdenbire altın rengi, nefis kokulu Seth teniyle yüz yüze geldim. Hem de çok fazla. O anda göğsünü öpmeye başlama dürtüsüne direnerek yüzüne baktım ve alçakgönüllülük göstermeye çalıştım.

"Bu strip poker gibi bir şey mi? Poker kısmı hariç mi?"

"Bu, Thetis," dedi atletimin kenarından tutarak, "bir test. Tüm boyutlarda ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek için bir test. Sadece öpüşmek *değil*."

Onu durdurmalıydım ama ellerinin gövdemden yukarı kayma hissi çok sarhoş ediciydi. Atlet başımın üzerinden geçti ve mutfağımın zeminindeki diğer giysilere katıldı.

Güldüm. "Yani ... ne kadar öpüşebileceğimizi biliyoruz. Şimdi de ne kadar çıplak kalabileceğimizi mi görmeye çalışıyorsun?"

"Evet," dedi. Ağırbaşlı bir hava takınmaya çalışıyordu. "Bu bilimsel bir deney."

"Çoğunlukla kıyafetlerimi çıkarıyormuşsun gibi görünüyor."

"Bu da işin bir parçası. Ne kadar öpüşebileceğimizi biliyoruz. Ama çıplak öpüşebilir miyiz?"

Ne kadar süre çıplak öpüşebiliriz? Aynı şey mi?" "Ben-"

Yine bir öpücükle sözümü kesti ve göğüslerim göğsüne bastırırken tüm vücudum karıncalandı. Aramızda hiçbir şey yoktu, sadece ten tene temas vardı ve bu inanılmazdı. Bu ve öpücük arasında başımın döndüğünü hissettim.

Ve böylece, Seth'in deneyi ilerledi. Giysilerimizin parçalarını birer birer çıkarıyor, sonra beni öpüyor, duraklıyor ve sonuçları inceliyordu. İkimiz de tamamen çıplak olduğumuzda, geri çekildi ve vücuduma hayranlıkla baktı, yüzü neşeli ve kendini beğenmiş bir haldeydi.

"Succubus olayının işe yaradığını sanmıyorum," dedi.

"Oh, işe yarıyor, inan bana," dedim, aniden gerilmiştim. Her santimim dokunulmak, okşanmak ve tahrip edilmek istiyordu. Tenim yanıyordu. Ve içimdeki açlık -beni insan enerjisiyle beslenmeye iten içgüdü- yemek vaktinin ne kadar yakın olduğunu fark ederek şiddetleniyordu. Bu eğlenceli bir oyun olarak başlamıştı, ama şimdi bunun ne kadar tehlikeli hale geldiğini anladım. "Mesele çıplaklıktan çok öpüşmememizle ilgili. Yatakta öpüşmeye başladığımız zamanı hatırlıyor musun? O zaman enerjinin bir kısmını almıştım ve giyiniktik. Bunu yeterince zorlarsan -ya da vücudumuzun diğer kısımlarıyla bir şeyler yapmaya başlarsan- oyun biter." Geri çekildim ve gömleğime uzandım. "Ama bu gece bilimsel olarak iyi bir ilerleme kaydettin, hakkını vereyim."

Tişörtü alamadan Seth bileğimi yakaladı. Beni kendisine doğru çekti. "Sadece biraz daha. Sadece görmek için." Her yerinde hâlâ aynı yoğunluk ve uyarılmışlık vardı. Bunu onda daha önce de görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

"Başka ne var?" Ben sordum.

"Sadece bir öpücük daha," dedi masum numarası yaparak. "Bir ... veda öpücüğü." "Aman Tanrım."

"Bir öpücük, Thetis. O kadar."

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Tamam. Tamam. Ama ben senin peşindeyim, bu yüzden burada hiçbir şeyden kaçabileceğini sanma."

"Not edildi."

En azından ben öyle söylediğini düşünüyorum çünkü ağzı benimkini ezerken boğuk bir şekilde çıkıyordu. Tekrar tezgâha yaslandım ve eli kıcımdan aşağı, kalçamın arkasına doğru ilerliyordu. Çok yaklaşıyorduk. Çok, çok yakındık. Daha önce hiç bu kadar yakın, bu kadar çıplak olmamıştık. Kesinlikle daha önce hiç bu kadar çıplak ve öpüşmemiştik. Kendimi canlı ve yanıyor hissediyordum, onu hem bir succubus hem de aşık bir kadın olarak arzuluyordum. Taşkın kapılar patladı ve dizginlediğimiz tüm tutku dışarı aktı. Onu hissedebiliyordum, ne kadar sert olduğunu ve beni ne kadar çok istediğini. Bedenim de aynı şekilde karşılık veriyor, ona yaklaşıyor ve sürtünüyordu. Kalçamın arkasındaki eli gerildi ve sonra bacağımı yukarı çekti. Hissettiğimde kalçasının etrafındaydı.

Bu.

Seth'in hayatı. Öpüşmekten daha tatlı, krem şantiden daha tatlı. İçime saf ve parlak bir şekilde geldi, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu - en *son* ondan biraz çaldığım zaman hariç. Eğer ağzım meşgul olmasaydı inleyebilirdim.

Mantığım beni ele geçirdi ve kurtulmak için elimden geleni yaptım. Elimden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi ve tek yapabildiğim ağzımı onunkinden uzaklaştırmak oldu. O sadece aşağı doğru hareket etti ve boynumu öptü. Enerji durmadı.

"Seth. *Seth*. Bir noktaya değindik. Ne kadar ileri gidebileceğimizi gördük."

Büyük bir özlem ve tutkuyla dolu gözleri benimkileri tutuyordu. "Lütfen, Georgina... Çok yakınız... Sadece bu seferlik..."

Çok yaklaşıştık. Çok yakındık.

"Hayır." Avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Seth! Dur!" Sertçe ittim. "*Dur!*" Bir anda kurtuldum ve birkaç adım geriye sendeledim, elim destek için tezgâhı yakaladı. Enerji aktarımı aniden kesildi.

Beni dengelemek için elini uzattı ama ulaşamayacağım bir yerde durdum. "İyi misin? . . iyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim," dedim nefesim kesilerek. "Ama sen değilsin. Senin enerjinden birazcık aldım."

"Birazcık bir şey değildir."

"Benim için değil," dedim, hâlâ mesafemi koruyarak.

"Bu *senin* enerjin değil," dedi. Gözleri hâlâ sıcak ve açtı. "Benim enerjim. Ve bence buna değdi." Bir adım öne çıktı. "Ve daha fazlasını kaybetsem bile buna değerini düşündüm."

Elimi uzattım, önce avuç içi. "Dur. Daha fazla yaklaşma. Sana güvenmiyorum." Yüz ifadesi daha az tahrik olmuş ve daha çok şaşırmıştı.

"Sen . . .

Bana güvenmiyor musun? Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Kastettiğim bu değildi. Aynen öyle. Yani, bilemiyorum. Bana tecavüz edeceğini falan sanmıyorum ama ikna edicisin. Ve son zamanlarda kendinde değilsin. Vurulduğundan beri. Sen ... Bilemiyorum. Riskli. Sanki orta yaş krizi yaşıyormuşsun gibi."

"Bir hayat krizi yaşıyorum, Thetis. Ölüm döşeğindeyken hiçbir şey yapmadığımı fark eden insanlardan biri olmak istemiyorum. Bunu neden anlayamıyorsun? Maddie'yi heyecan verici şeyler yapmaya teşvik etmekte çok hızlısın ama yine de beni korumaya çalışıyorsun."

"Bu . . . bu farklı."

"Nasıl?" diye sordu. "Neden onun risk alması sorun olmuyor da benimki oluyor?" "Çünkü kaya tırmanışına gitmek ile risk almak arasında büyük bir fark var.

Hayatınızdan yıllar götürecek biriyle yatmak. Bu aşama ne kadar sürecek? Her zaman aramızdaki şeyin seks olmadığını söyledin."

"Öyle değil," dedi sertçe. "Hiç de değil. Seni pek çok nedenden ötürü seviyorum. Tarif edemeyeceğim kadar çok. Ama seni hiç tanımadan ölmek istemiyorum.

sana dokundu. Gerçekten dokundu."

Baktım. Çok ciddiye. Bana dokunmak onu ölüme daha da yaklaştıracakken nasıl olur da bana dokunmadan ölmek istemediğini söyleyebilirdi?

"Bunu sadece uzun zamandır seks yapmanın için söylüyorsun," diye suçladım. "Çok tahrik oldun ve şimdi doğru düzgün düşünemiyorsun."

"Tahrik oldum," diye kabul etti. "Senin tarafından. Sevdığım kadın." Bana doğru bir adım daha attı ama yine de dokunmayacağımız kadar uzakta durdu. "Seni istiyorum Georgina. O kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor. Senin de beni istediğini biliyorum. Hiç denemediğimiz bir şeyden korkmaya nasıl devam edebiliriz? Bunun için bir darbe alacağım, evet, ama yıllarca devam edersek ...

hiç bilmeden ..." Başını salladı ve içini çekti. "Lütfen Georgina. Sadece bu seferlik. Birlikte olalım, *gerçekten birlikte*." Yutkundum. Çok samimiydi. Çok tatlıydı. Çok seksiydi. Ve bana yardım et, sesi makul geliyordu. Sakin konuşması neredeyse beni bunun önemli olmadığına, eğer teslim olur ve bedenlerimizin bir araya gelmesine izin verirsem, kaybın küçük ve önemsiz olacağına inandırıyor. Gözlerinin içine baktım ve Carter'ın ve diğerlerinin söylediklerinden bahsederek kendimi onun mantığına inandırmaya çalıştım.

Bunun

Seth'in seçimi, benim için endişelenecek bir şey yok.

Ama tabii ki öyleydi.

"Hayır," dedim. "Yapamam. Lütfen, Seth. Yapma bunu. Bana öyle bakma. Ben de seni çok ama çok seviyorum. Ama bunu yapamayız. Sana söylüyorum, sadece seks yapman gerekiyor. Dışarı çık ve birini bul, herhangi birini. Fark etmez. Umurunda değil. Bu her şeyi düzeltecek ve devam etmemizi kolaylaştıracak."

"Umurunda olurdu," dedi, sesi ölümcül derecede sakindi. "Umursamayacağını söylüyorsun ama umursarsın."

"Seni koruyacaksa hayır." "Beni koruması önemli değil."

"Kahretsin, öyle!" Öne doğru atılarak bağırdım. Yumruklarımı -hafifçe- göğsüne indirdim ve bu tartışma boyunca biriken tüm duygular aniden patladı. "Anlamıyor musun? Seni korumak zorundayım! Eğer sana bir şey olursa -eğer sana bir şey olmasından ben sorumluyum- bu beni öldürür. *Öldürür. Öldürecek. Öldürür. Öldürür*. Bununla başa çıkamam. Sana olan hiçbir şeyle başa çıkamam. Bu beni öldürecek!"

Bağırmaı kestim ve Seth'in gözleriyle karşılaştım. İkimiz de bir şey söylemedik. Bana bakarken ne düşündüğünü biliyordum. Çünkü ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Az önce Hugh'nun söylediklerini, Seth'in endişelendiği şeyleri dile getirmiştım. Patlamamla risk dengesini değiştirmiştım. Mesele Seth'in incinmesi değildi. Benim incinmemle ilgiliydi.

Yavaşça uzandı ve bileklerimi yakaladı. Onları göğsünden çıkardı ve bıraktı. Geri çekildi, hala konuşmuyordu, kıyafetlerini aldı ve giyinmeye başladı. Ben olduğum yerde kaldım, çıplak ve donmuş bir halde.

"Seth . . ." Yavaşça söyledim. "Öyle demek istemedim."

"Sorun değil Thetis," dedi pantolonunu bağlarken ve gözlerime bakmadan. "I

Anlıyorum. Özür dilerim. Seni ittiğim için özür dilerim." "Hayır, hayır ... değil ..."

"Sorun yok," diye tekrarladı. Sesi çok ama çok nötrdü. Çok, çok sabitti. Doğal değildi. "Gerçekten. Ama sanırım gitmem gerekiyor. Bence bu ikimiz için de daha iyi ve Tanrı biliyor ya, ben olmadan da yeterince endişeleniyorsun."

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. "Öyle demek istemedim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi. Gömleğini düzeltti ve sonunda bana baktı. "Ama cidden Gitmeliyim. Konuşuruz. Bilmiyorum. Sonra konuşuruz." Yanağıma dokunacakmış gibi elini uzattı ve sonra bıraktı. Bir iç çekişle daha hoşça kal dedi ve gitti.

Olduğum yerde durdum, hâlâ hareket etmiyordum. Kalbim üzerine asit atılmış gibi hissediyordu. Yanıyordu ve çığdı. Sonunda, sonunda, her şey beni yakaladı. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere çöktüm. Çıplak tenime karşı soğuk ve sertti. Dizlerimi kendime doğru çektim ve ne yaptığımı merak ederek yüzümü dizlerime gömdüm. Bir yanımla onu takip etmek, geri dönmesi için yalvarmak, ona sevişebileceğimizi ve istediğimiz her şeye sahip olabileceğimizi söylemek için çılgılık atıyordu. Diğer bir yanımla, yarı mantık yarı gurur, beni engelledi.

O gün bahçede Kara Ölüm hakkında kavga ettikten sonra Andrew'un peşinden gitmeme engel olan da aynı parçaydı. Onun gitmesine izin vermişim ve o günden sonra ondan uzak durmak için elimden geleni yapmışım. Veba nihayet kasabamıza geldiğinde, piskoposum kasabayı ilk terk edenlerden biri oldu. Ben de onunla ve ev halkımızın geri kalanıyla birlikte gittim. Tıpkı *Kızıl Ölümün Maskesi*'nde olduğu gibi, hastalıktan saklanacak gerçek bir yer yoktu. Yine de bazı yerler diğerlerinden daha iyiydi ve piskoposum daha iyi yerlerde kalmaya özen gösterdi. Hayatta kaldı.

Aradan aylar geçti ve yaşadığımız kasaba hakkında hikayeler ve söylentiler dolaşmaya başladı. O noktada Geoffrey'den bıkmışım ve artık taşınma zamanımın geldiğine karar verdim. Floransa'ya transfer olmak için baş iblisimden izin aldım ve uzun yolculuğa çıkmak için bir gece Geoffrey'nin evinden gizlice çıktım. Eski kasabamız yolumuzun üzerindeydi ve bir hafta sonra oradan geçtim.

Bir veba kasabası modern insanların hayal edebileceği gibi değildi. Sokaklarda yatan ceset yığınları ya da başka bir şey yoktu. Her zaman değil. Sonuçta Avrupa Kara Ölüm'ü atlatmış ve medeniyet en kötü dönemlerinde bile işlemeye devam etmişti. Mahsuller hala yetiştiriliyor, evler hala inşa ediliyor, bebekler hala doğuyordu.

Ama kasaba benim orada yaşadığım zamandan daha sessiz ve melankolik görünüyordu. Uğradığımda Andrew kilisede değildi ve bahçeyle ilgilenen yaşlı bir adam bana Andrew'un yoksul semtlerden birinde cemaatinden bazılarını yardım etmeye gittiğini söyledi.

Onu orada, bir bira üreticisinin evinde buldum. Bira üreticisinin geniş bir ailesi -sekiz çocuğu- ve onunla birlikte yaşayan birkaç erkek kardeşi vardı. O da

Ev küçük, sıkışık ve pisti. Biracının karısı dışında herkes hastaydı, o da bitkin bir halde Andrew'un ailesine bakmasına yardım etmeye çalışıyordu.

"Cecily?" diye sordu beni gördüğünde şaşkınlıkla. Genç bir çocuğun yanında diz çökmüştü. Göğsümün içinde bir şey hem sevinç hem de rahatlamayla çiçek açtı. Andrew yaşıyordu. Kalmış, hastalıkla savaşmış ve kazanmıştı.

İleri atıldım ve yanına diz çöktüm. Küçük bir kıza su veren karısı beni tedirginlikle izliyordu. İpekli falan değildim ama onlarınkinden farklı bir sınıftan olduğum belliydi ve bana nasıl davranacağını tam olarak bilmiyordu.

"Yaşıyorsun," diye nefes aldım. "Çok endişelendim. Seni bir daha göremeyeceğim diye çok endişelendim."

O nazık gülümsemesiyle gülümsedi ve gözlerinin etrafında daha önce görmediğim kadar çok çizgi gördüm. "Tanrı bizi henüz ayırmak istemedi," dedi.

Çocuğa baktım. Andrew'un onu beslediğini falan düşünmüştüm ama o anda rahibin aslında ona son ayinini yapmakta olduğunu fark ettim. Çocuğun üzerinde gömlek yoktu, boynunda ve koltuk altlarında vebaya adını veren koyu renkli sivilceleri görebiliyordum. Veba genellikle yapacağını bir hafta içinde yapardı ama bir deri bir kemik kalmış görüntüsünden yıllardır ölmekte olduğunu düşünebilirdiniz. Gözleri ateş gibi parlıyordu ve orada olduğumuzu bilip bilmediğini bile bilmiyordum.

Boğazım düğümlendi ve gözlerimi kaçırdım. Ayağa kalkarak Andrew'a dedim ki, "Bırakayım da Bunu bitirmene izin vereceğim ve dışarıda bekleyeceğim." Evden çıktım, havanın sıcak olduğu ve eşyaların ölmediği bir yere gittim.

Bir süre sonra Andrew beni buldu. Çocuğun hâlâ hayatta olup olmadığını sormadım. Onun yerine, "Kaç tanesi yaşıyor? Kaldığınız ve uğruna hayatınızı riske attığınız kişilerden kaç gerçekten hayatta kalıyor?"

Omuz silkti. "Dörtte üçü. Bazen yarısı, eğer çok genç ya da çok yaşlılarsa."

"Yarısı," diye tekrarladım. "Bu pek iyi değil."

"Eğer benim sayemde bir kişi daha yaşarsa, bu çok iyi bir şeydir."

O kendinden emin, dingin yüze baktım ve iç çektim. "Çok sinir bozucusun."

Gülümsedi. Tekrar iç

çektim. "Yardım etmek

için ne yapabilirim?"

Gülümsemesi kayboldu. "Bunu hafife alma Cecily."

"Etmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Ve kendimi İngiltere'nin taşrasında küçük bir kasabada hemşirelik yaparken buldum. Dürüst olmak gerekirse, vebayla savaşmak için yapılabilecek göz alıcı bir şey yoktu. Her şey temel şeylerden ibaretti; insanları temiz tutmak ve alabilecekleri kadar yiyecek ve su sağlamak. Gerisi bağışıklık sistemlerinin ve - eğer Andrew'a inanıyorsanız- Tanrı'nın elindeydi. Hastalarım geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gerilemeye başladığında, genellikle yardım etmeyi bırakırdım. İzlemeye dayanamayıp onları Andrew'a ve onun dualarına bırakıyordum.

Ama bazen umudumu kestiğim insanların geri döndüğünü görüyordum ve o zaman işte daha yüksek bir güç olduğuna neredeyse inanabiliyordum. En azından Andrew hastalanana kadar buna inanıyordum.

İlk başta yavaş yavaş başladı, ateş ve ağrılar, ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Bunu görmezden geldi ve semptomlar artmaya başlayana kadar çalışmaya devam etti. Sonunda, mücadele edemez hale geldi. Diğer hastalarımı ihmal ederek kendimi tamamen ona adadım.

Bir gün bana "Başkalarına yardım etmelisin" dedi. Cildi pembe ve lekeliydi ve lenf bezlerinin etrafında koyu lekeler oluşmaya başlamıştı. Tüm hastalığına ve yorgunluğuna rağmen benim için hâlâ çok güzeldi. "Benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmek zorundayım. Başka kimse değil." Bu doğrudu. Andrew pek çok kişiye yardım etmişti ama vebadan kurtulanların bir daha yakalanmama eğiliminde olmalarına rağmen kimse onun yanına gelmemişti.

"Önemli değil," dedi Andrew, sesi zayıflamıştı. "Hayatta kaldıkları için mutluyum."

"Sen de yapacaksın," dedim inatla, işaretler aksini göstermeye başlamış olsa da. "Can sıkıcı iyi işlerini yapmaya devam edebilmen için devam etmelisin."

Gülümsemeyi başardı. "Umarım öyledir, ama sanırım bu dünyadaki zamanım sona eriyor olabilir. Ama sen ..." Bana baktı -gerçekten bana baktı- ve orada gördüğüm aşk karşısında hayrete düştüm. Benden etkilendiğini biliyordum ama bunu hiç beklemiyordum. "Sen, Cecily ... hastalanmayacaksın. Güçlü, sağlıklı ve güzel olarak devam edeceksin. Bunu hissedebiliyorum. Tanrı seni seviyor."

"Hayır," dedim üzüntüyle. "Tanrı benden nefret ediyor. Bu yüzden yaşamaya devam etmeme izin veriyor." "Tanrı bize sadece üstesinden gelebileceğimizi bildiği görevler verir. İşte, al bunu." O boynundaki altın haça dokundu ama onu çıkaramayacak kadar güçsüzdü. "Ben gittiğimde al."

"Hayır, Andrew, yapmayacaksın-"

"Al bunu," diye tekrarladı olabildiğince kararlı bir sesle. "Al ve onu her gördüğünde, Tanrı'nın seni sevdiğini ve karşılaştığın hiçbir trajedinin senin için katlanılamayacak kadar büyük olmadığını bildiğini hatırla. Sen güçlüsün. Dayanacaksın."

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. "Bunu yapmamalıydın," dedim ona. "Onlara yardım etmemeliydin. Yardım etmeseydin yaşayacaktın."

Başını iki yana salladı. "Evet, ama o zaman kendimle yaşayamazdım."

Andrew ondan sonra birkaç gün daha oyalandı. Onunla kaldım ama her anı ıstırap içinde geçti. Ona olanları izlemekten nefret ediyordum ve gerçekten de insanları gözeten iyiliksever bir güç olmadığına her zamankinden daha fazla ikna olmuştum.

Yaşadığı gibi huzur içinde ve sessizce öldü. Başka bir rahip son ayini yönetmek için geldiğinde Andrew'un son bilinci

Anlar umudu ve bundan sonra olacılara olan mutlak inancı yansıtıyordu. Cenaze işlerinin halledildiğinden emin olmak için kaldım, fazla tantana falan yoktu. O günlerde cenaze töreni ya da gösterişli cenaze salonları yoktu - en azından onun gibi adamlar için.

Kısa süre sonra kıtaya gitmek üzere İngiltere'den ayrıldım ve bir süre sonra onun ölümünün acısı yeni bir şekil almaya başladı. Onu hâlâ özlüyordum, hâlâ içim yanıyor, ağrıyor ve bir parçam koparılmış gibi hissediyordum. Ama buna ek olarak, suçluluk duygusu da kendi acısını yaratmaya başlamıştı. Ona daha iyi bakmalıymışım gibi hissediyordum. Veba geldiğinde benimle birlikte gitmesi için ısrar etmeliydim. Ya da belki de hastalara bakmasına yardım ederken ellerimi daha fazla kirletmeliydim; bu onu hastalığı bulaştıran kişiden uzak tutabilirdi.

Floransa güzel bir şehirdi, ben oraya gittiğimde Rönesans'ın eşiğindeydi. Yine de tüm bu ihtişam ve sanatın arasında yaşarken bile, Andrew'un ölümü bana yıllarca işkence etti, suçluluk duygusu ve onu özlemenin acısı kalbimi kazdı. Hiçbir zaman tamamen geçmedi, ama azaldı - sadece gerçekten çok uzun zaman aldı. Hugh'un da dediği gibi, uzun bir yaşam yas tutmak için daha fazla zamana sahip olmak demektir.

Bölüm 21

Seth gittikten beş dakika sonra bir hata yaptığımı anladım. Onu reddetmekle ilgili değil, yapılacak doğru şey buydu. Ama o şekilde çıkıp gitmesine izin vermemeliydim. Bir kavgayı bitirmenin yolu bu değildi.

Andrew o insanlara yardım ederken öldüğü için bunca yıldan sonra hâlâ öfkeliydim. Onun kaybından dolayı hâlâ acı çekiyordum. Bugüne kadar bahçedeki duruşumun doğru olduğuna inanmıştım, ama yine de bunu takip eden ayrılıktan hep pişmanlık duymuştum. Öfke ve gurur aramıza girmiş, neredeyse çok geç olana kadar bizi ayrı tutmuştu. Birbirimizle aynı fikirde olmasak bile uzak durmamalıydık. Konuşmalı ve bir uzlaşma yolu bulmaya çalışmalıydık.

Bu kavganın Seth ve benim aramda daha fazla kötü iletişim ve kafa karışıklığı yaratmasına izin vermeyi reddettim. Bunun birlikte geçirebileceğimiz zamandan çalmasına izin veremezdim. İşleri düzeltmek zorundaydım. Kararlıydim, ceketimi ve çantamı aldım ve onun peşinden kapıya yöneldim.

Arabasını bıraktığı kitapçıya doğru yarı yürüdüm, yarı koştum ama arabası yerinde yoktu. Onu kaçırmıştım. Birkaç dakika boş park yerine baktım ve sonra içeri girdim. Sonunda Carter'ın aptal Gizli Noel hediyesini almış ve daha önce ofisime bırakmıştım. Ama içeri girip hediyeği çantama tıktırdığımda, tekrar dışarı çıkma isteğimin olmadığını fark ettim. Bunun yerine sandalyeme çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Seth'le aramızdaki şeyler nasıl bu kadar karışmıştı? Vurulma olayı ona gerçekten de hayata karşı yeni bir bakış açısı kazandırmış mıydı? Bu yine de olur muydu?

Yasmine'in imzası birden odayı doldurdu ve tam zamanında kafamı kaldırıp onun ve Vincent'in önümde cisimlendiğini gördüm. Seth hemen aklımdan çıktı.

"Hey, Georgina," dedi Vincent. "Mesajımı aldım-"

"Nyx'i biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Havada şaşkın bir sessizlik vardı. Nefilimler hakkında kesin bir şey söyleyemezdim ama meleklerin nadiren hazırlıksız yakalandıklarını biliyordum. Yasmine belli ki şaşırmişti.

Ve bir melek olduğu için Nyx'le ilgili hiçbir şeyi inkâr etmeye çalışmadı. Sadece "Nasıl?" diye sordu.

"Çünkü kirli işlerini yaptırmak için beni kullanıyor." Şaşkın bakışları büyüdü. "Sadece . . . Bunu nasıl yaptığından tam olarak emin değilim."

İkisi önce birbirlerine, sonra da bana baktılar. "En baştan başla," dedi Yasmine. "Genelde böyle yapılır."

Ben de onlara önce rüyalarımı ve enerji kaybımı anlattım. Ondan sonra sıra trajik olaylarla ilgili garip bilgilerime ve

Nyx'in faaliyetlerine dair hisler. Son olarak, Erik ve Dante'nin her şeyi nasıl bir araya getirdiklerini açıkladım ve bana olanları tüm o talihsiz haberlerle ilişkilendirdim.

Yasmine katlanır bir sandalyeye oturdu, düşünürken başını arkaya eğdi. Vincent'ın hastanede düşünürken yaptığı gibi bir şeydi bu. Acaba çiftlerin bazen birbirlerinden kaptıkları bilinçsiz jestlerden biri miydi? "Hmm. . . . harika. Biz onu bulmadan böyle yapıyor demek ki."

"Bunu hiç düşünmemiştim bile," diye onayladı Vincent, volta atarak. "Tabii ki asıl mesele de bu."

"O zaman bana ne yaptığını biliyorsun?" Hevesle sordum. Bilmemek beni öldürüyordu.

"Evet," dedi Yasmine. "Ama önce diğerlerini alalım." "Diğer-"

Odada üç figür belirdiğinde soru dudaklarımdan uçup gitti: Carter, Joel ve Whitney. Melek auraları etrafımda çatırdıyordu. Biraz kıskanmaktan kendimi alamadım. Yüksek ölümsüzleri avlamak benim günlerimi alabilirdi ama Yasmine bunu bir düşünceyle yapabiliyordu.

Carter beni görünce gülümsedi. Joel öfkeli görünüyordu. Whitney şaşkın görünüyordu.

"Neler oluyor?" Joel sordu. Onu son gördüğüm zamanki kadar kızgın görünüyordu. Ölümsüz olması iyi bir şeydi, yoksa muhtemelen yıllar önce yüksek tansiyondan ölmüş olacaktı. "Neden bizi bu ... bu ... *yere* getirdin?" Duvarları kötü boyanmış küçük bir ofis yerine bir afyon genelevinde durduğunu düşünebilirdiniz.

Yasemin sandalyede öne doğru eğildi, ellerini çenesinin altında birleştirdi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu. "Onu yakaladık. Onu bulduk, daha doğrusu Georgina onu buldu."

Joel ve Whitney şaşkın görünüyordu. Carter şaşırmadı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu bekliyormuş gibi hissettim.

"Bunu anlamanın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum," diye şaka yaptı. Whitney hiç eğlenmemişti. "Bunu açıkla."

Yasmine yaptı ve bitirdiğinde diğerleri de Vincent ve onun kadar etkilenmişlerdi. Joel bile biraz daha az kızgın görünüyordu.

"Kurnaz," diye mırıldandı. "Ne zaman kaçsa, bizi atlatmak için hep yeni bir yol buluyor."

Yüzden yüze baktım. Seth'le yaşadığım patlamadan sonra duygularım kabarmıştı ve şu anda sabrım gerçekten tükenmişti. "Sonunda biri bana bu işe nasıl dahil olduğumu söyleyecek mi?"

Carter bana doğru yürüdü. Üzerinde yıpranmış mavi bir flanel gömlek ve odun kırma makinesinden geçirilmiş gibi görünen Mariners beyzbol şapkası vardı. Hâlâ gülümsüyordu.

"Vincent'in bir medyum olduğunu artık biliyor olmalısınız. Dünyamıza uyum sağlamış durumda ve bazı yönlerden doğaüstü faaliyetlere karşı bazılarımızdan daha fazla hassasiyeti var. Bu bazen insanlarda da olur." Bu doğrudu. Melekler her şeye kadir değildi ve tüm yeteneklere sahip değillerdi. Vincent'in aslında psişik bir nefilim olduğunu bildiğimi belli etmeden başımı salladım. "Normalde onun izini çok çabuk bulurdu. Ölümlülerin kaosundan beslenerek başıboş dolaştığında, bulunduğu yerde bir tür, ne bileyim, büyülü bir kalıntı bırakıyor. Çaldığı enerji sadece onu ayakta tutuyor; aslında onu gizlemek için yeterli değil. Vincent gibi biri ..."

Vincent ona yardım etti. ". . . kokla onu. Ben paranormal bir av köpeğiyim." Yasmine kıs kıs güldü.

"Şu ana kadar hiçbir şey hissetmedi," diye devam etti Carter, "bu yüzden haberlerde belirgin kalıplar aramak gibi daha sıradan araştırmalar yapmak zorunda kalıyorduk."

"Yani ... izini saklıyordu." Omuz silktim. "Nasıl uyum sağlayabilirim?"

"Bunu saklamak için seni kullanıyordu. Birkaç farklı şekilde. Bir çeşit başarısızlık emniyeti, gerçekten. Sizden ve insan kurbanlardan enerji alarak zulasını ikiye katlayabiliyordu. Bu bizden saklanmasını kolaylaştırdı. Gücü azaldığında, sanırım aslında senin *içinde* saklanıyordu."

"Ew." Birden kendimi tecavüze uğramış hissettim. "Bu nasıl mümkün olabilir? O ... o şimdi orada mı?" Sanki gerçekten bir şey görebilecekmişim gibi alt bedenime baktım.

Bana baktı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Muhtemelen bir süre serbestçe dolaşacak kadar enerjisi var. Bunu nasıl yaptığına gelince... şey, yaşam ve enerji senin içinde ve dışında hareket eder ve bir seviyede, o her iki şeydir. Sen bu güçler için bir kanalsın."

"Keşke insanlar bana böyle demeyi bıraksa. Kendimi bir makine gibi hissettiriyor."

"Pek sayılmaz. Sizinle yaptığı birleşme sayesinde ara sıra ne yaptığını anlayabiliyorsunuz. Her ne kadar saklamak için büyük çaba sarf etse de, yaramazlıklarının bazı detayları size de sızıyor."

"Nasıl?"

"Rüyalar," dedi Vincent. "Onlarla senin dikkatini dağıtıyor. Takıntı haline getirmeye başladığın mutlu, tüketen rüyalar. Bilinçaltın geceleri bu rüyalara o kadar dalıyor ki, sen uyurken onun enerjini emdiğini fark etmiyorsun."

Şaşkınlıkla sandalyemde arkama yaslandım. Hayatım boyunca pek çok tuhaf şeyle uğraşmıştım -aslında bunların istisnai bir kısmı son birkaç ay içinde meydana gelmişti- ama bu, listenin en başına yerleşiyordu. Tüylerim diken diken oldu ve bedenimin artık bana ait olmadığı gibi gerçeküstü bir hisse kapıldım.

Ayrıca rüyalarımın beni olan bitenden uzaklaştırmaya yönelik kırmızı ipuçları olması da beni biraz rahatsız ediyordu. Onlar çok

tatlı . . . çok güçlü. Onlara değer veriyordum ama görünüşe göre yalandan başka bir şey değillerdi. Bir canavarın benim üzerimdeki parazit kontrolünü gizlemek için yarattığı illüzyonlar. Bu bilgi gördüklerimin güzelliğini azaltıyordu. Küçük kızı sevmiştim. Ona inanmak istedim. Onun gerçek olmasını istedim.

"Pekâlâ," dedi Joel sertçe, kısık gözlerini bana dikerek. "Nyx'i dışarı çekmek için succubus'u kullanmalıyız." Bana eliyle işaret etti. "Git. Dışarı çık ve zavallı birini baştan çıkar ki Nyx geri gelsin."

İrkildim. Yasmine ona ters ters baktı. "Üzgün olduğunu görmüyor musun? Biraz merhamet göster."

"Kötülüğün sakinleri hiçbirini hak etmiyor," diye mırıldandı.

Odanın karşısında, Whitney kapının yanında duruyordu. Çok az konuşmuştu, bu yüzden sesi beni ürküttü. "Tüm yaratıklar şefkati hak eder." Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Karanlık ve dipsizdiler, güç ve duygularla doluydular. Carter'la bazen yaşadığım gibi, o karanlığın içine düşme hissine kapıldım. Meleklerle takılmaktan hoşlanmadığıma karar verdim. Çok fazla ruh araştırması yapıyorlardı ve bu genellikle benimkini de kapsıyordu.

Daha garip bir sessizlik çöktü. "Tamam, tamam," dedim. "Burada hepimiz duygularımızı dökmek ve el ele tutuşmak zorunda değiliz. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Yem olacaksın Georgina," dedi Carter.

"Ben *hep* yem oluyorum," diye homurdandım. "Neden böyle? Neden bu şeyler sürekli benim başıma geliyor?" Kısa bir süre önce, bir yarı-tanrının tecavüzüne yem olmak zorunda kalmıştım. O zaman da şimdiki kadar mutlu olmamıştım.

Bir şaka bekliyordum ama Carter'ın yanıtı ciddiydi. "Çünkü sen evrendeki güçlerin etrafında toplanma eğiliminde olduğu o eşsiz bireylerden birisin."

Bu bir kanal olmaktan daha kötüydü. Bunların hiçbirini istemedim. Hedef olmak istemiyordum. Bir kitapçada çalıştığım ve erkek arkadaşımın mutlu, mükemmel bir ilişki yaşadığım sakin hayatımı geri istiyordum. Tamam, henüz böyle bir ilişkim olmamıştı ama bir kız hayal kurabilir.

Rüya.

Kötü kelime seçimi.

"Ne yazık ki," dedi Yasmine nazikçe, "Joel bir dereceye kadar haklı. Nyx'i dışarı çekebilmek için enerjini yenilemene ihtiyacımız var." Joel yüzünü buruşturdu.

İçimi çektim. "Bunun önemli olduğunu biliyorum. Başka kimseye zarar vermesini istemiyorum ama bu gece olmak zorunda mı? Yarın yapamaz mıyız? Ben sadece Kendimi iyi hissetmiyorum." Seth'ten sonra olmaz. Tüm bunlardan sonra olmaz. Zihinsel olarak çok ama çok yorgundum. Seks kulağa mide bulandırıcı geliyordu, enerji olsun ya da olmasın.

Joel yumruklarını sıktı. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Kapris yapmanın zamanı değil!"

Hayatlar tehlikede-"

"Joel," dedi Carter. Tek bir kelimeydi ama sert ve güçlüydü. Gevşek, alaycı Carter'ın böyle bir tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. O ve Joel bakışlarını kilitlediler.

Daha yüksek ölümsüzlerin gücünü değerlendiremezdim ama Carter'ın oldukça güçlü olduğunu biliyordum. Jerome'dan bile daha güçlüydü. "Onu rahat bırak. Nyx sadece daha fazla enerji çaldığında saldırır zaten. Bir gece için sorun olmaz."

Daha iyi bilmesem, Joel'in Carter'dan korktuğunu söyledim. Joel çok daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama geri adım attı.

"Peki," dedi dişlerini sıkarak.

Carter'a rahatlamış bir bakış attım. Bu gece hissettiklerimle, muhtemelen birini baştan çıkarmaya çalışırken Tawny kadar şanslı olamazdım. Diğer succubus'u düşününce, Tawny'nin de Nyx tarafından emildiğine dair şüphelerimden bahsetmeli miyim diye düşündüm. Sonunda buna karşı çıkmaya karar verdim. Tüm bu durum hâlâ ikinci derecedeydi. Oluruna bıraktım.

Yasemin ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Dinlen biraz. Berbat görünüyorsun. Yarın için hazır olman gerek."

"Vay be. İsteddiğim her şeye benzeyebilirim. Biri bana berbat göründüğümü söylediğinde, bu oldukça ciddi bir durumdur."

Gülümsedi. "Fiziksel olmaktan çok daha fazlası."

Ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra Whitney ve Joel da aynısını yaptı. Sadece Carter, Vincent ve benimle kaldı.

Carter bana "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Bilmiyorum. İçime girip çıkan kaos yiyen çılgın bir canavar var," dedim. "Onu dışarı çıkarmaya çalışacaksın. İşlerin pek de iyi gitmeme ihtimali yüksek gibi görünüyor."

"Siz az inançlısınız." O da ortadan kayboldu.

Vincent ve ben birkaç dakika öylece durduk. Sonunda bir kez daha iç çektim. "Kahrolası melekler."

Omzuma dokundu. "Hadi eve dönelim."

Soğuğa geri döndük ve çok az konuşarak daireme doğru yürüdük. Vincent yorgun ve düşünceli görünüyordu, şüphesiz Nyx olaylarından dolayı. Ancak daireme yaklaştıkça ifadesi değişmeye başladı. İlk başta sadece şaşkın görünüyordu. Sonra şaşırdı, sonra irkildi, sonra dehşete düştü ve en sonunda da iğrendi. Binanın merdivenlerinde durduk.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Yukarı doğru işaret etti. "Orada şeytani bir şey var."

"Benim dairem gibi mi? Çünkü, bilirsin, ben teknik olarak kötüyüm ..."

Vincent başını salladı. "Hayır, hayır. Bu farklı bir tür kötülük. Sen doğuştan kötüsün, alınma. Bu farklı bir şey. Yaratılmış bir kötülük. Siyah ve yanlıştır. Doğal değil. Binada yaşayan ve sizin tarafınızda oynayan başka birini tanıyor musunuz?"

"Hayır. Sadece ben."

Yüzünü buruşturdu. "O zaman içeri girelim ve nereden geldiğini görelim. Ugh. Duygularıma göre, çürüyen çöp gibi."

İçeri girdik ve bu farklı kötülüğün nereden geldiğini anlaması uzun sürmedi. Kendi dairemden.

"Sana buradaki tek kötü şeyin ben olduğumu söylemiştim," diye şaka yaptım. Ama verdiği tepki beni biraz tedirgin etti.

Vincent cevap vermedi ve beni iterek geçti, daha önceki tazı göndermesini akla getirecek şekilde arıyordu. Yatak odamda kayboldu ve Dante'nin sanat ve el işi projesiyle yeniden ortaya çıktı.

"Bu," diye açıkladı Vincent, kol uzunluğunda tutarak.

"Bu mu?" Şaşkınlıkla sordum. "Bu ... hiçbir şey."

"Nereden buldun bunu?"

"Tanıdığım bir adam başardı. Bana yardım eden kişi. O, bilmiyorum. Sözde bir psişik. Belki de gerçek bir medyum. Rüyaları yorumluyor ve sihirbaz olduğunu iddia ediyor." Hasır topa baktım. "Onun gerçekten bir büyücü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Oh, o iyi bir şey. Bu şey o kadar pis ki, hissedemediğine inanamıyorum. Ben inanabiliyorum. Yani, bu senin alıştığın farklı bir sihir, ama Tanrım. Sanki yüzmeye gitmişim gibi hissettiriyor. Bilmiyorum, kanalizasyonda yüzmeye gitmişim gibi."

"Şey . . . Onun kötü biri olması gerektiğini biliyorum. O ve başka bir arkadaşı da öyle söyledi. Ama . . . Bilmiyorum. Sadece abartı olduğunu düşünmüştüm."

Vincent, "Kötü vardır, bir de kötü vardır," dedi. "Ve bu *kötü*. Bu şey bir kovucu, değil mi? Bunu sana Nyx'i uzak tutmak için mi verdi?"

"Evet ... ama işe yarayacağından emin değildi ..."

"Oh, işe yarar. Her şeyi uzak tutabilir. Bunun gibi bir şey yapmak için . . . adamım, Georgina. İnanılmaz bir güç gerekiyor. Çok az insan bu tür bir güçle doğar. O kesinlikle değildi. Bu çalıntı bir güç."

"Herkes güç alıyor," dedim kuru bir ifadeyle. "Ben, Nyx ..."

Vincent'in gözleri sertleşmişti. "Sen ve o insanlardan emiyorsunuz. Bu birinden *sökülüp* alınmış. Tıpkı senin birinin kalbini göğsünden söküp çıkarman gibi." "Yani, ne ..." Bakakaldım. "Dante'nin birisini öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Bu mu?"

"Bunu özellikle yapmak için mi? Belki de. Ama birinin bunu yapmaya kalkışması için zaten büyük bir güce sahip olması gerekir -bunun içine ne koyabileceğinden bağımsız olarak. Ve ilk etapta bu tür bir güce sahip biri olmak için, hayatının bir noktasında kötü bir şey yapmış olması gerekir."

"Birini öldürmek gibi."

"Bundan daha fazlası. Özel bir cinayet, kurbanlık bir şey. Bunların ne tür bir güç sağlayabileceğini biliyorsun."

Ben yaptım. Succubus'un ruhunu çalmak gibi bir seçeneğim yoktu ama ellerimi diğer zulümlerden uzak tutmaya çalıştım. Yine de, Cehennem için çalışıp da oradaki tüm kötülükleri ve bunlara nasıl ulaşılacağını bilmemek olmazdı.

"Ve," diye devam etti Vincent, "biliyorsunuz ki, kurban edilen bir cinayetin etkisi -anlamı- ne kadar büyükse ..."

"Doğru. Güç ne kadar büyükse." Vincent'ın bütün bunlarla nereye varmak istediğini anlamaya başladığımda tüylerim diken diken oldu.

"Bu tür bir güce sahip olmak için her ne yaptıysa, sadece rastgele, temiz bir cinayet değildi. Onun için bir anlamı vardı. Ve korkunçtu. Bu tür bir güce sahip olmak için kendine sırt çevirmesi, insanlığının bir parçasından vazgeçmesi gerekirdi."

Hasır topa baktım. Vincent'ın hissedebildiğini hissedemiyordum, ama şimdi ben de onun varlığından iğreniyor ve huzursuz oluyordum. Ve birden Kayla'nın tiksintisi o kadar da garip gelmemeye başladı. Onu gördüğümde tılsım çantamdaydı. "Kötü" olduğumu söylemişti çünkü muhtemelen tılsımın gücüyle kaplıydım. Dante ne yapmıştı? Alaycı, lakonik Dante, Vincent ve Hugh'un bu tür bir tılsım yapmak için gerekli olduğunu söyledikleri gücü elde etmek için ne yapmış olabilirdi? Her neyse, Erik'in ondan nefret etmesinin nedeni buydu.

Titredim. "Onu yok edebilir misin?"

Vincent başını salladı. "Yapmamı mı istiyorsun?"

Küçük bir parçam Nyx'i geri püskürtme yeteneğine sahip olduğunu hatırladı. Ama onu yok edemezdi ve onu sonsuza dek durdurmak istiyorsak geri dönmesine ihtiyacımız vardı. Yutkunarak başımı salladım. "Evet, devam et."

Sadece birkaç saniye sürdü. Yeşil ışık hasır küreyi kapladı, sonra Vincent'ın eli boş kaldı. Güçte ya da başka bir şeyde bir değişiklik hissetmemiştim ama nefilim rahatlamış görünüyordu.

Nefes verdim. "Peki. Artık onu durduracak bir şey yok, ha?" "Hayır," dedi ellerini birbirine sürterek. "Hazırlan."

Bölüm 22

Seth ertesi gün kitapçıda değildi, bunu kötüye işaret olarak kabul ettim. Ne zaman kavga etsek genellikle pasif-agresif bir tepki verirdi.

Çalışırken onu çok düşündüm, o korkunç patlamayı düşündüm.

Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca pek çok rahatsız edici konuşma yapmıştık ama hiç böyle bir şey yaşamamıştık. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum - bariz olanın dışında - ama bunun çok önemli bir an olduğunu, uzun süreli etkileri olacak bir şey olduğunu hissediyordum. Bu beni korkutuyordu ve bir şeyleri düzeltmek istiyordum.

Ve tabii ki endişelenmem gereken Nyx vardı. İşten sonra bir kurban bulacaktım ve sonra Vincent meleklerin ben uyurken geleceğini söyledi - Nyx harekete geçtiğinde.

"İyi misin?"

Ofisimde imzalamakta olduğum çek yığınının başımı kaldırdım. Maddie siyah kalem eteği ve onu harika gösteren beyaz bluzuyla karşımda duruyordu. Saçlarını da açmıştı.

"Vay canına," dedim. "Olay nedir?"

"Yok bir şey," dedi omuz silkerek. "Gardirop revizyonu." Bir ayağını kaldırdı, üç inçlik siyah topuklu ayakkabıları ortaya çıktı.

"Vay anasını," dedim. "Sen hiçbir şeyi yarım yapmazsın."

Gülümsedi ve onda yeni kıyafetlerle ilgisi olmayan bir şey fark ettim. Gözlerinde bir neşe vardı; bu mutluluk onu kendinden emin ve daha da ışıltılı yapıyordu. Müzayedede ortaya çıkan kederli kadından çok farklıydı.

"Neler oluyor?" Bugün ilk kez kendime odaklanmayarak sordum.

Sırıtsı genişledi ve hayali gamzesini ortaya çıkardı. Bir an sonra daha ciddi bir hal aldı. "Sana sonra anlatırım. Haberlerim iyi. Ama sen . . . sorun nedir? Berbat görünüyorsun."

Yasmine de dün gece aynı şeyi söylemişti. Bir succubus'un oyununun zirvesinde kalamaması gerçekten üzücü bir gündü. Başımı salladım.

"Karmaşık bir durum." Zayıf bir gülümseme sundum. "Ben hallederim, merak etme. Şimdi gel bakalım. Neşeli bir şeyler duymayı tercih ederim. Bana neler olduğunu anlat."

"Yapamam. Orada bana ihtiyaçları var. Sadece bunları bırakmaya geldim." Masamın üzerine bir yığın kâğıt koydu. Zaten sahip olduğum diğer yığınların içinde eriyip gittiler. Ofisim o kadar karışıktı ki, Nyx için başlı başına bir sığınak olabilirdi.

"Hadi ama, bu gerilim beni çıldırtacak," diye takıldım.

"Yarın beni havaalanına bırakabilir misin? Noel için eve gidiyorum."

"Doug'ı da yanında mı götürüyorsun?"

"Hayır. O senin tatil hediyen. Ama beni bırakabilirsen o zaman sana haber veririm. Muhtemelen beş gibi yola çıkmam gerekecek."

"Noel'den önceki Cuma günü saat beş trafiği. Konuşmak için çok vaktimiz olacak."

Normal gerginliğinin bir kısmı yeniden ortaya çıktı. "Eğer bir sorun varsa ..." "Hayır. Zaten erken kapatıyoruz. O zaman gideriz."

Maddie gitti ve ben de bir an için onun vereceği haberle dikkatimi dağıttım. Her ne ise, bu iyi bir şeydi. Meydana getirdiği değişim hoşuma gitmişti. Bu tür bir mutluluk ve güven ona yakışıyordu.

Düşüncelerim telefonun çalmasıyla bölündü. Açtım ve diğer uçta Seth'i buldum.

"Hey," dedim, umarım sesim umutsuz ve rahatlamış değil de soğukkanlı ve kendinden emin çıkmıştır.

"Hey." Ardından uzun bir duraklama geldi. "Ben ... sadece ... Noel'e hazır olduğumuzdan emin olmak istedim."

Kalbim sıkıştı. Hayır: "Seni özledim." Hayır: "Özür dilerim." "Elbette. Kaçırmazdım."

Noel'i düşünüyordum. Garip bir déjà vu hissi yaşadım. Şükran Günü'nde de kardeşiyle birlikteydik. Ve şimdiki gibi, kavga da etmiştik.

İşte yine oldu: hayatım, sonsuz döngü. *Öğrenmiyorsun. Değişmiyorsun.*

Elbette, Seth ve ben diğer kavgayı düzeltmiştik. Belki bu tür bir çözüm de kendini tekrar ederdi. Ne de olsa tatillerin sihirli olması gerekiyordu, değil mi?

"Tamam," dedi bana. "Ben seni alırım."

"Tamam."

Bir uzun duraklama daha. "Bugün uğrayacaktım ama ... şey. Kitap ..."

Kitap. Her zaman kitap. Yine de bugün kaos tanrılarıyla meşguldüm. "Evet, biliyorum. Sorun değil."

"Noel'de konuşuruz."

"Tamam."

Telefonu kapattık. İçimden bir ürperti geçti. İşte yine oldu. Önsezi yeteneğim yoktu ama içimden bir ses -Nyx'in gelecekle ilgili öngörleriyle hiçbir ilgisi olmayan- bana büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğunu söylüyordu.

İşten sonra Seattle'ın en zengin ve en gösterişli banliyösü olan Bellevue'ye gittim. Kendi başına bir şehir olan Bellevue, SeaTac'in neredeyse tam tersiydi. Oteller, restoranlar ve alışveriş merkezlerine sürekli yenileri ekleniyordu.

Boeing ve Microsoft'tan gelen para akışı, şehir merkezindeki eski ve sade binaları daha şık ve stil sahibi bir mimariyle değiştirmeye başladı.

Bellevue aynı zamanda Kevin adında tanıdığım bir adamın da eviydi. Onunla yıllar önce bir barda tanışmıştım. Kevin'de aşırı derecede sıra dışı bir şey yoktu. Ne bir günahkâr ne de bir azizdi, bunun yerine onunla her yattığımda makul miktarda enerji veren mutlu bir zemini işgal ediyordu. En dikkat çekici özelliği sürekli ulaşılabilir olmasıydı. Evde çalışırdı.

-Bir web işi olduğuna inanıyordum ve yakışıklı ve sosyal olmasına rağmen hiç dışarı çıkmıyor gibiydi. Yine de bunu çok fazla sorgulamadım, çünkü tamamen nefret etmediğim biriyle hızlı ve kolay sekse ihtiyaç duyduğumda amaçlarıma uyuyordu.

"Sandra," dedi bana dairesinin kapısını açarken mutlulukla. Koyu kahverengi saçları ve çok yeni kesilmiş sakalları vardı. Koyu kahverengi gözleri beni eğlenerek süzüyordu. "Uzun zaman oldu."

"Sandra" formum genellikle giydiğim forma benzer minyon bir yapıya sahipti. Ondan sonra benzerlik sona erdi. Saçlarım artık kıvrıkcık ve siyahtı, gözlerim bazen menekşe rengini andıran bir maviydi. Uzun siyah paltomun altına, üzerime tam oturan ve böyle bir hava için fazla dar olan kolsuz lacivert bir elbise giymiştim.

"Öyleydi," diye kabul ettim. "Bu beni içeri almayacağın anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi ve geri adım atarak beni içeri buyur etti. "Ne yani, deli olduğumu falan mı düşünüyorsunuz? Sadece bir aptal seni geri çevirir."

Kevin'i koridorda takip ettim ve oturma odasına girdim. Buraya son gelişimden bu yana yeniden dekore etmişti ve bu değişiklik hoştu. Mobilyalar ve dekor artık bana kış alacakaranlığını hatırlatan grimsi bir mavinin tonlarında yapılmıştı. Odanın bir tarafında bir şömine çıtırdıyordu ve büyük bir cumba başka bir apartman dairesine bakıyordu. Paltomu bir sandalyenin üzerine örttüm ve elbisemin küçük kırışıklıklarını düzelttim.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, elleri cebinde. Başımı salladım. "Fazla zamanım yok."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Hiç yapmıyorsun. Biliyor musun, bazen kendimi kullanılmış hissediyorum."

"Bu bir sorun mu?"

"Sorun mu?" diye sordu homurdanarak. "Benimle seks yapmak isteyen güzel bir kadın ve hiçbir taahhüt yok mu? Pek sorun sayılmaz." Bana doğru birkaç adım attı. "Beni istediğin kadar kullanabilirsin."

Daha da yaklaştı ve bir öpücükte buluştuk. Gecikme yoktu, önsöz yoktu. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı ayırdım, onu hissetmek ve tatmak için sabırsızlanıyordum. Elleri bir an kalçalarımdaydı, sonra yukarı doğru kaydı. Elbisemin askılarını yakalayıp aşağı çekti, göğüslerimi ortaya çıkardı ve tüm bu süre boyunca beni öpmeye devam etti. Öne doğru iterek beni duvara yasladı,

şöminenin yanında. Sıcaklığını bacaklarımın çıplak teninde hissettim. Elleri göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarıma doğru kayıyor ve onları sıkıyordu. Yoğunluğu değişiyordu, bazen sert bazen de nazikçe.

Başımı arkasındaki açık pencereye doğru eğecek kadar uzun süre öpüşmeyi kestim. "Pencere-"

Ağzını tekrar benimkine yapıştırdı. Dillerimiz kısa bir süre birlikte dans etti ve sonra "Biliyorum" diyecek kadar geri çekildi. Sesinin tonu bana sadece bildiğini değil, aynı zamanda böyle olmasını istediğini de söylüyordu. Bunu sorgulamadım. Görünüşe göre teşhircilik mevsimiydi.

Sonunda ağzını benimkinden uzaklaştırdı ve öpücüklerini boynumda gezdirdi. Başımı arkaya yatırdım ve vücudumun geri kalanını ona doğru eğdim. Elllerinden biri bir göğsümü avuçlamaya devam ederken, bir yandan da meme ucunu dişliyor, dişleri ve dili onu tahrik ediyordu. Diğer eli eteğimi yukarı itti, hevesle külotumu ve içinde ne olduğunu arıyordu.

Onun enerjisine ve dokunuşuna duyduğum acı içime işledi. Dudaklarını bedenimde gezdirirken usulca inledim. Yere doğru kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve beni duvara yasladı. Külotumu sonuna kadar indirdi, böylece ayak bileklerimin etrafında asılı kaldılar. Ellerini kalçalarımın arasına sokarak onları hafifçe ayırdı ve sonra yüzünü kalçalarımın arasına gömdü, kirli sakalı beni gıdıklıyordu. Fark ettiğimden çok daha fazla yanıyor ve ıslanıyordum ve dili ağrıyan klitorisime dokunduğunda daha yüksek sesle inledim ve dizlerimin hafifçe titrediğini hissettim.

Ona bunu yapmasına gerek olmadığını, doğrudan asıl olaya geçmek istiyorsa sorun olmadığını söylemeye başladım. Ama dili nazikçe ileri geri hareket ederek içimdeki sıcaklığı ve coşkuyu artırırken, sözlerimi yuttum. Yattığım son üç erkek beni boşaltamamıştı ve bu ziyaret tamamen faydacı ve Nyx planının bir parçası olmasına rağmen, aniden ve bencilce bundan onun yaşam enerjisinden daha fazlasını almak istedim.

Dili ileri geri hareket ediyor, hızı ve yoğunluğu sürekli değişiyordu. Düşünceleri içime akmaya başladığında, bunu sadece yenilik uğruna değil, aynı zamanda her küçük değişikliğe nasıl tepki verdiğimi görmekten hoşlandığı için yapmaktan hoşlandığını söyleyebilirim. Bir kadını mutlu etmekten gerçekten zevk alan erkeklerden biriydi. Bacaklarımın arasında canlandığı yanan nokta büyüdü, büyüdü, dilinin dokunduğu yerin ötesine, kalçalarımın ötesine genişledi. Giderek tüm vücuduma, parmak uçlarıma kadar yayıldı. Kendimi insan -daha doğrusu succubus- formunda ateş gibi hissettim ve duvara, ona karşı kıvrandım. Yakıcı zevk içimde kritik bir noktaya ulaştığında dizlerim büküldü ve elleri bacaklarımı sabitlemek ve beni dik tutmak için aşağı indi.

Sonunda içimdeki çekirdek patladı, ateş saf ışığa, saf mutluluğa dönüştü. Orgazmın beni tüketme biçimine, doruk noktamın sancıları içindeyken bile dilinin hala benimle alay etmeye devam etmesine haykırdım. Sonunda, o bile

beni dik tuttu. Bacaklarım jöleye dönmüştü ve onun önünde yere çöktüm. Gülümsedi, gerçekten memnun olmuştu ve beni öpmek için öne doğru eğildi. Dudaklarında benim tadımı alabiliyordum.

"Hadi," dedi, ellerimi tuttu ve kalkmama yardım etti. Beni pencereye doğru götürdü ve elbisemin geri kalanını çıkardı. Beni yüksek bir pencere koltuğuna oturttu. Kendi kıyafetlerini çıkarırken, "Gidip bir prezervatif bulmalıyım" diye mırıldandı.

Nefes alışım hızlanmıştı, kalbim hızla çarpıyordu. "Hayır, seni hissetmek istiyorum -Sadece sen." Elini tuttum ve bacaklarımın arasına getirdim, parmaklarını içime doğru yönlendirdim. "Beni hissetmeni istiyorum."

Tüm bunlara başlamadan önce de ıslanmıştım ve şimdi onun yaptıklarından sonra iki kat daha ıslanmıştım. Parmakları içimde kolayca kayıyordu ve hissettikleri karşısında gözleri büyüdü. Yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi ve sonra başını salladı. Herhangi bir insan arkadaşına danışmanlık yapsaydım, kesinlikle güvenli seksi savunurdum. Ancak hiçbir şey kapmadığım ya da hamile kalmadığım için kişisel olarak bunun benim için bir önemi yoktu. Genellikle kurbanlarla konuşurken, suçluluk duygularını arttırmak için onları her türlü korunmadan vazgeçirirdim. Bu gece Kevin ile prezervatifle uğraşmak istemedim çünkü zaman kaybetmek istemiyordum. Aciliyetim ve arzum çok güçlüydü. Onu *şimdi* istiyordum.

Ellerimi karnından aşağı kaydırdım ve ne kadar sert olduğunu hissettim. O da beni istiyordu. Parmaklarımı onun etrafına doladım, okşadım, masaj yaptım ve elimin içinde kabarmasını sevdim. Sırtımı soğuk cama dayayarak dizlerimi kendime doğru çektim ve sonra kelebek gibi hissederek dizlerimi iki yana açtım. Pencere kenarındaki koltuk tam olarak mükemmel bir yükseklikteydi ve onu içime sokarken bizi kalça kalçaya getiriyordu.

Temas anında ikimizin de nefesi kesildi. Mümkün olduğunca içeri itti, kalçalarımız ten tene değdi. Beni doldurma şekli enfesti. Şekil değiştirmek kendimi olabildiğince daraltabileceğim anlamına geliyordu ve onun bunun sınırlarını test etmesine bayıldım. Bir an durakladı, sadece vücutlarımızın birlikte nasıl hissettiğinin tadını çıkardı ve sonra yavaşça içime girip çıkmaya başladı, her itişte beni pencereye doğru salladı.

Ve bununla birlikte, hayatı ciddi bir şekilde içime akmaya başladı. Neredeyse rahatlayarak nefes verecektim. İçimi dolduran bu enerjinin hissi, onun bedeninin içimdeki hissine rakipti. Bunu çok özlemiştim, insan ruhunun ürettiği o saf, tarif edilemez enerjinin mucizesini ve neşesini özlemiştim. Nyx benden bir parçamı çalıyordu ve sadece bu an için bile olsa onu geri aldığım için mutluydum. Benimle birlikte olmanın keyfini çıkarırken, enerjisiyle birlikte gelen düşünceler mutlu ve hoşnut düşüncelerdi. Gizli, sapkın bir yanı, yolun karşısındaki komşularının izliyor olabileceğini umarak tahrik oluyordu. İzlediklerini umuyordu. Kıskanmalarını umuyordu.

İticileri gittikçe sertleşti ve ne kadar harika olduğumu, ne kadar güzel olduğumu tekrar tekrar mırıldandı. Üzerime indiği için hâlâ hassastım.

İki kez daha boşaldı, orgazm spazmları beni sarsarken vücudum eriyordu. Sonunda vücudunun gerildiğini hissettim ve yüz ifadesinin kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösterdiğini gördüm. Tırnaklarımı kollarına geçirdim ve içime boşalması için ona yalvardım. Yaptı, beni pencereye doğru o kadar sert itti ki camın dayanacağını umdum. Enerjisinin doruğuna ulaştığında beni doruk noktasına ulaştırdı ve doruk noktası kaybolduğunda ikimiz de mutlu bir şekilde iç geçirdik.

Onu Bryce'ı terk ettiğim kadar çabuk terk etmedim, ama sonrasında da uzanarak vakit geçirmedim. Giyinmesine yardım ettim ve ayrılmadan önce kanepeye rahatça yerleştiğinden emin oldum. Ne de olsa ondan hoşlanmıştım ve onu başka bir gündelik durumda tekrar görmeyi umuyordum. Vedalaşırken yüzünde durgun ve memnun bir ifade vardı.

"Birlikte olduğum en yorucu kadınsın," dedi bana, göz kapakları yorgunluktan titriyordu.

Gülümsememe engel olamadım. Elbette öyleydim. Diğer aşıklar onun ruhunu çalmadılar - en azından gerçek anlamda.

"Bu, bir dahaki sefere daha uzun süre uzak kalmamı istediğin anlamına mı geliyor?" Gülümsedi ve esnedi. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Hâlâ gülümseyerek oradan ayrıldım ve şehre geri döndüm. Ama şehir merkezine yaklaştıkça, enerjiyle dolup taşarken, mutlu hislerim azaldı. En başta neden onu görmeye gittiğimi ve bu gece neler olacağını hatırladım. Bir saat önce sınırsız olan bedenim üşümeye başladı.

Daireme döndüğümde Vincent, Carter ve Yasmine çoktan beni bekliyorlardı. Hiçbiri parıltıma yorum yapmadı. Onun yerine doğrudan plana başladılar.

"Nyx muhtemelen bu gece etrafta dolaşmaya gelecek," diye açıkladı Carter. "Ve senin yeniden enerjik olduğunu gördüğünde, yapacağını yapacaktır."

Yasmine başıyla onayladı. "Olay olduğunda burada olamayız. Vincent dışarıda, oturma odasında olacaktır. Onun şüphelenmeyecektir; onun sıradan bir insan olduğunu düşünecektir. Ama onun senden beslendiğini hissettiğinde, bize haber verecek. Sonra biz de gelip onu bağlayacağız."

Bunların hiçbiri hoşuma gitmedi - ne besleme ne de bağlama. "Bu ne anlama geliyor?"

"Onu çekip çıkaracağız ve tuzağa düşüreceğiz," dedi Carter. Muhtemelen "çıkarmak" *benden* çıkarmak anlamına geliyordu. Vay be.

"Sonra da onu alıp hapishanesine geri götüreceğiz," diye ekledi Yasmine.

Onların güveni bana da güven veriyordu ve melek karizmasından etkilendiğimden şüpheleniyordum. Ama gece ziyaretçimi sarsmak istiyorsam, bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

"Pekâlâ," dedim. "Hadi yapalım şunu."

Melekler gitti. Akşamın erken saatleriydi, ben de Vincent'la takıldım. Birkaç kâğıt oyunu oynadık ve kötü filmler izledik. Onunla bu kadar rahat bir şekilde takılmak, onun bir nefilim olduğunu unutmayı kolaylaştırdı. Ne zaman

Gece yarısı yaklaşırken ayağa kalktım ve gerindim.

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Noel arifesinde yatmaya çalışmak gibi. Sakinleşmek için çok gerginim. Ama beklediğim Noel Baba değil."

Gölümsedi. "Peki, deneyin. Gerekirse sana sakinleştirici falan verebiliriz ama bunlar olmadan her şey daha verimli olacak."

Uykuya dalmadan önce yatakta neredeyse iki saat yatmak uzun zamanımı aldı. Bir kaos yarattığını sizden beslenmeye davet ederken rahatlamak kolay değildi. Yine de uykuya dalarken içimdeki küçük bir heves titreşimine engel olamadım. Yine o rüyayı görüyor olacaktım.

Ve yaptım.

Her zamanki gibi en baştan başladı, küçük kızın düştüğü ve hayalimdeki benin onu teselli ettiği kısma kadar devam etti. İkimiz de bir arabanın kapısının kapanma sesini duyduğumuzda kızın gözyaşları kuruyordu. Hayalimdeki ben doğruldu. Yetişkinlerin ocuklara karşı sıklıkla kullandığı abartılı bir heyecanla kızıma bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Duydun mu?" diye sordu rüyamdaki benliğim. "Babam geldi."

Hayalimdeki ben ayağa kalkıp kızı tutmaya ve bir kalçasının üzerinde dengelemeye devam ederken, kızın yüzünde yansıtılmış bir heyecan belirdi. Rüyamdaki benliğimin ne kadar küçük olduğu düşünöldüğünde, bu biraz koordinasyon gerektiren bir hareketti.

Ön kapıya doğru yürüdöler ve verandaya ıktılar. Gece vakti, verandada asılı küçük bir ışık dışında her yer sessiz ve karanlıktı. Işık, çimenlerin ve araba yolunun üzerinde uzayıp giden bembeyaz karların üzerinde parlıyordu. Etrafta daha fazla kar düzenli bir akış halinde yağıyordu. Burayı tanıyamadım ama kesinlikle Seattle değildi. Bu kadar kar yağışı şehri paniğe sürökler, herkesi kıyamet alarmına geçirirdi. Rüyamdaki ben ise son derece rahattı, karın farkına bile varmıyordu. Nerede olursa olsun, bu olağan bir durumdu.

Garaj yolunda bir araba durmuştu. Rüyamdaki benliğimin kalbinin mutlulukla kabardığını hissettim. Arabanın arkasında bir adam duruyordu, zayıf ışıkta belli belirsiz karanlık bir fiğür. Tekerlekli bir bavul çıkardı ve bagajı çarparak kapattı. Küçük kız heyecanla ellerini kavuşturdu ve hayalimdeki ben selamlamak için bir el salladı. Adam eve doğru yürürken el sallamaya karşılık verdi ve uyanık benliğim umutsuzca yüzünü görmeye çalıştı. Çok karanlıktı. Yaklaşmasına ihtiyacım vardı, sadece biraz daha yaklaşmasına-

Daha fazla yaklaşamadım çünkü tam o sırada ruhumun içimden sökölöp alındığını hissettim.

Yatakta doğruldum, içime dolan acıdan neredeyse çığlık atacaktım. Dört melek ve Vincent odayı çembere almışlardı. Etrafımızda titreşen güç duman gibi hissediliyordu. Zar zor nefes alabiliyordum.

Ve orada, yatağımın yanında, Nyx vardı.

Erik'in tarifine çok benziyordu: yaşlı, bir deri bir kemik kalmış bir kadın. Teni ve saçları beyazdı, koyu renk gözleri çökük ve insanlık dışıydı. Vücudunu yırtık pırtık, incecik bir elbise sarıyordu. Neredeyse yarı saydam bir görünümü vardı, sanki tamamen katı değildi ve etrafında ısıltılı bir aura parlıyordu.

Kullanılan güçleri göremiyordum ama belirgin bir şekilde hissediyordum. Melekler onu geçici olarak güç duvarlarıyla çevrelemişlerdi ama henüz bağlı değildi. Kendi gücünün hatırı sayılır bir kısmıyla onların kısıtlamalarını geri itti ve ben ağzım açık kaldım. O meleklerden herhangi biri benim gücümü gölgede bırakırdı; yine de birleşik güçleri onunkine denkti. Bu şaşırtıcı bir düşünceydi ve kendisinde bu kadar çok enerji varken neden benim enerjime ihtiyaç duyduğunu anlayamadım. Aslında benimkinden de biraz vardı. Onu içimden çıkarmadan önce yaklaşık yarısını almıştı.

Nyx öfkeyle çılgılık attı, hâlâ onları geri itiyordu. Sonra, yavaş yavaş, dengeyi değiştirdiğini görebiliyordum. Gücü, onu kullandıkça azalıyordu. Meleklerinki sabitti. Onu zayıflatıyorlardı. Bunu fark etti ve panik yüzüne yansıdı. Çılgınca gözlerini tüm meleklerin üzerinde gezdirdi ve sonunda bakışlarını Yasmine'e dikti. Nyx'in ne yapacağını anlamam için aramızda hâlâ yeterince zayıf bir bağlantı vardı. Dörtlünün en az güçlü olanını aramıştı. Son gücünü toplayarak Yasmine'e doğru püskürttü, hem meleklerin birleşik cephesini parçalamayı hem de Yasmine'e dikkat dağıtacak kadar zarar vermeyi umuyordu.

Nyx saldırısını başlatmadan bir kalp atışı önce Vincent'in yüzünü gördüm. O da Nyx'in ne yapacağını anlamıştı. İleri doğru hareket etti ve maskesinin düştüğünü hissettim. Nefilim imzası üzerimden geçti ve onun gücü de odayı doldurdu. Çok fazla vardı. Ara sokakta kendini tutmuştu.

Nyx'ten Yasmine'e doğru akan görünmez enerji meleği yok etmeye çalışıyordu. Ama Vincent oradaydı ve saldırıyı engelledi. Nyx'e geri döndü. Tekrar çılgılık attı, savunması paramparça oldu. Diğer melekler bu fırsatı değerlendirdi ve ışık şeritleri etrafını sardı. Bir an sonra ışık kayboldu ama artık onları göremesem de kısıtlamalar oradaydı. Kutudaki pandomimcinin çarpık bir versiyonu gibi etrafını pençeledi ama kapana kısılmıştı. Onu kilitledikleri duvarlardan geçemiyordu.

Başardılar. Nyx'i yeniden ele geçirmişlerdi. Ama meleklerin hiçbiri ona dikkat etmiyordu.

Hepsi Vincent'a bakıyordu. "Sen," diye soluk soluğa bağırdı Joel.

Hiç tereddüt etmedi. Nefilime doğru yürüdü ve Joel'in vücudunun ışıkla parıldamaya başladığını gördüm. Gerçek formuna, korkunç güzellikte ve güçte bir forma dönüşmek üzereydi.

Ama Yasmine daha hızlıydı.

İnce, siyah saçlı kadın saf ışığa dönüştü. Gökkuşağının tüm renklerine sahipti ama hiçbirine sahip değildi. Ellerinde alevden bir kılıç belirdi. O

Durması için bağıran Vincent'ın önüne geçti ve bıçağı Joel'e doğru savurdu. Bıçak ona isabet etti ve çığlık attı.

Korkunç bir yanma hissi içimi kaplamaya başlamıştı. Aceleyle gözlerimi siper ettim ve az kalsın ne yaptığımı fark ederek başka tarafa baktım. Bir meleğin gerçek formu tarif edilemez bir şeydi, bir insanın -ya da insana dönüşmüş biruccubus'un- sahip olmadığı duyular gerektiriyordu. Ona bakmak bana büyük zarar verebilirdi. Onunla aynı odada olmak bile acı veriyordu.

Ama uzaklara bakmadan önce görmem gerekeni görmüştüm. Kılıcın düştüğünü görmüştüm. Yasmine Joel'e saldırmıştı. Nyx onu dörtlünün en zayıfı olarak göstermişti ama Yasmine ve Joel'in güçleri inanılmaz derecede yakın olmalıydı. Onu böyle gafil avlamak dengeleri değiştirdi.

Odadaki hava dönerek kasırğa seviyesine ulaştı. Süpernovaya dönüşen bir güneş gibi etrafımda güç patlaması oldu. Her şey ateş ve rüzgârdı. Ve çığlık. İkiz çığlıklar: Yasmine'in ve Joel'in. Kollarımı etrafıma doladım, yüzümü gömdüm, öleceğimden emindim. Bana doğru patlayan enerji öyle bir noktaya ulaştı ki, binayı havaya uçuracağı, dünyayı havaya uçuracağı kesindi. Gittikçe daha da güçlendi.

Birden her şey tersine döndü. Güç odanın benim tarafımdan uzaklaşıp meleklerle doğru aktı. Sanki bir kara delik oluşmuş ve her şeyi kendine doğru çekiyordu. Elbette fiziksel nesneleri değil, sadece enerjiyi çekiyordu ama yine de beni de içine çekiyormuş gibi hissettim. Yatağın yorganına sarıldım, onu beni aşağıda tutmak için bir çapa gibi kullandım. Zamanın bir anlamı kalmamıştı. Bildiğim kadarıyla on saniye ya da on saat geçmiş olabilir.

Sonunda koşuşturma durdu ve her şey hareketsiz kaldı. Atmosfer normale döndü. Artık çılgın güç seviyeleri yoktu. Sadece üç melek, bir nefilim, bir succubus ve kaosun ilkel bir varlığının bulunduğu bir odada normal olarak bekleyebileceğiniz şeyler vardı. Sonuncusu aniden herkesin dikkatinin arka planına geçmişti.

Yasmine "insan" formuna dönmüştü. Benim için güvenliydi. Carter ve Whitney'in üzerine çullanıp ona saldırmalarını bekleyerek başımı kaldırdım. Ama donup kalmışlardı. Joel'den geriye hiçbir iz kalmamıştı. Gitmişti, yok olmuştu. Güç tayfunu onun ölümünü işaretlemişti.

Yasemin dizlerinin üzerine çökmüştü, parmakları yüzünün kenarlarına batıyordu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, kulağa çılgınca dualar gibi gelen sözcükler mırıldanıyordu. Vincent da melekler gibi ondan uzak duruyordu. Az önce Joel'i öldürmüştü. Neden kimsenin harekete geçmediğini anlamıyordum. Neden orada öylece duruyorlardı? Herkes bir şey bekliyor gibiydi.

Aniden yanımda bir ses tısladı, yüksek sesle konuşmaktan çok zihnimdeydi. "Succubus."

Nyx'in oyuk gözlerine baktım. Vincent ve melekler gibi ben de onu unutmuştum. Elini bana doğru uzattı ve ben ürperdim. Neyse ki görünmez bağlar onun daha fazla yaklaşmasını engelledi.

"Succubus," diye tekrarladı. "Duvarlara dokun. Beni özgür kılmak için son gücünü kullan."

"Ne? Hayır!" Dikkatimi onunla diğerleri arasında bölüştürüyordum. Melek grubu hâlâ hareketsiz duruyordu.

"Beni serbest bırak, ben de intikamını almana yardım edeyim." "İntikam mı? Kimden bahsediyorsun sen?"

"Kaçtığımda beni sana gönderen kişi," diye homurdandı. "Seni bana vaat eden kişi."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Mesela ... seni kim serbest bıraktı?"

Arkasına tedirgin bir bakış attı. Dikkatinin dağılması için zaman daralıyordu.

"Hayır, sen bana söz vermiştin! Ama sana yardım edebilirim. Cezalandırmana yardım edebilirim-" "Hayır," dedim. O çok tehlikeliydi. Her ne kadar çılgınca bir intikam peşindeyse de Eğer serbest bırakılırsa ölümlülere neler yapabileceğinden bahsetmeye değmezdi. Çaresizliği artmıştı. Melekler eninde sonunda onu hatırlayacaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Sana rüyanın sonunu göstereceğim!" diye bağırdı. "Sana adamı göstereceğim. Rüyadaki adam."

Kalbim durdu.

"O gerçek değil," diye fısıldadım. "Hepsi bir yalandı. Beni kandırmak için kullandın." "Hayır! Gösterdiğim her şey gerçek. Her zaman gerçek."

"Bu olamaz... bu imkansız." Yutkundum ve gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. Bunun doğru olmasını istiyordum. Her şeyden çok. "Bu benim başıma asla gelemmez."

Nyx ellerini görünmeyen hapisane duvarlarına vurdu. "Bu gerçek! Gelecek bu! Ben onu gördüm. Duvarlara dokun, sana göstereceğim. *Sana rüyandaki adamı göstereceğim!*"

Görmek istedim. Onu görmek istedim. Onu görmem gerekiyordu. Rüyamdaki adamı. Belki de bu geleceği gerçekten gerçekleştirebilecek olan adamı....

Elim sanki bir dış güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi ileri doğru hareket etti. Nyx'in gözleri genişledi, istekli ve aç.

Birden bir çılgılık havayı ikiye böldü.

Hayır, bu bir çılgılıktan daha fazlasıydı. Yasmine Joel'i yok ettiğinde çılgılık atmıştı. Bu ondan daha fazlasıydı. Evrendeki en korkunç sest, sadece sesin ötesine geçen bir fenomendi. Gözlerim bir meleğin görünüşünü tam olarak algılayamadığı gibi, kulaklarım da bunu tam olarak kavrayamıyordu.

Elimi Nyx'ten çektim ve bakışlarımı meleklerle çevirdim. Yasmine hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve alevler onu tüketmeye başlamıştı. Bu sıradan bir ateş değildi. Bana onun gerçek formunun ışığını hatırlattı: tüm renkler ve hiçbirisi. Carter ve Whitney izliyordu, yüzleri okunmuyordu.

Vincent da izliyordu. Ateşten uzaklaşarak bana doğru birkaç adım atmıştı. Yüzündeki ifade karmakarışık duygularla doluydu, hiçbirini iyi değildi. Yasmine'e ne olduğunu henüz anlamamıştım ama ona ne olacağını biliyordum.

"Çık dışarı," dedim alçak bir sesle.

Yüzü solgundu, Nyx'inki kadar solgundu. Yüz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Yapamam. Onu bırakamam."

"Yapmak zorundasın. Seni yok edecekler. Ya da onlar yapmazsa, başkası yapar. Şehirdeki başka biri bunu fark etmiş olmalı. Haklı olduğumu biliyorsun."

Gözleri hâlâ Yasmine'in üzerindeydi. Ama artık onu göremiyordum. Tamamen alev alevdi ve siyaha dönüşmüştü.

"Git!" Haykırdım. "O da böyle isterdi. Bunu senin için yaptı!"

Vincent bu sözler karşısında irkildi ve sonunda bana baktı. Kederinin tüm gücü, tuttuğum gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı dökülmesine neden oldu.

"Git. Lütfen," diye yalvardım. Joel yok edilmişti. Yasmine de yok olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Daha fazla ölüme dayanamazdım.

Hiçbir şey söylemedi ama birkaç saniye sonra görünmez oldu. Aurasının gittiğini hissettim.

Odanın öbür ucunda alevler sönmeye başlamıştı. Yasmine tamamen zarar görmemiş bir şekilde yavaşça yeniden ortaya çıkıyordu. Farklı görünmüyordu ama imzasında bir şeyler değişmişti. Aynı altın ışığı, safran ve tutsü izlenimini hissettim. Ama kenarında başka bir şey vardı. Artık melek auralarının keskin, kristalimsi niteliğine sahip değildi. Bu gitmiş, yerine karanlık ve dumanlı bir his gelmişti; ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir dumanlılık.

Alevler sonunda tamamen yok oldu ve Yasmine hâlâ yerde diz çöküyordu. Saniyeler sonra, iyi tanıdığım başka bir imza bize katıldı. Jerome odada duruyordu, görünüşe göre denetlemesi gereken gizli meselelerden dönmüştü.

Yüzden yüze baktı ve sonunda benimkine odaklandı. "Yüce İsa. Şimdi ne yaptın sen?"

Onu görmezden geldim, bakışlarımı Yasmine'den ayıramıyordum. Aynı görünüyordu, tamamen aynı. Ama yine de değildi.

Değişikliği o da fark etmişti. Kollarını önünde uzatmış, sanki kendini daha önce hiç görmemiş gibi onları inceliyordu. Dehşet yüz hatlarını kaplamıştı.

"Hayır," diye inledi. "Hayır..." Tekrar hıçkırarak ağlamaya başladı.

Carter sonunda gözlerini ondan kaçırdı ve Jerome'un gözleriyle buluştu. "Bu artık senin, Charon."

Jerome başını salladı ve Yasmine'e doğru bir adım attı. "Gitme zamanı."

Başını kaldırıp ona baktı, yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Bu bir yalvarıştı, bunların hiçbirinin gerçek olmadığına, belki -sadece belki- Jerome'un tüm bunları unutturabileceğine dair bir yalvarış.

Başını salladı ve onun omzuna dokundu. Kayboldular.

Oda sessizdi, neredeyse baskıcı hissettiren doğal olmayan bir sessizlik. Sesim tuhaf ve yersiz geliyordu.

"Ne oldu?" Carter'a sordum. Whitney'nin ağladığını şimdi fark etmiştim.

"Yasmine düştü," dedi usulca. "O artık bir iblis."

Bölüm 23

Ondan sonra yatak odamda kalamazdım, biri fiziksel diğeri ruhsal olmak üzere iki meleğin ölümünü gördükten sonra olmazdı. Oradan çıkmalıyım, daireden çıkmalıyım. Diğerlerinin hiçbirini kaçığımı fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Nyx yakalandığına göre, evrende endişelenecek, perişan bir succubus'tan daha büyük şeyler vardı.

Nereye gittiğimi fark edene kadar yaklaşık on dakika arabada yol almıştım. Dante'ye. Vincent'ın şeytani tılsım hakkındaki konuşması birden önemsiz göründü. Şu anda ihtiyacım olan şey gördüklerim hakkında biriyle konuşmaktı. Seth tam olarak anlamayacaktı ve ayrıca aramızdaki sorunlar hâlâ çözülmemişti. Vampirlerle ciddi şeyler tartışmak bazen benim için zor oluyordu. Hugh'ya hâlâ kızgındım. Hâlâ iyileşmekte olduğu için Erik'i rahatsız etmeyecektim. Elimde kalan tek şey Dante'ydi.

Dükkânının kapısını beş dakika kadar çaldıktan sonra açtı. Dağınık saçları ve buruşuk giysileri onu yine uyandırdığımı gösteriyordu. İçeri girdiğimde her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

"İşe yaramadı mı? Sana söylemiştim-" Bana daha yakından baktı. "Ne oldu?"

Sendeleyerek sandalyelerden birine oturdum ve ellerimi alnımın yan tarafına koyarak içine çöktüm. Yasemin'in bir aynası olabilirdim. Konuşmak, olanları açıklamak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Yanımda diz çöktü.

"Succubus. Beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

Endişeli yüzüne odaklanmadan önce birkaç saniye boyunca ona boş boş baktım. "Düştü."

"Huh? Nyx?"

"Hayır"

Yasmine. "Kim?"

O siyah alevi hatırladığımda gözlerim yine odaklanamadı. Korkunç sesi. Gözlerimi kırıpıştırarak kendime gelmeye ve dikkatimi Dante'ye vermeye çalıştım. "O bir melek. Bir melekti. Belki hâlâ öyledir. Bilmiyorum. Kahretsin, bilmiyorum. Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Uzanıp kollarımı kavradı ve dikkatimi tekrar çekmek için beni hafifçe salladı. "Bak, beni kaybediyorsun. Bir meleğin düşüşünün Nyx'le nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum. *Eğer Nyx'le bir bağlantısı varsa*. Sakinleşmeli ve en baştan başlamalısın. Derin bir nefes al." Aldım. "Şimdi bir tane daha." Aldım. "Şimdi konuş."

Yaptım.

Başlarda zorlandım ve birkaç yanlış başlangıç yaptım. Ancak sonunda geri çekilip Dante'ye melekler kadrosunu açıklayabildim. Hikâye yavaşça dudaklarımdan döküldü ve ona tüm olanları anlattım: Nyx'in yakalanması, Joel'in ölümü ve Yasmine'in düşüşü.

Bitirdiğimde ellerini kollarımda tuttu ve daha sonra bunun beni sabitlemek için olduğunu fark ettim. Titriyordum. Orada otururken birkaç sessiz dakika geçti. Sonunda nefesini verdi ve başını salladı.

"Siktir, succubus. Bir gece için çok fazla. Senin için bile." Eliyle çeneme dokundu ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Ama meleklerin düştüğünü biliyorsun. *Hâlâ* düştüklerini biliyorsun. Her zaman."

"Ama ben onu hiç görmedim," diye fısıldadım. "Bunca zamandır... Melekken iblis olan birini hiç tanımadım. Tanıdığım tüm iblisler .

. . şey, onlar *her zaman* iblislerdi. Onları melekken hiç görmedim."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Onun gözleriyle karşılaştım. "Ama ondan *hoşlandım*."

"İyi insanların başına kötü şeyler gelir" gibi bir yorum bekliyordum. Onun yerine sadece başını salladı. "Özür dilerim."

Gözyaşlarımı yuttum -bu gece zaten yeterince ağlamıştım- ve öne doğru eğilerek başımı göğsüne yasladım, tıpkı geçen gece yaptığım gibi. Bir elini saçlarımda gezdirdi ve beni salladı.

"Ne umut var?" diye sordum. "Melekler bile düşünüyorsa, geri kalanımız için ne umut var?"

"Yok," dedi. "Kendi başımızayız. Ve kendi hayatta kalmamız için en iyi olduğunu düşündüğümüz seçimleri yapmak zorundayız. Melek arkadaşınız böyle düşünseydi düşmezdi."

"Ama mesele de bu... melekler kendilerini düşünmezler, değil mi? Onlar özverilidir."

"Belki," dedi kuşkuyla. "Nefilimle işlerin o kadar ileri gitmesine izin verdi. . . bu gerçekten özverili değildi. Şimdi ikisi de mahvoldu ve kulübe bir üyemiz daha oldu."

"Ne kulübü?"

"Kulüp. Bizim kulübümüz. Tek bir hata yapan ve bu yüzden sonsuza dek cezalandırılan insanlar için olan kulüp." Durakladı. "Oldukça büyük bir kulüp."

Yavaşça kucaklamadan çekildim. "Ne yaptın sen?"

"Hmm?"

"Tek hatan. Vincent tılsımı buldu. Korkunç olduğunu söyledi. Kara büyü. Bunu yapmak için gerçekten kötü bir şey yapmış olman gerektiğini söyledi."

Dante'nin gözleri bana bakarken hüzünlüydü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı salladım.

"Hayır, değilsin. Şu anda, ilk defa, benimle dünyanın en büyük pisliği değilmişim gibi konuşuyorsun. Sana gerçeği söyleyeceğim.

bana olan tüm saygısını kaybeder."

"Yapmayacağım. Sana daha çok saygı duyacağım."

Gözlerini devirdi. "İnsanlar varsayımsal durumlarda hep asil şeyler söylerler. 'Eşimi asla aldatmazdım. 'Sokakta bulduğum bir milyon doları geri verirdim. Bunlar saçmalık."

"Öyle değil," diye karşı çıktım. "Gerçeğe saygı duyuyorum."

"Ama bundan hoşlanmayacaksın. O gün Erik'in önünde seni neden öpmediğimi sanıyorsun? Seninle yatmak istediğim konusunda şaka yapıyorum - tabii ki seninle yatmak istiyorum- ama bunu yapsaydık, gerçekten ne kadar az enerjim olduğunu hissederdin."

"Düşük enerji olayını anlıyorum ama yine de arkasındaki hikayeyi bilmek istiyorum."

Gözleri hayal kırıklığıyla kısıldı. "Bak, succubus. İstesem bile hikâyeyi anlatabileceğimi sanmıyorum. Bu çok zor."

Öpüşmekle ilgili yorumu birden bana ilham verdi. "Bana gösterebilir misin?" "Ne?"

Ona doğru ilerledim. "Öp beni. Senden neredeyse hiç enerji alamıyorum, ama kendini anıya açarsan, onun parçalarını hissedebilirim."

En azından bunun doğru olduğunu umuyordum. Sevgililerimin düşünceleri ve duyguları seks sırasında bana ulaşırsa da, bu tam olarak kontrol edebileceğimiz bir sistem değildi. Belirli şeyleri çağıramazdım. Genellikle hissettiğim şey, adamın o anda düşündüğü şeydi. Çoğu zaman bu şaşkınlık ya da belki de aldattığı sevgilisine karşı duyduğu vicdan azabıydı.

Ama belki ... belki de Dante her ne yaptıysa onu özellikle düşünüyorsa, ortaya çıkabilirdi. Denemeye değerdi. Ona doğru eğildim. Hareket etmedi, ben de sonuna kadar yaklaştım ve onu öptüm.

Başlangıçta sadece fiziksel bir öpücüktü. Yavaş yavaş onun yaşam gücünden bir parça almaya başladım ama tıpkı söylediği gibiydi. Ruhu çok karanlıktı. İçime akan yaşam enerjisi ancak bir damlaydı. Sızdıran bir musluk gibi sadece birkaç damlaydı. Sonra enerjiyi değerlendirdiğimde başka bir şey hissettim. Ruhunu hissettim - neden bu kadar siyah olduğunu, çoğu insanın sahip olduğu parlak yaşamdan neden bu kadar yoksun olduğunu hissettim. O siyahlık içime akmaya başladı, o mide bulandırıcı ve sızan kötülük ... ve onun arkasında umutsuzluk, öfke, umutsuzluk ve hayal kırıklığı vardı. Mide bulandırıcıydı. Siyahlık ve kan. Geri çekilmek istedim ama ne sakladığını görmem gerekiyordu.

Anı bana birbirinden kopuk görüntüler halinde geldi ama onları bir araya getirip bir anlatı oluşturabildim. Bir kız kardeş gördüm. On yaş büyüktü. Çocukluğu boyunca ona hem annelik hem de öğretmenlik yapmış. O da bir medyumdu. Ona gücünü nasıl kullanacağını, dünyanın çoğu insan için görünmeyen büyüsünden nasıl yararlanacağını öğretmişti. O güçlüydü, ama o daha da güçlüydü. Yine de bu yeterli olmamıştı. Gücünü kontrol etmekten daha fazlasını istemişti, onu geliştirmek istemişti. Ama Hugh ve Vincent'in bana söylediği gibi, çok az insan onun arzuladığı büyüklükte bir güçle doğardı.

Yani, onu almıştı. Sökmüş.

Ondan.

Onu öldürdüğünde yüzünü gördüm, hançer boğazına dokunduğunda acısını hissettim. Onun için yarı anne yarı kız kardeşti ama yine de hayatını çaldı. Ve bu hareketiyle gücü katlanarak artmıştı - hem onunkini kazandığı için hem de işin içindeki büyü yüzünden. Masumların kanı her zaman güç getirir ve bu ölümle iç içe geçen kara büyü de bu gücü fazlasıyla getirmişti. Kendisini bir tanrı gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ve ölmüş olmasını dilerdim.

Kendini lanetlemişti. Gücü hâlâ seviyordu, hâlâ onu kullanmayı seviyordu... ama kız kardeşini öldürdükten sonra kendinden nefret etmişti. Dünyadan elini eteğini çekmiş, anılarını uyuşturucu ve alkole gömmeye çalışmış, güçlerini sadece ara sıra küçük, üç kuruşluk dolandırıcılık işlerinde kullanmıştı.

Daha fazlasını görmek ya da hissetmek istemediğim için öpüşmeyi kestim. Eğer daha ileri gidersek, muhtemelen cazibe yapmak için ne yapması gerektiğini görecektim. Kız kardeşine yaptığı şey kadar kötü olmazdı ama tüm bunlarla işim bitmişti. Gözlerimi kocaman açarak yerde ondan uzaklaştım.

"Erik'in sevgilisiydi," dedim usulca. Tanya'yı -adı buydu- ve Erik'i birlikte kısa bir süre görmüştüm. "Resimdeki kadın oydu. Bu yüzden senden nefret ediyor."

Dante başıyla onayladı. "Üçümüz ... büyük işler başaracaktık. Hepimiz çok yetenekliydik, biliyor musun?" Bir elini başının üzerine koydu, gözleri keder doluydu. "Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Erik bundan sonra arkadaşlığımızı bitirmeyi seçti. Beni öldürmek istedi... öldürmeliydi. Gerçekten öldürmeliydi. Ama, şey. O öyle bir adam değil."

"Hayır," diye kabul ettim, sesim soğuktu. "O değil." Ayağa kalktım ve hâlâ yerde oturmakta olan Dante'den uzaklaştım.

Kafasını kaldırdı ve ne yaptığımı anladı. Mutsuz yüzü öfkeye dönüştü. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Pekala. Uğradığınız için teşekkürler. Ve beni haklı çıkardığın için de teşekkürler." "Ne hakkında? ?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu. Benden nefret edeceğini söylemiştim."

"Ben-" Durdum. Ondan nefret ediyordum. Kız kardeşiyle birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini gördükten sonra elimde değildi. Bunun Erik'i ne kadar incitmiş olabileceğini fark ettikten sonra değil. "Dante. . . ne yaptın . . ."

"Bir hataydı. Elimde olsa geri alırdım. Beni sonsuza dek lanetleyecek bir hata. Tıpkı melek arkadaşın gibi. Tıpkı senin gibi."

"Hayır," dedim. "Aynı şey değil. Yasmine aşk yüzünden düştü."

"Bencilliği yüzünden düştü," diye itiraz etti. "Ama bu noktaya itiraz etmeyeceğim. Bana kendinizden bahsedin. Sen aşk yüzünden mi düştün?"

Hiçbir şey söylemedim. Şehvet yüzünden düşmüştüm. Kocamı aldatmıştım.

Çünkü incinmiştim, yalnızdım, sıkılmıştım ve ... şey, çünkü yapabilirdim.

Dante bana sertçe baktı. "Gördün mü? Anlıyorum. Sen de sıtın batırdın. Seni anlıyorum, bunu yapan çok fazla insan bulamazsın. Eminim erkek arkadaşın da anlamıyordur."

"O beni kabul ediyor."

"Ama anlıyor mu? Ona hiç ne yaptığınızı ayrıntılı olarak anlattınız mı?"

"Hayır, ama önemli değil."

Dante ayağa kalktı ve bana yaklaştı. "Bu nemli! Onunla birlikte olmak bir şaka. Yürümesi mümkün değil. Benimle harika bir romantik geleceğin olduğunu da söylemiyorum ama en azından nereden geldiğini bilen insanlarla takılmalısın."

"Doğru. Seninle takılmak, sadece içip hayattan nefret edeceğim anlamına geliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Seth beni daha iyi şeyler için umutlandırıyor. Daha iyi olmak istememi sağlıyor."

"Ama bunun bir anlamı yok!" diye haykırdı Dante. "Bunu neden anlamıyorsun? Senin için hiçbir şey değişemez. Kendi avuçların bile bunu söylüyor."

"Hayır. Nyx dedi ki . . . Nyx rüyanın gerçekleşebileceğini söyledi. Rüyadaki adam-"

"-seni dolandırmasıydı. nce meleğin dşmeseydi sen de buna kanacaktın."

Dişlerimi sıktım. "Onun hayalleri gerçek. Seth ve ben-"

"-evlenecekler mi? Gün batımına doğru kaçacaklar mı? Bebekleri mi olacak? Succubus! Uyan artık!" Dante bağırıyordu, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Bu olamaz. Senin için olmaz. Belki onun için olabilir ama senin *için* değil. Onunla geçirdiğin her gün, onun hayatının da seninki kadar boş ve anlamsız olmasını sağlıyor."

"Bu doğru değil!" ığlık attım. "Biz mutluyuz. Birlikte mutlu olacağız ve bana inanmaman umurumda değil. Seni bir daha asla görmeyeceğim ya da seninle konuşmayacağım. Erik'in senden neden nefret ettiğini biliyorum ve ben de senden nefret ediyorum." Kapıyı tekmeleyerek açtım. "Cehennemde yanmayı hak ediyorsun."

Onu terk ettim ama yine de kendimi eve gitmeye zorlayamadım. Yapacak başka bir şeyim olmadığından, yirmi dört saat açık bir lokanta bulup kahve içtim ve benimle konuşan herkesi dikkatle görmezden geldim. Olympic Dağları'nın üzerinden güneşin doğuşunu izledim ve nihayet kitapçı açıldığında işe gittim. Son dakika Noel telaşına yardım ettim, akılsız ve mekanik işler yaptım. O gün erken kapatıyorduk ve herkes alışverişini bitirmek üzereydi. Telaşlı ve ılgıncaydı ama zombiye benzeyen bedenime yapacak bir şeyler veriyordu.

Mağazayı kapattığımızda Maddie'yi havaalanına götürme vaktim gelmek üzereydi. Kendisinin de birkaç Noel alışverişine daha ihtiyaı vardı ve şehir merkezine onunla birlikte gidip gidemeyeceğimi sordu. Bir meleğin ölümüne tanık olduktan sonra alışveriş yapmak

Dünyadaki en önemsiz şey gibi. Yine de . . . Yapacak başka bir şeyim yoktu, ben de kabul ettim. Muhtemelen her şeyi kabul ederdim.

Seattle şehir merkezi Noel süsleriyle bezenmiş, ışıklar ve çelenkler Dördüncü Cadde'yi merkez alan alışveriş bağlantı noktası boyunca dizilmişti. Öğleden sonra saat dörtte dışarısı çoktan kararmıştı. Yağmur kaldırımları dövüyordu, çoğu insanın yıl boyunca yağdığına inandığı türden bir sağanak. Aslında sadece kışın yağmur yağırdı ve o da genellikle çiseleyen türdendi. Bu şiddetli yağmur nadiren yağırdı, sanki gökler Joel'in ölümünün yasını tutmuş gibiydi.

Maddie Banana Republic'te kız kardeşi için bir şeyler ararken ben de pencereden yağmuru ve şemsiyelerle boğuşan yayaları izliyordum. Seth için gönülsüzce bir hediye aradım ama sonunda motivasyonum azaldı ve zaten yüzükle rekabet etmenin bir yolu yoktu. Onu hâlâ boynumda taşıyordum. Bugün ağır geliyordu.

Yasmine'e olanlardan duyduğum üzüntünün yanı sıra, hâlâ Nyx'i düşünüyordum. Özellikle de bana söylediklerini düşünmeye devam ettim. *Rüyadaki adam*. Rüyadaki adam kimdi? Soru beni tüketti, ne kadar boş olsa da. Dante'nin sözlerini tekrarlayıp durdum, kendime bunun bir önemi olmadığını, her şeyin bir aldatmaca olduğunu söylemeye çalıştım. Ama o karanlık silüet hâlâ aklımdan çıkmıyordu ve bir parçam onun kimliğini bilirim belki de her şeyin gerçek olabileceğine inanıyordu.

"Georgina?"

Yağmurlu sokaktan döndüm ve Vincent'in önümde durduğunu gördüm. Onun ötesinde, dalgın bir Maddie hırka raflarını karıştırıyordu. Dairemde kederli göründüğünü düşünmüştüm, ama şimdi gördüğümün yanında bu hiçbir şeydi. Yüzü sıkışmış ve solgundu. Gözleri cam gibi ve kırmızıydı ama ağlamaktan mı yoksa uykusuzluktan mı bilemiyordum. Muhtemelen ikisi de.

Bana dairemin anahtarını uzattı. "Sadece bunu geri vermek istedim."

Ben aldım. "Bunun için beni bulmana gerek yoktu. Bırakabilirdin." "Evet."

Ellerini ceplerine soktu ve yere baktı. "I

Sanırım sadece biriyle konuşmak istedim."

"Yasmine'i gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Yani, cehennemde bir yerlerde olduğunu *biliyorum*. Belki oryantasyonları falan vardır. Bilmiyorum. Her ne ise, korkunç olmalı. Ve bu benim hatam."

"Değil," dedim otomatik olarak. "Bu onun seçimiydi." "Yine de benim için yaptı."

"Neden olduğu önemli değil. Önemli olan bunu isteyerek yapmış olması. Onun verdiği kararları sorgulamak size düşmez."

Sözcükler ağızımdan çıkarken, tam bir *lanet* olası an yaşadım. Herkesin Seth hakkında bana söylediği şeyi söylüyordum. Tam olarak söylüyordum

Seth'in bana uzun zamandır söylediği şeyi.

"Sanırım. Bilmiyorum." İç çekti. "Bu da çok aptalca. Bunca yıl, düşmesin diye ona hep mesafeli durduk. Çok iyiydik, istediklerimizden geri durduk. Ve sonra, aptalca bir kafa karışıklığı ve tutku anından aynı sonuçları aldık. Her şey çok hızlı oldu. Ben onu korumak için hareket ettim, o da beni korumak için..." Sözlerini yarıda kesti ve ağlayacakmış gibi baktı. Ben de öyle hissettim. Dante *oldukça büyük bir kulüp olduğunu* söylemişti.

"Ama ... eğer çoktan düştüyse ... şey. Belki artık birlikte olabilirsiniz."

Vincent başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi, bu gülümseme onu gülümsemediği zamanlardan daha üzgün gösteriyordu. "Bilmiyorum. Şu anda benimle görüşüp görüşmeyeceğini bile bilmiyorum. İçimden bir ses onu bu şekilde görmemi istemeyeceğini söylüyor."

"Peki sen nasıl hissediyorsun?"

"Onu koşulsuz seviyorum ... ya da en azından ... Melek Yasmine'i koşulsuz sevdim. O artık o kadın değil. Olanlardan nefret ediyor olabilir. ..mutsuz olabilir. Ama eninde sonunda alışacaktır. Her zaman alışırlar. Ve sonra o da onlardan biri olacak. Aynı Yasemin olmayacak ve ben onu sevebilir miyim, o beni sevebilir mi bilmiyorum. Onu bu kadar harika bir insan yapan şeylerden biri de bu ayartmaya direnmesiydi. . ve sanırım o da benim için aynı şeyi hissediyordu."

Dikkatim içime, kendi durumuma yönelirken bir an için Vincent'ı unuttum. Yine Seth ve benim durumuma benzediğini fark ettim. Anlaşmamızdaki sürekli gerilim acı vericiydi, ancak dayandığı ahlaki değerler bizi çeken şeyin bir parçasıydı. Seks yapmamamızın sorun olmadığını söylemiş olabilirdi, ama sanırım bir parçası beni buna boyun eğmeyi sürekli reddettiğim için seviyordu. Aynı şekilde ben de onun kararlılığını seviyordum - sadece benden değil diğer sevgililerinden de uzak durmasını. Kavgayı bu kadar şok edici yapan şeylerden biri de buydu. Onun zayıf olmasını beklemiyordum.

Ve yine de ... ilkelerimiz için birbirimize hayran olsak bile, buna değer miydi? Ve bu gerçekten onun zayıflığı mıydı? Vincent ve Yasmine, Seth ve benden çok daha uzun süredir birlikteydiler ve kendilerine aynı şekilde işkence ediyorlardı. Sonunda bunun onlara hiçbir yararı olmamıştı. Olaylar olduğu gibi gelişmişti.

Vincent belki de düşüncelerimi tahmin ederek, "Çapraz aşk görüldüğü kadar çekici değildir," dedi.

"Öyle olduğuna hiç inanmadım."

"Bazen düşünüyorum da... belki de onunla hiç birlikte olmasaydık daha iyi olurdu. Bu yıllar harikaydı ... ama eğer bu işe hiç bulaşmamış olsaydım o hala sevdiğim kadın olurdu."

Bunu bilmiyordum. Şüphesiz, kısa mutluluk anları acı çekmeye değerdi.

ne olacaktı? Eninde sonunda öleceğini bilmeme rağmen Seth'le birlikte olmamın nedeni bu değil miydi? Belki de Seth risk almak konusunda haklıydı. Hayat kısaydı. Belki de yapabileceğin en iyi şeyi yapmalıydın. Her şey çok kafa karıştırıcıydı ve birdenbire Seth'le tüm bunlar hakkında konuşmak istedim - hayatı yaşamak ve risk almak hakkında, birbirimizi sevmemizi sağlayan şey hakkında ve ilişkimizi uğruna savaşmaya değer kılan şey hakkında. Yasmine ve Vincent'ın yaptığı hataları yapmak istemiyordum. Seth ve benim açık fikirli bir şekilde oturup aramızdaki bu şeyi yürütmemiz gerekiyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Vincent'a sordum. Şu an onunla ilişki felsefesini tartışmak için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyordum.

Belli belirsiz bir şekilde arkasını işaret etti. "Kasabayı terk edin. Maskeli olsam bile beni aradıklarını biliyorum. Bir yerlerde saklanmalıyım."

Başımı salladım. Gittiğini görmek beni üzüyordu ama diğer melek ve iblislerin onu bulduklarında ne yapacaklarını biliyordum. Bu yüzden ona iyi dileklerde bulundum ve ayrılmadan önce kısa bir kucaklaşmayı paylaştım. Gidişini izlerken, onun temsil ettiği ibretlik hikâyeyi bir kez daha düşündüm. Endişelenerek, Seth'i arayabilmek için bu havaalanı yolculuğunun çabuk geçmesini umdum.

Mağazanın diğer tarafında dolaşırken Maddie'yi aldıklarının parasını öderken buldum.

"Kimdi o adam?" diye sordu bana, kredi kartını uzatırken. "Sevimliydi. Pejmürde ... ama sevimliydi."

"Uzun bir gün geçirdi," dedim ona. Ve uzun bir sonsuzluk. "O sadece bir arkadaş."

"Bekar mı?"

Bunu düşündüm. "Evet, sanırım öyle."

Onu beklerken yakındaki bir aynaya baktım. Maddie yeni sevimli ve şık haliyle hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. Saçlarını da kestirmişti, saçlarının katları yüzünü narin ve sevimli gösteriyordu. Pantolon ve kazak sade olmasına rağmen üzerinde şık ve zarif duruyordu.

Buna karşılık ben çirkin üvey kardeş gibi görünüyordum. Hâlâ şekil değiştirmenin getirdiği güzel bir vücuda ve güzel bir yüze sahiptim ama kot pantolon ve eski bir palto giymiştim, bugünün modasıyla pek ilgilenmiyordum. Saçımı da şekil değiştirme zahmetine girmemişim. Sadece yüksek bir at kuyruğu şeklinde taramıştım. Hepsinden önemlisi yüzümdü. Vincent kadar kederliydim. Gözlerimde beni ürküten bir çukurluk vardı. Bu, yüz hatlarımın diğer tüm güzelliklerine ters düşüyordu. Maddie'ye dönüp baktığımda, bugün seksi olanın o olduğunu fark ettim.

Nihayet havaalanına doğru yola çıktığımızda trafik beklediğim gibi korkunçtu. I-5 durma noktasındaydı ve son zamanlardaki şansına bakılırsa, muhtemelen ileride bir kaza olacaktı ve bu da trafiğin yoğun olduğu saatleri ve tatil karmaşasını daha da karmaşık hale getirecekti. İç çekerek koltuğuma geri yerleştim.

"Tamam," dedim Maddie'ye, umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. "Rapor nedir? Ne gibi maceralı şeyler yaptınız? Daha fazlasını yaptığına eminim."

kotanı doldurdun."

"Şey," diye başladı. "Yeni kıyafetler var tabii ki. Birçoğunu gördün ve hayatımda hiç olmadığı kadar çok iç çamaşırına sahibim. Her zaman biraz korkmuşumdur ama dışarıda çok güzel şeyler var, biliyor musun?"

"Evet. Kesinlikle."

"Benim de bir sürü topuklu ayakkabım var. Hâlâ onlarla yürümeyi öğreniyorum ama sanırım iyi gidiyorum." Homurdandı ve alaycı feminist bir yazar gibi baktı. "Kendimi ... şey, bir *kız* gibi hissediyorum."

Gülümsedim ve önümdeki arabalara baktım. Bir kaza için tüm değişkenler mevcuttu, bu yüzden dikkatli olmalıydım. Bu tür dur-kalklarda insanlar dikkatlerini vermeyi bırakıp rehavete kapılma eğiliminde oluyorlardı. Arabalar bu şekilde arkadan çarpıyordu. Seattle'lı sürücülerin yağmurda araç kullanmakta zorlanmaları da bir gariplikti.

"Bana topuklularla iyi göründün. Başka ne yaptın? Alışveriş dışında?"

"Judo kursuna yazıldım."

"Kaydolmadın."

"Ben de öyle," dedi gülerek. "Düşünemediğim en çılgın dersti. Ayrıca, saçımı çektiği onca yıldan sonra nihayet Doug'dan öcümü alabileceğim."

"Hak etmiştim," dedim. Biraz daha hızlı ilerleyebileceğine dair nafile bir umutla en uzak şeride geçtim. "Başka bir şey var mı?"

"Mmm . . . şey. Kendi evimi aramaya başladım." "Bu iyi bir fikir."

"Ve her zaman görmek istediğim bazı yerlere uçuşları kontrol etmek." "Bir başka iyi fikir."

"Ve Seth ile yattım."

Neredeyse refüje giriyordum.

"Ne?" dedim. Direksiyonu kırarak kendi şeridime döndüm. Maddie ellerini koruyucu bir şekilde uzatmıştı. "Seth mi dedin?"

"Evet..."

"Seth *Mortensen*?"

Sesi kuşkulu geliyordu. "Tabii ki. Başka kim olacak?"

Bu o kadar gülünç şeylerden biriydi ki, tam olarak tepki bile veremedim. "Hey, dünyanın az önce patladığını fark ettin mi?" demek gibiydi. Bu gerçek değildi çünkü bilinen dünyanızdaki diğer tüm veriler bunun imkansız olduğunu söylüyordu. Beynim henüz bunu işlemeye zahmet etmeyecekti. Boşa giden hücreler.

"Nasıl Yani, ne ..." Başımı salladım. "Açıkla."

Yüz ifadesinden bunu yapmak için can attığını görebiliyordum. Dün ofisimde onun içinde patlayan şey buydu.

"İki gece önce, bir şey unuttuğum için kapanıştan sonra kitapçıya geri döndüm. Seth'i park yerinde gördüm. Dışarıda bir yerdeydi.

ve arabasını almak için geri dönüyordu."

"Bir yer" benim dairemdi. O gece kavga etmiştik. "Her neyse," diye devam etti. "Biraz üzgün görünüyordu ve ben de risk almakla ilgili söylediklerin. Ayrıca, bana hâlâ bir randevu borcu vardı, değil mi? Ben de ona bir şeyler içmek için çıkma teklif ettim, o da olur dedi."

Arabayı tekrar refüje sürmemeye çalıştım. "*İçki içmedi*, değil mi?"

"Hayır, alkol değil. Ama geç saatlere kadar dışarıda kaldık ve harika vakit geçirdik. Onunla konuşmanın ne kadar harika olduğunu hayal bile edemezsiniz. Utangaç biri gibi görünür ama onu bir kez tanıdığınızda ..." Mutlu bir şekilde iç çektii. "O da benim gibi düşünüyor.

. her türlü şeyi yapmak, bir yerlere gitmek istiyor . . . Neyse, sonunda mekan kapandı ve bana bir süre onun evinde takılmak isteyip istemediğimi sordu."

Artık ona bakamıyordum bile. "Seth ... sizi evine mi davet etti?" "Şey, eğer benimkine gidersek Doug'la takılmak zorunda kalırız ve biz sadece daha fazla konuşmak istedim. Ve konuştuk da... ama bir süre sonra ..konuşmayı bıraktık. Ve bir şey diğerine yol açtı." Sanki hala inanamıyormuş gibi nefesini verdi. "Ben asla böyle şeyler yapmam. Bu kadar çabuk değil. Ama o iyi bir adam, anlıyor musun? Ben de maceralı bir şeyler yapmak istedim."

Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekten olmuyordu. Bu bir rüyaydı. Nyx ona yardım etmediğim için benden intikam alıyordu. Bana bir kabus gönderiyordu, yakında uyanacağımı umduğum bir kabus.

Maddie tereddütle, "Georgina?" diye sorana kadar ne kadar sessiz kaldığımı fark etmemiştim. Hâlâ benimle misin? Çok kolay olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?" Sesinde korku vardı, hayal kırıklığından ve onaylamayışımdan korkuyordu.

"Ha? Hayır ... hayır ... tabii ki hayır." Derin bir nefes aldım. "Yani, iyi miydi?"

"Oh, evet!" Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Bunun hakkında konuştuğuma bile inanamıyorum. Ama evet, Seth harika bir aşık. Gerçekten çok özenli."

"Evet, öyle olacağını tahmin ediyorum." "Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum."

Böylece iki kişi olduk. "Şimdi ne olacak? Bu bir kaçamak mıydı?" Sonuçta, başka ne olabilirdi ki? Seth benimle birlikteydi, değil mi? Üzölmek için bir nedenim yoktu. Ona başka bir yerde seks yapması için izin vermiştim. Aslında . . . O gece ona *söylemiştim*. Eğer onunla yatmak istiyorsa, sorun değildi. Ama belli ki bunun bir anlamı yoktu. Bu bir kaçamak olmalıydı, değil mi?

Değil mi?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Umarım değildir. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ... ve bu çok harikaydı. Gerçekten birbirimize bağlandığımızı hissettim. Sanki açık artırma sadece benim için üzüldüğö için yapılmamıştı. Arayacağını ve bir ara tekrar çıkacağımızı söyledi." Bir kez daha ürkek ve kararsız bir hale büründü. "Onun böyle bir şey söyleyip de bir daha aramayan bir adam olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Ciddisin, değil mi?" O daha önce tanıdığım Maddie'ydi, bana saygı duyan ve rehberliğini isteyen Maddie. Erkeklere güvenmeyen.

Önüme baktım ve belki de göklerin şimdi benim için ağladığına karar verdim. Birkaç dakika sonra nihayet dedim ki, "Hayır, Maddie. Eğer dışarı çıkmak istediğini söylüyorsa, ciddidir. O böyle bir adam."

Bölüm 24

Sonsuza kadar yaşayacağımı biliyordum ama bazen *sonsuzluğun* ne kadar uzun olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Ancak havaalanına giderken, sonsuzluğun nasıl bir his olabileceğine dair bir fikir edindim.

Maddie neredeyse tüm zamanını Seth hakkında konuşarak geçirdi. Aslında, konuşmadığı tek zamanın saatini kontrol etmek ve zamanında varıp varamayacağımızı düşünmek için durduğu zamanlar olduğuna eminim. Zamanında varacağımızı biliyordum çünkü uçağını kaçırmaması ve benimle şehre dönmek zorunda kalması riskini göze almadan önce arabayı durdurup onu sırtımda taşıyacaktım. Zaman konusunda hâlâ sorununuz olmadığına karar verdiğinde, Seth'e geri döndük. Seth, Seth, Seth.

Eminim ki dünyada böyle bir hikâye anlatmaya gelseler benimle dalga geçtiğinden şüphelenmeyeceğim sadece üç kişi vardı. Ne yazık ki Maddie onlardan biriydi. Doğruyu söylüyordu. Bu her halinden belliydi ve içimdeki bir şey -belki de Seth'le aramızdaki kavganın ne kadar ciddi olduğunu gerçekten anlayan kısım- bunu hissedebiliyordu.

Bir süre sonra zihnim uyuştu ve tüm bunları düşünmeyi bıraktım. Sonunda onu havaalanına bıraktım ve eve döndüm, bir kez daha içinden geçmek zorunda kaldığım trafiğin farkında bile değildim. Daireme döndüğümde akşam yemeği yedim ve *A Christmas Carol*'ı izledim. Ardından uzun, sıcak bir banyo yaptım ve beş kadeh votka sonunda beni gece için uyuttu. Kanepede uyudum çünkü bir meleğin düştüğü odaya girmeye dayanamıyordum. Bazı Noel arifeleri.

Seth ertesi sabah beni Terry ve Andrea'lara yemeğe götürmek için geldi. Etrafına tedirginlik yayılıyordu ama beni görünce yine de gülümsedi.

"Harika

görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Biliyordum. Hazırlanmak için iki saat harcamıştım, bunun son otuz dakikasında sadece aynanın karşısında durmuştum. Orada durmuş, görünüşümün her ayrıntısını incelemiştim. Yapışan kırmızı elbise. Işıltılı siyah gerdanlığın altındaki boynumun kıvrımını. Altın sarısı saçlarımın bugün şık ve pürüzsüz bir şekilde sırtımdan aşağıya sarkması. Altın rengi göz farı ve siyah göz kalemi gözlerimi çerçeveliyordu. Dudaklarım soluk şeftali rengi dudak parlaticısının altında parlıyordu. Beş-dört yaşında olmama rağmen bacaklarım uzun ve esnek görünüyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve kusursuz bir ciltle oyulmuş yüzüm çok güzeldi.

Çok güzeldim.

Kibir ya da bencillik diyebilirsiniz ama doğruydu. Çok, çok güzeldim. Maddie'den daha güzeldim. Her ölümlü kadından daha güzeldim. O muhteşem yansımaya bakarak, Seth'in beni isteyeceğini söylemesi için ona yalvardım. Beni istemeliydi. Nasıl istemezdi ki?

Ama dünyadaki tüm güzelliklerin içimdeki acıyı maskeleyemeyeceğini biliyordum. Birkaç dakika sonra Seth de fark etti. Gülümsemesi kayboldu.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu.

Elimdeki paltoyu düşürdüm. "Nasıl düşünüyorsun? Bana söyledi. Bana söylemek için sabırsızlanıyordu."

İçini çekti ve koltuğumun koluna oturup boşluğa baktı. "Bu kadar mı? Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?" diye sordum.

"Özür dilerim. Tanrım, gerçekten üzgünüm. Bu şekilde öğrenmeni istememiştim."

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Evet... tabii ki."

Sesi o kadar tatlı ve nazikti ki, içimde patlamak isteyen öfkeyi bir anlığına yatıştırdı. Ona baktım, kehribar rengi kahverengi gözlerine sertçe baktım. "Senin içmediğini söyledi ama sen içtin, değil mi? Olan bu muydu?" Sesim Kendall'ın yaşındaymışım gibi çıkıyordu ve Yasmine'in Jerome'a verdiği yalvaran ifadeyi takındığımdan şüpheleniyordum.

Seth'in yüzü ifadesiz kaldı. "Hayır, Thetis. Sarhoş değildim. Hiç içmedim."

Karşısındaki koltuğa çöktüm. "Sonra ... sonra ... ne oldu?"

Hikayeyi anlatması biraz zaman aldı. İçinde savaşılan iki yarıyı görebiliyordum: açık olmak isteyen ve bana hoşlanmayacağım şeyleri söylemekten nefret eden.

"Bize olanlardan sonra çok üzgündüm. Aslında o adamı aramanın eşiğindeydim... adı neydi? Nippon. Dayanamadım, aramızdakileri düzeltmek istedim. Ama bunu yapmadan hemen önce Maddie'ye rastladım. Çok ... Bilmiyorum. Sadece kafam karışmıştı. Çılgına dönmüştüm. Benden yemek getirmemi istedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kabul ettim." Bir elini saçlarında gezdirdi, nötr ifadesi şaşkın ve sinirli bir hal aldı. "Ve onunla birlikte olmak ... çok hoştu. Tatlı. Konuşması kolaydı. Ve seninle fiziksel olarak ayrıldıktan sonra, biraz ... um ..."

"Tahrik mi? Azgın? Şehvet dolu?"

Yüzünü buruşturdu. "Onun gibi bir şey. Ama bilmiyorum. Bundan daha fazlası vardı."

Zihnindeki kaset geri sarıldı. "Nippon'u arayacağını mı söyledin?"

"Evet. Pokerde konuşmuştuk. Pokerde konuşmuştuk ve sonra beni bir kez aradı. Eğer istersem benimle bir anlaşma yapabileceğini söyledi. O zaman bunun çılgınca olduğunu düşünmüştüm ama

O gece seni terk ettikten sonra. Bilmiyorum. Sadece istediğim hayatı yaşamamın ve senin bu kadar endişelenmene gerek kalmamasını *sağlamanın* buna değip değmeyeceğini merak ettim."

"Maddie'nin gelmesi bir lütuftu o zaman," diye mırıldandım. Tanrım. Seth ruhunu satmayı ciddi ciddi düşünmüştü. Nippon'la gerçekten ilgilenmem gerekiyordu. Ona Seth'i rahat bırakmasını söylediğimde beni dinlememişti. O şeytanın boğazını parçalamak istiyordum ama intikamım beklemek zorunda kalacaktı. Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ," dedim Seth'e. "İşte bu kadar. Hoşuma gittiğini söyleyemem ama

bitti."

Merakla başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?" "Bu. Şu Maddie olayı. Sonunda bir kaçamak yaptın. Yapabileceğin konusunda hep anlaşmıştık, değil mi? Yani, sadece benim bir şeyler yaşamam adil değil. Artık hayatımıza devam edebiliriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Aubrey yanıma sıçradı ve başını koluma yasladı. Seth'in yanıtını beklerken bir elimi yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirdim.

"Georgina," dedi sonunda. "Biliyorsun... Sana söylemiştim. . . şey. Gerçekten kaçamak yapmıyorum."

Elim Aubrey'nin sırtında dondu kaldı. "Ne diyorsun sen?"

"Ben ... kaçamak yapmam."

"Onunla bir şeyler başlatmak istediğini mi söylüyorsun?"

Perişan görünüyordu. "Bilmiyorum."

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?"

diye sordum. "Bilmiyorum."

Öfkem geri döndü ve Aubrey'nin kızgınlığına rağmen ayağa fırladım. "Ne yapıyorsun? biliyor musun?" Talep ettim. "Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Olup biten pek çok şey vardı..." dedi. "Bir sürü faktör. Bir anda oluverdi ..."

Ellerimi kalçalarımın koydum ve ona doğru yürüdüm. "Öyle mi? Gerçekten mi? Çünkü ben o kadar emin değilim."

Perişan ifadesi temkinli bir hal aldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sanırım o gece teslim olmadığım için benden öç alıyordun. Seni kızdırdım. Seni incittim. Sen de beni incitmeye çalışıyorsun. Bana bir ders ver."

"Ben-ne? Delirdin mi sen? Sana bir ders vermek için böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Seni incitmek *isteyeceğimi* mi düşünüyorsun? Sırf seksi reddettiğin için mi?"

"Neden olmasın?" diye sordum. "Erkekler benden hep seks ister. Sen neden farklı olarsın ki?"

"Georgina," dedi inanamayarak. "Buna inanamazsın. Bu her zaman seksten daha fazlasıydı. Bunu bilmen gerekir. Sana bunu defalarca söyledim. Seni asla bilerek incitmem. Ama yine de ..."

"Ve yine de ne?"

Gözlerini benden kaçırdı ve halıya odaklandı. "Sana zarar *vermeden* devam edebilir miyiz bilmiyorum."

"Eğer arkadaşlarımla yatmazsan-"

"Bu olmak zorunda bile değil. Olabilecek o kadar çok şey var ki. Yarın bana araba çarpabilir ya da bir hastalığa yakalanabilirim. Eğer bir gün kafayı bulur ve benimle yatarsan, kendinden sonsuza dek nefret edeceksin. Ve eğer ruhumu satarsam, bu da seni üzecek. Öyle ya da böyle, incineceksin. Bu sadece zaman meselesi. O gece mutfakta gördüm, bana bağırırken yüzünü gördüm. İşte o zaman her şeyin doğru olduğunu anladım."

"I . . . Üzgündüm," dedim ona. "Yani, bu ilişkinin kolay olmayacağını biliyorduk. Başlangıçta tüm bunları, seksi ve diğer her şeyi sorun etmiyordun."

"İşler değişir," dedi açıkça. Gözlerime baktı ve ben yine onun içinde savaşılan tarafları gördüm. "Ve o zamanlar, incinecek olanın sen değil ben olduğumu düşünüyordum. Bununla başa çıkabilirim."

"Yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Öğrenmek istemediğimi söylüyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu seksle ilgili bile değil. İletişim sorunlarımız var, zaman sorunlarımız var . . . Ne bileyim işte. Kahretsin, ölüm sorunlarımız var. Bunu yapmaya devam etmeli miyiz gerçekten bilmiyorum."

Yine Joel'in ölümü gibi hissettim, sanki tüm enerjim benden çekilip alınıyordu.

"Nasıl olur da," diye sordum, "bana her zaman açık iletişim hakkında ders verirken *şimdi* bunu üzerime yıkarsın? Eğer tüm bunları hissediyorsan bu konuyu önceden açmalıydın, sıfır saatinde blöf yaparak ayrılmak yerine."

"Son kısmın ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama blöf yapmıyorum. Ve seninle bu konuda konuşmaya çalıştım. Bana masaj yaptığın gece de denedim, duymak istemedin." Seth derin bir nefes aldı. "Georgina . . . Gerçekten ciddiym. Artık birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyorum."

Ağzım açık kaldı. Hayır, bu doğru değildi. Bu hiç doğru değildi. Büyük bir kavga bekliyordum, her zamanki gibi sonunda atlatacağımız bir kavga. Ondan af dilemesini beklerdim. İlişkimize yeni sınırlar koymasını beklerdim. Üstün olanın *ben* olmamı ve buna devam edip etmeyeceğimize karar vermemi beklerdim.

Yalvarıyor olmayı beklemiyordum.

"Hayır. *Hayır*. Seth, bu işi yürütmeliyiz. Bak, Maddie'yi unutacağım, tamam mı? Ve eğer başka kadınlarla yatmak istiyorsan . . . Yani, sorun değil. Her zaman yapabileceğini söyledim. Sadece bu ilk sefer... şey, bu bir şok, hepsi bu." Beni sessizce izlemeye devam etti ve ben kendimi daha fazla gevezelik ederken buldum. "Ama yürütebiliriz. Her zaman başarırız. Bir yolunu buluruz. Böyle bir şeye kendi başına karar veremezsin."

Bu işte ikimiz de varız, biliyorsunuz."

"Evet," dedi. "Biliyorum. Ve ben ikisinden biriyim. Ve ayrılmak istiyorum."

"Hayır," dedim çılınca. "*İstemiyorsun*. Bu sadece garip bir şey. Bilmiyorum. Ciddi değilsin."

Seth'in sessizliği bana bağırmasından daha çileden çıkarıcıydı. Beni izlemeye devam etti, konuşmama izin verdi. İfadesinde çok fazla pişmanlık ama aynı zamanda çok fazla kararlılık vardı.

"Bana her şeyin üstesinden gelebileceğimizi söyleyen sendin," diye ağladım. "Neden bu olmasın?"

"Çünkü artık çok geç."

"Olamaz. Eğer bunu yaparsan ... hepsi bir hiç uğruna olacak ... sonunda bana zarar vermiş olacaksın. Hem bana hem de Maddie'ye."

"Gerçekte olabileceklerin yanında bu küçük bir acı," dedi. "Maddie'ye gelince. Ona zarar vermeyi planlamıyorum. I . . . Ondan hoşlanıyorum."

"Ama sen beni *seviyorsun*."

"Evet, biliyorum. Muhtemelen hep de öyle olacak. Ama belki de bu yeterli değildir. Hayatıma devam etmeliyim. Bunu yapamayız. Belki de . . . Bilmiyorum. Maddie ile aramızda iyi bir şeyler olabileceğini düşünüyorum. Bazı yönlerden, o senin gibi, sadece
_"

Seth bazen yeterince gergin olduğunda yaptığı gibi saçmalamaya başlamıştı. Şimdi kelimeleri geri çağıracakmış gibi dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı.

"Sadece ne?" diye sordum. Kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi, kararlı ve gözünü kırpmadan. "Sadece ... daha insan."

Ve hepsi bu kadar. Tüm öfke ve üzüntü yok oldu. İçimde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Bomboştum.

"Çık dışarı," dedim.

Soluğu kesildi. Sesimdeki ve yüz ifademdeki bir şey gerçekten korkutucu olmalıydı. Çekingen bir şekilde elini uzattı.

"Seni asla incitmek istemedim. Thetis, üzgünüm-"

"Bana bir daha *asla* öyle deme," diyerek uzaklaştım. Bu kelimelerin ağzımdan nasıl çıktığını bilmiyordum. Sanki başka biri beni kontrol ediyordu. "Git buradan. Şimdi."

Ağzını açtı ve az önce gösterdiği tüm o kararlılığın parçalanabileceğini düşündüm. Sonunda öyle olmadı.

Gitti.

Bölüm 25

Yatak odama bir daha girmeyeceğime yemin etmişim ama tam o sırada yatağıma ihtiyacım vardı. Günün geri kalanını orada, meşhur cenin pozisyonunda kıvrılmış olarak geçirdim. Seth'in gitmesini sağladığım zamanki gibi, hiçbir şey hissetmiyordum. İçimde bir ölü vardı. Hiçbir şey kalmamıştı, hayatımda hiçbir şey, beni ayakta tutacak hiçbir şey. Beynimin bilge bir parçası ağlamam gerektiğini söyledi. İçimde bir keder olduğunu biliyordum, eninde sonunda patlayacak bir keder. Ama şimdilik bunu engelliyordum, tüm bunların gerçek olduğunu kabul etmekten ya da sonuçlarıyla yüzleşmekten korkuyordum. Yasemin'in bu yüzden çılgılık attığını fark ettim. Çok sevdiğin bir şeyden koparılacak korkunç bir şeydi. Varlığınıza anlam katan şeyden koparılacak.

Saatler geçti ve güneş alçalmaya başladığında ışık ve gölgeler yatak odamın üzerinde hareket etti. Odam karardı ama ışıkları yakma zahmetine girmedim. Ne enerjim ne de motivasyonum vardı.

Kapının çalındığını duyana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum. İlk başta, ne olduğundan bile emin değildim. Sonra tekrar çaldı -kesinlikle biri ön kapımı çalıyordu. Yataktan çıkmadım, kimseyi görmek ya da konuşmak istemiyordum. *Ya Seth'se?* Küçük bir parçam bu umuda sarıldı, belki fikrini değiştirmiştir diye. Ama geri kalanım buna inanmıyordu. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. Kararlılığını. Geri dönmeyecekti. Ve eğer geri dönmeyecekse, o zaman sosyal olmanın bir anlamı yoktu.

Misafirim kapıyı üçüncü kez daha yüksek sesle çaldı. Yanımdaki Aubrey başını önce oturma odasına, sonra da bana çevirdi, şüphesiz gürültüye neden son vermediğimi merak ediyordu. İç çekerek yataktan kalktım ve dairenin önüne doğru yürüdüm. Yarı yolda durdum. Seth değildi.

"Georgina!" diye feryat etti tiz bir soprano sesi. "Orada olduğunu biliyorum. Seni hissedebiliyorum." Tawny'yi de hissetmişim elbette, bu yüzden yürümeyi bırakmışım. Onu görmezden gelmenin mümkün olup olmadığını merak ederek tekrar iç çektim. Muhtemelen olmazdı. Cevap vermesem bile, artık burada olduğumu bildiğine göre muhtemelen bütün gün orada dikilip duracaktı.

Gözyaşları ve tantanayla içeri dalmayı bekleyerek kapıyı açtım. Bunun yerine, Tawny'yi kapımın önünde sakince dururken buldum, içeri girmekte tereddüt ediyordu. Her şeye rağmen gözleri ıslaktı ama kendini dizginlemek için çok çabalıyor gibiydi. Dudağının titremesi bunun kolay olmayacağını gösteriyordu.

Ve bir parıltısı vardı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Kenara çekildim ve ona el salladım. "Seni bir şeyler içmek için dışarı çıkarmamı ister misin?"

fethinizi kutlamak için içki içer misiniz?"

İşte bu kadar. Kendini kaybetti. Ellerine kapılarak hıçkıra hıçkıra ağladı ve koltuğuma yığıldı. Seth'in etkisiyle hâlâ uyuşmuş haldeydim ve bununla başa çıkacak zihinsel enerjim yoktu. Ne ondan nefret edecek ne de ona acıyacak enerjim vardı. Kayıtsızlığı yaşıyordum.

"Tawny, ben-"

"Özür dilerim!" diye araya girdi. "Çok, çok özür dilerim. Yapmak istemedim. Bunu yapmak istemedim. Ama bunu yaparsam ikimiz için de kazançlı olacağını, beni daha hızlı ilerletmek için torpil yapacağını ve benim de-"

"Dur bakalım," dedim. "O' kim? Nippon mu?"

Başını salladı ve çantasından bir paket mendil çıkardı. En azından artık hazırlıklı seyahat ediyordu. Devam etmeden önce yüksek sesle burnunu sildi. "Bana numara yapmamı söyledi, kötü numarası yapmamı. Yani ... aslında ben biraz kötüyüm. Tamam, çok kötüyüm. Senin gibi flört edemem. Ve gerçekten dans edemiyorum." Sanki bu ona özel bir acı vermiş gibi bir an durakladı. "Ama *biriyle* seks yapmamanın benim için imkânsız olduğunu söylerken haklıydın. Yaptım da. Sadece yalan söyledim ve yapamayacağımı söyledim."

Bir süredir şüphelendiğim gibiydi, ama onun bunu doğruladığını duymak beni gerçekten neşelendirmedi. Bu, son birkaç haftadır hayatımdaki tüm sefil şeyleri bir kez daha hatırlattı. Ona bakarken, hala ona kızgın hissetmeyi kendime yediremiyordum. Kısmen hala duygularım tükenmiş olduğu için, kısmen de buna değmeyeceği için. Nippon onu benimle oynamak için kullanmıştı ama onunla da oynamıştı.

"Sen iyi bir yalancısın," dedim sonunda ona. "Doğruyu söyleyip söylemediğinden asla emin olamadım ama öyle görünüyordun. Genelde insanları okumakta iyiyimdir."

Tawny neredeyse gururlu bir ifadeyle gülümsedi. "Ölümlüyen insanları çok dolandırdım. Bazı dolandırıcılık işlerinde çalıştım." Gülümsemesi kayboldu. "Ta ki o pislik beni ucuz sarışın bir fahişe için terk edene kadar. Kızın ne yaptığından haberi yoktu ama adamın umurunda mıydı? Hayır. Dick. Şimdi üzgün. İkisi de öyle."

Gözlerimi kıptım. Bunu duymayı beklemiyordum. Bunu duymak istediğimden de emin değildim. Birdenbire Tawny'nin her yerdeki erkeklere acı çektirme arzusu çok daha mantıklı gelmeye başladı - ruhunu en başta satmış olma nedeni de öyle. Umarım şu anki görünümü ucuz sarışın fahişenin garip bir piçleştirmesi değildir. Çünkü bu biraz ürkütücü olurdu.

"Şey, eminim öyledir. Ve bilirsin, dolandırıcılık için gereken beceriler baştan çıkarmadan çok da farklı değildir." Belki de hareket etmekten ve konuşmaktan kaynaklanıyordu, ama orada otururken uyuşuk beynim canlanmaya ve durumu analiz etmeye başladı. "Tawny, bunu bana neden anlatıyorsun? Eğer Nippon için çalışıyorsan, muhtemelen kimliğini ifşa etmenden hoşlanmayacaktır."

"Haklısın. Burada olduğumu bilmiyor. Ama korkuyordum. Biliyorum.

Eğer anlatırsan her şey ortaya çıkacak ve ben de onunla birlikte batmak istemiyorum! Gelip seninle konuşsam ve olanları anlatırsam belki beni affedebilirsin diye düşündüm. Burayı sevmeye başladım. Gitmek istemiyorum. Ve eğer onu cezalandırırlarsa, beni de cezalandırırlar ve-"

"Bekle, bekle. Yine dur. Onu ne için cezalandıracaksın? Sana yalan söylediği için mi?" Kaşlarımı çattım. "Peki ne söyleyeceğim?"

Tawny o kadar şaşırmıştı ki burnunu çekmeyi unuttu. "Onun hakkında." "Onun hakkında mı?"

"Şu cadı. Rüyalarıma giren ..."

"Nyx? Oh. Parıltını gerçekten de böyle saklıyorsun. Hugh haklıydı."

"Nefret ediyordum," dedi Tawny şiddetle. "Her seferinde beni emmesi için ona gitmeye zorluyordu. Sonra da çok tuhaf rüyalar görüyordum."

Düşün Georgina, düşün! Kendi romantik felaketimi bir an için aklımın bir köşesine bırakabilseydim, her şey burada bir araya geliyordu.

"Sen . Nyx'e isteyerek mi gittin? Yalan söylediğini öğrenmeyeyim diye enerjini emdirmek için mi?" Tawny başını salladı. Beynim acıdı. "Ve o-Nippon seni yaptı ve-" Durdum. "Nippon Nyx'i biliyordu. İkiniz de biliyordunuz. Ve onu nasıl bulacağınızı."

"Kaçtığında buraya gelmesini sağlayan oydu. Ona iki succubi sözü verdi," diye kokladı Tawny. Bana şaşkın bir bakış attı. "Ben Bütün bunları bildiğini sanıyordum? Onu yakaladıklarında orada olduğunu duydum."

."

Tawny biraz gergin görünüyordu, Nippon'a ihanet ederek yanlış bir şey yapıp yapmadığını düşünüyor gibiydi. Bana gelince, aniden yatak odamdaki savaşı ve Nyx'in onu peşimden gönderen kişiden intikam almam için bana yardım etme teklifini yeniden yaşıyordum. . .

Nippon.

"Nippon?" Haykırdım. "Nippon p e ş i m e çılgın bir kaos tanrıçası mı gönderdi? Neden? Neden benden bu kadar nefret ediyor?"

Tawny'nin gözleri irileşti, şüphesiz ani çıkışım karşısında şaşırmıştı. "I . . . Bilmiyorum. Sadece işleri senin için zorlaştırmak istediğini söyledi. Hayatını mahvetmek. Belki de seni uzaklaştırmak."

Hugh'un sözleri aklıma geldi. *Tek bildiğim, bir şeytan ortaya çıktığında ve bir şey için bu kadar zahmete girdiğinde, kanıtların büyük olduğunu gösterdiğidir.*

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve elini tuttum. "Tawny. Kontratım hakkında bir şey söyledi mi? Herhangi bir sözleşmeden?"

Başını çılgınca salladı ve sarı buklelerini olduğundan daha da fazla karıştırdı. "Hayır, ben buralardayken olmaz."

"Emin misiniz? Düşün! Yaptığı şeyi neden yaptığını açıklamak için söylemiş olabileceği herhangi bir şeyi, herhangi bir şeyi düşünün."

"Hayır, hiçbir şey!" Kadın elini çekti. "Sana gerçeği söylüyorum."

Zaman. Sanki senden hoşlanmıyormuş gibi konuştu. Senin mutsuz olmanı istiyordu. Acı çekmeni. Bilmiyorum."

Niphon. Pek çok şey onun ayaklarına serilebilir.

Tawny'ye göre, beni kötü bir akıl hocası gibi göstermek (ki öyleydim, bir bakıma) ve muhtemelen gönderilmemi sağlamak için onu kullanmıştı. Şeytan ayrıca uyarılarıma rağmen Seth'e ruhunu satmaktan da bahsetmişti. Seth'in beni terk etme kararı kendisine aitti, doğru. Ancak, Niphon'un Seth'in böyle şeyler düşünmesinde bir rol oynadığını fark ettim. Nyx'in neden olduğu dikkat dağınıklığı -ki görünüşe göre Niphon da buna neden olmuştu- beni Seth'le vakit geçirmekten alıkoymuştu. Ruhunu satmaya ne kadar yaklaştığını fark etmek Seth'i uzaklaştırmıştı. Bunun hem onu hem de beni nasıl etkileyeceği korkusu çok güçlüydü - benden uzaklaşmayı seçecek kadar güçlü.

"Georgina?"

O zaman bir karar verdim. Seth ve benim aramda olanları değiştirmeyecekti ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

"Georgina?" diye tekrarladı Tawny, bana bakarak. "İyi misin sen? Beni göndertmeyeceksin, değil mi? Georgina?"

Kaslarımın nasıl büküldüğüne şaşırarak sandalyemden kalktım. Artık şık giyinmek istemediğim için elbiseden sıyrılıp kot pantolonun ve dar kesim bir kazağın içine girdim. Siyah. Ruh halim gibi. Tawny'ye baktım.

"Benimle bir partiye gitmek ister misin?"

Bizi "şeytani" tatil partisinin yapıldığı Peter ve Cody'lere götürdüm. Yine yağmur yağdığını fark etmemiştim bile. Binanın merdivenlerini kendi cenazesine giden biri gibi, sert ve kararlı bir şekilde ve Tawny'nin topuklu ayakkabılarına yetişmek için koşuşturmak zorunda kalacağı kadar hızlı bir şekilde çıktım. Dairenin içindeki ölümsüz imzaları hissettiğimde, Niphon'un hala orada olduğunu keşfettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

Ben kapıyı çalmayı bitirmeden Peter kapıyı açtı. Üzerinde Noel Baba aplikesi olan kırmızı bir kazak giymişti. Ağacına uyuyordu tabii ki.

"Şuna bakın," dedi alaycı bir tavırla. "Ortaya çıkmaya ve bize katılmaya tenezzül ediyor-"

Tek kelime etmeden yanından geçip gittim. Bön bön baktı. Odanın içinde ilerlerken, orada bulunan diğerlerinin belli belirsiz farkındaydım. Jerome. Cody. Hugh. Ama hiçbirini istemiyordum.

Elinde bir kadeh şarapla ayakta duran Niphon, ona doğru yöneldiğimde meraklı bir eğlenceyle bana baktı. Mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalıştığım düşünülürse, bu yaklaşımım şüphesiz onu şaşırtmıştı.

Ama ona yumruk attığım zamanki kadar değil.

Yumruğumun şeklini değiştirmeme bile gerek kalmadı. Onu hazırlıksız yakalamıştım. Şarap kadehi elinden düştü, haliya çarptı ve içindekiler kan gibi döküldü. Şeytan geriye doğru uçarak Peter'ın porselen dolabına çarptı. Niphon yere yığıldı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Gelmeye devam ettim.

Diz çökerek tasarım tişörtünü tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Hayatımdan uzak dur, yoksa seni mahvederim," diye tısladım.

Dehşet yüz hatlarını kapladı. "Sen aklını mı kaçırdın? Ne yapıyorsun -" Birden korkusu kayboldu. Gülmeye başladı. "O yaptı, değil mi? Senden ayrıldı. İkiniz için de daha iyi olacağını söyledikten sonra bile bunu yapabileceğinden emin değildim. Aman Tanrım. Bu çok hoş. Tüm o sözde caziben yetmedi mi?"

Onu kendime yaklaştırdım, tırnaklarımı ona geçirdim ve sonunda bir duygu hissettim. Öfke. Nippon'un rolü sandığımdan daha büyüktü. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Hatırlıyor musun, benim bir balıkçı köyünden gelen taşralı bir kızdan başka bir şey olmadığımı söylemiştin? Haklıydın. Ve senin asla başa çıkamayacağın zorlu koşullarda hayatta kalmak zorundaydım. Ve başka ne var biliyor musun? Çocukluğumun çoğunu balık ve diğer hayvanların bağırsaklarını temizleyerek geçirdim." Parmağımı boynunda gezdirdim. "Bunu senin için de yapabilirim. Seni boğazından karnına kadar kesebilirim. Seni parçalara ayırabilirim ve ölüm çılgınları atarsın. Keşke ölümsüz olmasaydım dersin. Ve bunu tekrar tekrar yapabilirim."

Bu, Nippon'un yüzündeki sırıtmayı sildi. Arkamda, odanın geri kalanı canlanmıştı.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Jerome. "Kızı onun üzerinden alın."

Güçlü eller beni geri çekti, Cody ve Hugh birer kolumu tuttu. Onlara karşı savaştım, ağlayan Nippon'a geri dönmek için mücadele ettim. Arkadaşlarım çok güçlüydü. Kurtulamıyordum ve daha fazla şekil değiştirecek gücüm de kalmamıştı.

"Kurtul ondan, Jerome!" Bağırdım. "Kurtul ondan, yoksa yemin ederim onu gerçekten paramparça ederim. Tawny ile başarısız olmamı sağladı. Nyx'i buraya o getirdi, Tanrı aşkına! *Kurtul ondan!*"

Patronumun yüzünü gördüm. Kendisine bağırılmasından ya da emir verilmesinden hoşlanmazdı, özellikle de başkalarının önünde. Yüzü sert ve öfkeliydi. Bana çenemi kapatmamı söylemek üzereydi ki yüz ifadesindeki bir şey değişti. Dikkatini tekrar Nippon'a çevirdi.

"Çık dışarı," dedi iblis.

Nippon ağzı açık bakakaldı. Aslında çok balık gibiydi.

"Jerome! Öylece-"

"Çık dışarı. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bunu benim arkamdan yapmamalıydın. Oteline geri dön ve yarına kadar şehri terk etmiş ol."

Nippon hâlâ itiraz etmek istiyordu. Ama sonra Jerome'a baktı, bana baktı ve sonra tekrar Jerome'a baktı. Yutkunarak ayağa fırladı ve kanepenin üzerinde duran bir evrak çantasını kaptı. Bana bir kez daha baktıktan sonra koşarak kapıdan çıktı.

Jerome'un bakışları, kaybolmak için nafile bir çaba içinde kendini duvara yaslayan Tawny'ye takıldı.

"Bu onun hatası değil," dedim çabucak. "Onu cezalandırmayın."

Jerome sabırsızca iç geçirmeden önce birkaç dakika daha onu inceledi. "Daha sonra. Seninle daha sonra ilgileneceğim." Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim ama onu oracıkta tokatlamamış olması olumlu bir işaretti. Yüzündeki minnettar ifadeye bakılırsa kabul etmişti.

Cody ve Hugh hâlâ beni ölümüne kavramışlardı ama birkaç dakika sonra beni bıraktılar. Yorgunluktan yere yığıldım ve ağır ağır nefes aldığımı görünce şaşırdım.

Gerginlik odayı doldurdu. Sonunda Cody, "Sağ kroşe atmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Karanlık Çağlar boyunca böyle şeyler öğrenmeden yaşayamazsın," diye düşündü Peter. Dökülen şaraba baktı ve içini çekti. "Soda bunu ortadan kaldırmaz."

"Georgie," dedi Jerome gürleyen bir sesle. "Benimle *bir daha asla* böyle konuşma."

Nefesimi düzene soktum ve içimde akan kana susamışlığı bastırdım. Jerome'un karanlık gözleriyle meydan okurcasına karşılaştım.

"Not edildi," dedim. Sonra arkadaşlarımla hem şaşkınlık hem de endişe dolu bakışlarına dayanamayarak koşarak apartmandan çıktım. Bir kat merdiven indikten sonra yere yığıldım ve sahanlığa oturdum. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Keder sonunda kazanmıştı.

Birkaç dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri duydum. Hugh yanıma oturdu ve kollarını bana doladı. Yüzümü göğsüne bastırdım ve ağlamaya devam ettim.

"Bunu atlatacaksın," dedi sessizce.

"Hayır. Bunu asla atlatamayacağım. Yalnızım. Keşke ölseydim."

"Hayır, sevmiyorsun. Sen çok harikasın ve seni seven çok fazla insan var."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Yüzünü hiç bu kadar şefkatli, bu kadar ciddi görmemiştim - poker sırasında Seth'e bağırdığı zamanlar hariç. Burnumu çektim ve elimi ıslak gözlerime götürdüm.

"Ayrıldık. Senin istediğin buydu. Benim ve Seth'in birlikte olmamızı istemedin."

Hugh başını salladı. "Seth'i seviyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Tüm bu kalp kırıklıkları olmadan birlikte olabilseydiniz, sizi hayır dualarımla gönderirdim. Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bence en iyisi bu."

"Ona gitmesine izin vermemin tek yolunun beni incitmesi, bir pislik olması olduğunu söyledin. Sence bu yüzden mi yaptı? Maddie'yle yattığı için mi? Çünkü sadece çok ciddi bir şey beni uzaklaştırabilirdi?"

Hugh Maddie'ye yapılan gönderme karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bilmiyorum tatlım. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

İç çekerek ona doğru yaslandım. "Bunu asla atlatamayacağım."

"Yapacaksın."

"Bu çok zaman alacak." "Çok
zamanın var."

Bölüm 26

Yılbaşı gecesi.

Emerald City'nin sahibi Warren evinde gösterişli bir parti vermiş ve tüm personeliyle birlikte yaklaşık elli kişiyi daha davet etmişti. Evi muazzamdı ve hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Garsonlar kalabalığı idare ediyordu. Bir barmen büyük bir gösterişle içkileri hazırladı. Bir DJ köşede müzik çalıyordu. Muhtemelen tüm yıl boyunca katıldığım en özenli partiydi. Herkes harika vakit geçiriyordu.

Ben hariç, doğal olarak.

Maddie ve Seth oradaydı. Birlikteydiler. İlişkimizi saklayarak geçirdiğimiz onca zamandan sonra onları bu kadar açık bir çift olarak görmek garipti. Ama birkaç gün önce Seattle'a geri döndüğünde, gizlilik için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Mağazadaki herkes yirmi dört saat içinde öğrenmişti ve bu durum hâlâ birçok dedikoduya ve spekülasyona neden oluyordu. Genel kanı sevimli oldukları yönündeydi.

Ve onları izlerken, eğer bu kadar yakından ilgilenmeseydim, ben de sevimli olduklarını düşünürdüm. Çoğunlukla az önce yediğim havyarı kusma isteği uyandırıyorlardı. Odanın diğer ucunda birkaç personelle birlikte durmuş, el ele tutuşuyorlardı. Maddie bir succubus gibi parlıyor, Beth'le bir şeyler hakkında hararetle konuşuyordu. Değişiklik olsun diye giyinmiş ve muhteşem görünen Seth küçük bir gülümsemeyle onları dinliyordu ama gözlerinde ciddi bir şeyler vardı. Rahatsız görünüyordu ve buraya Maddie'nin ısrarıyla getirildiğinden şüpheleniyordum. Buraya gelip ilişkilerini yüzüme vuracak bir tip olduğunu sanmıyordum ama benden ayrılacağını da hiç düşünmemiştim.

Tam o sırada odayı taramak için başını kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştı. Kazara ya da bilerek, bilemiyorum. Bir an için birbirimizin gözlerini tuttuk. Yüz ifadesi sıkıntılı, hüzünlü bir hal aldı. Benimki neye benziyordu bilmiyorum. Bir an sonra dikkatini tekrar diğerlerine çevirdi. Ama küçük gülümsemesi gitmişti.

"İnsanın dişlerini fırçalayası geliyor, değil mi?"

Doug bana yaklaştı, elinde beşinci romu ve kolası olduğuna inandığım bir şey vardı. Onu işaret ettim.

"Ne, içtiğin o kadar şeker mi?"

Sırıttı. "Kız kardeşimi ve Mortensen'i kastediyorum, siz de biliyorsunuz."

Onlara bir kez daha baktım, sonra ona döndüm. "Herkes onların sevimli olduğunu düşünüyor."

"Sanırım. Nasıl hissedeceğime karar veremiyorum." İçkisini geri devirdi. "Yani, kız kardeşimle yatıyor, değil mi? Öfkelenmem ve onun onurunu korumak istemem gerekirdi. Ya da öyle bir şey. Ama bir yanımda belki o kadar iyi anlaşılır ki kız kardeşim onun yanına taşınır diye düşünüyor. Ve bu beni mutlu eder."

Ugh. Çıkıyor olmaları bile yeterince kötüydü. Birlikte yaşamaya başlamaları? O kadar ilerisini düşünemiyordum bile. Sadece bir haftadır birlikteydiler. Sessizce beşe kadar saydım ve pişman olacağım bir şey söylememeye çalıştım.

"Kim bilebilir ki?" Belli belirsiz mırıldandım.

Doug bana bakarken başını eğdi. "Her zaman onun peşinden gidenin sen olacağını düşünmüşümdür, kahraman tapınman ve seninle ilgili erotik hikâyeleri yüzünden." Seth'in kısa bir süre önce bir dergide çıkan kısa bir öyküsünden bahsediyordu. Müstehcen kadın kahraman bana esrarengiz ve tamamen tesadüfi bir benzerlik taşıyordu.

Sesinden ve yüzünden Doug'ın şaka yaptığını anlayabiliyordum. Seth'le aramızda bir şey olduğuna asla inanmamıştı. Şakasının eve ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

"Pekala," dedim ona. "Görünüşe göre artık erotik hikâyelerdeki kişi kız kardeşin olacak."

Doug'ın rengi soldu. "Aman Tanrım. Bunu hiç düşünmemiştim." Boş bardağına baktı. "Bir tane daha almalıyım."

Gidişini izledim ve mutsuz olma kararına rağmen dudaklarımda bir gülümseme hissettim.

Ve kesinlikle sefil kısmında iyi bir iş çıkarıyordum. Partide kimseye yaklaşmadım ve benimle sohbet etmeye çalışanlarla sadece birkaç kelime konuştum. Bana içki getirmeye ya da beni dansa kaldırmaya çalışan birkaç erkeği çoktan geri çevirmiştim. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Gerçekten, gelmemeliydim.

"Seni böyle bir etkinlikte yalnız göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Onu duymadan önce arkamdaki varlığını hissetmişim. "Carter, seni parti bozan. Davetiye almadığını biliyorum."

"Hey, buranın olması gereken yer olduğunu duydum."

"Kaza yapmak yedi ölümcül lanetten biri değil mi?"

Melek önüme çıkmıştı. Çene hizasındaki sarı saçları yıkanmış ve taranmıştı; üzerinde haki pantolon ve mavi bir polo tişört vardı. Bu kıyafet son derece gündelikti ve aynı zamanda onu o güne kadar gördüğüm en hoş kıyafetti.

Beni neyin şaşırttığını bildiği için güldü. "Her zamanki gibi geledim. Sana kıyasla hâlâ az giyinmişim." Üzerimde yakası boynuma kadar uzanan, vücuda oturan saten bir elbise vardı. Siyah. Ruh halim gibi.

"Evet," dedim, "ama normal eşyalarımızla kıyaslayacak olursak, buradaki en iyi giyinen kişi sensin."

"Bu harika bir parti," dedi odaya bakarak. Elinde biraz önce içmediğine yemin ettiğim bir içki vardı. "Pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyorsun."

Henüz bu konuyu konuşmaya hazır değildim, onunla değil. Gözlerimi kaçırarak, Doug'ın kendisinden yaklaşık yirmi yaş büyük bir kadına asıldığı yere dalgın dalgın baktım. DJ'in o anki şarkısı bitti ve yeni bir şarkının gitar notaları çalmaya başladı. "Sweet Home Alabama."

"Oh, lanet olsun,"

dedim. "Ne?" diye sordu

Carter. "Bu şarkıdan

nefret ediyorum."

"Gerçekten mi? Bunu hep sevmişimdir."

İçimi çektim. "Yasmine'e ne oldu?"

Alaycı mizahı soldu. "Ona ne olduğunu biliyorsun. O artık Cehennem'e ait. Eminim onu çok iyi kullanacaklardır."

"Ama yapacak mı?" diye sordum. "Gerçekten Cennet'e sırtını dönüp savaştı mı?"

"Hep öyle yaparlar." Vincent da aynen böyle söylemişti. "Diğer melekler tarafından yeterince dışlandığında ve ilahi yüzü görmediğinde ... cennete karşı savaşmak isteyecektir."

"Bu çok aptalca. Sanki o Bilmiyorum. Sanki kötü olmaya zorlanıyor gibi."

"Düşme kararını o verdi."

"Bunu aşkından yaptı! Bana hep aşkın evrendeki en harika şey olduğunu söylüyorsun."

"Öyle. Ama bir meleğin sevgisi *önce* yukarıdaki güce, sonra *da tüm* insanlığa verilmelidir. Sadece bir kişiye -insan ya da nefilim- bahsedilemez."

"Bu çok aptalca. Bence nefilimler hepimizin berbat durumda olduğunu düşünmekte haklılar." Bardağımı yanımdan geçen bir garsona uzattım. Bir süredir boştu. Tereddütle, beni hâlâ rahatsız eden, bu şarkının unutmama izin vermeyeceği bir şeyden bahsettim. "Carter ... Nyx hakkında. Onun imgelemleri. .. her zaman doğru mu?"

"Bildiğim kadarıyla. Ama her zaman insanların düşündüğü gibi olmuyor. Neden sordunuz?"

"Bir sebebi yok. Yani, sadece bana gösterdiği şeyi merak ediyorum."

"Ah. Evet, bu biraz zor." Kaşlarını çattı. "Seni gerçekten manipüle ettiği için, bunu söylemek zor. Onun hakkında her şeyi bilmiyorum. Sana ne gösterdi?"

"Bu önemli değil-"

Müzik aniden durdu ve odanın öbür ucundan birinin sayıları haykırdığını duydum. "On ... dokuz ..."

Yakındaki bir saate baktım. Neredeyse gece yarısıydı.

"Sekiz ... yedi ..."

İnsanlar gürültücüleri ve içkilerini çıkarıyordu. Çiftler yakınlaşıyordu.

"Altı ... beş ..."

Maddie Seth'e yaklaştı. Ona doğru eğildi, gergin görünüyordu. "Dört ... üç ..."

Carter'ın kolunu tuttum. Bunu izleyemezdim. Seth ve Maddie'nin öpüşmesini izleyemezdim. "Beni buradan çıkarın," diye soluk soluğa bağırdım, aniden nefes almakta zorlanmaya başlamıştım.

"İki . . ."

"Carter! Getir beni-"

Dünya etrafımda renkten renge girdi. Soğuk gece havası yüzüme çarptı. Ne yapacağımı şaşırarak sendeledim ve Carter'ın beni sabitlemek için kolumu tuttuğunu hissettim. Bir çatının tepesinde, Space Needle'in tam karşısında duruyorduk. Etrafında gökkuşağı kıvılcımlarından oluşan havai fişekler patlıyordu. Eşlik eden gürültü beni ürküttü ve nefesim kesildi. Daha uzakta, ufukta başka havai fişekler parıldıyordu.

"Şehirdeki en iyi manzara," diye şaka yaptı Carter.

Etrafa bakındım, hâlâ kafam karıştıktı, sonunda konumumuzu belirleyebildim. "Kitapçının tepesindeyiz."

Kolumu bıraktı ve orada durup birkaç dakika boyunca havai fişekleri izledik. Space Needle'a o kadar yakındık ki rüzgar üzerimizden geçerken dumanın kokusunu alabiliyordum. Kollarımı ovmaya başladım, sonra bir paltoyla şekil değiştirmeyi hatırladım.

"Yeni bir yılın her türlü olasılığı vardır Georgina," dedi Carter sonunda, gözleri hâlâ gösterideydi.

"Benim için değil. Benim olan her şeyi kaybettim. Seth'i kaybettim. Her şeyi berbat ettim."

"Hepsi sizin suçunuz değil. İlişkiler simbiyotiktir. Yürümesi için iki kişi, bozulması için iki kişi gerekir. Seth'in bu işte çok suçu var."

Başımı salladım. "Hayır, yaptığı şeyler. Benim hatamdı."

"Büyük resmi kaçıırıyorsun, Lilith'in Kızı. Nippon'un rolünü unutuyorsun. O ne yapmaya çalışıyordu?"

"Hayatımı mahvetti," dedim acı bir şekilde. "Onun da bir rolü vardı, evet, ama zaten berbat ettiğim şeyi daha da karmaşık hale getirdi."

"Neden? Bunu neden
yaptı?" "Çünkü benden
nefret ediyor."

Carter iç çekti. "Anlamıyorsun."

Ona doğru döndüm. "Ne demek istiyorsun? Daha alınacak ne var?" "Sana söyleyebileceğim çok şey var. Ancak bu kadarına müdahale edebilirim."

Sessizliğe gömüldü.

özellikle gösterişli bir gümüş ışıltı patlaması gece gökyüzünü aydınlatırken.

Hugh ile yaptığımız şarküteri sohbeti aklıma geldi. "Kontratımla ilgili bir şeyi gerçekten berbat etti mi? Kusurlu mu?"

"Bu sizin tarafınızı ilgilendirir. Bu konuda size bir şey söyleyemem." O

bir kez daha iç çekti. "Sonsuzluğun, suçluluk duygusunu biriktirmek ve taşımak için çok uzun bir süre olduğunu söyleyebilirim."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordum. "Bana ve Seth'e ne olacağını neden bu kadar önemsiyorsun?"

Tekrar bana baktı. "Mutlu sonları severim. Onların gerçekleşmesine yardım etmeyi seviyorum."

"Evet, şey. Bu sefer boku yedin."

Eski, alaycı gülümsemesi geri döndü. "Eve gitmek ister misin?"

Space Needle'a doğru döndüm. "Gösteriyi bitirmek istiyorum."

"Tamam."

"Oh, hey. Bekle." Elimi çantama attım ve kaşmir örgü bir şapka çıkardım. Ona uzattım. "Mutlu Noeller. Paketlemediğim için üzgünüm."

Carter Gizli Noel Baba hediyesini inceledi, sonra da taktı. "Neat."

Sonunda beni eve götürdüğünde, her zaman hafifçe midemi bulandıran aynı meleksi ışınlanmayı kullandı. Ben ışıkları açmaya çalışırken Aubrey bacaklarıma sürtünerek girişimi karşıladı. Yerin altından komşularım parti veriyormuş gibi sesler geliyordu.

Oturma odasının ortasında topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yatak odama doğru yürüdüm, giderken elbisemin düğmelerini açtım. Dar kumaştan kurtulduğum için mutlu bir şekilde yere düşmesine izin verdim. Dolabımın kapağını açtım, diz çöktüm ve eski ayakkabı kutusunu tekrar ortaya çıkarana kadar karıştırmaya başladım.

Göğüs kemiğimin hemen üzerindeki noktaya uzanarak Seth'in yüzüğünü zincirinde buldum. Çözdüm ve yüzüğü bir elimde uzun süre tutarak pürüzsüz, parlak yüzeyine ve göz kırpan safirlerine baktım. Eski, yıpranmış yüzüğü kutudan çıkardım ve diğer elimde tuttum. Bir süre öylece oturdum, ikisi arasında gidip geldim. Birbirlerinden farklıydılar. . . ve yine de birbirlerine çok benziyorlardı. *Kaderinde kalp acısı varmış. Ve bunu sonsuza dek tekrarlayacaksın. Öğrenmiyorsunuz. Değişmiyorsunuz.*

İç çekerek iki yüzüğü de kutunun içine, ağır bir altın haçın yanına yerleştirdim. Kapağını kapattım ve hepsini dolaba geri ittim.

Her şey bitmişti. Her şey bitmişti.

Hâlâ yarı çıplak, çantamı düşürdüğüm yere geri döndüm ve cep telefonumu buldum. Bir numara çevirdim ve bekledim.

"Alo?"

"Dante? Bu Georgina." "Kim?"

Bir anda ona adımlı hiç söylemediğimi fark ettim. "Succubus."

"Oh." Sesimi çoktan tanıdığına dair bir his vardı içimde. "Mutlu yıllar."

Derin bir nefes aldım.

"Bu gece boş musun?"

Uzun, hamile bir duraklama oldu.

"Peki ya rüyadaki adam?" diye sordu sonunda. "Rüyada bir adam yok."

Richelle Mead'in bir sonraki Georgina Kincaid romanı
SUCCUBUS HEAT'e heyecan verici bir ön bakış için
lütfen sayfayı çevirin,
şimdi satışta!

Terapistimle yatmak kötü bir fikirdi.

Ben de biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. "Neden bunu açıklamıyorsun?" ve "Bana nasıl hissettiğini söyle" sözlerini duyabileceğim çok fazla zaman vardı. Sonunda patladım ve adama nasıl hissettiğimi *göstermeye* karar verdim. Söylemeliyim ki, karısını hiç aldatmamış bu kadar ahlaklı biri için, ondan faydalanmak o kadar da zor değildi. Ve "zor değildi" derken, "gülünç derecede kolaydı" demek istiyorum. Onun sözde ahlakı bana güçlü bir succubus enerjisi verdi ve yaptığımız şeyin muhtemelen kanepesinde gerçekleşen en verimli şey olduğunu düşündüğünüzde, neredeyse iyi bir iş yapmış gibiydim.

Yine de patronumun kızacağını biliyordum, çünkü en başta danışmanlık almamı isteyen oydu.

"Jerome'a söylemeyin," diye uyardım arkadaşlarımı, sigaramı kül tablasına vurarak. "Bu tür bir serpintiyle uğraşmak istemiyorum."

Arkadaşlarım ve ben Seattle'ın Belltown bölgesinde endüstriyel bir kulüp olan Cold July'de bir masada oturuyorduk. Özel bir kulüp olduğu için şehrin halka açık sigara içme yasağına uymak zorunda değillerdi, bu da benim için bir avantajdı. Son birkaç ayda, nikotin baş etmeme yardımcı olan temel şeylerden biri olduğunu fark ettim. Temel listedeki diğer şeyler: votka, Nine Inch Nails, düzenli bir ahlaklı erkek kaynağı ve çok amaçlı bir şirret tavrı.

"Bak Georgina," dedi arkadaşım Hugh. O bir şeytandı, efendilerimiz için ruh satın alan ve çeşitli orta düzey yönetim işlerini yapan bir tür cehennem hukuk asistanıydı. "Akıl sağlığı konusunda uzman değilim, ama biraz ileri gidip bunun muhtemelen iyileşme yolunda yararlı bir adım olmadığını söyleyeceğim."

Omuz silktim ve gözlerimin potansiyel kurbanlar için kalabalık odayı taramasına izin verdim. Burada oldukça iyi avlar vardı. "O kadar da iyi değildi. Terapide yani. Ayrıca, artık buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Sessizlik beni karşıladı, bu kadar gürültülü bir yerde sessizlik beni ne kadar karşılayabilirse. Tekrar arkadaşlarıma döndüm. Hugh, *sen delisin* bakışını saklamaya çalışmıyordu. Vampir arkadaşlarımız Peter ve Cody en azından gözlerini kaçırma nezaketini göstermişlerdi. Ben de gözlerimi kısıtım ve sigaramı söndürdüm.

"Sanırım," dedi Peter sonunda, "bu uzun vadede çıkmak isteyeceğin biri değil, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Cody. "Eminim bir terapist harika bir dinleyici olacaktır. Ve bunun için para ödemeniz bile gerekmez."

"Sigortam bunu ödüyor," diye tersledim. "Ve erkek arkadaşım hakkındaki pasif agresif tavrını gerçekten takdir etmiyorum."

"Daha iyisini yapabilirsin, tatlım," dedi Hugh.

"Adam yozlaşmış ve cehenneme gidecek. Bu senin için nasıl bir sorun olabilir? Ayrıca son erkek arkadaşımı da beğenmemiştin. Belki de aşk hayatım hakkında endişelenmeyi bırakıp son sekreterini nasıl yatağa atacağını düşünmeye geri dönmelisin."

Evrenin garip bir cilvesi olsa gerek, arkadaşlarımın hiçbiri şu anki erkek arkadaşım olan Dante adındaki kara büyücüden hoşlanmıyordu. Dante'nin ahlaki değerleri yok denecek kadar azdı ve acımasızlık ve alaycılıktan nasibini almıştı. Bu da size onun bu lanetlenmiş ruhlar grubuna mükemmel bir şekilde uyum sağlayacağını düşündürdü, ama her nedense öyle olmadı.

"Kötü biriyle birlikte olmak için yaratılmamışsın," dedi Cody. Cody diğer ölümsüzlere kıyasla gençti. Hugh neredeyse bir asır olduğunu iddia ediyordu. Peter ve benimse bin yılımız vardı. Bu nedenle Cody'de neredeyse bir naiflik, benim eskiden sahip olduğum türden büyüleyici bir idealizm vardı.

Önceki erkek arkadaşım, Seth adında bir insan, beni bir arkadaşım için terk ettiğinde paramparça olmuştu. Seth iyi bir ruhtu, sessiz ve sonsuz derecede nazikti. Beni daha iyi şeylere inandırmıştı, benim gibi bir succubus için umut olabileceği gibi. Aşık olduğumu sanmıştım, hayır, aşık olmuştum. Bunu ben bile kabul edebilirdim. Ama bir succubus olarak her ilişkiye tehlikeli bir unsur katıyordum. Bir erkekle (ya da bir kızla - her iki şekilde de işe yarıyordu) seks yaptığımda, her insan ruhunu besleyen güç olan yaşam enerjisini çalışıyordum. Bu beni hayatta tutuyor ve ölümsüz varlığımı sürdürmemi sağlıyordu. Adam ne kadar safsa, o kadar çok enerji alırdım. Ne kadar çok enerji alırsam, ömrünü o kadar kısaltıyordum. Dante'de neredeyse hiç etkim yoktu. Verecek çok az enerjisi vardı, bu yüzden seks hayatımız nispeten "güvenliydi" ve bu nedenle düzeltmelerimi yan taraftaki anlamsız adamlardan aradım.

Seth ile ... şey, bu farklı bir hikayeydi. Onunla yatmanın zararlı etkileri olacaktı ve ben bunu yapmayı reddetmiştim. Bir süre sadece aşkla yaşamıştık, ilişkimiz fiziksel bir eylemden çok daha fazlasıydı. Ancak zaman içinde, ilişkimizdeki bir dizi basit komplikasyon gibi bu da etkisini gösterdi. Sonunda Seth arkadaşım Maddie ile yattığında işler patlak vermişti. Sanırım bunu beni ayrılmaya teşvik etmek için yapmıştı, gelecekte acı çekmemi engellemeyi umuyordu. Başlangıçtaki niyeti ne olursa olsun, o ve Maddie aslında sonraki aylarda oldukça ciddi bir ilişki kurmaya başlamışlardı.

Bunu pek iyi karşılamamıştım.

"Sizi memnun etmek mümkün değil," diye homurdandım ve garsona bir içki daha getirmesini işaret ettim. Beni görmezden geldi ve ruh halimi kararttı. "İyi olanları sevmiyorsunuz. Kötü olanları sevmiyorsun. Ne sikim gerekiyor?"

Yeni bir ses aniden çemberimizin içine girdi. "Lütfen bana senin romantik maceralarını tartıştığımızı söyle, Georgie. Bundan daha çok hoşlandığım bir şey yok."

İşte oradaydı, masamızın yanında duruyordu: patronum Jerome, baş şeytan

Seattle ve büyük metropol bölgesi. Ters ters baktım. Alaycı ses tonundan ya da bana Georgie demesinden hiç hoşlanmamıştım. Hugh'nun yanına oturdu ve çağırmaya çalıştığım garson hemen oraya koştu. Yeni içkiler sipariş ettik.

Jerome'un bugün keyfinin yerinde olduğu belliydi, bu da her zaman hayatımızı kolaylaştırırdı. Her zamanki gibi siyah bir takım elbise giymişti ve saçları, yakın zamanda izlediğim bir televizyon röportajında John Cusack'ın saçlarıyla aynı şekilde şekillendirilmişti. Muhtemelen bundan bahsetmek gerekiyor: Jerome'un seçtiği insan bedeni John Cusack'ın bir klonuydu. Succubi şekil değiştirebilir çünkü bu bize baştan çıkarma konusunda yardımcı olan şeyin bir parçasıdır. İblisler şekil değiştirebilir çünkü delicesine güçlüdürler. İnatla reddettiği garip bir hayran takıntısı yüzünden Jerome ölümlü dünyada aktör gibi görünerek etkileşime girmeyi seçti. İşin garip yanı, biz bu şekilde dışarıdayken insanlar bunu hiç fark etmedi.

"Bir süredir bizimle dışarı çıkmıyorsun," diye konuyu değiştirmeyi umarak işaret ettim. "İblis işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum." Jerome'un başka bir iblisle dövüştüğü söyleniyordu ama hiçbirimiz ayrıntıları bilmiyorduk.

Sormadan paketteki sigaralarımın birini aldı. Bir an sonra sigaranın ucu kendi kendine yandı. Gösteriş.

"İşler aslında hoş bir hal aldı," dedi. Derin bir nefes aldı ve sonra dumanın etrafında dönmesine izin verdi. "Uğraşacak bir şey daha azaldı. Romantik sıkıntılarıyla ilgili bitmek bilmeyen gevezeliklerinin de sona ermesini umuyordum ama sanırım bunu ummak çok fazla. Hâlâ o şarlatanla birlikte misin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden herkes Dante'den nefret ediyor? Onu bir kardeş gibi kucaklıyor olmalısınız."

Jerome düşündü, kara gözleri dalgındı. "Beni rahatsız ediyor. Daha iyisini yapabilirsin."

"Tanrım," dedim.

"Terapistiyle yatmak gibi aptalca şeyler yapmayı bırakırsa belki bunu anlar," dedi Hugh, görünüşe göre yardımcı olması gereken bir tonda.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Az önce söylediğim herhangi bir şeyi dinledin mi?" "Hem de çok," dedi kuru bir sesle.

Bu sırada Jerome'un tembel ve memnun ifadesi kayboldu. Bakışlarını bana dikti, gözleri alev gibiydi ama anlaşılmasa da her yerimi üşütüyordu. Sigarasını söndürdü ve oturduğu yerden fırladı. Kolumdan tutarak beni yerimden kaldırdı ve masadan sürüklemeye başladı.

"Benimle gel," diye tısladı.

Onunla birlikte tuvalete giden koridora doğru tökezleyerek yürüdüm. Diğerlerinin görüş alanından çıktıktan sonra beni duvara doğru itti ve yüzü öfkeyle dolu bir şekilde bana doğru eğildi. Bir insan gibi davranması tedirginliğinin bir işaretiydi. İkimizi de izole bir yere nakledebilirdi.

"Terapistini mi becerdin?" diye haykırdı.

Yutkundum. "Pek ilerleme kaydedemiyordum." "Georgie!"

"Bu neden bir sorun olsun ki? O iyi biriydi. Yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum!"

"O sıkıcı ölümlü seni terk ettiğinden beri omzunda taşıdığın bu lanet çipi omzundan atmanı istedim."

İrkildim. Bu biraz garip bir şeydi. Seth'ten ayrıldıktan sonra o kadar depresyona girmiştik ki Jerome sonunda çılgına dönmüş ve "sızlanıp durmamı" dinlemekten bıktığı için gidip yardım almamı söylemişti. Bir iblisin çalışanlarından birine danışmanlık hizmeti vermesini teşvik etmesinin tuhaflığı gözümünden kaçmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl anlayabilirdi ki? Kalbinin parçalanmasının nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayabilirdi? Dünyada en çok sevdiğin insandan koparılmanın nasıl bir şey olduğunu? Tüm varlığım anlamını yitirmişti ve sonsuzluğa katlanmak imkânsız görünüyordu. Haftalarca dışarı çıkmadım ya da kimseyle konuşmadım. Kendimi izole etmiş, kederimin içinde kaybolmuştum. İşte o zaman Jerome ellerini havaya kaldırdı ve kendime gelmemi istedi.

Öyle de sayılır. Diğer tarafa savrulmuştum. Birdenbire öfkelenmiştim, hayatın bana davranış biçimine çok ama çok öfkelenmiştim. Bazı talihsizliklerim kendi hatamdı. Ama Seth? Bilmiyordum. Orada ne olduğunu bilmiyordum ve dünya tarafından haksızlığa uğramış hissediyordum. Bu yüzden, ona geri dönmeye başladım. Umursamayı bıraktım. Kendimi tam bir succubus moduna sokmuştum: bulabildiğim en ahlaklı erkekleri arıyor, hayatlarını çalıyor ve kalplerini kırıyordum. Acıya iyi geliyordu. Birazcık.

"Yapmam gerekeni yapıyorum!" Bağırđım. "Ruh üstüne ruh kazanıyorum. Şikayet edecek hiçbir şeyiniz yok."

"Şirret bir tavrın var ve herkesle kavga edip duruyorsun ve bir türlü iyileşmiyorsun. Bundan bıktım artık. Ben de senden bıktım."

Donup kaldım, düşmanlığım saf korkuya dönüştü. Bir iblis sizden bıktığını söylediğinde, bu genellikle cehenneme geri çağrılmakla sonuçlanırdı. Ya da vurulmakla.

"Jerome . . ." Buradaki en iyi stratejimi değerlendirmeye çalıştım. Cazibe mi? Pişmanlık mı?

Uzaklaştı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Bunun pek faydası olmadı. Öfkesi yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Seni gönderiyorum. Seni başka birine vereceğim."

"Ne?" Öfkem geri döndü ve korkumu bir anlığına uzaklaştırdı.

Dışarıdan hizmet almak bir succubus için büyük bir hakaretti. "Bunu yapamazsın."

"Ne istersem onu yaparım. Bana hesap vereceksin." Sırık gibi bir adam koridorda dönerek tuvalete doğru ilerledi. Jerome ona delici ve dehşet verici bir bakış fırlattı. Adam irkildi ve aceleyle diğer tarafa yöneldi. "Vancouver'da bir baş iblis var ve orada ilgilendiği bir tarıkata göz kulak olacak birini istiyor."

"Yukarıda . . ." Ağzım açık kaldı. "Vancouver, BC'yi mi kastediyorsun? Beni Kanada'ya mı gönderiyorsun?" Hay sikeyim. Gerçekten çok ileri gitmiştim. Orada

Washington'da da bir Vancouver. O kadar da kötü olmazdı.

"Sadece bir tane olduğu ve ona kıyamadığı için bir succubus istiyordu. Biliyorsun, orada onlar için çok iş var. Ona Grace'i gönderecektim." Antisosyal teğmen iblisinden bahsedilince yüzünü buruşturdu. "Pek iyi değil ama Tawny Bellingham'da olduğu ve kontrolüm dışında olduğu için başka seçeneğim yoktu. Senden vazgeçmek istemedim.

. . ama sanırım seni başımdan savmak için succubus'umu bir süreliğine özlemeye değer, böylece biraz huzur bulabilirim."

"Bak Jerome," diye yalvardım. "Gidip başka bir terapist bulacağım, tamam mı? Bir kadın. Çirkin bir tane. Ve bu tavırları bırakmaya çalışacağım ve-"

"Bu benim kararım Georgie. Seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın var ve bu da Cedric'i mutlu edecek. Şeytana tapan küçük tarikatına sızmak için bir succubus'un en iyi seçim olduğunu düşünüyor."

Bakakaldım. "Kanadalı Satanistler mi? Beni Kanadalı Satanistlerden oluşan bir gruba mı gönderiyorsun?"

Tek cevabı omuz silkmek oldu.

"Bu başka birinin başına gelseydi çok komik olurdu," dedim. "Ama bunu neden yapıyorsun? Ne zamandan beri bırakın başka bir iblisi, herhangi birine yardım ediyorsun?" İblisler birbirleriyle delicesine rekabet etme eğilimindeydi.

Jerome yine cevap vermedi. Bir sigara çıkardı -gerçekten, madem kendi sigarası vardı, neden daha önce benimkini çalmıştı- ve tekrar yakma numarası yaptı.

"Başka bir şeyler dönüyor," dedim ihtiyatla. "Onu kullanmak için beni kullanıyorsun. Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Fedakârlık," dedi gözlerini devirerek. "Jerome ..."

"Georgina," diye karşılık verdi, gözleri sertti. "Son zamanlarda beni bu kadar kızdırmışken bunu sorgulamaya hakkın yok. Şimdi git eşyalarını topla ve metrik sistemi öğren."

Çok tipik. Aylarca aşk hayatından bahsetmek yok, sonra bir anda Öteki Dünya'daki her azgın yaratık pantolonuna girmek istiyor ...

Eugenie Markham, ölümlülerin dünyasına giren ruhları ve feyleri kovmakla uğraşan güçlü bir şamandır. Paralı asker, evet, ama bir kızın yemek yemesi gerekir. Ancak son vakası iştahını kaçırmaya yetmiştir. Öteki Dünya'ya götürülen bir genci bulmak için işe alınan Eugenie, şaşırtıcı bir kehanetle yüz yüze gelir - geçmişiyile ilgili karanlık sırları ortaya çıkaran ve Eugenie'nin ilk çocuğunun bildiği dünyanın geleceğini tehdit edeceğini iddia eden bir kehanet.

Artık Eugenie her hırslı iblisin ve öteki dünyadan gelen ne idüğü belirsizlerin sıcak hedefidir ve onu hamile bırakmak istemeyenler ölmesini istemektedir.

Eugenie bir Glock'u bir asayı kullandığı kadar yumuşak bir şekilde kullanır, ancak böyle bir iş için bazı zorlu müttetiklere ihtiyacı vardır. Onları, esaretten hoşlanan baştan çıkarıcı bir peri kralı olan Dorian ve hayvan cazibesini yeniden tanımlayan muhteşem bir şekil değiştirici olan Kiyo'da bulur. Ancak düşmanlar giderek cesaretlenirken ve zaman tükenirken, Eugenie en büyük tehlikenin henüz gelmediğini fark eder ve bu, içinde canlanmaya başlayan karanlık güçlerde yatmaktadır ...

**FIRTINA DOĞDU'nun heyecan verici önizlemesi için
lütfen sayfayı çevirin,
Richelle Mead'in DARK
SWAN serisinin birinci kitabı!**

Perili bir ayakkabıdan daha garip şeyler görmüştüm ama çok fazla değil.

Nike Pegasus ofis masasının üzerinde, gri, beyaz ve turuncu tonlarında, zararsız bir şekilde duruyordu. Bağcıkları gevşemişti ve tabanına biraz kir yapışmıştı. Bu sol ayakkabıydı.

Bana gelince... dizime kadar uzanan paltomun altında, yasal çelik içeriğinin üzerinde mermilerle dolu bir Glock 22 vardı. Ceketimin cebinde gümüş renkli bir fişek duruyordu. Diğer kalçamda biri gümüş diğeri demir olmak üzere iki athame kılıflı olarak duruyordu. Onların yanında kemerime takılı, el oyması meşe ağacından yapılmış ve istesem köşedeki masayı havaya uçurmaya yetecek kadar tılsımlı mücevherle dolu asam duruyordu.

Kendimi fazla şık hissettiğimi söylemek hafif kalır.

"Peki," dedim sesimi olabildiğince nötr tutarak, "ayakkabının ... şeytani olduğunu düşündüren nedir?"

Otuzlu yaşlarının sonlarında, saç çizgisi gerilemiş ve ciddi bir inkâr içinde olan Brian Montgomery ayakkabıyı endişeyle inceledi ve dudaklarını ıslattı. "Koşarken hep ayağıma takılır. Her seferinde. Ve sürekli hareket ediyor. Yani, aslında onu hiç görmüyorum ama ... mesela, kapının yanında çıkarıyorum, sonra geri dönüyorum ve bunu yatağın altında falan buluyorum. Ve bazen ... bazen ona dokunuyorum ve soğuk hissediyorum ... gerçekten soğuk ... gibi ..." El yordamıyla benzetmeler aradı ve sonunda en önemsizini seçti. "Buz gibi."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemeden ayakkabıya baktım.

"Bakın, Bayan . . . Odile . . . ya da her neyse. Ben deli değilim. O ayakkabı perili. Şeytani bir şey. Bir şeyler yapmalısın, tamam mı? Yaklaşan bir maratonum var ve bunlar olmaya başlayana kadar, bunlar benim şanslı ayakkabılarımdı. Ve ucuz değiller, biliyorsun. Onlar bir yatırım."

Bana çılgınca gelmişti -ki bu da bir şey ifade ediyordu- ama zaten burada olduğuma göre kontrol etmekten zarar gelmezdi. Ceketimin cephanesiz olan cebine uzandım ve sarkacımı çıkardım. Basit bir sarkaçtı, üzerinde küçük bir kuvars kristali asılı olan ince gümüş bir zincirdi. Daha ayrıntılı olanları satan New Age mağazaları sizi kazıklıyordu.

Zincirin ucunu parmaklarımın arasından geçirdim ve düzleştirilmiş elimi ayakkabının üzerinde tutarak zihnimi boşalttım ve kristalin serbestçe sallanmasına izin verdim. Bir an sonra, kendi kendine yavaşça dönmeye başladı.

"Vay canına," diye mırıldandım, sarkacı cebime geri sokarken. Orada bir şey vardı. Montgomery'ye döndüm, bir tür belalı surat ifadesi takınmaya çalıştım çünkü müşterilerin her zaman beklediği buydu. "Odadan çıksanız iyi olur efendim. Kendi güvenliğiniz için."

Bu sadece yarısı doğrudu. Çoğunlukla kalıcı müşterileri can sıkıcı buluyordum. Aptalca sorular soruyorlar ve daha aptalca şeyler yapabiliyorlardı, bu da beni onlardan daha fazla riske atıyordu.

Oradan çıkmak konusunda hiçbir tereddütü yoktu. Kapı kapanır kapanmaz çantamda bir kavanoz tuz buldum ve yere büyük bir halka döktüm. Ayakkabıyı ortasına fırlattım ve gümüş athame ile dört ana yönü çağırdım. Görünüşte çember değişmedi, ama bizi içeriye mühürlediğini gösteren hafif bir güç parlaması hissettim.

Esnememeye çalışarak asamı çıkardım ve gümüş athame'i tutmaya devam ettim. Las Cruces'e gitmek dört saat sürmüştü ve bunu bu kadar az uykuyla yapmak mesafeyi iki kat daha uzun göstermişti. İrademin bir kısmını asaya göndererek onu ayakkabıya vurduğum ve şarkı söyler gibi bir sesle konuştum.

"Çık dışarı, çık dışarı, her kimsen."

Bir an sessizlik oldu, sonra tiz bir erkek sesi, "Git buradan, kaltak," diye bağırdı.

Harika. Tavırlı bir ayakkabı. "Neden? Yapacak daha iyi bir işin mi var?" "Bir ölümlüyle vakit kaybetmektense yapacak daha iyi şeylerim var."

Gülümsedim. "Bir ayakkabının içinde yapılacak daha iyi şeyler mi var? Hadi ama. Yani, aylak aylak dolaşmak diye bir şey duymuştum ama sence de biraz zorlamıyor musun? Bu ayakkabı yeni bile değil. Çok daha iyisini yapabiliydin."

Ses sinirli tonunu korudu, tehditkâr değildi ama kesintiye sinirlenmişti. "Tembellik mi ediyorum? Senin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Eugenie Markham? Dark-Swan-Called-Odile. Bir kan haini. Bir melez. Bir suikastçı. Bir katil." Son kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Kendi türün ve benim türüm arasında yalnızsın. Kana susamış bir gölgesin. Sana yeterince para ödeyebilen herkes için her şeyi yaparsın. Bu seni bir paralı askerden daha fazlası yapar. Bu seni bir fahişe yapar."

Sıkılmış bir duruş sergiledim. Bu isimlerin çoğunu daha önce de duymuştum. Kendi adım hariç. Bu yeniydi ve biraz da rahatsız ediciydi. Bunu bilmesine izin verdiğimden değil.

"Sızlanman bitti mi? Çünkü sen oyalanırken dinleyecek vaktim yok."

"Sana saat başına ödeme yapılıyor mu?" diye sordu

iğrenç bir şekilde. "Sabit ücret alıyorum."

"Oh."

Gözlerimi devirdim ve asayı tekrar ayakkabıya dokundurdum. Bu kez irademin tüm gücünü ona yönelttim, kendi bedenimin fiziksel dayanıklılığının yanı sıra etrafımdaki dünyanın gücünün bir kısmını da kullandım. "Artık oyun yok. Eğer kendi başına gidersen, sana zarar vermek zorunda kalmayacağım. Çık dışarı."

Bu emre ve içindeki güce karşı koyamadı. Ayakkabı titredi ve içinden dumanlar çıktı. Oh, Tanrım. Umarım ayakkabı bu sırada yanmamıştır. Montgomery bununla başa çıkamazdı.

Duman kabarak benden bir metre kadar uzun, iri ve karanlık bir şekle dönüştü. Tüm esprileriyle Noel Baba'nın elflerinden birinin şımarık bir versiyonunu bekliyordum. Bunun yerine, karşımdaki varlık kaslı bir adamın üst bedenine sahipken, alt kısmı küçük bir kasırgayı andırıyordu. Duman katılaşıp kösele gibi gri-siyah bir deriye dönüştü ve bu yeni gelişmeyi değerlendirirken harekete geçmek için sadece bir anım vardı. Değneği silahla değiştirdim ve şarjörü çıkarttım. O sırada bana doğru hamle yapmaya başlamıştı ve ben de çemberin sınırları içinde yuvarlanarak yolundan çekilmek zorunda kaldım.

Bir Keres. Erkek bir keres, çok sıra dışı. Gümüş mermi gerektiren bir fey ya da mermi gerektirmeyen bir hayalet bekliyordum. Kereler başlangıçta kanopik kavanozlara hapsedilmiş eski ölüm ruhlarıydı. Kavanozlar zamanla yıprandığında, Kereler yeni evler aramaya meyilliydi. Bu dünyada onlardan çok fazla kalmamıştı ve yakında bir tane daha azalacaktı.

Üzerime yürüdü ve ben de gümüş bıçağımla ondan güzel bir parça kopardım. Oniks ve obsidyen bileklik taktığım sağ elimi kullandım. Bıçağın yardımı olmadan sadece o taşlar bile onun gibi bir ölüm ruhunu alt edebilirdi. Yeterince eminim, acı içinde tısladı ve bir an tereddüt etti. Bu gecikmeden yararlanarak gümüş kartuşu doldurmak için çabaladım.

Tam olarak başaramadım çünkü çok geçmeden tekrar üzerime geldi. O devasa kollarından biriyle bana vurdu ve beni çemberin duvarlarına çarptı. Görünmez olabilirlerdi ama tuğla kadar sağlam hissediyordum. Bir ruhu çemberin içine hapsedmenin dezavantajlarından biri de benim de hapsolmamdı. Başım ve sol omzum bu darbeden nasibini aldı ve küçük yıldız patlamaları halinde içime acı saplandı. Kendine aşırı güvenen kötü adamların sıklıkla yaptığı gibi, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Söyledikleri kadar güçlüsün ama beni kovmaya çalışarak aptallık ettin. Beni rahat bırakmalıydın." Sesi şimdi daha derindi, neredeyse çakıllı.

Hem karşı çıkmak hem de baş dönmesinden kurtulmak için başımı salladım. "Bu senin ayakkabın değil."

Yine de o lanet olası kartuşu değiştiremezdim. O tekrar saldırmaya hazırken, iki elim de doluyken olmazdı. Yine de iki silahı da düşürme riskini göze alamazdım.

Bana uzandı, ben de onu tekrar kestim. Yaralar küçüktü ama athame zehir gibiydi. Yeterince uzun süre hayatta kalabilirsem bu onu zamanla yıpratılabildi. Ona bir kez daha saldırmak için hamle yaptım ama beni bekliyordu.

ve bileğimi tuttu. Bileğimi sıkarak doğal olmayan bir pozisyonda büktü ve beni athame'i bırakıp acı içinde bağırmaya zorladı. Umarım herhangi bir kemiğimi kırmamıştır. Kendini beğenmiş bir tavırla beni iki eliyle omuzlarımdan tuttu ve yüz yüze gelecek şekilde kaldırdı. Gözleri sarı renkteydi ve gözbebekleri bir tür yılaninkine benziyordu. Konuşurken nefesi sıcaktı ve çürüme kokuyordu.

"Ufak tefeksin Eugenie Markham, ama çok güzelsin ve tenin sıcacık. Belki de acele etmemeli ve seni kendim almalıyım. Altımda çığlık attığını duymak hoşuma giderdi."

Ew. O şey bana teklif mi etti? Ve yine benim adım vardı. Bunu nereden biliyordu ki? Hiçbiri bilmiyordu. Ben onlar için sadece Odile'dim, Kuğu Gölü'ndeki kara kuğunun adını almıştım, ruhumun Öteki Dünya'yı ziyaret ederken tercih ettiği form nedeniyle üvey babam tarafından uydurulmuş bir isim. Özellikle korkunç olmasa da bu isim aklımda kalmıştı, ancak savaştığım yaratıklardan herhangi birinin bu göndermeyi bildiğinden şüpheliydim. Baleye pek fazla gitmiyorlardı.

Keres kollarımın üst kısmını sıkıştırmıştı -yarın morluklar olacaktı- ama ellerim ve ön kollarım serbestti. Kendinden o kadar emin, o kadar kibirli ve kendinden emindi ki, çırpınan ellerime hiç aldırmış etmedi. Muhtemelen bu hareketi kendimi kurtarmak için nafile bir çaba olarak algıladı. Saniyeler içinde şarjörü çıkardım ve tabancaya yerleştirdim. Beceriksizce bir atış yaptım ve beni yere düşürdü - nazikçe değil. Dengemi yeniden sağlamak için tökezledim. Kurşunlar muhtemelen onu öldüremezdi ama göğsünün ortasına isabet edecek gümüş bir kurşun kesinlikle canını yakardı.

Şaşırmış bir halde geri çekildi ve daha önce hiç silahla karşılaşp karşılaşmadığını merak ettim. Tekrar ateş etti, sonra tekrar ve tekrar ve tekrar. Sesler gürültülüydü; umarım Montgomery aptalca koşarak içeri girmezdi. Keres öfke ve acı içinde kükredi, her atış onu çemberin sınırına dayanana kadar geriye doğru sendeletti. Ona doğru ilerledim, aldığım athame ellerimde parlıyordu. Birkaç hızlı hareketle göğsünün kurşunlardan kanlanmamış kısmına ölüm sembolünü kazıdım. Havada anında bir elektrik akımı oluştu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve fırtına öncesi gibi ozon kokusu aldım.

Öfke, adrenalin ya da bu yaratıkların koştuğu başka bir şeyle yenilenerek çığlık attı ve ileri atladı. Ama onun için artık çok geçti. İşaretlenmiş ve yaralanmıştı. Ben hazırdım. Başka bir ruh halinde olsaydım, onu Öteki Dünya'ya sürgün edebilirdim; mecbur kalmadıkça öldürmemeye çalışırdım. Ama bu cinsel öneri haddini aşmıştı. Şimdi sinirlenmişim. Ölüm dünyasına, doğruca Persephone'nin kapısına gidecekti.

Onu yavaşlatmak için tekrar ateş ettim, sol elimle nişan almam biraz yanıltıcı ama yine de onu vuracak kadar iyiydi. Çoktan athame'i asa ile takas etmişim. Bu sefer, bu düzlemden güç çekmedim. İyi çalışılmış bir kolaylıkla, bilincimin bir kısmının bu dünyaya kaymasına izin verdim. Birkaç dakika içinde, bir kavşağa ulaştım.

Öteki Dünya'ya. Bu kolay bir geçişti; bunu her zaman yaptım. Bir sonraki geçiş biraz daha zordu, özellikle de dövüşten dolayı zayıflamış olduğum için, ama yine de otomatik olarak yapamayacağım bir şey değildi. Kendi ruhumu ölüm diyarının oldukça dışında tuttum, ama ona dokundum ve bu bağlantıyı asa aracılığıyla gönderdim. Onu içine çekti ve yüzü korkuyla buruştu.

"Burası senin dünyanın değil," dedim alçak bir sesle, gücün içimde ve etrafımda yandığını hissederek. "Burası senin dünyanın değil ve ben seni buradan kovuyorum. Seni kara kapıya, ya yeniden doğacağın ya da unutulup gideceğin ya da cehennem alevlerinde yanacağın ölüm topraklarına gönderiyorum. Gerçekten umurumda değil. Git."

Çılgılık attı ama büyü onu yakaladı. Havada bir titreme, bir basınç artışı oldu ve sonra sönen bir balon gibi aniden sona erdi. Keres de gitmiş, geriye sadece kısa süre içinde solup yok olan gri bir parıltı yağmuru kalmıştı.

Sessizlik. Derin bir nefes vererek dizlerimin üzerine çöktüm. Bedenim gevşerken ve bilincim bu dünyaya dönerken gözlerim bir an kapandı. Bitkin ama aynı zamanda coşkuluydum. Onu öldürmek iyi hissettirmişti. Hatta baş döndürücü. Hak ettiğini bulmuştu ve bunu yapan da bendim.

Dakikalar sonra gücümün bir kısmı geri geldi. Ayağa kalktım ve çemberi açtım, birden kendimi boğulmuş hissettim. Aletlerimi ve silahlarımı bir kenara bırakıp Montgomery'yi bulmaya gittim.

"Ayakkabından şeytan çıkarıldı," dedim ona açıkça. "Hayaleti öldürdüm." Keres ile gerçek hayalet arasındaki farkı açıklamanın bir anlamı yoktu; anlamayacaktı.

Yavaş adımlarla odaya girdi ve ayakkabıyı yavaşça eline aldı. "Silah sesleri duydum. Bir hayalete nasıl kurşun sıkarsın?"

Omuz silktilim. Keres'in omzumu duvara çarptığı yer acıyordu. "Güçlü bir hayaletti."

Ayakkabıyı bir çocuk gibi kucakladı ve sonra onaylamayan bir ifadeyle yere baktı. "Halıda kan var."

"İmzaladığınız evrakları okuyun. Kişisel mülke verilen zarar için hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

Birkaç homurdanmayla parayı nakit olarak ödedi ve ben de ayrıldım. Gerçekten de ayakkabı için o kadar heyecanlıydı ki, muhtemelen ofisi yerle bir edebilirdim.

Arabamda, torpido gözümdeki zuladan bir Milky Way çıkardım. Bu tür savaşlar anında şeker ve kalori gerektiriyordu. Çikolatayı neredeyse ağzıma tıktırırken cep telefonumu açtım. Lara'dan cevapsız bir arama vardı.

İkinci çikolatayı da yiyip Tucson'a dönmek üzere I-10 yoluna çıktığımda onu tekrar aradım.

"Yo," dedim.

"Hey. Montgomery işini bitirdin mi?"

"Evet."

"Ayakkabı gerçekten ele geçirilmiş miydi?" "Evet."

"Huh. Kim bilebilirdi ki? Bu da biraz komik. Bilirsiniz, kayıp ruhlar ve ayakkabı tabanları gibi..."

"Kötü, çok kötü," diye onu azarladım. Lara çok iyi bir sekreter olabilirdi ama benden de ancak bu kadarına katlanmam beklenebilirdi. "Ee, ne oldu? Yoksa sadece kontrol mü ediyordun?"

"Hayır. Sadece tuhaf bir iş teklifi aldım. Adamın biri, açıkçası biraz şizofren olduğunu düşünmüştüm. Ama kız kardeşinin periler, yani soylular tarafından kaçırıldığını iddia ediyor. Gidip onu getirmeni istiyor."

Bunun üzerine sessizliğe büründüm, otoyola ve önümdeki masmavi gökyüzüne baktım, ikisini de bilinçli olarak görmüyordum. İçimdeki mantıklı bir parça az önce söylediklerini değerlendirmeye çalıştı. Bu tür bir istekle çok sık karşılaşmazdım. Tamam, asla. Böyle bir geri çağırma işlemi fiziksel olarak Öteki Dünya'ya geçmemi gerektiriyordu. "Bunu gerçekten yapmıyorum."

"Ben de ona öyle söyledim." Ama Lara'nın sesinde bir belirsizlik vardı. "Pekâlâ. Bana söylemediğin şey ne?"

"Hiçbir şey, sanırım. Bilmiyorum. Sadece ... neredeyse bir buçuk yıldır kayıp olduğunu söyledi. Kaybolduğunda on dört yaşındaymış."

Bunun üzerine midem biraz bulandı. Tanrım. Bu kadar genç biri için ne korkunç bir kader. Bu, Keres'in bana yaptığı müstehcen yorumları önemsiz hale getirdi.

"Sesi oldukça çılgınca geliyordu."

"Kızın gerçekten kaçırıldığına dair kanıtı var mı?"

"Bilmiyorum. Bu konuya girmezdi. Biraz paranoyaktı. Telefonunun dinlendiğini düşünüyor gibiydi."

Buna güldüm. "Kim tarafından? Soylular mı?" "Soylular", Batı kültürünün çoğunun peri ya da sidhe olarak adlandırdığı varlıklara verdiğim isimdi. Tıpkı insanlara benziyorlardı ama teknoloji yerine büyüü benimsemişlerdi. "Peri" kelimesini aşağılayıcı bir terim olarak görüyorlardı, ben de buna saygı duyarak eski İngiliz köylülerinin kullandığı terimi kullandım. Soylular. İyi halk. İyi komşular. En iyi ihtimalle şüpheli bir tanımlama. Soylular aslında "parlayanlar" terimini tercih ederdi ama bu çok aptalcaydı. Ben olsam onlara o kadar itibar etmezdim.

"Bilmiyorum," dedi Lara bana. "Dediğim gibi, biraz şizofren gibi görünüyordu."

Telefonu elimde tutarken ve sol şeritte kırk beşle giden bir arabayı geçerken sessizlik çöktü.

"Eugenie! Bunu yapmayı gerçekten düşünmüyorsun." "On dört, ha?"

"Her zaman bunun tehlikeli olduğunu söyledin." "Ergenlik mi?"

"Kes şunu. Ne demek istediğimi biliyorsun.

Karşıya geçmek." "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum."

Tehlikeliydi, çok tehlikeliydi. Ruh formunda seyahat etmek yine de öldürölmenize neden olabilirdi ama dünyaya bağılı bedeninize geri kaçma şansınız daha yüksekti. Kendi bedeninizi ele geçirdiğinizde tüm kurallar değışirdi.

"Bu çılgınlık."

"Ayarla," dedim ona. "Onunla konuşmaktan zarar gelmez."

İtirazlarını bastırmak için dudağını ısırıldığını görür gibiydim. Ama günün sonunda maaş çeklerini imzalayan bendim ve o da buna saygı duyuyordu. Birkaç dakika sonra, sessizliğı birkaç başka iş hakkında bilgi vererek doldurdu ve sonra daha sıradan konulara geçti: Macy's'deki bir satış, arabasındaki gizemli bir çizik

Lara'nın neşeli dedikodularında beni her zaman gülümseten bir şeyler vardı ama aynı zamanda sosyal ilişkilerimin çoğunun hiç görmediğim biri aracılığıyla gerçekleşmesi de beni rahatsız ediyordu. Son zamanlarda yüz yüze etkileşimlerimin çoğu ruhlardan ve soylulardan geliyordu.

Eve geldiğimde akşam yemeğı vakti geçmişti ve ev arkadaşım Tim muhtemelen bir şiir dinletisi için dışarıda görünüyordu. Polonya kökenli olmasına rağmen, genler ona açıklanamaz bir şekilde güçlü bir Kızılderili görünümü vermişti. Aslında, bazı yerlilerden daha Kızılderili görünüyordu. Şöhret iddiasının bu olduğuna karar veren Tim, saçlarını uzatmış ve "Timothy Red Horse" adını almıştı. Hayatını yerel batakhanelerde sahte Kızılderili şiirleri okuyarak ve saf turist kadınlara "halkım" ve "Büyük Ruh" gibi ifadeleri çokça kullanarak kur yaparak kazanıyordu. En hafif tabirle aşağılık bir şeydi ama sık sık birileriyle yatmasını sağlıyordu. Çok para getirmiyordu, bu yüzden ev işi ve temizlik karşılığında benimle yaşamasına izin verdim. Bana kalırsa oldukça iyi bir anlaşmaydı. Bütün gün ölümsüzlerle savaştıktan sonra küveti ovmak bana biraz fazla gelmişti.

Atletlerimi ovmak ne yazık ki kendi başıma yapmam gereken bir işti. Keres kanı leke bırakabilir.

Akşam yemeğimi yedikten sonra soyundum ve uzun bir süre saunamda oturdum. Dağ eteklerindeki küçük evimle ilgili pek çok şeyi seviyordum ama sauna en sevdiklerimden biriydi. Çölde biraz anlamsız görünebilir ama Arizona çoğunlukla kuru bir sığa sahipti ve nemi tenimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Ahşap duvara yaslandım ve terleyerek stres atma hissinin tadını çıkardım. Vücudum ağrıyordu -bazı yerlerim diğerlerinden daha şiddetliydi- ve sıcak bazı kaslarımın gevşemesini sağladı.

Yalnızlık da beni rahatlatıyordu. Ne kadar acınası olsa da, sosyal bir hayatımın olmamasının suçlusu muhtemelen kendimden başkası değildi. Zamanımın çoğunu yalnız geçiriyordum ve buna aldırımıyordum. Üvey babam Roland beni ilk kez şaman olarak eğittiğinde, bana pek çok kültürde şamanların normal toplumun dışında yaşadığını söylemişti. O zamanlar ortaokulda olduğum için bu fikir bana çılgınca gelmişti ama şimdi büyüdüğüm için daha mantıklı geliyordu.

Tam bir insan düşmanı değildim, ama sık sık zor zamanlar geçirdiğimi fark ettim.

diğer insanlarla etkileşimde bulunmak. Grupların önünde konuşmak cinayet gibiydi. Teke tek konuşmak bile rahatsız ediciydi. Anlatacak evcil hayvanım ya da çocuğum yoktu ve Las Cruces'teki olay gibi şeylerden de tam olarak bahsedemiyordum. Evet, uzun bir gün geçirdim. Dört saat araba kullandım, eski bir şeytanla savaştım. Birkaç kurşun ve bıçak yarısından sonra onu yok ettim ve ölüm dünyasına gönderdim. Tanrım, yemin ederim bu saçmalık için yeterince para almıyorum, biliyor musun? Kibar kahkahalar.

Saunadan çıktığımda Lara'dan bir mesaj daha aldım, perişan haldeki kardeşiyle randevunun yarın için ayarlandığını söylüyordu. Ajandama bir not düştüm, duş aldım ve odama çekilip siyah ipek pijamalarımı giydim. Nedeni ne olursa olsun, güzel pijamalar kirli ve kanlı bir yaşam tarzında kendime izin verdiğim tek hoşgörüydü. Bu gecenin seçiminde ciddi göğüs dekoltesi gösteren bir cami üst vardı, eğer biri görseydi. Tim'in yanında hep eski püskü bir bornoz giyerdim.

Masamda otururken, yeni aldığım bir yapbozun içini boşalttım. Sırtında bir iplik yumağı tutan bir kedi yavrusunu tasvir ediyordu. Yapbozlara olan sevgim tuhaflik konusunda pijama olayıyla aynı sırada yer alıyordu ama zihnimi rahatlatıyorlardı. Belki de bu kadar somut olmalarından kaynaklanıyordu. Parçaları elinizde tutabilir ve genellikle çalıştığım somut olmayan şeylerin aksine onları birbirine uydurabilirdiniz.

Ellerim parçaları hareket ettirirken, Keres'in adımı bildiği bilgisinin üzerinde dönüp durdum. Bu ne anlama geliyordu? Öteki Dünya'da pek çok düşman edinmiştim. Beni kişisel olarak takip edebilecekleri düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Odile olarak kalmayı tercih ettim. Anonim. Güvende. Bu konuda endişelenmenin pek bir anlamı yok sanırım. Keres ölmüştü. Masal anlatmayacaktı.

İki saat sonra bulmacayı bitirdim ve hayranlıkla inceledim. Yavru kedinin kahverengi tekir kürkü vardı, gözleri neredeyse masmavi bir maviydi. İplik kırmızıydı. Dijital fotoğraf makinemi çıkardım, bir fotoğraf çektim ve sonra yapbozu parçalayıp kutusuna geri attım. Kolay gelsin, kolay gitsin.

Esneyerek yatağa girdim. Tim bugün çamaşır yıkamıştı; çarşaf lar gevrek ve temizdi. Yeni çarşaf kokusu gibisi yoktu. Ancak tüm yorgunluğuma rağmen uyuyamadım. Bu hayatın ironilerinden biriydi. Uyanıkken, bir parmak şıklatmasıyla transa geçebilirdim. Ruhum bedenimi terk edip başka dünyalara seyahat edebilirdi. Ama nedense uyku bir türlü gelmiyordu. Doktorlar bir dizi sakinleştirici önermişti ama onları kullanmaktan nefret ediyordum. Uyuşturucu ve alkol ruhu bu dünyaya bağlıyordu ve ara sıra kendimi kaptırsam da, genellikle bir an önce kendimden geçmeye hazır olmayı seviyordum.

Bu gece uykusuzluğumun genç bir kızla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Ama hayır. Bunu düşünemezdim. Henüz düşünemezdim. Kardeşiyle konuşana kadar olmaz.

İçimi çekerek, düşünecek başka bir şeye ihtiyaç duyarak yuvarlandım ve gözümü

tavanda, karanlıkta parlayan plastik yıldızlara baktım. Diğer pek çok huzursuz gecede yaptığım gibi onları saymaya başladım. Tam otuz üç tane vardı, tıpkı geçen seferki gibi. Yine de kontrol etmekten zarar gelmezdi.

ZEBRA KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2008 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Zebra ve Z logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-1-4201-2825-3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.